„Seria Instrumente mortale
creează o lume de poveste
în care aș fi încântată să trăiesc.
Absolut minunată!"
– Stephenie Meyer,
autoarea romanului Amurg
INSTRUMENTE MORTALE
CARTEA A CINCEA
Orașul Sufletelor Pierdute
CASSANDRA CLARE

CASSANDRA CLARE

INSTRUMENTE MORTALE

CARTEA A CINCEA

Oraşul Sufletelor Pierdute

Traducere din limba engleză şi note de
CRISTINA JINGA

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: CRISTINA APRODU

Cassandra Clare
CITY OF LOST SOULS
Copyright © 2012 by Cassandra Clare LLC
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-8623-22-1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CLARE, CASSANDRA
Instrumente mortale / Cassandra Clare;
trad.: Cristina Jinga. - Bucureşti:
Corint Books, 2014
5 vol.
ISBN 978-606-93685-4-1
Vol. 5: Oraşul sufletelor pierdute. - ISBN 978-606-8623-22-1

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

PENTRU NAO,
TIM, DAVID
ŞI BEN

Nimeni nu alege răul pentru că e rău. Doar îl confundă cu fericirea, bunul pe care îl caută.

— Mary Wollstonecraft

Prolog

Simon se ridică în picioare şi se uită tâmp la uşa de la intrare a casei sale.

Nu cunoscuse niciodată o altă casă. Acesta era locul în care părinţii lui îl aduseseră când se născuse. Crescuse între zidurile casei din şirul de alte asemenea din Brooklyn. Se jucase pe stradă, la umbra copacilor stufoşi, vara, şi improvizase sănii din capacele containerelor de gunoi, iarna. În casa aceasta, familia lui ţinuse *shivah*-ul după ce tatăl lui murise. Aici o sărutase pe Clary pentru prima oară.

Nu-şi imaginase vreodată o zi în care uşa casei avea să fie închisă pentru el. Ultima oară când o văzuse pe mama lui, ea îl numise monstru şi se rugase de el să plece. El o făcuse să uite că era vampir, folosind iluzia magică, fără să ştie, însă, cât timp avea să dureze iluzia. În timp ce stătea în aerul rece al toamnei, uitându-se fix înainte, înţelese că nu durase destul.

Uşa era acoperită cu semne – stele ale lui David mâzgălite cu vopsea, forma scrijelită a simbolului *Chai,* viaţă. Amulete erau legate de clanţă şi de ciocănel. O *hamsa,* Mâna Domnului, acoperea vizorul.

Amorţit, întinse mâna spre pergamentul *mezuzah,* lipit pe partea dreaptă a catului. Văzu fumul ridicându-se din locul unde mâna lui atinsese obiectul sfânt, dar nu simţi nimic. Nicio durere. Numai un cumplit gol alb, adunându-se încet într-o furie rece.

Dădu un picior în uşă şi auzi ecoul răsunând în casă.

— Mamă! strigă. Mamă, eu sunt!

Nu se auzi niciun răspuns – numai zgomotul zăvoarelor trase. Auzul lui sensibilizat recunoscuse paşii mamei lui,

răsuflarea ei, dar ea nu zicea nimic. Îi putea simţi mirosul acru al fricii şi al panicii chiar şi prin lemn.

— Mamă! spuse, şi vocea i se frânse. Mamă, e ridicol! Lasă-mă să intru! Sunt *eu,* Simon!

Uşa trepidă, de parcă ea-i dăduse un picior.

— Pleacă de-aici!

Vocea îi era aspră, de nerecunoscut, din pricina groazei.

— Ucigaşule!

— Eu nu ucid oameni.

Simon îşi lipi fruntea de uşă. Ştia c-ar fi putut probabil s-o spargă cu piciorul, dar ce rost ar fi avut?

— Ţi-am mai spus. Eu beau sânge de animal.

— Mi-ai omorât fiul, zise ea. L-ai omorât şi ai pus un monstru în locul lui.

— Eu *sunt* fiul tău…

— Îi porţi chipul şi vorbeşti cu vocea lui, dar nu eşti el! Tu nu eşti Simon!

Vocea ei crescu aproape de ţipăt:

— Pleacă din casa mea, până nu te ucid, monstrule!

— Becky, zise el.

Faţa îi era udă; ridică mâinile, pipăindu-şi obrajii, şi i se murdăriră: lacrimile lui erau de sânge.

— Ce i-ai spus lui Becky?

— *Nu te apropia de sora ta.*

Simon auzi un zdrăngănit în casă, de parcă ar fi fost răsturnat ceva.

— Mamă, zise el din nou, dar de data asta vocea nu i se mai ridică, ci îi ieşi ca o şoaptă răguşită; mâinile începuseră să-i zvâcnească. Trebuie să ştiu… Becky e aici? Mamă, deschide uşa. Te rog…

— *Nu te apropia de Becky!*

Se dădea înapoi de la uşă, o putea auzi. Apoi auzi inconfundabilul scâncet al uşii de la bucătărie când se deschise şi scârţâitul linoleumului sub paşii ei. Zgomotul unui sertar deschis. Deodată, şi-o imagină pe mama lui înşfăcând unul dintre cuţite.

Până nu te ucid, monstrule.

Gândul îl făcu să se clatine pe picioare. Dacă ea s-ar fi

repezit să-l lovească, Pecetea s-ar fi ridicat împotrivă. Ar fi nimicit-o, cum o nimicise şi pe Lilith.

Îşi lăsă mâinile pe lângă corp şi se dădu înapoi, încet, împleticindu-se pe scări şi pe trotuar, ţinându-se cu mâna de trunchiul unuia dintre copacii mari care umbreau strada. Rămase în loc, uitându-se lung la uşa casei lui, însemnată şi desfigurată cu simbolurile urii mamei lui faţă de el.

Nu, îşi reaminti el. Ea nu pe el îl ura. Pe el îl credea mort. Ceea ce ura ea era ceva ce nu exista. *Eu nu sunt ce spune ea că sunt.*

Nu ştia cât ar mai fi stat acolo, uitându-se lung, dacă telefonul nu ar fi început să-i sune, vibrând în buzunarul hainei.

Duse mâna după el din reflex şi observă că modelul din vârful *mezuzahului* – stelele lui David împletite – îi rămăsese ars în palmă. Schimbă mâna şi duse telefonul la ureche.

— Alo?

— Simon?

Era Clary. Părea cu răsuflarea tăiată.

— Unde eşti?

— Acasă, zise el şi făcu o pauză. La casa mamei mele, se corectă.

Vocea îi suna goală şi distantă chiar şi pentru urechile lui.

— De ce nu eşti la Institut? E toată lumea bine?

— Tocmai asta e, zise ea. Imediat după ce ai plecat, a venit Maryse de pe acoperiş, unde ar fi trebuit să aştepte Jace. Nu mai era nimeni acolo.

Simon porni. Fără să-şi dea prea bine seama ce face, ca o păpuşă mecanică, începu să se îndrepte spre capătul străzii, spre staţia de metrou.

— Cum adică, nu mai era nimeni acolo?

— Jace dispăruse, zise ea şi Simon îi putu percepe încordarea din glas. La fel şi Sebastian.

Simon se opri în umbra unui copac desfrunzit.

— Dar Sebastian era mort. E mort, Clary…

— Atunci, spune-mi tu de ce cadavrul lui nu e acolo, pentru că nu e, zise ea şi vocea i se frânse în cele din urmă. Nu e nimic acolo, sus, decât mult sânge şi sticlă spartă. Au dispărut amândoi, Simon. Jace a dispărut…

PARTEA ÎNTÂI

Niciun înger demonic

Dragostea e un duh viclean.
Dragostea e un demon.
Nu-i înger mai viclean decât dragostea.

— William Shakespeare, *Zadarnicele chinuri ale dragostei*

DOUĂ SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU

1

ULTIMUL CONSILIU

— Cât mai durează până dau verdictul, după părerea ta? întrebă Clary.

Habar n-avea de când aşteptau, dar i se părea că trecuseră zece ore. Nu exista vreun ceas în dormitorul negru şi roz aprins de puf de pudrat al lui Isabelle, numai vrafuri de haine, maldăre de cărţi, grămezi de arme, o măsuţă de toaletă dând pe-afară de truse strălucitoare de machiaj, pensule folosite şi sertare deschise din care se revărsau furouri de dantelă, ciorapi transparenţi şi boa de pene. Avea un pronunţat design tip culise de *La Cage Aux Folles,* dar în ultimele două săptămâni Clary petrecuse destul timp în dezordinea aceasta sclipitoare ca să înceapă s-o găsească odihnitoare.

Isabelle, stând la fereastră cu Church în braţe, mângâia absentă capul motanului. Church o privea veninos cu ochii lui galbeni. Dincolo de geam, o furtună de noiembrie era în plină desfăşurare, ploaia şiroind pe sticlă ca o vopsea transparentă.

— Nu prea mult, zise ea, încet.

Era complet nemachiată, ceea ce o făcea să arate mult mai tânără, cu ochii mult mai mari.

— Cinci minute, probabil.

Clary, aşezată pe patul lui Izzy, între un teanc de reviste şi o grămadă zăngănitoare de pumnale de seraf, îşi înghiţi cu un efort gustul amar din gât. *Mă întorc imediat. Cinci minute.*

Acestea fuseseră ultimele cuvinte pe care i le spusese ea băiatului pe care-l iubea mai mult decât orice pe lume.

Acum se gândi că poate fuseseră ultimele cuvinte pe care i le mai spusese vreodată.

Clary îşi amintea perfect momentul. Grădina de pe acoperiş. Noaptea cristalină de octombrie, cu stelele strălucind alb ca de gheaţă pe bolta neagră, fără nori. Pavelele murdărite de rune negre, împroşcate cu limfă şi sânge. Gura lui Jace lipită de a ei, singurul lucru cald într-o lume îngheţată. Strângând în mână inelul Morgenstern de la gâtul ei. *Dragostea care pune în mişcare soarele şi toate celelalte stele.* Mai uitându-se o dată spre el, când liftul începea deja s-o îndepărteze, sorbind-o înapoi în umbrele clădirii. Ea venise la ceilalţi, în holul de la intrare, îmbrăţişându-şi mama, pe Luke, pe Simon, dar o parte din ea, ca întotdeauna, rămăsese cu Jace, plutind deasupra clădirii pe acel acoperiş, ei doi, singuri, în oraşul rece şi puternic luminat electric.

Maryse şi Kadir fuseseră cei care se urcaseră în lift să se ducă la Jace şi să vadă rămăşiţele ritualului lui Lilith. Trecuseră alte zece minute, până când Maryse se întorsese, singură. Când uşile se deschiseseră şi Clary îi văzuse faţa – albă, răvăşită şi înnebunită – înţelesese.

Tot ceea ce urmase fusese ca într-un vis. Mulţimea de vânători de umbre din hol se repezise spre Maryse; Alec se desprinsese de lângă Magnus şi Isabelle sărise în picioare. Străfulgerări de lumină albă spintecau întunericul ca nişte mici explozii ale blitzurilor la scena unei crime – pumnalele de seraf luminau umbrele. Croindu-şi cu greu drum prin mulţime, Clary auzise povestea din fragmente – grădina de pe acoperiş era goală; Jace dispăruse. Sicriul de sticlă în care se aflase Sebastian fusese spart şi deschis; cioburile se împrăştiaseră peste tot. Sânge, încă proaspăt, picura de pe piedestalul pe care stătuse sicriul.

Vânătorii de umbre îşi făcuseră rapid planul să se răspândească în toate direcţiile şi să cerceteze împrejurimile clădirii. Magnus, din mijlocul lor, se întorsese spre Clary, întrebând-o dacă avea vreun obiect de-al lui Jace după care să-i poată lua urma. Amorţită, ea îi dăduse inelul Morgenstern şi apoi se retrăsese într-un colţ

să-l sune pe Simon. Tocmai închisese telefonul, când vocea unui vânător de umbre se ridicase peste celelalte.

— Să ia urma? Asta ar merge numai dacă mai e în viaţă. Cu tot sângele ăla, e greu de crezut…

Cumva, asta fusese ultima picătură. Hipotermia prelungită, epuizarea şi şocul îşi ceruseră drepturile, iar ea simţise că i se înmoaie genunchii. Mama ei o prinsese înainte să atingă podeaua. După aceea, totul fusese o ceaţă întunecată. Se trezise a doua zi dimineaţă, în patul ei de acasă de la Luke, ridicându-se brusc în capul oaselor, cu inima bătându-i ca un ciocan mecanic, sigură că avusese un coşmar.

În vreme ce se căznea să se dea jos din pat, vânătăile care începuseră să i se şteargă de pe braţe şi picioare îi spuneau o altă poveste, ca şi absenţa inelului. Îmbrăcându-şi în grabă jeanşii şi un hanorac, se dusese, clătinându-se, până în living, unde-i găsise pe Jocelyn, Luke şi Simon, stând fiecare cu o expresie posomorâtă pe faţă. Nici nu trebuia să întrebe, dar o făcuse, oricum:

— L-au găsit? S-a întors?

Jocelyn se ridicase în picioare.

— Scumpo, e tot dispărut…

— Dar nu e mort? N-au găsit un cadavru? Se prăbuşise pe canapea, lângă Simon. Nu – nu e mort. Aş fi *ştiut-o.*

Îşi amintea că Simon o ţinuse de mână, în timp ce Luke îi povestise ce se ştia: că Jace era încă dispărut, la fel şi Sebastian. Vestea proastă era că sângele de pe piedestal fusese identificat ca aparţinându-i lui Jace. Vestea bună era că nu fusese atât de mult cum crezuseră ei; se amestecase cu apa din sicriu şi dăduse impresia că se vărsase mult mai mult decât în realitate. Acum credeau că era foarte posibil să fi supravieţuit, indiferent ce se întâmplase acolo.

— *Dar ce s-a întâmplat?* întrebase ea.

Luke clătinase din cap, cu ochii lui albaştri întunecaţi.

— Nimeni nu ştie, Clary.

Ea se simţise ca şi cum sângele din vene îi fusese înlocuit cu apă îngheţată.

— Vreau să ajut. Vreau să fac ceva. Nu vreau să stau pur şi simplu aici, în timp ce Jace lipseşte.

— Eu nu mi-aş face griji pentru asta, zisese Jocelyn, mohorât. Conclavul vrea să te vadă.

Gheaţa invizibilă trosnise în încheieturile şi tendoanele lui Clary când se ridicase.

— Bine. Nu contează. O să le spun tot ce vor să ştie, dacă îl vor găsi pe Jace.

— O să le spui tot ce vor să ştie pentru că ei au Sabia Mortală! replică Jocelyn, şi disperarea se simţi în glasul său. Oh, puiule. Îmi pare atât de rău.

Iar acum, după două săptămâni de mărturii peste mărturii, după ce zeci de martori fuseseră chemaţi, după ce ea ţinuse Sabia Mortală de zece ori, Clary stătea în dormitorul lui Isabelle şi aştepta Conclavul să-i decidă soarta. Fără să vrea, îşi amintea cum era când ţineai Sabia Mortală. De parcă mici cârlige de pescuit ţi se înfigeau în piele, smulgând adevărul de la tine. Îngenunchease, când o ţinuse, în cercul Stelelor Vorbitoare şi îşi auzise propria voce spunând Conclavului totul: cum Valentine îl invocase pe îngerul Raziel şi cum ea luase de la el puterea de a controla îngerul ştergându-i numele de pe nisip şi scriindu-l în schimb pe al ei. Povestise cum îngerul îi oferise îndeplinirea unei singure dorinţe, iar ea o folosise ca să-l învie pe Jace din morţi; povestise cum Lilith îl posedase pe Jace şi cum plănuise să se folosească de sângele lui Simon ca să-l readucă la viaţă pe Sebastian, fratele lui Clary, pe care Lilith îl considera fiul ei. Povestise cum Pecetea lui Cain de pe fruntea lui Simon o nimicise pe Lilith şi cum ei crezuseră că, astfel, şi Sebastian era terminat şi nu mai reprezenta vreo primejdie.

Clary oftă şi-şi deschise telefonul ca să vadă cât era ceasul.

— Stau de o oră acolo, zise ea. E normal? E semn rău?

Isabelle îl lăsă jos pe Church, care scoase un miorlăit jalnic. Se apropie de pat şi se aşeză lângă Clary. Isabelle arăta şi mai subţire decât de obicei – ca şi Clary, slăbise în ultimele două săptămâni –, dar la fel de elegantă ca

întotdeauna, în pantaloni negri strâmţi şi un top mulat, cenuşiu, de catifea. Rimelul îi era întins de jur împrejurul ochilor, ceea ce ar fi trebuit s-o facă să semene cu un raton, în schimb pe Izzy o făcea să arate ca o vedetă franceză de film. Îşi întinse braţele în lături, iar brăţările ei de electrum, cu runele-talisman, zornăiră muzical.

— Nu, nu e un semn rău, zise ea. Înseamnă doar că au multe de vorbit. Îşi răsuci inelul Lightwood pe deget şi continuă: O să fii bine. *Nu* ai încălcat Legea. Ăsta e lucrul cel mai important.

Clary oftă. Nici căldura umărului lui Isabelle lângă al ei nu-i putea topi gheaţa din vene. Ştia că, teoretic, nu încălcase nicio Lege, dar mai ştia şi că îşi atrăsese mânia Conclavului. Era ilegal pentru un vânător de umbre să învie pe cineva din morţi, dar nu şi dacă o făcea îngerul; cu toate acestea, fusese aşa un lucru nemaipomenit ceea ce făcuse ea, când ceruse viaţa lui Jace înapoi, încât ea şi Jace se înţeleseseră să nu spună nimănui despre asta.

Acum fapta ieşise la lumină şi zdruncinase Conclavul. Clary ştia că voiau s-o pedepsească, măcar pentru că alegerea ei avusese consecinţe atât de dezastruoase. Într-un fel, chiar şi-ar fi *dorit* s-o pedepsească. Să-i rupă oasele, să-i smulgă unghiile, să-i lase pe Fraţii Tăcuţi să-i scormonească prin creier cu gândurile lor tăioase ca briciul. Un soi de pact al diavolului – durerea ei, pentru întoarcerea lui Jace, teafăr. Ar fi ajutat-o să scape de sentimentul de vinovăţie că îl lăsase pe Jace singur pe acel acoperiş, chiar dacă Isabelle şi ceilalţi îi spuseseră de o mie de ori că era ridicolă – că toţi se gândiseră că el era în perfectă siguranţă acolo şi că, dacă ar fi rămas şi Clary, probabil că acum ar fi fost şi ea dispărută.

— Încetează, zise Isabelle.

Pentru o clipă, Clary nu ştiu dacă îi vorbise ei sau motanului. Church făcea cum făcea el adesea când era lăsat jos din braţe – stătea întins pe spate, cu toate labele în aer, prefăcându-se că-i mort, pentru a-i face pe stăpânii lui să se simtă vinovaţi. Dar apoi Isabelle îşi dădu părul ei negru într-o parte, cu o privire mânioasă, iar Clary înţelese

că ei îi spusese să înceteze, nu motanului.

— Ce să încetez?

— Să te gândeşti morbid la toate lucrurile groaznice care o să ţi se întâmple sau care-ţi doreşti să ţi se întâmple pentru că tu eşti în viaţă, iar Jace e… dispărut.

Vocea lui Isabelle sărea ca un disc zgâriat. Niciodată nu vorbise despre Jace ca fiind mort sau chiar dispărut – ca şi Alec refuzaseră să ia în calcul posibilitatea. Iar Isabelle nu-i reproşase nici măcar o dată lui Clary faptul că ţinuse un asemenea secret. În absolut toate privinţele, de fapt, Isabelle fusese cea mai loială apărătoare a sa. Întâlnind-o în fiecare zi la uşa Sălii Consiliului, o ţinea ferm pe Clary de braţ când trecea pe lângă grupurile de vânători de umbre care murmurau şi aruncau priviri mânioase. Aşteptase tot timpul interminabilelor interogatorii ale Consiliului, fulgerând cu privirea pe orice îndrăznea să se uite pieziş la Clary. Clary fusese uluită. Ea şi Isabelle nu fuseseră niciodată foarte apropiate, ambele fiind genul de fete care se simţeau mai bine cu băieţii decât în compania altor fete. Însă Isabelle rămăsese neclintit de partea ei. Clary era tot atât de uluită pe cât era de recunoscătoare.

— Nu mă pot abţine, zise Clary. Dacă mi s-ar fi dat voie să-l caut dacă mi s-ar fi dat voie să fac *ceva* – cred că n-ar fi fost la fel de rău.

— Mă îndoiesc.

Isabelle părea foarte obosită. În ultimele două săptămâni, ea şi Alec ajunseseră epuizaţi şi pământii la faţă din pricina celor şaisprezece ore pe zi de patrulări şi căutări. Când Clary aflase că ei îi era interzis să se alăture patrulelor sau să-l caute pe Jace în orice fel, până când Consiliul nu lua o hotărâre în privinţa faptului că ea îl readusese din morţi, dăduse cu piciorul în uşa dormitorului, făcând o gaură în lemn.

— Uneori pare atât de zadarnic, adăugă Isabelle.

Gheaţa trosni în sus şi-n jos prin oasele lui Clary.

— Adică tu crezi că e mort?

— Nu, nu asta. Vreau să spun, cred că este exclus să mai fie încă în New York.

— Dar îl caută şi în alte oraşe, nu-i aşa?

Clary îşi duse o mână la gât, uitând că inelul Morgenstern nu mai era acolo. Magnus încă încerca să-i ia urma lui Jace, deşi nicio metodă nu avusese încă succes.

— Bineînţeles că da.

Isabelle întinse curioasă mâna şi atinse delicatul clopoţel de argint care atârna acum la gâtul lui Clary, în locul inelului.

— Ce-i ăsta?

Clary şovăi. Clopoţelul fusese un dar de la Regina Elfilor Luminii. Nu, nu chiar aşa. Regina spiritelor naturii nu făcea *daruri.* Clopoţelul avea menirea să-i semnaleze Reginei Elfilor când avea Clary nevoie de ajutorul ei. Clary se trezise că mâna i se îndrepta spre el din ce în ce mai des, pe măsură ce zilele se scurgeau fără nicio urmă de Jace. Singurul lucru care o oprise pe Clary fusese acela că ştia că Regina nu dădea nimic fără să ceară ceva odios la schimb.

Mai înainte să-i poată răspundă lui Isabelle, uşa se deschise. Amândouă fetele se ridicară drept în picioare, Clary strângând în mâini o pernuţă roz de-a lui Izzy, atât de tare, încât strasurile acesteia i se înfipseră în carne.

— Salut.

O siluetă zveltă intră în cameră şi închise uşa în urma sa. Alec, fratele mai mare al lui Isabelle, era îmbrăcat în costumul de Consiliu – o robă neagră împodobită cu rune de argint, acum deschisă peste jeanşi şi un tricou cu mânecă lungă, negru. Atâta negru îi făcea faţa să pară şi mai palidă şi ochii albaştri cristalini şi mai albaştri. Părul lui era negru şi drept, ca al surorii sale, dar mai scurt, tuns chiar deasupra liniei maxilarului. Gura îi era strânsă într-o linie subţire.

Inima lui Clary începu să bată cu putere. Alec nu arăta bucuros. Indiferent ce veste avea de dat, nu putea fi de bine.

Isabelle fu aceea care vorbi prima.

— Cum a mers? întrebă ea, liniştit. Care-i verdictul?

Alec se duse la măsuţa de toaletă, încălecând scaunul,

ca să stea cu faţa la Izzy şi la Clary, şi le privi peste spătar. Într-un alt moment, ar fi fost comic – Alec era foarte înalt, cu picioare lungi, ca de balerin, iar modul în care se încolăcise peste scaun îl făcea să pară o piesă de mobilier dintr-o casă de păpuşi.

— Clary, zise el, Jia Penhallow a stabilit verdictul. Eşti achitată de orice vină. Nu ai încălcat nicio Lege, iar Jia consideră că ai fost pedepsită destul.

Isabelle răsuflă zgomotos şi zâmbi. Pentru o clipă, un sentiment de uşurare pătrunse prin stratul de gheaţă de deasupra emoţiilor lui Clary.

Ea nu avea să fie pedepsită, întemniţată în Oraşul Tăcut, ţinută în vreun loc de unde să nu-l mai poată ajuta pe Jace. Luke, care, ca reprezentant al vârcolacilor în Conclav, fusese prezent pentru verdict, făgăduise s-o sune pe Jocelyn de îndată ce avea să se sfârşească şedinţa, dar Clary întinse mâna după telefonul ei, oricum; gândul de a-i da mamei sale o veste bună, în sfârşit, era prea ispititor.

— Clary, zise Alec, când ea deschidea telefonul. Aşteaptă!

Ea se uită la el. Expresia lui era încă la fel de solemnă ca a unui cioclu. Cu un subit presentiment, Clary îşi puse telefonul la loc pe pat.

— Alec… ce este?

— Nu pentru verdictul în ceea ce te priveşte a durat atât de mult şedinţa Consiliului, zise Alec. S-a discutat o altă problemă.

Gheaţa se refăcu. Clary se înfioră.

— Jace?

— Nu chiar. Alec se aplecă, încrucişându-şi braţele pe spătarul scaunului. Azi-dimineaţă, devreme, a sosit un raport de la Institutul din Moscova. Protecţiile de deasupra Insulei Wrangel au fost distruse ieri. Au trimis o echipă să le repare, dar având nişte protecţii atât de importante doborâte pentru atât de multă vreme – asta-i o prioritate a Consiliului.

Protecţiile – care serveau, după cum înţelesese Clary, ca un soi de sistem magic de îngrădire – înconjurau Pământul,

plasate aici de prima generaţie de vânători de umbre. Prin ele puteau pătrunde demonii, însă nu cu uşurinţă, pe majoritatea ţinându-i la distanţă, apărând lumea de a fi potopită de o invazie masivă. Ea îşi aminti ceva ce-i spusese Jace, de parcă fusese cu mulţi ani în urmă: *Pe vremuri erau doar mici invazii de demoni în lumea asta, uşor de oprit. Dar chiar în vremea mea, din ce în ce mai mulţi s~au strecurat prin protecţii.*

— Păi, asta-i rău, zise Clary, dar nu văd ce legătură are cu…

— Conclavul are priorităţile sale, o întrerupse Alec. Căutarea lui Jace şi a lui Sebastian a fost prioritatea numărul unu în ultimele două săptămâni. Însă au căutat peste tot şi n-au găsit nici urmă de ei, în niciuna dintre vizuinile din Lumea de Jos. Niciuna dintre vrăjile de luat urma ale lui Magnus n-a dat rezultat. Elodie, femeia care l-a crescut pe adevăratul Sebastian Verlac, a confirmat că nimeni n-a încercat să o contacteze. Asta ar fi fost oricum puţin probabil. Nicio iscoadă n-a raportat vreo activitate neobişnuită printre membrii cunoscuţi din vechiul Cerc al lui Valentine. Iar Fraţii Tăcuţi n-au fost în stare să-şi dea seama exact ce urmărea ritualul îndeplinit de Lilith sau dacă a avut succes. Părerea generală este că Sebastian – bineînţeles, ei îl numesc Jonathan când vorbesc despre el – l-a răpit pe Jace, dar asta nu-i nimic nou.

— Deci? întrebă Isabelle. Ce înseamnă? Mai multe căutări? Mai multe patrulări?

Alec clătină din cap.

— Nu s-a discutat extinderea căutărilor, zise el, reţinut. Au scos-o dintre priorităţi. Au trecut două săptămâni şi n-au găsit nimic. Grupurile special create pentru misiunea asta, aduse din Idris, urmează să fie trimise acasă. Situaţia cu protecţiile a devenit acum prioritară. Ca să nu mai amintesc de faptul că, oricum, Consiliul se află în mijlocul unor negocieri delicate, actualizând Legile pentru a permite noua alcătuire a Consiliului, numirea unui nou Consul şi a unui nou Inchizitor, stabilirea unui statut diferit pentru repudiaţi – nu vor să lase lucrurile să se

abată cu totul de la linia dreaptă.

Clary făcu ochii mari.

— Nu vor ca dispariţia lui Jace să-i abată de la schimbarea câtorva vechi legi stupide? Şi *renunţă*?

— Nu renunţă…

— *Alec!* zise Isabelle, tăios.

Alec trase aer în piept şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Avea degete lungi, ca ale lui Jace, la fel de pline de cicatrice ca şi ale lui Jace. Pecetea Ochiului vânătorilor de umbre îi împodobea dosul mâinii drepte.

— Clary, pentru tine – pentru *noi* – principalul a fost întotdeauna găsirea lui Jace. Pentru Conclav, este găsirea lui Sebastian. Şi a lui Jace, dar în primul rând a lui Sebastian. El este pericolul. El a distrus protecţiile din Alicante. El este un ucigaş în masă. Jace este…

— Doar un alt vânător de umbre, zise Isabelle. Noi murim şi suntem daţi dispăruţi tot timpul.

— El a primit ceva mai multă atenţie, fiind un erou al Războiului Mortal, zise Alec. Dar, în cele din urmă, Conclavul a spus-o lămurit: căutările vor continua, însă deocamdată este un joc al aşteptării. Îl aşteaptă pe Sebastian să facă următoarea mişcare. Până atunci, asta devine prioritate de rang trei pentru Conclav. Dacă e să fie. Se aşteaptă de la noi să ne întoarcem la viaţa normală.

Viaţa normală? Lui Clary nu-i venea să creadă. O viaţă normală fără Jace?

— Astea ne-au spus ei şi după ce a murit Max, zise Izzy, cu ochii ei negri fără lacrimi, dar arzând de mânie. Că o să trecem peste durerea noastră mai repede dacă ne întoarcem la o viaţă normală.

— Se consideră a fi un sfat bun, zise Alec, din spatele degetelor.

— Spune-i asta tatei. S-a întors măcar din Idris pentru întâlnire?

Alec clătină din cap, lăsând mâinile jos.

— Nu. Dacă te consolează cu ceva, o grămadă de oameni de la întâlnire au cerut cu mânie să se continue căutările lui Jace cu toate forţele. Magnus, evident, Luke, Consulul

Penhallow, chiar şi Fratele Zachariah. Dar, la sfârşitul dezbaterilor, asta n-a fost de ajuns.

Clary se uită la el, hotărâtă.

— Alec, zise ea, tu nu simţi nimic?

Alec făcu ochii mari, albastrul lor întunecându-se, şi pentru o clipă Clary îşi aminti de băiatul care o urâse când ajunsese ea prima oară la Institut, băiatul cu unghii roase şi găuri în pulovere şi cu o atitudine ostilă care părea imposibil de îmblânzit.

— Ştiu că eşti supărată, Clary, zise el, cu voce tăioasă, dar dacă sugerezi că lui Iz şi mie ne pasă mai puţin de Jace decât ţie…

— Nu spun asta, zise Clary. Vorbesc despre legătura voastră de *parabatai.* Am citit despre ceremonie în *Codex.* Ştiu că, fiind *parabatai,* sunteţi legaţi unul de celălalt. Tu poţi simţi lucruri despre Jace. Lucruri care vă ajută când luptaţi. Deci, bănuiesc că, vreau să spun… poţi simţi dacă mai este încă în viaţă?

— Clary! Isabelle părea îngrijorată. Credeam că n-ai…

— E în viaţă, zise Alec, precaut. Crezi că aş mai fi fost atât de activ dacă n-ar fi fost viu? Fără îndoială e ceva fundamental *în neregulă.* De asta pot să-mi dau seama. Dar încă respiră.

— Ar putea „neregula” asta să însemne că e ţinut prizonier? întrebă Clary, cu voce pierită.

Alex se uită spre fereastră, la pânza de ploaie cenuşie.

— Posibil. Nu pot să explic. N-am mai simţit niciodată aşa ceva până acum.

— Dar e în viaţă.

Alec se uită drept la ea.

— Sunt sigur de asta.

— Atunci la naiba cu Consiliul. O să-l găsim singuri, zise Clary.

— Clary… dacă asta ar fi fost cu putinţă… nu crezi că deja am fi… începu Alec.

— Până acum, am făcut ce a vrut Conclavul să facem, zise Isabelle. Patrule, cercetări. Mai sunt şi alte căi.

— Alte căi care încalcă Legea, vrei să spui, zise Alec.

Părea să ezite. Clary spera că n-avea de gând să repete mottoul vânătorilor de umbre când venea vorba despre Lege: *Sed lex, dura lex* – „Legea e aspră, dar e lege”. Nu credea c-ar putea suporta.

— Regina Elfilor Luminii mi-a oferit o favoare, zise Clary. La petrecerea cu focuri de artificii din Idris.

Amintirea acelei nopţi, cât de fericită fusese, îi strânse inima pentru un moment şi trebui să se oprească, să-şi recapete suflul.

— Şi o cale de-a o contacta.

— Regina Spiritelor Naturii nu dă nimic pe degeaba.

— Ştiu asta. O să accept orice îmi cere.

Clary îşi aminti cuvintele fetei zână care îi dăduse clopoţelul. *Ai face orice să-l salvezi, oricât te-ar costa, indiferent cu ce i-ai rămâne datoare Iadului sau Raiului, nu-i aşa?*

— Vreau numai să vină unul dintre voi cu mine. Nu mă prea pricep să interpretez vorbirea elfilor. Cel puţin, dacă o să fiţi voi cu mine, aţi putea limita răul care urmează să fie. Dar dacă ea poate face ceva…

— Merg eu cu tine, zise Isabelle imediat.

Alec se uită la sora lui încruntat.

— Am vorbit deja cu neamul elfilor. Consiliul i-a interogat în amănunt. Şi ei nu pot minţi.

— Consiliul i-a întrebat dacă ştiu unde sunt Jace şi Sebastian, zise Clary. Nu dacă ar vrea să-i caute. Regina Elfilor Luminii ştia despre tatăl meu, ştia despre îngerul pe care l-a invocat şi l-a luat captiv, ştia adevărul despre sângele meu şi al lui Jace. Cred că nu se întâmplă ceva pe lumea asta despre care ea să *nu* ştie.

— E-adevărat, zise Isabelle, cu un fior de însufleţire încolţit în voce. Ştii că spiritelor naturii trebuie să le pui exact întrebarea potrivită pentru a obţine vreo informaţie folositoare de la ele, Alec. Sunt foarte greu de descusut, chiar dacă trebuie să spună numai adevărul. O favoare, totuşi, e altceva.

— Şi potenţialul ei de-a fi periculoasă e practic nelimitat, zise Alec. Dacă Jace ar şti că eu o las pe Clary să se ducă la

Regina Elfilor, ar…

— Nu-mi pasă, zise Clary. El ar face-o pentru mine. Spune-mi că nu-i aşa. Dacă eu aş fi dispărut…

— El ar fi dat foc întregii lumi până te-ar fi putut scoate din cenuşa ei, ştiu, zise Alec, părând epuizat. La naiba, crezi că *mie* nu-mi vine să dau foc întregii lumi, chiar în clipa asta? Doar încerc să fiu…

— Un frate mai mare, zise Isabelle. Am priceput.

Alec păru să facă mari eforturi să se stăpânească.

— Dacă ţi se întâmplă ceva, Isabelle… după Max, şi Jace…

Izzy se ridică în picioare, se apropie de el şi îl cuprinse în braţe. Părul lor negru, de exact aceeaşi culoare, se amestecă, în timp ce Isabelle îi şoptea ceva la ureche fratelui ei; Clary îi privea cu invidie. Întotdeauna îşi dorise un frate. Şi acum avea unul. Sebastian. Era ca şi când ţi-ai fi dorit dintotdeauna un căţeluş şi ţi s-ar fi dat, în schimb, un câine al Iadului. Îl văzu pe Alex cum o trage uşurel, cu afecţiune, pe sora lui de păr, dă din cap aprobator şi apoi o lasă să se îndepărteze.

— Ar trebui să mergem toţi, zise el. Dar va trebui să-i spun lui Magnus, măcar, ce avem de gând să facem. N-ar fi corect să nu-i spun nimic.

— Vrei să foloseşti telefonul meu? întrebă Isabelle, oferindu-i obiectul roz mult încercat.

Alec clătină din cap.

— E jos, aşteaptă cu ceilalţi. Şi tu va trebui să te scuzi cumva faţă de Luke, Clary. Sunt sigur că se aşteaptă să te întorci cu el acasă. Şi a spus că mama ta se simte destul de rău pentru toată povestea.

— Se învinuieşte pentru existenţa lui Sebastian, zise Clary, ridicându-se în picioare. Chiar dacă l-a crezut mort toţi anii aceştia.

— Nu e vina ei. Isabelle îşi luă biciul auriu din cuiul lui de pe perete şi-l înfăşură pe încheietura mâinii, astfel încât arăta ca un mănunchi de brăţări subţiri şi strălucitoare. N-o acuză nimeni pe ea.

— Asta nu contează, zise Alec. Nu când te învinuieşti

singur.

În tăcere, toţi trei străbătură culoarele Institutului, neobişnuit de aglomerate, acum, cu vânători de umbre, unii dintre ei făcând parte din împuterniciţii special trimişi din Idris ca să rezolve situaţia. Niciunul dintre ei nu se uita la Isabelle, Alec sau Clary cu prea multă curiozitate. Iniţial, Clary simţise că toată lumea se holbează la ea – şi auzise şoptite cuvintele „fiica lui Valentine” de atât de multe ori –, încât începuse să-i fie groază să vină la Institut, însă stătuse în faţa Consiliului, la audieri, de îndeajuns de multe ori pentru ca fiorul de noutate să se stingă.

Au luat liftul până la parter; naosul Institutului era puternic luminat de lămpile-vrăjitoarei ca şi de obişnuitele lumânări conice, şi era plin de membrii Consiliului şi familiile lor. Luke şi Magnus stăteau de vorbă într-o strană; lângă Luke se afla o femeie înaltă, cu ochi albaştri, care arăta exact ca el. Îşi ondulase părul şi îl vopsise şaten-închis, dar Clary încă o putea recunoaşte – sora lui Luke, Amatis.

Magnus se ridică la vederea lui Alec şi se apropie ca să-i vorbească; Izzy păru să recunoască pe altcineva peste bănci şi se repezi într-acolo, cum făcea de obicei, fără să se oprească să spună unde se ducea. Clary merse să-i salute pe Luke şi pe Amatis; amândoi păreau obosiţi, iar Amatis îl bătea uşurel pe umăr, cu înţelegere. Luke se ridică în picioare şi o îmbrăţişă pe Clary când o văzu. Amatis o felicită pe Clary pentru că fusese achitată de Consiliu, iar ea dădu din cap; se simţea doar pe jumătate prezentă, mai mult amorţită, răspunzând automat.

Îi putea vedea pe Magnus şi pe Alec cu colţul ochiului. Vorbeau, Alec aplecându-se spre Magnus, aşa cum par adesea cuplurile să se plieze unul faţă de celălalt când îşi vorbesc, închişi în universul propriu. Ea se bucura să-i vadă fericiţi, dar o şi durea. Se întrebă dacă ea avea să mai aibă parte de asta vreodată sau chiar dacă o să şi-o mai dorească vreodată. Îşi aminti vocea lui Jace: *Nici măcar nu vreau să vreau pe altcineva decât pe tine.*

— Pământul către Clary, zise Luke. Vrei s-o luăm spre

casă? Mama ta arde de nerăbdare să te vadă şi i-ar plăcea să mai stea de vorbă cu Amatis, înainte de a se întoarce în Idris, mâine. M-am gândit că am putea lua masa undeva. Tu alegi restaurantul.

Încerca să-şi ascundă îngrijorarea din glas, dar Clary o putea desluşi. Nu mâncase mai deloc în ultima vreme şi hainele începuseră să atârne pe ea.

— Nu prea am chef să sărbătoresc, zise ea. Nu când Consiliul a scos dintre priorităţi căutarea lui Jace.

— Clary, asta nu înseamnă că se vor opri, zise Luke.

— Ştiu. Numai că... e ca atunci când se anunţă că o misiune de căutare şi salvare devine o căutare a cadavrelor. Cam aşa sună. Îşi înghiţi nodul din gât. Oricum, mă gândeam să mă duc la Taki's, cu Isabelle şi Alec, să luăm cina, zise ea. Doar ca să... fac ceva normal.

Amatis aruncă o privire spre uşă:

— Plouă cu găleata.

Clary îşi simţi buzele întinzându-se într-un zâmbet. Se întrebă dacă arăta la fel de fals precum îl simţea ea.

— N-o să mă topesc.

Luke îi îndesă nişte bani în palmă, în mod evident uşurat la gândul că ea făcea un lucru atât de normal ca ieşitul în oraş cu prietenii.

— Numai promite-mi c-o să mănânci ceva.

— OK.

În pofida mustrărilor de conştiinţă, izbuti un sincer zâmbet pe jumătate în direcţia lui, înainte de a se întoarce să plece.

Magnus şi Alec nu mai erau unde fuseseră o clipă mai devreme. Uitându-se în jur, Clary văzu familiarul păr lung şi negru al lui Izzy prin mulţime. Stătea lângă marile uşi duble ale Institutului, vorbind cu cineva pe care Clary nu-l putea vedea. Clary se îndreptă spre Isabelle; când se apropie, recunoscu o persoană din grup, cu o uşoară tresărire de surpriză, ca fiind Aline Penhallow. Părul ei negru lucios era tuns elegant, chiar deasupra umerilor. Lângă Aline era o fată zveltă, cu părul alb-auriu, inelat,

pieptănat pe spate, lăsându-i faţa liberă şi urechile, cu vârfurile uşor ascuţite, la vedere. Purta o robă de Consiliu, iar când Clary se apropie mai mult, văzu că ochii fetei erau strălucitori şi de un neobişnuit albastru verzui, o culoare care-i făcu degetele să tânjească, pentru prima oară în două săptămâni, după creioanele ei Prismacolor.

— Trebuie să fie ciudat, acum că mama ta este noul Consul, îi spunea Isabelle Alinei când Clary ajunse lângă ele. Nu că Jia n-ar fi *mult* mai bună decât... Hei, Clary! Aline, o mai ştii pe Clary, nu?

Cele două fete schimbară un salut din cap. Clary dăduse odată peste Aline sărutându-se cu Jace. Fusese groaznic la momentul acela, dar amintirea n-o mai afecta acum. Ar fi fost uşurată să dea peste Jace sărutându-se cu altcineva în momentul de faţă. Cel puţin ar fi însemnat că era viu.

— Iar aceasta este *iubita* Alinei, Helen Blackthorn, zise Isabelle, foarte apăsat.

Clary îi aruncă o privire. Isabelle o credea idioată? De altfel, îşi amintea când Aline îi mărturisise că îl sărutase pe Jace doar ca experiment, să vadă dacă exista vreun băiat pe gustul ei. Aparent, răspunsul fusese negativ.

— Familia lui Helen conduce Institutul din Los Angeles. Helen, ea e Clary Fray.

— Fiica lui Valentine, zise Helen.

Arăta surprinsă şi puţin emoţionată.

Clary tresări.

— Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta.

— Scuze. Îmi dau seama de ce.

Helen roşi. Tenul ei era foarte palid, uşor sidefat, ca o perlă.

— Eu am votat în Consiliu să continue să fie prioritară căutarea lui Jace, apropo. Îmi pare rău că propunerea ne-a fost respinsă.

— Mersi. Cum nu voia să vorbească despre asta, Clary se întoarse spre Aline: Felicitări pentru numirea mamei tale Consul. Trebuie să fie foarte interesant.

Aline ridică din umeri.

— E şi mai ocupată acum. Se întoarse spre Isabelle: Ştiai

că tatăl tău s-a înscris pentru postul de Inchizitor?

Clary simţi cum Isabelle încremeneşte lângă ea.

— Nu. Nu, nu ştiam.

— M-a surprins, adăugă Aline. Credeam că e dedicat cu totul conducerii Institutului de aici… Se întrerupse, privind dincolo de Clary. Helen, cred că fratele tău încearcă să bată recordul la cea mai mare baltă de ceară topită, acolo. Poate ai vrea să-l opreşti.

Helen scoase un oftat exasperat, murmură ceva despre băieţii de doisprezece ani şi dispăru în mulţime, în aceeaşi clipă în care Alec ajunse la ele. O salută pe Aline cu o îmbrăţişare – Clary uita, uneori, că familiile Penhallow şi Lightwood se cunoşteau de ani buni – şi apoi se uită după Helen prin mulţime.

— Ea e iubita ta?

Aline încuviinţă din cap:

— Helen Blackthorn.

— Am auzit că ar fi nişte sânge de elf în familia aceea, zise Alec.

Aha, gândi Clary. Asta explica urechile ascuţite. Sângele de nefilim era dominant, iar copilul rezultat din uniunea elf —vânător de umbre era, şi el, un vânător de umbre, însă uneori sângele de elf se putea exprima în moduri ciudate, chiar la multe generaţii distanţă.

— Puţin, zise Aline. Uite, voiam să-ţi mulţumesc, Alec.

Alec păru nedumerit.

— Pentru ce?

— Pentru ceea ce ai făcut în Sala Acordurilor, zise Aline, când l-ai sărutat aşa pe Magnus. Asta mi-a dat imboldul să le vorbesc părinţilor mei… să le spun că sunt lesbiană. Căci dacă n-aş fi făcut asta, când am cunoscut-o pe Helen, nu cred c-aş fi avut curajul să spun ceva.

— Oh! Alec părea uluit, de parcă nu s-ar fi gândit nicio clipă ce impact ar fi putut să aibă faptele lui asupra cuiva din afara familiei sale. Şi, părinţii tăi… au primit vestea bine?

Aline îşi dădu ochii peste cap.

— Se prefac că ignoră lucrurile, sugerând că ar putea să

meargă şi dacă nu vorbesc despre asta.

Clary îşi aminti ce spusese Isabelle despre atitudinea Conclavului faţă de membrii săi gay. *Dacă se întâmplă, nu vorbeşti despre asta.*

— Dar ar fi putut fi mai rău, adăugă Aline.

— Cu siguranţă ar fi putut fi mai rău, zise Alec, şi exista o notă sumbră în glasul lui care-o făcu pe Clary să se uite mai atent la el.

Faţa Alinei se topi într-o expresie de simpatie.

— Îmi pare rău, zise ea. Dacă părinţii tăi nu sunt…

— Sunt OK cu asta, zise Isabelle, un pic prea repezit.

— Ei bine, oricum. N-ar fi trebuit să pomenesc nimic despre asta acum. Nu când Jace e dispărut. Trebuie să fiţi, toţi, atât de îngrijoraţi! Aline oftă prelung. Bănuiesc că oamenii v-au spus, probabil, tot felul de prostii despre el. Aşa cum fac de obicei când nu ştiu, de fapt, ce să spună. Eu doar… voiam să vă spun ceva. Se feri din calea cuiva care trecea pe acolo cu nerăbdare şi se dădu mai aproape de cei doi Lightwood şi de Clary, coborându-şi vocea. Alec, Izzy, îmi amintesc când aţi fost voi, odată, în Idris. Eu aveam treisprezece ani şi Jace avea… cred că doisprezece. A vrut să vadă Pădurea Brocelind, aşa că am împrumutat nişte cai şi ne-am dus până acolo, într-o zi. Bineînţeles că ne-am rătăcit. Brocelind e impenetrabilă. Se lăsase întunericul şi pădurea era mai deasă, iar eu eram îngrozită. Am crezut că o să murim acolo. Dar Jace n-a fost nicio clipă speriat. A fost absolut convins, tot timpul, că o să ne găsim drumul spre ieşire. A durat câteva ore, dar a reuşit. Ne-a scos de acolo. Eu eram nespus de recunoscătoare, dar el se uita la mine de parcă eram într-o dungă. De parcă n-ar fi existat nicio îndoială că avea să găsească drumul. Să dea greş nu intrase nicio clipă în calculele lui. De-asta spun – o să-şi găsească el drumul înapoi la voi. Ştiu asta.

Clary nu credea c-o văzuse vreodată pe Izzy plângând şi, evident, se străduia să n-o facă acum. Ochii ei erau suspect de larg deschişi şi strălucitori. Alex stătea cu nasul în pământ. Clary simţi un val de durere dând să se umfle

înăuntrul ei, dar îl înăbuşi cu un efort; nu se putea gândi la Jace cel de doisprezece ani, nu se putea gândi la el pierdut în întuneric, căci implicit s-ar fi gândit la el acum, pierdut undeva, închis undeva, având nevoie de ajutorul ei, aşteptându-se ca ea să vină, şi atunci şi-ar fi pierdut stăpânirea de sine.

— Aline, zise ea, văzând că nici Isabelle, nici Alec nu puteau vorbi. Mulţumesc.

Aline schiţă un zâmbet timid.

— Vorbesc serios.

— Aline!

Helen îl ţinea strâns de încheietură pe un băiat mai mic, cu mâinile acoperite de ceară albastră. Probabil se jucase cu lumânările din uriaşele sfeşnice care împodobeau pereţii laterali ai naosului. Părea să aibă vreo doisprezece ani, cu un zâmbet poznaş şi aceiaşi ochi şocanţi, albaştri-verzui, ai surorii sale, deşi părul lui era şaten-închis.

— Ne-am întors. Ar trebui probabil să plecăm până nu distruge Jules totul. Ca să nu mai spun că habar n-am unde sunt Tibs şi Livvy.

— Mănâncă ceară, o informă, îndatoritor, Jules.

— Oh, Doamne! gemu Helen, apoi îşi luă o expresie prin care părea să-şi cere scuze. Nu mă luaţi în seamă. Am şase fraţi şi surori mai mici şi unul mai mare. E întotdeauna o grădină zoologică.

Jules se uită de la Alec la Isabelle şi apoi la Clary.

— Voi câţi fraţi şi surori aveţi? întrebă el.

Helen păli. Isabelle răspunse, cu o voce remarcabil de stăpânită:

— Noi suntem trei.

Ochii lui Jules întârziară asupra lui Clary.

— Tu nu semeni cu ei.

— Eu nu sunt rudă cu ei, zise Clary. Eu nu am fraţi sau surori.

— Niciunul? se miră băiatul cu neîncredere în glas, de parcă ea i-ar fi spus că avea picioare palmate. De-asta arăţi atât de tristă?

Clary se gândi la Sebastian, cu părul lui alb ca gheaţa şi

ochii negri. *Măcar de-ar fi aşa,* gândi ea. *Dacă n-aş fi avut un frate, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.* O mică zvâcnire de ură o străbătu, încălzindu-i sângele îngheţat.

— Da, zise ea încet. De-asta sunt tristă.

2

SPINI

Simon îi aştepta pe Clary, Alec şi Isabelle la ieşirea din Institut, sub o streaşină de piatră care îl apăra prea puţin de ploaie. Se întoarse când îi auzi ieşind pe uşă, iar Clary văzu că părul negru îi era lipit de frunte şi de gât. El şi-l dădu pe spate şi se uită la ea întrebător.

— Sunt achitată, zise ea, însă când el dădu să-i zâmbească, ea clătină din cap. Dar au scos dintre priorităţi căutarea lui Jace. Sunt… sunt foarte sigură că îl cred mort.

Simon privi în jos, spre tricoul şi jeanşii lui uzi (un tricou cenuşiu încreţit, cu manşete şi guler negre, pe care scria E CLAR CĂ AM LUAT NIŞTE DECIZII PROASTE, cu litere de tipar). Clătină din cap:

— Îmi pare rău.

— Cu Conclavul, se mai întâmplă, zise Isabelle. Bănuiesc că n-ar fi trebuit să ne aşteptăm la altceva.

— *Basia coquum,* zise Simon. Sau cum e deviza aia a lor.

— E *Descensus Averno facilis est.* „Coborârea în infern e întotdeauna uşoară”, zise Alec. Tu tocmai ai spus „Sărută bucătarul”.

— La dracu’, zise Simon. Ştiam eu că Jace îşi bate joc de mine.

Părul ud îi căzu înapoi în ochi; îl dădu scurt la o parte cu un gest destul de nervos, iar Clary putu zări pentru o clipă Pecetea lui Cain, argintie, pe fruntea lui.

— Şi acum?

— Acum mergem s-o vedem pe Regina Elfilor Luminii, zise Clary.

Atingându-şi clopoţelul de la gât, îi povesti lui Simon

despre vizita lui Kaelie la recepţia lui Luke şi a lui Jocelyn, şi despre cum îi promisese lui Clary ajutorul Reginei Elfilor.

Simon păru neconvins.

— Cucoana cu părul roşu şi cu purtări urâte, care te-a obligat să-l săruţi pe Jace? Nu mi-a plăcut de ea.

— *Asta* îţi aminteşti tu despre ea? Că a obligat-o pe Clary să-l sărute pe Jace? Isabelle păru enervată. Regina Elfilor Luminii e periculoasă. Atunci doar s-a amuzat. De obicei, îi place să facă vreo câţiva oameni să urle înnebuniţi în fiecare zi, înainte de micul dejun.

— Eu nu sunt om, zise Simon. Nu mai sunt. Se uită spre Isabelle numai o clipă, apoi se întoarse spre Clary: Vrei să vin cu tine?

— Cred c-ar fi bine să fii şi tu acolo. Diurn, Pecetea lui Cain – unele lucruri trebuie s-o impresioneze până şi pe Regină.

— Eu n-aş pune pariu, zise Alec.

Clary se uită peste umărul lui şi întrebă:

— Unde-i Magnus?

— A spus c-ar fi mai bine dacă n-ar veni şi el. Se pare că între el şi Regină e o poveste lungă.

Isabelle îşi ridică sprâncenele.

— Nu genul acela de poveste, zise Alec, cu iritare. Un soi de ceartă. Deşi, adăugă el, cu voce înăbuşită, la cum s-a vânturat înainte de mine, nu m-aş mira.

— Alec!

Isabelle rămase în urmă să-i vorbească fratelui ei, iar Clary deschise umbrela cu un pocnet. Era aceea pe care i-o cumpărase Simon, cu ani în urmă, la Muzeul de Istorie Naturală, şi avea un model cu dinozauri. Ea îi văzu expresia schimbându-se într-una de amuzament când o recunoscu.

— Mergem? întrebă el, oferindu-i braţul.

*

Ploaia cădea fără încetare, apa curgând în mici râuri din burlane şi împroşcând în pânze de sub roţile taxiurilor în

trecere. Era ciudat, gândi Simon, că deşi el nu simţea frigul, senzaţia de a fi ud şi lipicios era încă neplăcută. Îşi mută încet privirea, uitându-se la Alex şi la Isabelle peste umăr. Isabelle nu îl privise încă în ochi de când ieşiseră din Institut şi el se întrebă ce gândea. Părea că vrea să stea de vorbă cu fratele ei şi, când se opriră în colţ la Park Avenue, el o auzi spunând:

— Deci, ce părere ai? Despre tata că s-a înscris pentru postul de Inchizitor?

— Mi se pare o funcţie plictisitoare.

Isabelle ţinea o umbrelă. Era de plastic transparent, împodobită cu decalcuri de flori colorate. Era una dintre cele mai „de fete” pe care le văzuse Simon vreodată şi nu-l învinuia pe Alec că se ferea să stea sub ea şi prefera să înfrunte ploaia.

— Nu ştiu de ce şi-ar dori-o.

— Nu-mi pasă dacă e *plictisitoare,* şuieră-şopti Isabelle. Dacă o s-o ia, o să fie în Idris tot timpul. Cum ar veni, *absolut tot timpul.* Nu poate şi să conducă Institutul, şi să fie Inchizitor. Nu poate avea două funcţii odată.

— Dacă ai observat, Iz, el e oricum tot timpul în Idris.

— Alec…

Restul spuselor ei se pierdu când se schimbară luminile semaforului şi maşinile ţâşniră înainte, împroşcând apa rece ca gheaţa pe tot trotuarul. Clary se feri de un astfel de gheizer şi aproape că-l dădu jos pe Simon. El o prinse de mână, s-o sprijine.

— Scuze, zise ea.

Mâna ei părea mică şi rece într-a lui.

— Nu eram atentă.

— Ştiu.

El încercă să nu-şi lase îngrijorarea să-i răzbată în voce. Ea nu „fusese atentă” la nimic în ultimele două săptămâni. La început, plânsese, apoi fusese furioasă – furioasă că nu se putea alătura patrulelor de căutare a lui Jace, furioasă pe nesfârşitele perpeleli la interogatoriu ale Consiliului, furioasă că era ţinută teoretic prizonieră acasă, întrucât se afla sub suspiciunea Conclavului. Şi cel mai mult fusese

furioasă pe ea însăşi că nu era în stare să vină cu o rună care să fie de ajutor. Stătea cu orele, noaptea, la birou, cu stela atât de strânsă în mână că i se albeau nodurile degetelor, încât Simon se temea că avea s-o rupă în două. Încerca să-şi stoarcă creierii ca să-i prezinte o imagine care ar fi putut să-i spună unde era Jace. Dar, noapte de noapte, nu se întâmpla nimic.

Arăta îmbătrânită, gândi el, pe când se furişau în parc, printr-o spărtură în zidul de piatră dinspre Fifth Avenue. Nu-i stătea rău, dar era diferită de fata care fusese când intraseră în Clubul Pandemonium, în noaptea aceea când se schimbase totul. Crescuse în înălţime, dar era mai mult de atât. Expresia ei era mai serioasă, în mers avea mai multă graţie şi forţă, ochii ei verzi erau mai puţin jucăuşi, mai focalizaţi. Începuse să arate, îşi dădu el seama cu o tresărire de surpriză, ca Jocelyn.

Clary se opri într-un cerc de copaci din care picura apa; aici, crengile opreau în bună parte ploaia, iar Isabelle şi Clary îşi rezemară umbrelele de trunchiurile celor mai apropiaţi copaci. Clary îşi desprinse lănţişorul de la gât şi prinse în palmă clopoţelul. Se uită în jur, la ceilalţi, cu o expresie serioasă.

— Ăsta e un risc, zise ea, şi sunt absolut convinsă că, dacă îl accept, nu mai pot da înapoi. Aşadar, dacă vreunul dintre voi nu vrea să vină cu mine, e în regulă. O să înţeleg.

Simon întinse mâna şi o puse peste a ei. Nu era nevoie să se gândească. Unde mergea Clary, mergea şi el. Trecuseră împreună prin prea multe ca să fie altfel. Isabelle îi urmă exemplul şi, în cele din urmă, şi Alec; ploaia i se scurgea de pe genele lungi şi negre ca nişte lacrimi, dar expresia lui era hotărâtă. Toţi patru îşi ţinură mâinile strâns.

Clary sună clopoţelul.

A fost o senzaţie ca şi când lumea s-ar fi învârtit – nu ca atunci când erai aruncat printr-un Portal, gândi Clary, drept în inima unui maelstrom, ci mai degrabă ca şi când

ar fi stat într-un carusel care începea să se învârtească din ce în ce mai repede. Era ameţită şi cu răsuflarea tăiată, când senzaţia se opri brusc, iar ea era din nou pe picioarele ei, cu mâna încă strânsă de ale lui Simon, Isabelle şi Alec.

Îşi dădură drumul şi Clary se uită repede în jur. Mai fusese aici înainte, în acest culoar brun întunecat, strălucitor, care părea cioplit într-o piatră preţioasă din aceea numită ochi-de-tigru. Podeaua era netedă, tocită de picioarele spiritelor naturii care îl străbăteau de o mie de ani. Lumina venea din fărâmele de aur din pereţi, iar la capătul culoarului era o perdea multicoloră care se legăna înainte şi înapoi, ca mişcată de vânt, cu toate că nu exista vânt aici, sub pământ. Când Clary se apropie de ea, văzu că fusese cusută din fluturi. Unii dintre ei erau încă vii, iar zbaterea lor făcea perdeaua să fluture ca suflată de o briză.

Îşi înghiţi gustul acru din gât.

— Hei? strigă ea. E cineva aici?

Perdeaua se dădu deoparte şi cavalerul elf Meliorn ieşi pe culoar. Purta armura albă pe care şi-o amintea Clary, dar acum, în partea stângă, pe piept, avea un sigiliu – cele patru *C*-uri care împodobeau şi roba de Consiliu a lui Luke, însemnându-l ca pe un membru al acestuia. Mai exista în plus şi o cicatrice nouă pe faţa lui Meliorn, imediat sub ochii de culoarea frunzei. El o privi cu răceală.

— Nu o saluţi pe Regina Elfilor Luminii cu barbarul uman „hei”, zise el, de parcă te-ai adresa unei slugi. Formula cuvenită este „Bine v-am regăsit”.

— Dar nu ne-am întâlnit încă, zise Clary. Nici măcar nu ştiu dacă este aici.

Meliorn se uită la ea cu dispreţ.

— Dacă Regina nu ar fi fost prezentă şi pregătită să te primească, sunând clopoţelul nu ai fi ajuns aici. Acum, vino: urmează-mă şi adu-ţi şi tovarăşii tăi cu tine.

Clary se întoarse să le facă semn celorlalţi, apoi îl urmă pe Meliorn după perdeaua de fluturi torturaţi, strângându-şi umerii în speranţa că nicio parte a aripilor lor n-avea s-o

atingă.

Unul câte unul, toţi patru intrară în camera Reginei. Clary făcu ochii mari de surpriză. Arăta cu totul altfel decât ultima oară când fusese aici. Regina stătea tolănită pe un divan alb şi auriu, de jur împrejurul ei întinzându-se o podea făcută din dale negre şi albe, ca o tablă de şah. Cordoane de mărăcini cu aspect ameninţător atârnau din tavan şi în vârful fiecărui spin era înfiptă o himeră, a cărei lumină, de regulă orbitoare, pâlpâia, muribundă. Încăperea licărea în strălucirea lor.

Meliorn se duse şi se postă lângă Regină; în afara lui, în cameră nu se aflau alţi curteni. Alene, Regina se ridică în capul oaselor. Era la fel de frumoasă ca întotdeauna, cu rochia sa, o combinaţie de argint şi aur, şi cu părul de culoarea aramei, pe care şi-l aranjă, molatic, peste un umăr alb. Clary se întrebă de ce se mai ostenea. Dintre toţi cei de faţă, singurul care ar fi putut fi impresionat de frumuseţea ei era Simon, iar el o ura.

— Bine v-am regăsit, nefilimi şi Diurnule, zise ea, înclinând capul în direcţia lor. Fiică a lui Valentine, ce te aduce la mine?

Clary deschise palma. Clopoţelul strălucea acolo ca o acuzaţie.

— Ţi-ai trimis servitoarea să-mi spună să sun din el dacă voi avea vreodată nevoie de ajutorul tău.

— Iar tu mi-ai spus că nu voiai nimic de la mine, zise Regina. Că aveai tot ce-ţi doreai.

Clary se gândi cu disperare la ce spusese Jace înainte, când fuseseră la cealaltă audienţă la Regină, cum o măgulise şi o fermecase. Fusese de parcă dobândise deodată un vocabular nou. Aruncă o privire peste umăr spre Isabelle şi Alec, dar Isabelle doar îi făcu un semn enervat, indicându-i să continue.

— Lucrurile se schimbă, zise Clary.

Regina îşi întinse picioarele, cu voluptate.

— Prea bine. Ce vrei de la mine?

— Vreau să-l găseşti pe Jace Lightwood.

În tăcerea care urmă, sunetul himerelor, ţipând în

agonie, se putea auzi, slab. În cele din urmă, Regina spuse:

— Trebuie să ne crezi cu adevărat puternici dacă-ţi închipui că spiritele naturii pot reuşi acolo unde Conclavul a dat greş.

— Conclavul vrea să-l găsească pe Sebastian. Mie nu-mi pasă de Sebastian. Eu îl vreau pe *Jace,* zise Clary. De altfel, ştiu deja că ştii mai multe decât spui. Ai prezis că o să se întâmple asta. Nimeni altcineva n-a ştiut, dar nu cred că mi-ai mai fi trimis clopoţelul când mi l-ai trimis – în aceeaşi noapte în care Jace a dispărut – dacă n-ai fi ştiut că se punea ceva la cale.

— Poate c-am ştiut, zise Regina, admirându-şi unghiile sclipitoare de la picioare.

— Am observat că spiritele naturii spun adesea *„poate”* atunci când există un adevăr pe care vor să-l ascundă, zise Clary. Vă fereşte de a da un răspuns direct.

— Poate că aşa e, zise Regina, cu un zâmbet amuzat.

— Şi „s-ar putea” e o expresie potrivită, sugeră Alec.

— Şi „posibil”, adăugă Izzy.

— Eu nu văd nimic în neregulă cu „tot ce se poate”, zise Simon. Puţin modern, dar esenţa se păstrează.

Regina dădu din mână, alungând cuvintele lor ca pe nişte albine supărătoare care zumzăiau pe lângă capul ei.

— Nu am încredere în tine, fiică a lui Valentine, zise ea. A fost o vreme când voiam o favoare de la tine, dar vremea aceea a trecut. Meliorn îşi are locul lui în Consiliu. Mă îndoiesc c-ai putea să-mi oferi ceva.

— Dacă ai fi crezut asta, zise Clary, nu mi-ai mai fi trimis clopoţelul.

Pentru o clipă, îşi încrucişară privirile. Regina era frumoasă, dar exista ceva în spatele chipului ei, ceva care o făcea pe Clary să se gândească la oasele unui animal mic, albindu-se în soare. În cele din urmă, Regina spuse:

— Prea bine. S-ar putea să fiu în stare să te ajut. Dar o să vreau o răsplată.

— Şocant, murmură Simon.

Avea mâinile vârâte adânc în buzunare şi se uita chiondorâş la Regină.

Alec râse.

Ochii Reginei fulgerară. În clipa următoare, Alec se clătina înapoi, cu un strigăt. Îşi ţinea mâinile întinse în faţă, gâfâind, în timp ce pielea de pe ele se zbârcea şi oasele se chirceau înăuntru, cu încheieturile umflate. Spinarea i se cocoşă, părul îi încărunţi, iar ochii lui albaştri se decolorară şi se pierdură sub riduri adânci. Clary icni. În locul lui Alec, stătea tremurând un bătrân, cocârjat şi cu-păr alb.

— Ce repede se veştejeşte frumuseţea omenească, zise Regina, privindu-l cu desfătare. Uită-te la tine, Alexander Lightwood. Îţi dau o idee despre cum vei arăta peste numai şaizeci de ani. Ce-o să zică atunci magicianul tău de frumuseţea ta?

Pieptul lui Alec respira greu. Isabelle se duse repede lângă el şi îl luă de braţ.

— Alec, nu e nimic. E doar o iluzie magică. Se întoarse spre Regină: Ia-o de pe el! *Ia-o!*

— Dacă tu şi tovarăşii tăi îmi veţi vorbi cu mai mult respect, atunci s-ar putea să mă mai gândesc.

— De acord, zise Clary repede. Ne cerem scuze pentru orice necuviinţă.

Regina strâmbă din nas.

— Chiar îmi lipseşte Jace al vostru, zise ea. Dintre voi toţi, el era cel mai frumos şi cel mai manierat.

— Şi nouă ne lipseşte, zise Clary, cu voce scăzută. N-am vrut să fim prost-crescuţi. Noi, oamenii, putem fi nesuferiţi în durerea noastră.

— Îm-hm, făcu Regina, dar pocni din degete şi vraja căzu de pe Alec.

Era din nou el cel dinainte, deşi alb la faţă şi cu o expresie perplexă.

Regina îi aruncă o privire superioară şi îşi întoarse atenţia spre Clary.

— Există o pereche de inele, zise Regina. Au aparţinut tatălui meu. Doresc să mi se înapoieze aceste obiecte, căci sunt făurite de zâne şi posedă mari puteri. Ele ne permit să vorbim unii cu alţii, de la minte la minte, aşa cum fac Fraţii

voştri Tăcuţi. În prezent, ştiu din surse sigure că sunt expuse în Institut.

— Îmi amintesc că am văzut ceva de genul ăsta, zise Izzy, încet. Două inele cu lucrătură de zâne, într-o vitrină de sticlă, la etajul cu biblioteca.

— Vrei să fur ceva din Institut? exclamă Clary, surprinsă.

Dintre toate serviciile pe care şi le-ar fi imaginat că i le-ar cere Regina, aşa ceva nu era pe listă.

— Nu e furt, zise Regina, să înapoiezi un obiect posesorului de drept.

— Şi apoi îl vei găsi pe Jace pentru noi? zise Clary. Şi nu spune „poate”. Ce o să faci, exact?

— O să vă ajut să-l găsiţi, zise Regina. Îţi dau cuvântul meu că sprijinul meu o să fie nepreţuit. Vă pot spune, de pildă, de ce toate descântecele voastre de luat urma au fost zadarnice. Vă pot spune în ce oraş e cel mai probabil să se afle…

— Dar Conclavul te-a interogat şi pe tine, o întrerupse Simon. Cum de i-ai minţit?

— N-au pus niciodată întrebările corecte.

— *De ce* i-ai minţit? întrebă Isabelle. Unde e loialitatea ta în asta?

— Nu am niciuna. Întâi că Jonathan Morgenstern ar putea fi un aliat puternic, dacă nu mi l-aş face duşman. De ce să-l pun în pericol sau să-mi atrag mânia lui fără niciun beneficiu pentru noi? Spiritele naturii sunt un popor străvechi; noi nu luăm hotărâri pripite, ci mai întâi aşteptăm să vedem în ce direcţie bate vântul.

— Şi aceste inele înseamnă destul de mult pentru voi încât, dacă vi le dăm, să riscaţi să-l înfuriaţi? întrebă Alec.

Regina doar zâmbi, un zâmbet leneş, plin de promisiuni.

— Cred că e destul pentru azi, zise ea. Întoarceți-vă cu inelele şi o să mai vorbim.

Clary şovăi şi se întoarse să se uite la Alec, apoi la Isabelle.

— Sunteţi de acord cu asta? Să furăm de la Institut?

— Dacă asta înseamnă să-l găsim pe Jace, zise Isabelle.

Alec încuviinţă din cap.

— Orice este nevoie.

Clary se întoarse spre Regină, care o privea, în expectativă.

— Atunci, cred că ne-am înţeles.

Regina se întinse şi zâmbi satisfăcută.

— Mergeţi cu bine, micilor vânători de umbre. Un mic avertisment, deşi n-aţi făcut nimic să-l meritaţi. Ar fi bine să chibzuiţi serios cât de înţeleaptă este vânătoarea asta după prietenul vostru. Căci, aşa cum se întâmplă adesea cu ceea ce este preţios şi pierdut, când o să-l găsiţi din nou, s-ar putea să nu mai fie chiar aşa cum l-aţi lăsat.

*

Era aproape unsprezece când Alec ajunse la uşa apartamentului lui Magnus din Greenpoint. Isabelle îl convinsese pe Alec să vină la Taki's, să ia cina împreună cu Clary şi Simon, şi cu toate că el protestase, acum se bucura că o făcuse. Avusese nevoie de câteva ore ca să-şi domolească emoţiile după ceea ce se întâmplase la Curtea Elfilor Luminii. N-ar fi vrut să vadă Magnus cât de tare îl zdruncinase iluzia magică a Reginei.

Nu mai avea nevoie să sune la interfon ca Magnus să-i dea drumul să urce. Avea o cheie, un fapt de care în taină era mândru. Descuie uşa şi începu să urce, trecând pe lângă uşa vecinilor lui Magnus de la parter. Deşi Alec nu-i văzuse niciodată pe locatarii apartamentului de la parter, i se păreau angajaţi într-o idilă cu năbădăi. Odată, văzuse lucrurile cuiva risipite pe tot palierul, cu un bileţel prins de reverul unui sacou adresat „Mincinosului mincinoşilor care minte". Acum, un buchet de flori era lipit cu bandă adezivă de uşă, cu o carte de vizită vârâtă printre flori pe care scria ÎMI PARE RĂU. Asta era problema cu New Yorkul: întotdeauna aflai mai multe despre treburile vecinilor decât ai fi vrut.

Uşa lui Magnus era întredeschisă, iar sunetele muzicii date la volum mic se revărsau în hol. Astăzi, era Ceaikovski. Alec simţi cum umerii încordaţi i se relaxează

când uşa apartamentului se închise în urma lui. Nu putea fi niciodată foarte sigur cum avea să arate apartamentul – în momentul acesta, era minimalist, cu sofale albe, un set de măsuţe de cafea roşii şi fotografii alb-negru puternic contrastante din Paris pe pereţi – dar începuse să-l simtă din ce în ce mai familiar, ca pe un cămin. Mirosea a lucrurile pe care le asocia cu Magnus: cerneală, colonie, ceai Lapsang Souchong, aroma de zahăr caramelizat a magiei. Îl luă în braţe pe Preşedintele Miau, care moţăia pe un pervaz, şi se îndreptă spre camera de lucru.

Magnus îşi ridică ochii când intră Alec. Purta ceea ce pentru Magnus era o costumaţie ternă – jeanşi şi un tricou negru cu nituri în jurul gâtului şi la manşete. Părul lui negru era pleoştit, ciufulit şi încurcat de parcă şi-ar fi trecut mâinile prin el de nenumărate ori, de supărare, iar ochii lui de pisică aveau pleoapele îngreunate de oboseală. Îşi lăsă stiloul jos când apăru Alec şi zâmbi larg.

— Preşedintele te place.

— Îl place pe oricine îl scarpină după urechi, zise Alec, mutând pisoiul adormit astfel încât torsul lui părea să vibreze prin pieptul lui Alec.

Magnus se lăsă pe spate în scaun, muşchii braţelor sale flexându-se când căscă. Masa era plină de bucăţi de hârtie acoperite cu scris mărunt, înghesuit, şi cu desene – acelaşi model, repetat la nesfârşit, variaţiuni ale desenului care fusese mâzgălit pe dalele de pe acoperişul clădirii de unde dispăruse Jace.

— Ce mai face Regina Elfilor?

— Ca de obicei.

— Afurisită cu limbă veninoasă, hm?

— Cam aşa ceva.

Alec îi dădu lui Magnus versiunea prescurtată a celor ce se întâmplaseră la curtea spiritelor naturii. Se pricepea la rezumate – prezenta faptele succint, fără niciun cuvânt în plus. Nu-i înţelegea niciodată pe oamenii care sporovăiau neîncetat, nici măcar pasiunea lui Jace pentru jocurile de cuvinte super-complicate.

— Îmi fac griji pentru Clary, zise Magnus. Mă tem că se

implică mai mult decât poate duce micul ei cap roşcat.

Alec îl aşează pe Preşedintele Miau pe masă, unde acesta se strânse imediat ghem şi se întoarse la somn.

— Vrea să-l găsească pe Jace. Poţi s-o condamni?

Ochii lui Magnus se îmblânziră. Îşi vârâ un deget printr-o gaică a jeanşilor lui Alec şi îl trase mai aproape.

— Vrei să spui că tu ai face acelaşi lucru dac-aş fi fost eu?

Alec îşi întoarse faţa, uitându-se la hârtia pe care Magnus tocmai o lăsase deoparte.

— Iar te uiţi peste astea?

Arătând un pic dezamăgit, Magnus îi dădu drumul lui Alec.

— Trebuie să fie o cheie, zise el, care să le dezlege. Vreo limbă la care nu m-am uitat încă. Ceva foarte vechi. Asta e o magie neagră veche, foarte întunecată, care nu seamănă cu nimic din ce-am văzut până acum. Se uită din nou la hârtie, cu capul uşor aplecat într-o parte, apoi spuse: Vrei, te rog, să-mi dai cutia de prizat de colo? Cea de argint, de pe marginea mesei.

Alec urmă direcţia indicată de Magnus şi văzu o cutie mică de argint, la marginea cealaltă a mesei mari de lemn. Întinse mâna şi o ridică. Era ca un cufăr de metal în miniatură, cu patru picioare mici, cu capacul bombat şi cu iniţialele *W.S.* bătute cu diamante.

W, gândi el. *Will?*

Will, spusese Magnus când Alec îl întrebase despre numele cu care îl tachinase Camille. *Doamne*, *asta a fost foarte demult.*

Alec îşi muşcă buza.

— Ce-i asta?

— Este o cutie de prizat, zise Magnus, fără să-şi ridice ochii din hârtiile lui. Ţi-am spus.

— De prizat? Ca în a prinde pe cineva într-o priză din care nu mai poate scăpa?

Alec o studia îndeaproape.

Magnus îşi ridică ochii şi râse.

— Ca în prizat tutun. Era foarte populară prin secolele

şaptesprezece, optsprezece. Acum folosesc cutia ca să-mi ţin mărunţişurile.

Întinse mâna, iar Alec îi dădu cutia.

— Te-ai întrebat vreodată, începu Alec, se opri şi începu din nou. Nu te deranjează să ştii că, acum, Camille e în libertate, pe undeva prin lume? Că a scăpat?

Şi că a fost vina mea? gândi Alec, dar n-o spuse.

— Ea întotdeauna a fost pe undeva prin lume, zise Magnus. Ştiu că asta nu-i încântă deloc pe cei din Conclav, dar eu sunt obişnuit să mi-o închipui trăindu-şi viaţa, fără să mă contacteze. Dacă m-a deranjat vreodată, nu mi s-a mai întâmplat de foarte multă vreme.

— Dar ai iubit-o. Cândva.

Magnus îşi trecu degetul peste diamantele incrustate în cutia de prizat.

— Aşa am crezut.

— Ea te mai iubeşte?

— Mă îndoiesc, zise Magnus, sec. N-a fost prea plăcută ultima oară când am văzut-o. Bineînţeles, se poate să fi fost din cauză că eu îmi trăsesem un iubit de optsprezece ani cu o rună de vitalitate şi ea nu.

Alec bolborosi:

— Ca persoană prezentată prin aceste cuvinte, eu… obiectez la această descriere a mea.

— Ea întotdeauna a fost genul gelos, rânji Magnus.

Era grozav de bun la a schimba subiectul, gândi Alec. Magnus îi dăduse de înţeles că nu-i plăcea să vorbească despre viaţa lui amoroasă trecută, dar undeva în timpul conversaţiei lor, simţul de familiaritate şi confort al lui Alec, sentimentul lui de a fi acasă, dispăruse. Indiferent cât de tânăr arăta Magnus – şi, în clipa asta, desculţ, cu părul zbârlit, arăta de vreo optsprezece ani – oceane de timp imposibil de traversat îi separau.

Magnus deschise cutia, scoase nişte piuneze şi le folosi ca să fixeze de masă hârtia la care se uitase. Când îşi ridică ochii şi văzu expresia lui Alec, se arătă surprins, cu întârziere.

— Eşti bine?

În loc să-i răspundă, Alec se aplecă şi-i luă mâinile lui Magnus. Magnus îl lăsă pe Alec să-l ridice în picioare, cu ochi întrebători. Mai înainte de a putea spune ceva, Alec îl trase spre el şi-l sărută. Magnus scoase un sunet înăbuşit de plăcere şi apucă de spatele cămăşii lui Alec, ridicând-o, cu degete reci pe şira spinării lui Alec. Alec se împinse în el, imobilizându-l pe Magnus între masă şi corpul lui. Nu că Magnus ar fi avut ceva împotrivă.

— Vino, zise Alec la urechea lui Magnus. E târziu. Hai să mergem la culcare.

Magnus îşi muşcă buza şi aruncă o privire peste umăr la hârtiile de pe masă, cu ochii la silabele străvechi din limbi uitate.

— De ce nu te duci tu înainte? zise el. Vin şi eu – în cinci minute.

— Bine.

Alec se ridică, ştiind că atunci când Magnus era adâncit în studiile lui, cinci minute puteau deveni cu uşurinţă cinci ore.

— Te aştept acolo.

— Sst!

Clary îşi duse degetul la buze, făcându-i apoi semn lui Simon să intre înaintea ei pe uşa casei lui Luke. Toate luminile erau stinse, iar livingul era întunecat şi cufundat în tăcere. Îl împinse pe Simon spre camera ei, iar ea se îndreptă spre bucătărie, să ia un pahar cu apă. La jumătatea drumului, încremeni.

Vocea mamei sale se auzea pe hol. Clary îi putea desluşi încordarea. La fel cum pierderea lui Jace era cel mai rău coşmar al lui Clary, ştia că şi mama ei îşi trăia cel mai rău coşmar. Să ştie că fiul ei era în viaţă şi liber, în lume, capabil de orice, o sfâşia pe dinăuntru.

— Dar au achitat-o, Jocelyn, îl auzi Clary pe Luke răspunzând, cu glasul urcând şi coborând până la şoaptă. N-o să fie nicio pedeapsă.

— Totul e din vina mea.

Jocelyn vorbea înăbuşit, de parcă avea capul îngropat în

umărul lui Luke.

— Dacă n-aş fi adus pe lume… creatura aia, Clary n-ar fi trecut prin asta acum.

— N-ai fi putut şti…

Vocea lui Luke se pierdu într-un murmur şi, deşi Clary ştia că el avea dreptate, avu o străfulgerare de mânie împotriva mamei sale. Jocelyn ar fi trebuit să-l omoare pe Sebastian în faşă, mai înainte de a avea vreo şansă să crească şi să le distrugă vieţile, îşi zise ea şi imediat se îngrozi că putuse gândi aşa. Se întoarse şi se repezi spre capătul celălalt al casei, grăbindu-se spre dormitorul ei şi închizând uşa în urmă de parcă ar fi fost urmărită.

Simon, care stătea pe pat, jucându-se cu DS-ul lui, îşi ridică ochii, surprins:

— E totul OK?

Ea încercă să-i zâmbească. El era o privelişte familiară în camera asta – dormiseră acasă la Luke destul de des, de când crescuseră. Clary făcuse tot ce putuse ca să transforme încăperea în camera ei, în loc să fie o cameră de oaspeţi oarecare. Fotografii cu ea, cu Simon, cu fraţii Lightwood, cu ea şi cu Jace şi cu familia ei erau înfipte la întâmplare în rama oglinzii de deasupra măsuţei de toaletă. Luke îi dăduse o planşetă, iar ustensilele ei de desen erau aranjate frumos într-un raft cu casete de alături. Ea îşi bătuse în ţinte postere cu anime-urile preferate: *Fullmetal Alchimist, Rurouni, Kenshin, Bleach.*

Şi mărturiile vieţii sale de vânător de umbre erau la vedere pe ici, pe colo – un exemplar gros din *Codexul vânătorului de umbre,* cu adnotările şi desenele ei pe margine, un raft de cărţi despre ocultism şi paranormal, stela ei pe birou şi un nou glob, dăruit de Luke, care arăta Idrisul, cu hotare de aur, în mijlocul Europei.

Iar Simon, stând în mijlocul patului ei, cu picioarele încrucişate, era unul dintre puţinele lucruri care aparţineau atât vechii sale vieţi, cât şi celei noi. El se uita la ea cu ochii lui întunecaţi pe faţa palidă, cu licărirea Peceţii lui Cain abia vizibilă pe frunte.

— Mama, zise ea, sprijinindu-se cu spatele de uşă. Într-

adevăr nu se simte bine.

— Nu e uşurată? Vreau să spun, fiindcă ai fost achitată?

— Nu poate să nu se gândească la Sebastian. Nu poate să nu se învinuiască.

— N-a fost vina ei ce a devenit el, ci a lui Valentine.

Clary nu răspunse. Îşi amintise groaznicul lucru pe care tocmai îl gândise, că mama ei ar fi trebuit să-l ucidă pe Sebastian de când îl născuse.

— Amândouă, zise Simon, vă învinuiţi pentru lucruri care nu sunt din vina voastră. Tu te învinuieşti pentru că l-ai lăsat pe Jace pe acoperiş…

Ea-şi ridică brusc capul şi se uită aspru la el. Nu-şi dăduse seama că spusese vreodată că se învinuia pentru asta, deşi era adevărat.

— Eu niciodată…

— Ba da, zise el. Dar şi eu l-am lăsat, şi Izzy l-a lăsat, şi Alec l-a lăsat – iar Alec e *parabatai*-ul lui. Era imposibil să fi ştiut. Şi ar fi putut fi mai rău dacă ai fi rămas tu.

— Poate.

Clary nu voia să vorbească despre asta. Ferindu-se de privirea atentă a lui Simon, se duse la baie ca să se spele pe dinţi şi să-şi îmbrace pijamaua pufoasă. Evită să se privească în oglindă. Ura să vadă cât de palidă era, cearcănele de la ochi. Era puternică; n-avea să se sfărâme în bucăţi. Avea un plan. Chiar dacă era puţin smintit şi implica furtul din Institut.

Se spălă pe dinţi şi îşi prinse părul ondulat la spate într-o coadă de cal, ieşind din baie tocmai când Simon îşi strecura în geanta lui de umăr o sticluţă cu ceea ce era aproape sigur sângele pe care-l cumpărase de la Taki’s.

Ea se apropie şi-l ciufuli afectuos.

— Poţi să-ţi ţii sticlele în frigider, ştii, zise ea. Dacă nu-ţi place la temperatura camerei.

— Sângele rece ca gheaţa e mai scârbos decât cel de la temperatura camerei, de fapt. Cald e cel mai bun, dar cred că mama ta s-ar opune să mi-l încălzesc într-o oală.

— Jordan aşa face? întrebă Clary, cumva îndoindu-se că Jordan mai ţinea minte că locuia cu el.

Simon fusese la ea acasă în fiecare noapte, în ultima săptămână. În primele câteva zile de după dispariţia lui Jace, ea nu putuse să doarmă. Îşi punea câte cinci pături peste ea, dar nu reuşea să se încălzească. Tremurând, stătea întinsă, imaginându-şi sângele îngheţat abia târându-se prin vene şi cristale de gheaţă ţesându-se ca o plasă strălucitoare de coral, în jurul inimii. Visele îi erau numai despre mări negre, sloiuri de gheaţă plutitoare şi lacuri îngheţate, şi despre Jace, cu faţa întotdeauna ascunsă vederii ei, ba de umbre, ba de un nor adus de vânt, ba de propriul lui păr strălucitor, în timp ce se întorcea cu spatele şi pleca de lângă ea. Adormea numai pentru câteva minute şi întotdeauna se trezea cu o senzaţie tulburătoare de înecare.

În prima zi de interogatoriu la Consiliu, se întorsese acasă şi se târâse până în pat. Zăcuse acolo, trează, până când auzise o bătaie în fereastră şi Simon se strecurase înăuntru, aproape rostogolindu-se pe podea. Se urcase în pat şi se întinsese lângă ea, fără niciun cuvânt. Pielea lui era rece, ca vremea de afară, şi mirosea a oraş şi a gerul iernii care se apropia.

Ea îşi lipise umărul de al lui, dizolvând o mică parte din tensiunea care-i încleştase corpul ca un pumn strâns. Mâna lui era rece, dar familiară, ca şi atingerea jachetei lui de velur pe braţul ei.

— Cât poţi să stai? şoptise ea în întuneric.

— Cât vrei tu.

Ea se întorsese pe o parte, ca să se uite la el.

— Izzy n-o să se supere?

— Ea e cea care mi-a spus c-ar trebui să vin aici. A spus că nu poţi dormi şi, dacă o să te simţi mai bine că stau cu tine, atunci pot să rămân. Sau aş putea să rămân doar până adormi.

Clary răsuflă uşurată.

— Rămâi toată noaptea, zise ea. Te rog.

Şi rămăsese. În noaptea aceea, ea nu mai avusese coşmaruri.

Câtă vreme era el aici, somnul ei era lipsit de orice vise

şi gol, un ocean întunecat de nimic. O uitare de sine lipsită de durere.

— Jordan n-are nicio problemă cu sângele, zise acum Simon. Toată treaba e ca eu să mă simt bine cu ce sunt. Conexiunea cu vampirul interior, bla-bla.

Clary se strecură lângă el în pat şi luă o pernă în braţe.

— Vampirul tău interior e diferit de… vampirul exterior?

— Absolut. El vrea să port tricouri scurte, cu buricul la vedere, şi o pălărie de fetru. Iar eu mă împotrivesc.

Clary zâmbi slab.

— Deci vampirul tău interior e Magnus?

— Stai aşa, că mi-am adus aminte.

Simon se întoarse şi începu să caute prin geanta lui de umăr, scoţând două volume de manga. Le flutură triumfător, apoi i le întinse lui Clary.

— *Magicul Love Gentlemen,* volumele cincisprezece şi şaisprezece, zise el. Epuizate de peste tot, mai puţin la Midtown Comics.

Ea le luă, uitându-se la cotoarele copertelor colorate. Cândva, ar fi dat din mâini, cu bucuria fanului împătimit; acum, nu putu decât să-i zâmbească lui Simon şi să-i mulţumească – dar el o făcuse pentru ea, se gândi Clary, gestul unui bun prieten. Chiar dacă în clipa aceea ei nici nu-i trecea prin minte să se destindă citindu-le.

— Eşti grozav, zise ea, împingându-l cu umărul. Se aşează mai bine pe perne, ţinând volumele de manga în poală. Şi-ţi mulţumesc că ai venit cu mine la Curtea Elfilor, adăugă. Ştiu că-ţi reînvie nişte amintiri foarte neplăcute, dar… e întotdeauna mai bine când eşti şi tu de faţă.

— Te-ai descurcat de minune. Ai negociat cu Regina ca o profesionistă.

Simon stătea întins lângă ea, umerii lor atingându-se, amândoi uitându-se în tavan, la crăpăturile familiare din el şi la vechile stele aplicate, care odinioară luminau în întuneric, dar acum nu.

— Deci ai s-o faci? Ai să furi inelele pentru Regină?

— Da.

Ea lăsă răsuflarea ţinută să-i iasă.

— Mâine. E o adunare a Conclavului local, la prânz. Toată lumea o să fie prezentă. Eu o să acţionez atunci.

— Nu-mi place, Clary.

Ea-şi simţi corpul încordându-se.

— Ce nu-ţi place?

— Că ai ceva de împărţit cu spiritele naturii. Spiritele naturii sunt mincinoase.

— Ele nu *pot* minţi.

— Ştii ce vreau să spun. „Spiritele naturii sunt înşelătoare” sună prea vag, totuşi.

Ea întoarse capul şi se uită la el, sprijinindu-şi bărbia de clavicula lui. Braţul lui se ridică automat şi îi cuprinse umerii, trăgând-o spre el. Corpul lui era rece, tricoul încă îi era umed de la ploaie. Părul, care de regulă îi stătea drept în sus, se uscase în vârtejuri făcute de vânt.

— Crede-mă, nu-mi place să mă încurc cu elfii. Dar aş face-o pentru tine, zise ea. Şi tu ai face-o pentru mine, nu-i aşa?

— Bineînţeles, dar tot e o idee proastă. Îşi întoarse capul să se uite la ea. Ştiu ce simţi. Când a murit taică-meu…

Corpul ei se încordă.

— Jace nu e mort.

— Ştiu. Nu asta voiam să spun. Numai că… Nu e nevoie să spui că ţi-e mai bine când sunt eu de faţă. Eu sunt totdeauna aici, cu tine. Durerea te face să te simţi singur, dar nu eşti. Ştiu că nu crezi în… în religie, aşa cum cred eu, dar poţi să crezi că eşti înconjurată de oameni care te iubesc, este?

Ochii lui erau larg deschişi, plini de speranţă. Aveau aceeaşi culoare căprui-închis ca întotdeauna, dar erau diferiţi acum, de parcă se mai adăugase un strat culorii lor, la fel cum şi pielea lui părea lipsită de pori şi translucidă, totodată.

Cred asta, gândi Clary. *Doar că nu sunt sigură că mai contează.* Îşi împinse încă o dată, uşor, umărul într-al lui.

— Ia zi, te superi dacă te întreb ceva? E personal, dar important.

O nuanţă de precauţie se strecură în vocea lui.

— Despre ce-i vorba?

— Cu toată treaba cu Pecetea lui Cain, asta înseamnă că, dacă-ţi trag întâmplător un picior în timpul nopţii, o să mă trezesc izbită în fluierul piciorului de şapte ori de o forţă invizibilă?

Îl simţi râzând.

— Culcă-te, Fray.

3

ÎNGERII RĂULUI

— Frate, am crezut c-ai uitat că locuieşti aici, zise Jordan în clipa în care Simon intră în livingul micului lor apartament, cu cheile zornăind în mână.

Pe Jordan îl puteai găsi de obicei tolănit pe salteaua japoneză, cu picioarele lui lungi atârnând dincolo de marginea ramei metalice, şi cu controlerul de la Xbox-ul lor în mână. Astăzi, *era* pe saltea, dar stătea drept în capul oaselor, cu umerii lui largi aplecaţi în faţă, cu mâinile în buzunarele jeanşilor, iar controlerul nu se vedea pe nicăieri. Păru uşurat să-l revadă pe Simon, iar Simon îşi dădu într-o clipă seama de ce.

Jordan nu era singur în apartament. Stând vizavi de el, într-un fotoliu de catifea oranj cu model în relief – toate piesele de mobilier ale lui Jordan erau o adunătură de vechituri –, se afla Maia, cu hălăciuga ei de păr creţ strânsă în două codiţe împletite. Ultima oară când o văzuse Simon, fusese îmbrăcată foarte şic pentru o petrecere. Acum era din nou în uniforma ei: jeanşi cu manşetele zdrenţuite, un tricou cu mâneci lungi şi o jachetă de piele de culoarea caramelului. Părea la fel de stânjenită ca şi Jordan, stând cu spatele drept şi privirea spre fereastră. Când îl văzu pe Simon, se ridică în picioare cu recunoştinţă şi îl îmbrăţişă.

— Salut, zise ea. Am trecut puţin pe aici ca să văd ce mai faci.

— Bine. Vreau să spun, cât de bine se poate, cu tot ce se petrece.

— Nu mă refeream la povestea cu Jace, zise ea. Mă

interesa ce faci *tu.* Cum o duci?

— Eu? Simon era uluit. Eu sunt foarte bine. Îngrijorat pentru Isabelle şi Clary. Ştii că a cercetat-o Conclavul…

— Şi am auzit că a fost achitată. Asta-i bine. Maia îi dădu drumul. Dar eu mă gândeam la tine. Şi la ce s-a întâmplat cu mama ta.

— De unde ştii de asta?

Simon îi aruncă o privire încruntată lui Jordan, dar Jordan clătină din cap, aproape imperceptibil. Nu-i spusese el.

Maia se trase de o codiţă.

— M-am întâlnit întâmplător cu Eric. El mi-a povestit ce s-a întâmplat şi că te-ai dat la fund de la spectacolele Tuleielor Mileniului în ultimele două săptămâni din cauza asta.

— De fapt, şi-au schimbat numele, zise Jordan. Acum se cheamă Burrito de la Miezul Nopţii.

Maia îi aruncă lui Jordan o privire enervată, iar el se lăsă ceva mai jos pe saltea. Simon se întrebă despre ce vorbiseră înainte să ajungă el acasă.

— Ai mai vorbit cu altcineva din familia ta? întrebă Maia, cu voce blândă.

Ochii ei ca ambra erau plini de îngrijorare. Simon ştia că era o mojicie, dar nu-i plăcea să fie privit astfel. De parcă preocuparea ei făcea problema reală, când altminteri el ar fi putut pretinde că nu s-a întâmplat nimic.

— Mda, zise el, totul e în regulă cu familia mea.

— Serios? Pentru că ţi-ai lăsat telefonul aici… Jordan îl luă de pe măsuţa de alături. Şi sora ta te-a sunat cam la fiecare cinci minute, toată ziua. Şi ieri la fel,

O senzaţie de răceală se răspândi prin măruntaiele lui Simon. Luă telefonul de la Jordan şi se uită pe ecran. Şaptesprezece apeluri pierdute de la Rebecca.

— Rahat, zise el. Speram să evit asta.

— Păi, e sora ta, zise Maia. Oricum avea să te sune, până la urmă.

— Ştiu, dar eu am ţinut-o cumva deoparte – lăsându-i mesaje când ştiam că nu avea să fie acolo şi chestii dintr-

astea. Însă… bănuiesc că am evitat inevitabilul.

— Şi acum?

Simon puse telefonul pe pervaz.

— Continui să evit.

— Nu! Jordan îşi scoase mâinile din buzunare. Ar trebui să vorbeşti cu ea.

— Şi ce să-i spun?

Întrebarea îi ieşi mai răstită decât voise Simon.

— Mama ta trebuie să-i fi spus ceva, zise Jordan. Probabil e îngrijorată.

Simon clătină din cap.

— O să vină acasă pentru Ziua Recunoştinţei, peste câteva săptămâni. Nu vreau s-o implic şi pe ea în ce se petrece cu mama.

— E deja implicată. Face parte din familia ta, zise Maia. În plus, *asta* – ce se petrece cu mama ta, absolut toată povestea – este viaţa ta de acum.

— Atunci, cred că vreau ca ea să nu fie amestecată.

Simon ştia că nu era rezonabil, dar părea să nu se poată abţină. Rebecca era… specială. Diferită. Dintr-o parte a vieţii lui care, până acum, rămăsese neatinsă de toate ciudăţeniile astea. Poate singura parte.

Maia îşi aruncă braţele în sus şi se întoarse spre Jordan.

— Spune-i şi tu ceva. Eşti gardianul lui Pretorian.

— Oh, ce naiba! făcu Simon, mai înainte ca Jordan să deschidă gura. Mai ţine vreunul dintre voi legătura cu părinţii? Cu familiile voastre?

Cei doi schimbară rapid o privire.

— Nu, zise Jordan încet, dar niciunul dintre noi n-a avut relaţii bune cu ei *înainte…*

— Păi vezi?! zise Simon. Suntem cu toţii orfani. Orfani ai furtunii[1].

— Nu poţi să-ţi ignori pur şi simplu sora, stărui Maia.

— Priveşte-mă.

[1] Titlul unui film dramatic, din 1921, de D. W. Griffith, a cărui acţiune se petrece în Franţa, înainte şi în timpul Revoluţiei franceze, adaptare după piesa de teatru *Les Deux Orphelines* (1875), de Adolf d'Ennery şi Eugène Cormon.

Jordan se aplecă şi-şi sprijini mâinile pe genunchi.

— Şi când Rebecca o să vină în vacanţă şi o să vadă casa ca un decor din *Exorcistul*[2]? Şi mama ta n-o să aibă niciun răspuns la întrebarea unde eşti? Sora ta o să sune la poliţie, iar mama ta va sfârşi prin a fi arestată.

— Nu cred că sunt pregătit să-i aud vocea, zise Simon, dar ştia că pierduse pledoaria. Trebuie să plec din nou, dar promit c-o să-i trimit un mesaj pe telefon.

— Bine, zise Jordan. E un început.

Se uita la Maia, nu la Simon, când vorbi, de parcă ar fi sperat că ea va observa că făcuse un progres cu Simon şi va fi mulţumită. Simon se întrebă dacă ei doi se văzuseră în ultimele două săptămâni, cât el fusese mai mereu absent. Ar fi zis că nu, după modul stingherit în care stăteau aşezaţi când intrase, dar cu ei doi era greu să fii sigur.

Ascensorul aurit zăngănitor se opri la al treilea cat al Institutului. Clary trase adânc aer în piept şi ieşi pe hol. Locul era, după cum o asiguraseră Alec şi Isabelle că va fi, pustiu şi liniştit. Traficul de afară, de pe York Avenue, abia se auzea, ca un murmur. Avu impresia că aude şi frecarea firişoarelor de praf unul de celălalt, în timp ce dansau în lumina dinspre fereastră. De-a lungul peretelui erau cuiere în care rezidenţii Institutului îşi atârnau hainele când intrau. Una dintre jachetele negre ale lui Jace încă mai atârna într-un cui, cu mânecile goale şi fantomatice.

Cutremurându-se, porni pe culoar. Îşi mai putea aminti prima dată când o condusese Jace pe aceste culoare, vorbindu-i, cu vocea lui nepăsătoare şi amuzată, despre vânătorii de umbre, despre Idris, despre întreaga lume secretă a cărei existenţă îi fusese total necunoscută. Ea îl privise în timp ce vorbea – pe ascuns, credea ea, dar acum ştia că Jace observa totul –, urmărind lumina răsfrângându-se din părul lui blond, mişcările rapide ale mâinilor lui graţioase, jocul muşchilor braţelor pe sub piele

[2] Film de groază, din 1973, de William Friedlin, adaptat de William Peter Blatty după romanul său (1971) cu acelaşi nume.

când gesticula.

Ajunse la bibliotecă fără să întâlnească vreun vânător de umbre şi deschise uşa. Încăperea încă îi mai dădea aceiaşi fiori ca prima oară când o văzuse. Circulară, pentru că era construită într-o turlă, biblioteca avea o galerie la etaj, cu balustradă, care se întindea la jumătatea înălţimii, de-a lungul pereţilor, chiar deasupra rafturilor cu cărţi. Biroul la care Clary încă se gândea ca la al lui Hodge ocupa centrul încăperii, sculptat dintr-un singur trunchi de stejar, cu tăblia lui largă sprijinită pe spinările a doi îngeri îngenuncheaţi. Clary aproape că se aştepta ca Hodge să se ridice din spatele biroului, cu Hugo, corbul cu ochi pătrunzători, cocoţat pe umărul său.

Alungând amintirea, se îndreptă grăbită spre scara circulară din capătul celălalt al încăperii. Purta jeanşi şi pantofi de sport cu talpă de cauciuc şi avea o rună antizgomot imprimată deasupra gleznei; liniştea era aproape nepământeană când urcă treptele şi o luă de-a lungul galeriei. Erau cărţi şi aici, sus, însă erau încuiate în spatele vitrinelor de sticlă. Unele păreau foarte vechi, din cotoare rămăseseră doar câteva aţe. Altele erau în mod clar cărţi de magie neagră sau periculoasă – *Cultele de nespus, Nenorocirile demonului, Ghid practic de înviere a morţilor.*

Între corpurile de bibliotecă încuiate se aflau vitrine de sticlă pentru exponate. Fiecare dintre ele avea câte un obiect, rar şi frumos, făcut de mâna omului – un flacon delicat din sticlă, al cărui dop era un smarald enorm; o coroană cu un diamant în mijloc care părea să nu se fi potrivit pe niciun cap omenesc; un pandantiv în forma unui înger ale cărui aripi erau numai roţi dinţate şi mecanisme minuscule; şi, în ultima vitrină, exact cum spusese Isabelle, o pereche de inele de aur sclipitoare, arătând ca nişte frunze răsucite, cu o lucrătură de elf delicată ca răsuflarea unui prunc.

Vitrina era încuiată, bineînţeles, dar runa Deschidere – Clary îşi muşcă buza când o desenă, cu grijă să nu fie prea puternică şi vitrina să se facă ţăndări, căci atunci zgomotul

i-ar fi făcut pe oameni să dea fuga încoace – i-a desfăcut cu un declic încuietoarea. Cu atenţie, ea deschise vitrina. Abia când vârî stela înapoi în buzunar, şovăi.

Chiar făcea asta? Să fure de la Conclav ca să-i plătească Reginei Spiritelor Naturii, ale cărei promisiuni, cum îi spusese Jace odată, erau ca scorpionii, cu un ac spinos în coadă?

Îşi scuturǎ capul, parcă pentru a-şi alunga îndoielile – şi înlemni. Uşa bibliotecii se deschisese. Putea auzi scârţâitul duşumelei, voci înăbuşite, paşi. Fără să stea pe gânduri, se lăsă la pământ, lipindu-se de podeaua rece a galeriei.

— Ai avut dreptate, Jace, se auzi o voce – insolent amuzată şi groaznic de familiară – de dedesubt. Locul e pustiu.

Gheaţa care fusese în venele lui Clary păru să se cristalizeze, încremenind-o în loc. Nu mai putea să mişte, nu mai putea să respire. Nu mai simţise un şoc la fel de intens de când îl văzuse pe tatăl ei înfigând o sabie în pieptul lui Jace. Foarte încet, se târî spre marginea galeriei şi se uită în jos.

Şi îşi muşcă buzele până la sânge ca să nu ţipe.

Acoperişul în pantă de deasupra se înălţa ca un con şi era prevăzut cu un luminator de sticlă. Soarele pătrundea prin acesta, luminând o porţiune de podea ca un reflector pe scenă. Ea putea vedea că bucăţile de sticlă, de marmură şi de pietre semipreţioase care incrustau podeaua alcătuiau un desen – îngerul Raziel, pocalul şi sabia. Chiar pe una dintre aripile întinse ale îngerului, se oprise Jonathan Christopher Morgenstern.

Sebastian.

Deci aşa arăta fratele ei. Aşa arăta *într-adevăr,* viu, mişcându-se şi însufleţit. O faţă palidă, toată dăltuită numai în unghiuri şi faţete, înalt şi zvelt, în costum negru. Părul lui era alb-argintiu, nu negru, cum fusese prima oară când îl văzuse ea, vopsit ca să se potrivească părului adevăratului Sebastian Verlac. Culoarea lui naturală îl prindea mai bine. Ochii îi erau negri şi scânteietori de viaţă şi energie. Ultima oară când îl văzuse, plutind într-un

sicriu de sticlă ca Albă-ca-Zăpada, una dintre mâini era doar un ciot bandajat. Nu numai că mâna era din nou întreagă acum, cu o brăţară de argint sclipindu-i la încheietură, dar nu se vedea niciun semn că fusese vreodată rănită – şi mai mult decât rănită, retezată, *absentă.*

Iar lângă el, cu părul de aur lucind în lumina palidă a soarelui, era Jace. Nu Jace pe care şi-l imaginase ea de atâtea ori în ultimele două săptămâni – bătut sau sângerând, chinuit sau înfometat, încuiat în vreo temniţă întunecată, ţipând de durere şi chemându-i numele. Acesta era Jace aşa cum şi-l amintea, când îşi dădea voie să-şi amintească – îmbujorat, sănătos, vibrant şi frumos. Îşi ţinea nepăsător mâinile în buzunarele jeanşilor, Peceţile fiind vizibile prin materialul alb al tricoului său. Peste tricou avea o jachetă de piele întoarsă pe care ea nu i-o mai văzuse, care-i punea în evidenţă tonurile aurii ale pielii. El îşi lăsă capul pe spate, de parcă s-ar fi bucurat să simtă soarele pe faţă.

— Întotdeauna am dreptate, Sebastian, zise el. Ar fi trebuit să ştii asta despre mine până acum.

Sebastian îl măsură din priviri, apoi zâmbi. Clary făcu ochii mari. Părea un zâmbet de-adevăratelea. Dar ce ştia ea? Sebastian îi zâmbise şi ei, înainte, iar aceea se dovedise o mare minciună.

— Deci unde sunt cărţile despre invocare? Există vreo ordine în haosul ăsta?

— Nu prea. Nu e aranjată alfabetic, ci după sistemul special al lui Hodge.

— Nu e cel pe care l-am ucis eu? Supărătoare treabă, zise Sebastian. Poate ar fi bine să caut eu la etaj şi tu aici jos.

Se îndreptă spre scara ce ducea spre galerie. Inima lui Clary începu să zvâcnească de frică. Îl asocia pe Sebastian cu crima, sângele, durerea şi groaza. Ştia că Jace se luptase odată cu el şi îl învinsese, dar fusese cât pe-aci să moară şi el. Într-o luptă directă, ea nu l-ar fi învins niciodată pe fratele ei. Oare s-ar fi putut arunca jos, peste

balustrada galeriei, fără să-şi rupă un picior? Şi dacă reuşea, ce s-ar fi întâmplat după aceea? Ce-ar fi făcut Jace?

Sebastian pusese deja piciorul pe prima treaptă, când Jace strigă după el.

— Stai. Sunt aici. Puse în categoria „Magie, Neletală”.

— Neletală? Care-i poanta în asta? mârâi Sebastian, dar coborî treapta şi se întoarse la Jace. E o bibliotecă adevărată, zise el, citind în trecere titlurile: *Creşterea şi îngrijirea animalului de companie diabolic. Demonii dezvăluiţi.*

O scoase pe aceasta din urmă de pe raft şi lăsă să-i scape un chicotit lung, înăbuşit.

— Ce-i?

Jace îşi înălţă privirea şi colţurile gurii i se ridicară.

Clary avea aşa o poftă să alerge pe scări şi să se arunce în braţele lui, încât trebui să-şi muşte buza, din nou. Durerea o ardea ascuţit.

— E pornografică, zise Sebastian. Uite. Demonii… *dezvăluiţi.*

Jace veni în spatele lui, punând o mână pe braţul lui Sebastian, pentru sprijin, în timp ce citea peste umărul lui. Era ca şi când l-ar fi privit pe Jace cu Alec, cineva cu care el se simţea foarte bine, pe care-l putea atinge fără să se gândească la asta – dar cumplit, anapoda, pe dos.

— OK, cum poţi să-ţi dai *seama*?

Sebastian închise cartea şi îl lovi uşor pe Jace în umăr cu ea.

— Sunt unele lucruri despre care ştiu mai multe decât tine. Ai luat cărţile?

— Le-am luat.

Jace îşi umplu braţele cu un teanc de cărţi de pe masă care păreau foarte grele.

— Mai avem timp să trecem prin camera mea? Dac-aş putea să-mi iau câteva lucruri…

— Ce anume vrei?

Jace ridică din umeri.

— Haine, în primul rând, nişte arme.

Sebastian clătină din cap.

— Prea periculos. Trebuie să intrăm şi să ieşim repede. Numai obiecte de strictă necesitate.

— Jacheta mea preferată e un obiect de strictă necesitate, zise Jace.

Era exact ca şi când ar fi vorbit cu Alec sau cu unul dintre prietenii lui.

— Mă simt foarte bine cu ea, e şi confortabilă *şi* modernă.

— Uite ce-i, avem oricâţi bani vrem, zise Sebastian. Să cumpărăm haine. Şi tu o să conduci locul ăsta peste câteva săptămâni. O să poţi să-ţi agăţi jacheta preferată în vârf de catarg şi s-o arborezi ca pe un drapel.

Jace râse, acel râs muzical şi plin pe care Clary îl iubea.

— Te previn, jacheta e sexy. Institutul ar putea lua foc în flăcări sexy, sexy.

— I-ar prinde bine. E prea posomorât în clipa de faţă. Sebastian apucă de spatele jachetei lui Jace şi-l trase într-o parte. Acum plecăm. Ţine bine de cărţi.

Aruncă o privire în jos, la mâna lui dreaptă, unde sclipea un inel subţire de argint; cu degetul mare de la mâna cu care nu-l ţinea pe Jace învârti inelul.

— Hei, zise Jace. Crezi că…

Se întrerupse şi, pentru un moment, Clary crezu că-şi ridicase ochii şi o zărise – faţa lui fiind întoarsă în sus –, dar tocmai când ea-şi ţinea răsuflarea, amândoi băieţii dispărură, destrămându-se ca mirajele în aer.

Încet, Clary îşi puse capul pe braţ. Buza îi sângera de cât de tare şi-o muşcase; putea simţi gustul sângelui în gură. Ştia că ar fi trebuit să se ridice, să se mişte, să fugă. N-ar fi trebuit să se afle acolo. Dar gheaţa din venele ei devenise atât de rece, încât era îngrozită că, dacă ar fi făcut vreo mişcare, s-ar fi sfărâmat.

Alec se trezi zgâlţâit de umăr de Magnus.

— Haide, indrişaim, zise el. E timpul să te scoli şi să te arăţi lumii.

Alec se desfăcu buimac din cuibul lui de perne şi pături, uitându-se nesigur la iubitul lui. Magnus, în pofida faptului

că dormise foarte puţin, arăta enervant de vioi. Părul îi era ud, iar apa picura pe umerii cămăşii albe şi o făcea transparentă. Purta jeanşi găuriţi şi manşete ferfeniţite, ceea ce însemna, de regulă, că plănuise să-şi petreacă ziua fără să părăsească apartamentul.

— „Indrişaim”? zise Alec.

— Încercam să văd cum sună.

Alec clătină din cap.

— Nu.

Magnus ridică din umeri.

— Rămân la el. Îi întinse o cană cu intarsii faţetate albastre, plină cu cafea potrivită după gustul lui Alec – neagră, cu zahăr. Deşteptarea, spuse.

Alec se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi, şi luă cana. Prima înghiţitură amăruie îi trimise un fior de energie prin nervi. Îşi aminti că stătuse treaz, noaptea de dinainte, aşteptând ca Magnus să vină în pat, dar în cele din urmă oboseala îl copleşise şi adormise pe la vreo cinci dimineaţa.

— Azi nu mă duc la întrunirea Consiliului.

— Ştiu, dar trebuie să te întâlneşti cu sora ta şi cu ceilalţi în parc, la Bazinul Ţestoasei. Tu mi-ai cerut să-ţi aduc aminte.

Alec îşi dădu picioarele jos din pat.

— Cât e ceasul?

Magnus îi luă blând cana din mână, înainte să verse cafeaua, şi o aşeză pe noptieră.

— Ai timp. Mai ai o oră.

Se aplecă şi îşi apăsă buzele de ale lui Alec; Alec îşi aminti de prima oară când se sărutaseră, aici, în apartamentul acesta, şi ar fi vrut să-şi prindă iubitul în braţe şi să-l strângă la piept. Dar ceva îl reţinu.

Se ridică în picioare, ieşind din aşternuturi, şi se duse la birou. Exista un sertar în care-şi ţinea el hainele. Un loc al lui pentru periuţa de dinţi din baie. O cheie de la intrare. O proprietate imobiliară decentă, pe care s-o poată accepta oricine în viaţa lui, şi cu toate acestea nu-şi putea alunga spaima rece din piept.

Magnus se lăsase pe spate în pat şi îl urmărea pe Alec, sprijinindu-şi capul cu un braţ.

— Ia-ţi eşarfa aia, zise el, arătând către o eşarfă albastră de caşmir, atârnată într-un cui. Se potriveşte cu ochii tăi.

Alex se uită la ea. Dintr-odată se umplu de mânie – pe eşarfă, pe Magnus şi pe el însuşi.

— Nu-mi spune, zise el. Eşarfa are o sută de ani vechime şi ţi-a fost dăruită de Regina Victoria chiar înainte să moară, pentru servicii speciale aduse Coroanei sau ceva de genul ăsta.

Magnus se ridică.

— Ce te-a apucat?

Alec se uită fix la el.

— Eu sunt cel mai nou lucru din apartament?

— Cred că onoarea asta îi revine Preşedintelui Miau. Are numai doi ani.

— Am spus cel mai nou, nu cel mai tânăr, i-o întoarse Alec. Cine-i *W.S.*? Will?

Magnus scuturǎ din cap, ca şi când ar fi avut apă în urechi.

— Ce naiba? Te referi la cutia de prizat? *W.S.* E Woolsey Scott. El…

— A fondat Praetor Lupus. Ştiu. Alec îşi îmbrăcă jeanşii şi trase fermoarul. Ai mai pomenit despre el şi, de altfel, e o figură istorică. Iar cutia lui de prizat e în sertarul tău cu vechituri. Ce altceva mai ai acolo? Unghiera pentru picioare a lui Jonathan Vânătorul de Umbre?

Ochii de pisică ai lui Magnus îl priveau cu răceală.

— De unde ţi se trage asta, Alexander? Eu nu te mint. Dacă vrei să afli ceva despre mine, mă poţi întreba.

— Aiurea, i-o tăie Alec sec, încheindu-se la cămaşă. Eşti bun şi vesel şi ai toate calităţile, mai puţin una singură, nu eşti deschis, *indrişaimul* meu. Poţi vorbi o zi întreagă despre problemele celorlalte persoane, dar n-ai scoate o vorbă despre tine însuţi sau despre viaţa ta, iar când te întreb, te zbaţi să scapi ca o râmă în cârlig.

— Probabil pentru că tu nu mă poţi întreba despre trecutul meu fără să stârneşti o ceartă despre faptul că eu

o să trăiesc veşnic şi tu nu, i-o trânti Magnus. Probabil pentru că nemurirea devine rapid a treia persoană în relaţia noastră, Alec.

— În relaţia noastră n-ar trebui *să fie* o a treia persoană.

— Exact.

Alec simţi un nod în gât. Ar fi vrut să spună o mie de lucruri, dar nu se pricepuse niciodată la cuvinte, ca Jace sau Magnus. În loc de asta, înşfăcă eşarfa albastră din cui şi o înfăşură sfidător în jurul gâtului.

— Nu mă aştepta, zise el. S-ar putea să plec în cercetare noaptea asta.

Când trânti uşa apartamentului, îl auzi pe Magnus strigând după el:

— Şi eşarfa, dacă vrei să ştii, e de la *Gap!* Am luat-o *anul trecut!*

Alec îşi dădu ochii peste cap şi coborî în fugă scările până la parter.

Unicul bec care lumina de obicei locul se arsese şi acum era atât de întuneric, încât pentru moment nu văzu silueta cu faţa ascunsă de o glugă care se prelinse spre el din umbre. Iar când o văzu, fu atât de surprins, că scăpă din mână inelul cu chei, care zornăiră pe podea.

Silueta se apropia de el. Nu putea spune nimic despre ea – nici ce vârstă avea, nici ce sex, nici măcar din ce specie era. Vocea care veni de sub glugă era cârâitoare şi joasă.

— Am un mesaj pentru tine, Alec Lightwood, zise. De la Camille Belcourt.

*

— Vrei să patrulăm împreună diseară? întrebă Jordan, cumva abrupt.

Maia se întoarse şi se uită la el, surprinsă. El se rezemase cu spatele de bufetul de bucătărie, cu coatele pe blatul din spatele lui. Era în atitudinea asta un aer de nepăsare mult prea studiat ca să fie sincer. Asta era problema când cunoşteai pe cineva atât de bine, gândi ea. Era foarte greu să te prefaci faţă de celălalt sau să-l ignori când se prefăcea, chiar dacă ar fi fost mai simplu aşa.

— Să patrulăm împreună? repetă ea.

Simon era în camera lui, schimbându-se de haine; ea îi spusese c-o să meargă cu el la metrou, iar acum îşi dorea să nu-i fi promis. Ştia că ar fi trebuit să-l caute pe Jordan de ultima oară când îl văzuse, atunci când, mai degrabă nechibzuit, îl sărutase. Dar apoi dispăruse Jace şi lumea părea să se fi făcut bucăţi, oferindu-i pe tavă pretextul de care avea nevoie pentru a ocoli chestiunea.

Bineînţeles, să nu te gândeşti la fostul iubit care îţi zdrobise inima şi te transformase într-un vârcolac era mult mai uşor când nu stătea în faţa ta, purtând un tricou verde care i se mula pe trupul lung şi musculos în toate locurile potrivite, scoţându-i în evidenţă ochii de culoarea alunei.

— Am crezut că au anulat patrulele de căutare a lui Jace, zise ea, mutându-şi privirea de la el.

— Păi, nu atât anulat, cât redus. Dar eu sunt din Pretorieni, nu din Conclav. Pot să-l caut pe Jace pe timpul meu.

— Corect, zise ea.

Jordan se juca în neştire cu ceva de pe bufet, aranjându-l, dar atenţia îi era îndreptată în continuare asupra ei.

— Mai… ştii tu… Voiai să mergi la colegiu, la Stanford. Mai vrei încă?

Inima ei tresăltă.

— Nu m-am mai gândit la colegiu de când… Îşi drese glasul. Nu de când m-am Preschimbat.

Obrajii lui se îmbujorară.

— Erai… vreau să spun, întotdeauna ai vrut să mergi în California. Voiai să studiezi istoria şi eu voiam să mă mut acolo, să fac surfing. Mai ţii minte?

Maia îşi îndesă mâinile în buzunarele jachetei de piele. Simţea că ar fi trebuit să fie furioasă, dar nu era. Multă vreme îl învinuise pe Jordan pentru faptul că ea încetase să mai viseze la un viitor omenesc, cu şcoală şi casă, poate şi o familie, cândva. Însă existau unii lupi în haita de la staţia de poliţie care încă-şi mai urmăreau visurile, educaţia. Bat, de exemplu. Fusese exclusiv alegerea ei să-şi întrerupă brusc viaţa.

— Mai ţin minte, zise ea.

Obrajii lui se îmbujorară.

— Cât despre diseară, nimeni n-a căutat în şantierul naval din Brooklyn, aşa că m-am gândit… dar nu e prea plăcut s-o fac de unul singur. Însă dacă nu vrei…

— Nu, zise ea, auzindu-şi propria voce de parcă ar fi fost a altcuiva. Vreau să spun, desigur, o să merg cu tine.

— Serios?

Ochii lui de culoarea alunei se înseninară, iar Maia îşi trase o înjurătură în gând. N-ar fi trebuit să-i dea speranţe, nu atâta vreme cât ea nu era sigură pe ceea ce simţea. Doar că era atât de greu de crezut că pe el îl afectase atât de tare.

Medalionul de Praetor Lupus sclipi la gâtul lui când se aplecă, iar ea simţi mirosul familiar al săpunului lui şi, pe sub el, pe acela de… lup. Îşi mută repede privirea în sus, spre a lui, exact în clipa în care Simon deschise uşa camerei lui şi apăru, ţinând în mână un hanorac. Se opri brusc în prag, mutându-şi ochii de la Jordan la Maia, ridicându-şi uşor sprâncenele.

— Ştii, pot să ajung la metrou şi singur, îi zise el Maiei, cu un început de zâmbet în colţul gurii. Dacă vrei să rămâi…

— Nu.

Maia îşi scoase grăbită mâinile din buzunare, unde îşi strânsese pumnii fără să-şi dea seama.

— Nu, vin cu tine. Jordan, eu… ne vedem mai târziu.

— În seara asta, strigă el în urma ei, dar ea nu se întoarse să se uite la el; alerga deja să-l prindă pe Simon.

Simon urcă încet, singur, panta colinei mici, auzind strigătele jucătorilor de Frisbee din Sheep Meadow, în spatele lui, ca pe o muzică îndepărtată. Era o zi însorită de noiembrie, geroasă şi cu vânt, soarele luminând ce mai rămăsese din frunzişul copacilor în strălucitoare nuanţe de stacojiu, aur şi ambră.

Pe vârful colinei erau nişte bolovani mari. Puteai vedea cum fusese decupat parcul din ceea ce fusese odinioară un

domeniu sălbatic al pădurii şi al pietrei. Isabelle stătea pe unul dintre bolovani, purtând o rochie lungă de mătase verde-sticlă, cu o haină brodată cu negru şi argintiu pe deasupra. Îşi ridică privirea când Simon se îndreptă spre ea, dându-şi la o parte de pe faţă părul lung şi negru.

— Parcă trebuia să fii cu Clary, zise când el se apropie. Unde e?

— Iese din Institut, răspunse Simon, aşezându-se lângă Isabelle pe piatră şi vârându-şi mâinile în buzunarele hanoracului. Mi-a trimis un SMS. O să fie aici curând.

— Alec e pe drum…, începu ea şi se întrerupse când buzunarul lui bâzâi – sau, mai exact, când telefonul din buzunarul lui bâzâi. Cred că ţi-a trimis cineva un mesaj.

El ridică din umeri.

— Verific mai încolo.

Ea îi aruncă o privire pe sub genele ei lungi.

— Oricum, spuneam că şi Alec e pe drum. Trebuie să vină tocmai din Brooklyn, aşa că…

Telefonul lui Simon bâzâi din nou.

— Gata, ajunge. Dacă nu verifici tu, o fac eu.

Isabelle se aplecă, în pofida protestelor lui Simon, şi îşi strecură mâna în buzunarul lui. Creştetul capului ei îi atinse bărbia. El îi simţi parfumul – vanilie – şi mirosul pielii. Când ea scoase telefonul şi se dădu înapoi, el fu deopotrivă uşurat şi dezamăgit.

Isabelle miji ochii la ecran.

— Rebecca? Cine e *Rebecca*?

— Sora mea.

Trupul ei se destinse.

— Vrea să vă întâlniţi. Zice că nu te-a mai văzut de când…

Simon îi smulse telefonul din mână şi-l închise, îndesându-l înapoi în buzunar.

— Ştiu, ştiu.

— Nu vrei s-o vezi?

— Mai mult decât… mai mult decât orice altceva. Dar nu vreau să *ştie.* Despre mine. Simon luă un băţ de pe jos şi-l azvârli departe. Uite ce s-a întâmplat când a aflat mama,

adăugă.

— Atunci stabileşte o întâlnire cu ea într-un loc public. Unde nu poate face o scenă. Departe de casa voastră.

— Şi dacă n-o să facă o scenă, se poate totuşi uita la mine cum s-a uitat mama, zise Simon cu voce abia auzită. De parcă aş fi un monstru.

Isabelle îi atinse uşor încheietura mâinii.

— Mama mea l-a dat afară pe Jace când a crezut că era fiul şi iscoada lui Valentine – după care a regretat cumplit. Mama şi tata au început să accepte relaţia lui Alec cu Magnus. Şi mama ta va ajunge să accepte. Câştig-o pe sora ta de partea ta. Asta o să ajute. Ea-şi lăsă puţin capul într-o parte şi continuă: Uneori, cred că fraţii au mai multă înţelegere decât părinţii. Nu au aceeaşi povară a aşteptărilor. Eu n-aş putea niciodată să-l scot pe Alec din viaţa mea. Indiferent ce-a făcut. Niciodată. Sau pe Jace. Îi strânse braţul, apoi lăsă mâna jos. Fratele meu mai mic a murit, spuse. N-o să-l mai văd niciodată. Nu o sili pe sora ta să treacă prin asta.

— Prin ce? întrebă Alec, care tocmai urca panta, răscolind frunzele uscate sub paşi.

Purta puloverul lui jerpelit dintotdeauna şi jeanşi, dar în jurul gâtului avea o eşarfă albastru-închis care se potrivea cu ochii lui. Ei, asta trebuie să fie un cadou de la Magnus, gândi Simon. Exclus ca Alec să se fi gândit să-şi cumpere singur aşa ceva. Ideea de a asorta părea să-i fie cu totul străină.

Isabelle îşi drese glasul.

— Sora lui Simon…

Nu apucă să spună mai mult. Se stârni o pală de vânt îngheţat, aducând cu ea un vârtej de frunze uscate. Isabelle îşi ridică mâna, apărându-şi faţa de praf, în timp ce aerul începu să tremure cu inconfundabila luminiscenţă a deschiderii unui Portal şi Clary apăru în faţa lor, cu stela într-o mână şi obrajii uzi de lacrimi.

4

ŞI NEMURIREA

— Eşti absolut sigură că era Jace? întrebă Isabelle pentru a patruzeci şi şaptea oară, după cum i se păru lui Clary.

Clary îşi muşcă buza deja dureroasă şi numără până la zece.

— Isabelle, sunt eu, zise ea. Crezi, sincer, că nu l-aş recunoaşte pe *Jace?*

Îşi ridică privirea spre Alec, care stătea în picioare, aplecat spre ele, cu eşarfa lui albastră fluturând ca o flamură în vânt.

— Tu l-ai putea confunda pe Magnus cu altcineva?

— Nu. Niciodată, răspunse el fără ezitare.

Ochii lui albaştri erau tulburi, întunecaţi de îngrijorare.

— Vreau să spun, e normal să întrebăm. E de neînţeles.

— Ar putea să fie ostatic, zise Simon, sprijinindu-se cu spatele de un pietroi.

Lumina de toamnă îi făcea ochii de culoarea boabelor de cafea.

— De pildă, Sebastian să-l fi ameninţat că, dacă nu îi sprijină planurile, atunci Sebastian ar putea să-i facă rău cuiva la care ţine Jace.

Toţi ochii se îndreptară spre Clary, dar ea clătină din cap, cu frustrare.

— Voi nu i-aţi văzut împreună. Nimeni nu se poartă aşa când e ostatic. Părea perfect fericit să fie acolo.

— Atunci e posedat, zise Alec. Cum a fost de Lilith.

— Asta am crezut şi eu, la început. Dar când a fost posedat de Lilith, era ca un robot. Nu făcea decât să spună

aceleaşi lucruri, la nesfârşit. Dar de data asta a fost *Jace.* Făcea glume cum face Jace. Zâmbea ca el.

— Poate că are sindromul Stockholm, sugeră Simon. Ştiţi voi, când ajungi spălat pe creier şi începi să simpatizezi cu cei care te ţin prizonier.

— Îţi trebuie câteva *luni* să capeţi sindromul Stockholm, protestă Alec. Cum arăta? Rănit sau bolnav în vreun fel? Poţi să-i descrii pe amândoi?

Nu era prima oară când îi cerea asta. Vântul sufla frunzele uscate la picioarele lor, în timp ce Clary le spuse din nou cum arăta Jace – plin de viaţă şi sănătos. La fel şi Sebastian. Amândoi păreau absolut calmi. Hainele lui Jace erau curate, elegante, ca de obicei. Sebastian purta un pardesiu de lână lung, negru, care părea scump.

— Ca o reclamă Burberry demonică, zise Simon, când sfârşi ea de vorbit.

Isabelle îi aruncă o privire piezişă.

— Poate că Jace are un plan, zise ea. Poate că îl păcăleşte pe Sebastian. Încearcă să-i intre în graţii, ca să-şi dea seama ce planuri are.

— Aş fi de părere că, dacă face asta, ar fi găsit o cale să ne dea de ştire, zise Alec. Nu să ne lase să intrăm în panică. Asta-i prea crud.

— Doar dacă nu poate risca să ne trimită un mesaj. El ar crede că noi avem încredere în el. Şi avem încredere în el!

Vocea lui Isabelle se înălţă, iar ea se înfioră, cuprinzându-se în braţe.

Copacii mărginind poteca de pietriş unde stăteau ei îşi loveau cu zgomot sec crengile goale.

— Poate că *ar trebui* să spunem Conclavului, zise Clary, auzindu-şi vocea ca venind de la depărtare. Asta e… nu văd cum ne putem descurca singuri.

— Nu putem să spunem Conclavului, zise Isabelle, cu asprime.

— De ce nu?

— Dacă ei ar crede că el cooperează cu Sebastian, ar da ordin să fie ucis de cum e văzut, zise Alec. Aşa e Legea.

— Chiar dacă Isabelle are dreptate? Chiar dacă el joacă

teatru cu Sebastian? întrebă Simon, pe un ton de îndoială. Dacă încearcă să se dea de partea lui pentru a aduna informaţii?

— E imposibil să dovedeşti asta. Şi dacă am susţine noi că asta e ceea ce face şi ar ajunge vestea la urechile lui Sebastian, atunci probabil l-ar ucide el pe Jace, zise Alec. Dacă Jace e posedat, atunci o să-l ucidă Conclavul. Nu putem spune nimănui nimic.

Vocea lui era îndârjită. Clary se uită la el cu surprindere; dintre ei toţi, Alec era, de obicei, cel mai ferm în respectarea legilor.

— Aici vorbim despre Sebastian, zise Izzy. Nu există altcineva pe care Conclavul să-l urască mai tare, cu excepţia lui Valentine, dar Valentine e mort. Practic, toată lumea ştie pe cineva care a murit în Războiul Mortal, iar Sebastian e cel care a dat jos protecţiile.

Clary râcâi în pietrişul de sub tălpi cu pantofii ei sport. Toată situaţia i se părea un vis, de parcă ar fi putut să se trezească în orice clipă.

— Şi atunci, ce urmează?

— O să vorbim cu Magnus. Să vedem dacă el îşi dă seama ce se întâmplă, zise Alec, trăgându-se uşor de marginea eşarfei. El n-o să se ducă la Consiliu. Nu dacă îl rog eu să n-o facă.

— Ar fi bine să nu, zise Isabelle, cu indignare. Altminteri, ar fi cel mai *rău* iubit din lume.

— Am spus că n-ar face-o…

— Mai are vreun rost, interveni Simon, să mai mergem la Regina Elfilor? Acum, că Jace e posedat sau probabil se ascunde intenţionat…

— Nu poţi să nu te duci la o întâlnire cu Regina Elfilor, zise Isabelle cu fermitate. Nu dacă ţii la pielea ta.

— Dar ea o să ia pur şi simplu inelele de la Clary şi noi n-o să aflăm nimic, stărui Simon. Acum ştim mai multe. Acum avem alte întrebări pentru ea. Însă ea n-o să răspundă la ele. O să răspundă doar la cele vechi. Aşa fac spiritele naturii. Nu fac favoruri. Doar nu credeţi c-o să ne lase să mergem să vorbim cu Magnus şi apoi să ne

întoarcem.

— Nu contează, zise Clary, trecându-şi o mână peste faţă.

Nu mai era udă de lacrimi. La un moment dat, lacrimile încetaseră să-i mai curgă, slavă Domnului. N-ar fi vrut să dea ochii cu Regina arătând ca şi cum tocmai plânsese pe rupte.

— Oricum n-am luat inelele.

Isabelle clipi şocată.

— Ce?

— După ce i-am văzut pe Jace şi pe Sebastian, am fost prea zdruncinată ca să le mai iau. Am fugit pur şi simplu din Institut şi am venit aici prin Portal.

— Atunci, n-o putem vedea pe Regină, zise Alec. Dacă n-ai făcut ceea ce te-a rugat, o să fie furioasă.

— O să fie mai mult decât furioasă, zise Isabelle. Ai văzut ce i-a făcut lui Alec ultima oară când am fost la Curte. Şi-aceea a fost doar o iluzie magică. Pe Clary o s-o transforme probabil într-un homar sau ceva.

— Ea a ştiut, zise Clary. A spus aşa: „Când o să-l găsiţi din nou, s-ar putea să nu mai fie chiar aşa cum l-aţi lăsat.”

Vocea Reginei Elfilor se răspândi în mintea lui Clary. Se înfioră. Putea înţelege de ce Simon ura spiritele naturii atât de tare. Ele ştiau întotdeauna exact cuvintele care aveau să ţi se înfigă în minte ca un cui, dureros şi imposibil să le ignori sau să ţi le mai scoţi de-acolo.

— Doar s-a jucat cu noi. Vrea inelele alea, dar nu cred că există vreo şansă să ne ajute.

— OK, zise Isabelle, cu îndoială. Dar dacă ştia atât de multe, s-ar putea să ştie şi mai multe. Şi cine altul o să fie în stare să ne ajute, dacă la Conclav nu ne putem duce?

— Magnus, zise Clary. În tot acest timp, el a încercat să decodifice vraja lui Lilith. Poate dacă-i povestesc ce am văzut, o să-i fie de ajutor.

Simon îşi dădu ochii peste cap.

— Noroc că-l cunoaştem pe cel cu care-şi dă întâlnire Magnus, zise el. Altminteri, am senzaţia că am sta cu mâinile în sân tot timpul, întrebându-ne ce naiba să facem

mai departe. Sau să încercăm să strângem bani ca să-l angajăm pe Magnus, vânzând limonadă.

Alec păru clar iritat de acest comentariu.

— Singurul mod în care ai putea să strângi destui bani ca să-l angajezi pe Magnus vânzând limonadă este să pui nişte metamfetamină în ea.

— Era doar o vorbă. Suntem cu toţii conştienţi că iubitul tău e scump. Mi-ar fi plăcut doar să nu fi fost nevoiţi să dăm fuga la el cu fiecare problemă a noastră.

— La fel i-ar fi plăcut şi lui, zise Alec. Magnus are o altă slujbă azi, dar o să vorbesc cu el diseară şi ne putem întâlni cu toţii la apartamentul lui, mâine-dimineaţă.

Clary dădu din cap. Nici măcar nu-şi putea imagina cum o să se trezească mâine-dimineaţă. Ştia că, de bună seamă, cu cât vorbeau mai repede cu Magnus, cu atât era mai bine, dar se simţea stoarsă de puteri şi epuizată, de parcă ar fi lăsat litri de sânge pe podeaua bibliotecii din Institut.

Isabelle se dăduse mai aproape de Simon.

— Bănuiesc că asta ne lasă liber restul după-amiezii, zise ea. Mergem la Taki's? Or să-ţi servească sânge.

Simon aruncă o privire spre Clary, evident îngrijorat.

— Vrei să vii şi tu?

— Nu, e OK. O să iau un taxi până în Williamsburg. Ar trebui să petrec ceva timp cu mama. Toată povestea asta cu Sebastian o dărâmase deja, iar acum…

Părul negru al lui Isabelle zbură în vânt când ea scutură din cap.

— Nu poţi să-i spui ce ai văzut. Luke e în Consiliu. Nu poate păstra secretul faţă de ei şi nu-i poţi cere mamei tale să-l păstreze faţă de el.

— Ştiu.

Clary se uită la cele trei priviri neliniştite fixate asupra ei. *Cum s-a întâmplat asta?* gândi ea. Ea, care nu avusese niciodată secrete faţă de Jocelyn – nu unele serioase, oricum – se pregătea acum să ţină ascuns ceva atât de important şi faţă de mama ei, şi faţă de Luke. Un lucru despre care putea vorbi numai cu oameni ca Alec şi Isabelle Lightwood şi Magnus Bane, oameni despre care,

în urmă cu şase luni, ea nici nu ştia că existau. Era ciudat cum lumea ţi se putea răsturna şi toate lucrurile în care avuseseşi încredere se puteau inversa aproape cât ai clipi.

Cel puţin, îl mai avea încă pe Simon. Statornicul, eternul Simon. Îl sărută pe obraz, le făcu semn cu mâna celorlalţi şi se întoarse, simţind că toţi trei o urmăreau cu priviri îngrijorate, în timp ce străbătea cu paşi mari parcul, ultimele frunze căzute trosnind sub pantofii ei ca nişte oase minuscule.

*

Alec minţise. Nu Magnus avea ceva de făcut în după-amiaza aceea, ci el însuşi.

Ştia că făcea o greşeală, dar nu se putea abţine: era ca un drog această nevoie de a şti mai multe. Iar acum, iată-l sub pământ, cu o lampă-a-vrăjitoarei în mână, întrebându-se ce naiba făcea.

Ca toate staţiile de metrou din New York, şi aceasta mirosea a rugină şi a apă, a metal şi a descompunere. Dar spre deosebire de orice altă staţie în care intrase Alec vreodată, era straniu de tăcută. În afară de semnele stricăciunilor făcute de apă, pereţii şi peronul erau curate. Tavanul boltit, luminat din loc în loc de câte o lustră, se înălţa deasupra lui, cu arcurile împodobite cu plăcuţe de mozaic verde. Plăcuţele denumirii staţiei de pe perete alcătuiau cuvântul PRIMĂRIE, cu litere groase.

Staţia de metrou a Primăriei era scoasă din uz din 1945, deşi oraşul încă o mai păstrase ca pe un punct de reper; trenul 6 trecea pe aici, la răstimpuri, când întorcea, dar nimeni nu mai aştepta vreodată pe peronul ei. Alec se târâse printr-o gură de aerisire din Parcul Primăriei, înconjurată de un pâlc de sângeri, ca să ajungă până aici, căzând de la o înălţime care probabil unui mundan i-ar fi rupt picioarele. Acum stătea în picioare, adulmecând în aerul prăfuit, cu inima bătându-i din ce în ce mai repede.

Aici îl instruise să vină scrisoarea pe care vampirul subjugat i-o dăduse în holul imobilului în care locuia Magnus. La început, fusese hotărât să nu dea curs

invitaţiei. Dar nu se putuse convinge s-o arunce. O mototolise şi-o îndesase în buzunarul jeanşilor şi, toată ziua, chiar şi în Central Park, gândul la ea nu-i dăduse pace.

Era la fel ca toată povestea cu Magnus. Nu se putea opri să nu-şi facă griji din pricina ei, la fel cum ţi-ai face griji pentru o măsea cariată, ştiind că înrăutăţeşti situaţia, dar nefiind în stare să te abţii. Magnus nu făcuse nimic rău. Nu era vina lui că avea sute de ani şi că mai fusese îndrăgostit şi înainte. Cu toate acestea, lui Alec gândul nu-i dădea pace. Iar acum, ştiind deopotrivă mai multe şi mai puţine despre soarta lui Jace decât ştiuse ieri – era prea mult. Trebuia să stea de vorbă cu cineva, să se ducă undeva, *să facă ceva.*

De aceea venise aici. Şi aici era *ea,* nu se îndoia de asta. Înaintă încet pe peron. Tavanul se arcuia mult deasupra capului, până la un luminator central care lăsa să pătrundă lumina din parcul de deasupra, patru linii de plăcuţe de mozaic radiind dinspre ea ca picioarele unui păianjen. În centrul peronului era o scară scurtă, care urca în beznă. Alec putu detecta prezenţa iluziei magice: orice mundan care s-ar fi uitat ar fi văzut un zid de beton, însă el văzu o uşă deschisă. Încet, porni să urce treptele.

Se trezi într-o cămăruţă întunecoasă, cu tavan jos. Un luminator de sticlă de culoarea ametistului lăsa să pătrundă lumina. Într-un colţ umbrit al camerei se afla o sofa elegantă, de catifea, cu o spetează arcuită şi aurită, iar pe sofa stătea Camille.

Era la fel de frumoasă precum şi-o amintea Alec, deşi atunci când o văzuse nu fusese într-un moment favorabil pentru ea, murdară şi înlănţuită de o conductă, într-o clădire în construcţie. Acum purta un costum negru impecabil, pantofi roşii cu toc înalt, iar părul îi curgea pe umeri în valuri şi bucle. În poală avea o carte deschisă – *La Place de l'Étoile*[3] de Patrick Modiano. El ştia destulă

[3] Primul roman, scris în 1968, al celebrului scriitor francez, care a aşteptat 42 de ani până să vadă lumina tiparului, din pricina conţinutului său controversat şi satiric antisemit, tradus în germană

franceză cât să-şi traducă în minte titlul: „Piaţa Stelei”.

Camille se uită la Alec de parcă s-ar fi aşteptat să-l vadă.

— Bună, Camille, zise el.

Ea clipi, alene.

— Alexander Lightwood, răspunse ea. Ţi-am recunoscut paşii pe trepte.

Îşi duse dosul palmei la obraz şi îi zâmbi. Era ceva distant în acest zâmbet. Avea toată căldura prafului şi pulberii.

— Bănuiesc că nu ai un mesaj de la Magnus pentru mine.

Alec nu spuse nimic.

— Fireşte că nu, zise ea, fraieră ce sunt. De parcă el ar şti unde te afli.

— De unde ai ştiut că sunt eu? întrebă el. Pe scară.

— Eşti un Lightwood, răspunse ea. Familia ta nu renunţă niciodată. Am ştiut că n-ai să laşi lucrurile în pace după cele ce ţi-am spus eu în noaptea aceea. Mesajul de azi a fost doar un imbold să-ţi trezesc memoria.

— Nu aveam nevoie să-mi aduci aminte ce mi-ai făgăduit. Sau m-ai minţit?

— În noaptea aceea, aş fi spus orice ca să fiu eliberată, încuviinţă ea. Dar n-am minţit. Se aplecă puţin, cu ochii strălucitori şi întunecaţi totodată. Eşti nefilim, din Conclav şi din Consiliu. Există un preţ pe capul meu pentru uciderea vânătorilor de umbre. Dar eu deja ştiu că n-ai venit aici ca să mă prinzi şi să mă dai pe mâna lor. Tu vrei răspunsuri.

— Vreau să ştiu unde e Jace, zise el.

— Da, vrei să ştii asta, zise ea. Dar ştii că n-am niciun motiv să cunosc răspunsul şi nu-l cunosc. Ţi l-aş fi dat dacă l-aş fi cunoscut. Ştiu că a fost luat de fiul lui Lilith şi nu am niciun motiv să-i fiu loială ei. Ea nu mai e. Ştiu că au fost trimise patrule ca să mă caute, pentru a afla ce-aş putea şti. Pot să-ţi spun ţie, acum, că nu ştiu nimic. Dacă aş şti,

---

(2010) şi recompensat cu *Preis der SWR-Bestenliste* (Premiul Selecţiei celor mai bune romane al Radio Sud-Vest), celebrat ca o majoră operă post-Holocaust.

ţi-aş spune unde e prietenul tău. N-am niciun motiv să-mi fac în continuare nefilimii duşmani. Îşi trecu o mână prin păru-i blond bogat, apoi adăugă: Dar nu de aceea eşti tu aici. Recunoaşte, Alexander.

Alec simţi că începe să respire mai repede. Se gândise la momentul acesta, stând treaz, noaptea, lângă Magnus, ascultând răsuflarea magicianului, ascultându-şi propria răsuflare, numărându-le. Fiecare răsuflare însemna o răsuflare mai aproape de bătrâneţe şi de moarte. Fiecare noapte îl aducea mai aproape de sfârşitul sfârşitului.

— Ai spus că ştii o cale să mă faci nemuritor, zise Alec. Ai spus că ştii o cale prin care Magnus şi cu mine am putea fi împreună pentru totdeauna.

— Aşa am spus, nu? Ce interesant.

— Vreau să mi-o spui acum.

— Şi am să ţi-o spun, zise ea, punându-şi cartea jos. Pentru un preţ.

— Fără niciun preţ, zise Alec. Eu te-am eliberat. Acum o să-mi spui ce vreau să ştiu. Sau te dau pe mâna Conclavului. O să fii pusă în lanţuri, pe acoperişul Institutului, şi o să aştepţi răsăritul soarelui.

Privirea ei deveni dură şi opacă.

— Nu mă impresionează ameninţările.

— Atunci dă-mi ceea ce vreau.

Ea se ridică, netezindu-şi sacoul de cute.

— Vino şi ia-ţi-o de la mine, vânătorule de umbre.

Şi parcă toată frustrarea, panica şi disperarea săptămânilor din urmă explodară atunci din Alec. Făcu un salt spre Camille, exact în clipa în care ea se repezea la el, cu colţii scoşi instantaneu.

Alec abia avu timp să-şi tragă pumnalul de seraf de la brâu, şi ea îl ajunse. Se mai luptase cu vampiri şi înainte; iuţeala şi forţa lor era uluitoare. Era de parcă te-ai fi luptat cu o tornadă. Se aruncă într-o parte, se rostogoli ridicându-se în picioare şi împinse cu piciorul o scară de pe jos în direcţia ei; impactul o opri pentru o clipă, îndeajuns ca el să ridice pumnalul şi să şoptească:

— *Nuriel.*

Lumina pumnalului de seraf ţâşni ca o stea, iar Camille şovăi – apoi se aruncă din nou asupra lui. Atacă, sfâşiindu-i cu ghearele ei lungi obrazul şi umărul. El simţi căldura şi umezeala sângelui. Răsucindu-se, repezi pumnalul spre ea, însă ea se ridică în aer, săgetând pe lângă el, îndepărtându-se doar atât cât să n-o atingă, râzând şi zeflemisindu-l.

El alergă spre treptele care coborau pe peron. Ea fugi după el; el se eschivă, se învârti şi, împingându-se în perete, sări, aruncându-se asupra ei exact când ea plonja. Se ciocniră în aer, ea ţipând şi lovind cu ghearele, el apucând-o strâns de braţ, fără să-i dea drumul nici când se izbi de pământ, aproape rămânând fără suflare. S-o ţină la pământ era esenţial pentru a câştiga lupta, şi îi mulţumi în gând lui Jace, care-l pusese să exerseze la nesfârşit salturile, în sala de antrenament, până când ajunsese să se folosească de aproape orice suprafaţă ca să rămână suspendat în aer pentru cel puţin un moment sau două.

Lovi cu pumnalul de seraf, în timp ce se rostogoleau pe podea, iar ea se eschivă de loviturile lui cu uşurinţă, mişcându-se atât de repede că nici n-o puteai vedea. Îşi înfipse vârfurile ascuţite ale tocurilor în picioarele lui. El tresări de durere şi înjură, iar ea-i răspunse cu un impresionant torent de obscenităţi, care implicau viaţa lui sexuală cu Magnus, viaţa *ei* sexuală cu Magnus şi poate ar fi urmat şi altele, dacă nu ar fi ajuns în centrul încăperii, unde razele soarelui care pătrundeau prin lucarna din tavan desenau un cerc de lumină pe podea. Înşfăcând-o de încheietură, Alec îi coborî cu forţa mâna în cercul de lumină.

Ea ţipă când enorme băşici albe îi apărură pe piele. Alec putea simţi căldura degajată de mâna ei în clocot. Cu degetele împletite printre ale ei, îi smuci mâna în sus, înapoi în umbră. Ea mârâi şi dădu să-l muşte. El o lovi cu cotul în gură, spărgându-i buza. Sângele de vampir – sclipind roşu aprins, mai strălucitor decât sângele de om – i se scurse din colţul gurii.

— Ţi-a ajuns? mârâi el. Mai vrei?

Începu să-i forţeze din nou mâna spre lumina soarelui. Deja începuse să se vindece, pielea înroşită şi plină de băşici decolorându-se spre roz.

— Nu! exclamă ea, tuşind şi începând să tremure, cu tot trupul cutremurat de spasme.

După o clipă, Alec îşi dădu seama că ea *rădea* – râdea de el, cu gura plină de sânge.

— M-ai făcut să mă simt vie, micule nefilim. O luptă adevărată ca asta… ar trebui să-ţi mulţumesc.

— Mulţumeşte-mi răspunzându-mi la întrebare, zise Alec, gâfâind. Sau te fac cenuşă. M-am săturat de jocurile tale.

Buzele ei se întinseră într-un zâmbet. Rănile deja i se închiseseră, deşi faţa îi era încă plină de sânge.

— Nu există nicio cale să devii nemuritor. Nu fără magie neagră sau prefăcându-te într-un vampir, şi tu deja ai respins ambele opţiuni.

— Dar ai spus… ai spus că mai era o cale prin care puteam fi împreună…

— Oh, există! admise ea şi ochii îi jucară înveseliţi. Poate că tu nu eşti în stare să-ţi oferi nemurirea, micule nefilim, cel puţin nu în condiţii care să-ţi fie pe plac. *Dar poţi să o răpeşti pe a lui Magnus.*

Clary stătea în dormitorul ei de acasă de la Luke, cu un stilou strâns în mână şi o bucată de hârtie întinsă pe birou, în faţa ei. Soarele apusese, iar pe birou era aprinsă veioza, aruncându-şi din plin lumina pe runa pe care tocmai o desena.

Începuse să-i vină în minte când era în trenul L, pe drumul spre casă, în timp ce se uita, fără să vadă, pe fereastră. Nu semăna cu nimic din ceea ce existase până atunci, iar ea se grăbise să ajungă acasă de la staţie, cât mai avea încă imaginea proaspătă în minte, refuzând cu un gest să răspundă mamei sale, închizându-se în camera ei, punând stiloul pe hârtie…

Cineva bătu la uşă. Iute, Clary ascunse hârtia pe care desenase sub o foaie albă, când mama ei intră în cameră.

— Ştiu, ştiu, zise Jocelyn şi ridică o mână pentru a opri protestele lui Clary. Vrei să fii lăsată în pace. Dar Luke a pregătit masa şi ar trebui să mănânci.

Clary îi aruncă mamei sale o privire.

— La fel şi tu.

Jocelyn, ca şi fiica ei, era predispusă să-şi piardă apetitul în condiţii de stres, şi era trasă la faţă. Ar fi trebuit să se pregătească pentru luna de miere acum, să-şi facă bagajele ca să plece într-un loc frumos şi îndepărtat. În schimb, nunta fusese amânată pe termen nedefinit, iar Clary o putea auzi prin perete plângând noaptea. Clary cunoştea genul acesta de plâns, izvorât din mânie şi vinovăţie, un plâns care spunea *E numai vina mea.*

— O să mănânc dacă mănânci şi tu, zise Jocelyn, silindu-se să zâmbească. Luke a făcut paste.

Clary îşi întoarse scaunul, aşezându-se intenţionat în aşa fel încât să-i blocheze mamei sale vederea spre birou.

— Mamă, zise, voiam să te întreb ceva.

— Ce anume?

Clary muşcă de capătul stiloului, un obicei pe care-l avea de când începuse să deseneze.

— Când am fost în Oraşul Tăcut cu Jace, Fraţii mi-au spus că există o ceremonie pe care o fac vânătorii de umbre la naşterea unui copil, o ceremonie care îi protejează. Că Surorile de Fier şi Fraţii Tăcuţi trebuie s-o îndeplinească. Şi mă întrebam…

— Dacă a fost făcută ceremonia asupra ta?

Clary dădu din cap.

Jocelyn răsuflă adânc şi îşi trecu mâinile prin păr.

— A fost, zise ea. Am aranjat-o prin Magnus. Un Frate Tăcut a fost prezent, cineva care a făcut legământ de tăcere, şi o femeie magician, care a ţinut locul unei Surori de Fier. Aproape că n-am vrut s-o fac. Nu voiam să mă gândesc că tu ai putea fi în primejdie din partea supranaturalului, după ce te ascunsesem cu atâta grijă. Dar Magnus m-a convins şi a avut dreptate.

Clary se uită la ea, curioasă.

— Cine era femeia magician?

— Jocelyn! se auzi Luke strigând din bucătărie. Fierbe apa!

Jocelyn o sărută grăbită pe Clary pe creştetul capului.

— Scuze. Urgenţă culinară. Ne vedem peste cinci minute?

Clary dădu din cap, în timp ce mama ei ieşi în fugă din cameră, apoi se întoarse la birou. Runa pe care o crea nu dispăruse încă, stăruind pentru atenţie la marginea minţii ei. Începu să deseneze din nou, completând desenul început. Când termină, se dădu înapoi şi se uită la ceea ce făcuse. Semăna puţin cu runa de Deschidere, dar era altceva. Era un model la fel de simplu ca o cruce şi la fel de nou ca un prunc nou-născut. Conţinea o ameninţare mocnită, senzaţia că fusese născută din furia, din vinovăţia şi din mânia ei neputincioasă.

Era o rună puternică. Dar cu toate că ştia exact ce însemna şi cum putea fi folosită, nu-i venea în minte nicio posibilitate în care să-i fi fost de ajutor în situaţia de faţă. Era ca şi când ţi s-ar fi stricat maşina la marginea unui drum pustiu, ai fi scotocit disperat prin portbagaj şi ai fi scos, triumfător, un prelungitor, în loc de un cablu de curent auto.

Se simţi de parcă puterea ei specială îşi bătea joc de ea. Cu o înjurătură, aruncă stiloul pe masă şi îşi îngropă faţa în palme.

Interiorul vechiului spital fusese văruit cu grijă, iar pereţii albi răspândeau o lumină nepământeană pe fiecare suprafaţă. Majoritatea ferestrelor fuseseră bătute în scânduri, dar chiar şi în lumina săracă, vederea îmbunătăţită a Maiei putea desluşi detaliile – praful fin al tencuielii pe podeaua goală a culoarului, locurile unde fuseseră montate luminile construcţiei, bucăţi de sârme lipite de pereţi prin bulgări de mortar, şoareci foşnind prin colţurile întunecoase.

O voce vorbi din spatele ei.

— Am căutat în aripa de est. Nimic. Tu ce-ai găsit?

Maia se întoarse. Jordan stătea în spatele ei, purtând

jeanşi închişi la culoare şi un pulover negru pe jumătate încheiat la fermoar, peste un tricou verde. Ea clătină din cap:

— Nimic, nici în aripa de vest. Nişte scări destul de şubrezite. Nişte detalii arhitecturale drăguţe, dacă te interesează.

El clătină din cap.

— Atunci hai să ieşim de aici. Locul ăsta îmi dă fiori.

Maia încuviinţă, uşurată că nu trebuia s-o spună ea. Îşi potrivi pasul cu al lui Jordan, mergând unul lângă altul şi coborând un şir de scări a căror balustradă era atât de împroşcată cu mortar încât părea acoperită de zăpadă. Nu ştia prea bine de ce fusese de acord să meargă în patrulare cu el, dar nu putea nega că alcătuiau o echipă serioasă.

Jordan era un însoţitor plăcut. În pofida celor întâmplate între ei chiar înainte să dispară Jace, era respectuos, păstrând distanţa fără s-o facă să se simtă stingherită. La ieşire, s-au trezit îmbăiaţi de lumina puternică a lunii care scălda spaţiul deschis din faţa spitalului. Acesta era o clădire impunătoare, de marmură albă, ale cărei ferestre bătute în scânduri arătau ca nişte ochi orbi. Un copac strâmb, care-şi pierdea ultimele frunze, stătea încovoiat în faţa uşilor duble.

— Ei bine, a fost o pierdere de vreme, zise Jordan.

Maia îşi întoarse ochii spre el. Jordan se uita la vechiul spital al marinei, exact cum prefera ea. Îi plăcea să se uite la Jordan când el nu se uita la ea. În felul acesta îi putea privi linia maxilarului colţuros, felul în care părul lui închis la culoare se cârlionţa la ceafă, arcuirea claviculei sub tricoul cu guler în *V,* fără senzaţia că el ar aştepta ceva de la ea dacă tot se uita.

Când îl întâlnise, era un băiat foarte hipster, tot numai ascuţimi şi gene, dar acum arăta mai matur, cu cicatrice pe nodurile degetelor şi muşchi ce se mişcau fluid pe sub tricoul lui verde mulat. Încă mai avea tenta măslinie a pielii care amintea de rădăcinile sale italiene şi ochii de culoarea alunei pe care şi-i amintea, deşi acum avea inele aurii în jurul pupilelor, semnul licantropiei. Aceleaşi pupile

le vedea şi ea când se uita în oglindă, în fiecare dimineaţă. Pupilele pe care le avea din cauza lui.

— Maia?

El o privea întrebător.

— Care-i părerea ta?

— Oh, clipi ea, surprinsă. Eu, a… Nu, nu cred că a avut rost să cercetăm spitalul. Vreau să spun, ca să fiu sinceră, nu înţeleg deloc de ce ne-au trimis aici. Şantierul Naval Brooklyn? De ce ar fi Jace aici? Că doar nu avea o pasiune pentru vase.

Expresia lui Jordan se schimbă din întrebătoare într-una mult mai sumbră.

— Când cadavrele sunt aruncate în East River, de multe ori ajung la mal aici. În şantierul naval.

— Crezi că noi căutăm un *cadavru*?

— Nu ştiu.

Ridicând din umeri, porni din nou. Ghetele lui făceau să foşnească iarba uscată, tunsă scurt.

— Poate că în momentul ăsta caut numai pentru că mi se pare nedrept să abandonez.

Păşea agale, fără grabă; mergeau umăr la umăr, aproape atingându-se. Maia îşi ţinu ochii fixaţi asupra priveliştii Manhattanului de peste fluviu, o baie de lumină albă reflectată în apă. Când se apropiară de golful Wallabout, le apăru în faţa ochilor arcul Podului Brooklyn şi dreptunghiul iluminat al districtului South Street Seaport, de pe malul celălalt. Ea putea adulmeca miasma poluată a apei, de murdărie şi de motorină a şantierului naval, mirosul animalelor mici care mişunau prin iarbă.

— Eu nu cred că Jace e mort, zise ea în cele din urmă. Cred că nu vrea să fie găsit.

La acestea, Jordan se uită la ea.

— Vrei să spui că n-ar trebui să-l căutăm?

— Nu.

Ea şovăi. Ieşiseră la malul fluviului, pe lângă un zid scund; ea-şi plimba mâna pe coama acestuia în timp ce mergeau. Între ei şi apă era o fâşie îngustă de asfalt.

— Când am fugit la New York, n-am vrut să fiu găsită.

Dar mi-ar fi plăcut să ştiu că există cineva care mă caută la fel de stăruitor cum îl caută toată lumea pe Jace Lightwood.

— Îţi place Jace?

Vocea lui Jordan era neutră.

— Dacă-mi place? Păi, nu în sensul *ăla.*

Jordan râse.

— Nu mă refeream la sensul ăla. Deşi pare să fie general considerat fenomenal de atrăgător.

— Ai de gând să-mi serveşti chestia aia a tipilor hetero, care se prefac că nu-şi pot da seama dacă alţi tipi sunt atrăgători sau nu? Jace şi tipul păros de la magazinul de delicatese de pe Ninth Street sunt totuna pentru tine?

— Păi, băiatul păros are negul ăla, deci cred că Jace îl devansează puţin. Asta dacă-ţi place genul de bine-făcut, blond, „Abercrombie and Fitch[4] şi-ar fi dorit să-şi permită să mă aibă".

O privi printre gene.

— Întotdeauna mi-au plăcut băieţii cu păr negru, zise ea, cu voce joasă.

El se uită spre fluviu.

— Ca Simon.

— Îmm… da. Maia nu se mai gândise de mult la Simon în felul ăla. Cred că da.

— Şi îţi plac muzicienii.

El întinse mâna şi smulse o frunză de pe o creangă ce atârna deasupra capului.

— Vreau să spun, eu cânt, şi Bat era DJ, şi Simon…

— Îmi place muzica.

Maia îşi dădu părul la o parte de pe faţă.

— Ce altceva îţi mai place?

Jordan rupse frunza între degete. Se opri şi se săltă, aşezându-se, pe zidul scund, apoi se întoarse cu faţa la ea.

— Adică, e ceva ce-ţi place atât de mult, încât crezi că ai vrea să-l faci, să zicem, ca să-ţi câştigi existenţa?

Ea se uită la el, surprinsă.

[4] Mare lanţ de magazine de îmbrăcăminte, orientat pe ţinute de stradă pentru clienţi de 18-22 de ani.

— Ce vrei să spui?

— Îţi mai aduci aminte când mi-am făcut astea?

Îşi desfăcu fermoarul puloverului şi îl dădu jos. Tricoul pe care-l purta pe dedesubt avea mâneci scurte. Înconjurându-i fiecare biceps erau cuvintele în sanscrită ale mantrelor Shanti[5]. Ea şi le amintea bine. Prietena lor Valerie i le tatuase, după program, gratis, în atelierul ei de tatuaje din Red Bank. Maia făcu un pas spre el. El fiind aşezat şi ea în picioare, ochii lor se aflau la aproape acelaşi nivel. Ea întinse mâna şi, şovăind, îşi plimbă degetele peste literele tatuate pe braţul lui stâng. Pleoapele lui tresăriră şi se închiseră la atingerea ei.

— *Călăuzeşte-ne de la ireal la real,* citi ea tare. *Călăuzeşte-ne din întuneric la lumină. Călăuzeşte-ne din moarte la nemurire.*

Pielea lui era mătăsoasă la atingere.

— Din *Upanişade.*

— A fost ideea ta. Tu erai cea care citeai tot timpul. Tu erai cea care ştiai totul…

Jordan deschise ochii şi se uită la ea. Ochii săi aveau o nuanţă un pic mai deschisă decât apa din spatele lui.

— Maia, indiferent ce vrei să faci, o să te ajut. Am pus deoparte mult din salariul meu de Pretor. Ţi i-aş putea da ţie… Ar acoperi studiile tale la Stanford. Ei bine, mare parte din ele. Dacă încă mai vrei să te duci acolo.

— Nu ştiu, zise ea, cu gândurile învălmăşite. Când m-am alăturat haitei, credeam că nu se putea să fii un vârcolac şi orice altceva. Credeam că totul e să trăieşti în haită, nu să ai într-adevăr o identitate. M-am simţit mai în siguranţă aşa. Dar Luke are o viaţă. Ţine un magazin de cărţi. Şi tu, tu eşti în Praetor. Bănuiesc… că se poate să fii mai multe lucruri.

— Tu întotdeauna ai fost mai mult, zise el, cu voce joasă, gâtuită. Ştii, ceea ce ai spus mai devreme… atunci când ai fugit şi ţi-ar fi plăcut să crezi că te căuta cineva. Trase

[5] Mantrele Shanti sau „Mantrele Păcii” sunt rugăciuni hinduse pentru pace din *Upanişade,* care se rostesc la începutul şi sfârşitul ritualurilor religioase şi ale discursurilor.

adânc aer în piept. Eu te-am căutat. N-am încetat niciodată să te caut.

Ea îi întâlni ochii de culoarea alunei. El nu se mişcă, dar mâinile lui, strângând genunchii, aveau nodurile albe. Maia se aplecă, destul de aproape să vadă începutul tuleielor din barba lui, să-i adulmece mirosul, miros de lup şi pastă de dinţi şi bărbat. Îşi aşeză mâinile peste ale lui.

— Ei bine, zise ea, m-ai găsit.

Feţele lor erau la doar câţiva centimetri depărtare. Ea simţi răsuflarea lui pe buze mai înainte de a o săruta şi se lăsă să se piardă în sărut, cu ochii închişi. Gura lui era la fel de moale cum şi-o amintea, buzele lui îi atingeau uşor buzele, trimiţându-i fiori prin tot corpul. Îşi ridică braţele, petrecându-le pe după gâtul lui, trecându-şi degetele prin părul lui negru, cârlionţat, atingându-i pielea de la ceafă, marginea gulerului tocit al tricoului său.

El o trase mai aproape. Tremura. Ea simţi fierbinţeala trupului puternic lipit de al ei şi mâinile lui alunecându-i pe spate.

— Maia, şopti el.

Începu să-i ridice marginea puloverului, apăsându-şi degetele în partea de jos a spatelui ei. Buzele se mişcară peste ale ei când spuse:

— Te iubesc. N-am încetat niciodată să te iubesc.

Eşti a mea. Întotdeauna vei fi a mea.

Cu inima bătându-i puternic, ea se smulse din braţele lui, trăgându-şi puloverul în jos.

— Jordan – opreşte-te.

El se uită la ea, cu o expresie buimacă şi îngrijorată.

— Îmi pare rău. N-a fost bun de nimic? N-am sărutat pe nimeni în afară de tine, nu de când…

Vorbele i se stinseră pe buze.

Ea clătină din cap.

— Nu, doar că… nu pot.

— Bine, zise el.

Părea foarte vulnerabil, stând acolo, cu disperarea întipărită pe faţă.

— Nu trebuie să facem nimic…

Ea îşi căută cuvintele.

— Doar că… e prea mult.

— N-a fost decât un sărut.

— Ai spus că mă iubeşti, spuse ea cu voce tremurătoare. Mi-ai oferit economiile tale. Nu pot accepta asta de la tine.

— Care? zise el, cu durerea gâlgâindu-i în voce. Banii mei sau partea cu iubirea?

— Niciuna, nici cealaltă. Pur şi simplu nu pot, OK? Nu cu tine, nu acum.

Se trase înapoi. El se uită lung după ea, cu gura întredeschisă.

— Nu veni după mine, te rog, zise ea şi grăbi pasul pe drumul pe care veniseră.

5

FIUL LUI VALENTINE

Visa din nou peisaje îngheţate. O tundră posomorâtă care se întindea în toate direcţiile, sloiuri de gheaţă plutind pe apele negre ale Mării Arctice, munţi cu vârfurile acoperite de zăpadă şi oraşe sculptate în gheaţă, ale căror zgârie-nori scânteiau ca turnurile demonilor din Alicante.

În faţa oraşului îngheţat era un lac îngheţat. Clary aluneca pe o pantă abruptă, încercând să ajungă la lac, deşi nu ştia bine de ce. Două siluete întunecate stăteau în mijlocul apei îngheţate. Când se apropie de lac, alunecând pe pantă, cu mâinile arzându-i de la contactul cu gheaţa şi zăpada intrându-i în pantofi, văzu că unul din personaje era un băiat cu aripi negre în spinare, ca de corb. Părul lui era alb ca gheaţa din jurul lor. Sebastian. Iar lângă Sebastian era Jace, părul lui auriu fiind singura culoare din peisajul îngheţat care nu era negru sau alb.

Când Jace se întoarse de la Sebastian şi începu să vină spre Clary, din spate îi crescură aripi, alb-aurii şi sclipitoare. Clary alunecă ultimii metri spre oglinda îngheţată a lacului şi se prăbuşi în genunchi, epuizată. Mâinile îi erau vinete şi însângerate, buzele crăpate, plămânii arşi de fiecare răsuflare îngheţată.

— Jace, şopti ea.

Şi în clipa următoare era lângă ea, ridicând-o în picioare, înfăşurând-o cu aripile lui, şi ei îi era din nou cald, şi-şi simţea corpul decongelându-se din inimă de-a lungul venelor, aducându-i la viaţă mâinile şi picioarele cu furnicături pe jumătate dureroase, pe jumătate plăcute.

„Clary”, zise el, mângâindu-i tandru părul. „Îmi promiţi

că n-o să ţipi?”

Clary deschise ochii. Pentru o clipă, se simţi atât de dezorientată încât lumea păru să se învârtă în jurul ei, ca văzută dintr-un carusel în mişcare. Se afla în dormitorul ei de la Luke – salteaua familiară sub ea, şifonierul cu oglinda lui crăpată, ferestrele care dădeau spre East River, radiatorul care bolborosea şi şuiera. O geană de lumină pătrundea prin ferestre, o lumină slabă, roşie, venea dinspre alarma de fum de deasupra dulapului. Clary stătea întinsă pe o parte, sub un maldăr de pături, iar la spate îi era cald, foarte plăcut. Un braţ era petrecut peste ea. Pentru o clipă, în spaţiul semiconştient buimac dintre somn şi veghe, se întrebă dacă Simon intrase pe fereastră în timp ce dormea ea şi se întinsese lângă ea, cum obişnuiau să doarmă împreună în acelaşi pat când erau copii.

Dar corpul lui Simon nu era cald.

Inima i-o luă razna în piept. Mai înainte de a se trezi de-a binelea, se răsuci sub cuverturi. Lângă ea era Jace, întins pe o parte, uitându-se în jos spre ea, cu capul proptit în palmă. Lumina palidă a lunii îi făcea părul un halo, iar ochii lui luceau aurii ca ai unei pisici. Era complet îmbrăcat, încă purtând tricoul alb cu mâneci scurte în care-l văzuse mai devreme în ziua aceea, iar braţele lui goale erau acoperite cu şiruri de rune împletite, ca nişte viţe căţărătoare.

Ea îşi trase răsuflarea, speriată. Jace, Jace *al ei,* nu se uitase niciodată la ea astfel. Se uitase cu dorinţă, dar nu cu această privire leneşă, de prădător, *mistuitoare,* care-i făcea inima să-i zvâcnească aritmic în piept.

Deschise gura – să-i rostească numele sau să ţipe, nu ştia sigur, dar nu avu ocazia să mai afle; Jace se mişcă atât de repede că nici măcar nu-l văzu. Acum stătea întins lângă ea, iar în clipa următoare era peste ea, cu o mână lipită peste gura ei. Picioarele lui îi încălecaseră şoldurile; îi putea simţi corpul zvelt, musculos, apăsat peste al ei.

— Nu vreau să-ţi fac niciun rău, zise el. Nu ţi-aş face

niciodată rău. Dar nu vreau să ţipi. Trebuie să vorbesc cu tine.

Ea se uită furioasă la el.

Spre surprinderea ei, el râse. Râsul lui obişnuit, înăbuşit până la şoaptă.

— Îţi pot citi expresia, Clary Fray. În clipa în care o să-mi iau mâna de pe gura ta, o să ţipi. Sau o să-ţi foloseşti antrenamentul şi o să-mi rupi încheietura. Haide, promite-mi că n-ai s-o faci. Jură pe înger.

De data asta, ea-şi dădu ochii peste cap.

— OK, ai dreptate, zise el. Nu prea poţi să juri cu mâna mea peste gură. Am să-ţi dau drumul. Şi dacă ţipi… – îşi plecă uşor capul într-o parte şi părul auriu-pal îi căzu peste ochi – … o să dispar.

Îşi retrase mâna. Ea stătu nemişcată, respirând greu, apăsată de greutatea corpului său peste al ei. Ştia că el era mai rapid decât ea, că n-ar fi putut face nicio mişcare fără ca el să i-o ia înainte, dar pentru o clipă i se păru că el consideră interacţiunea lor ca un joc, ca pe ceva distractiv. El se aplecă mai aproape de ea şi ea-şi dădu seama că maieul i se ridicase şi putea simţi abdomenul lui plat, tare, pe pielea ei. Roşi. În pofida fierbinţelii din obraji, prin vene simţea trecându-i ace de gheaţă.

— Ce cauţi aici?

El se trase un pic înapoi, arătând dezamăgit.

— Asta nu e chiar un răspuns la întrebarea mea, ştii. Mă aşteptam mai degrabă la corul „Aleluia”. Vreau să spun, nu se întâmplă în fiecare zi ca iubitul tău să se întoarcă din morţi.

— Ştiam deja că n-ai murit, zise ea, cu buze amorţite. Te-am văzut în bibliotecă. Împreună cu…

— Colonelul Mustard[6]?

— Sebastian.

El expiră şi chicoti.

— Am ştiut că erai şi tu acolo. Te-am simţit.

[6] Personaj din jocul, serialul de televiziune şi filmul *Clue,* reprezentând ofiţerul britanic colonialist tipic, riguros, blond şi spilcuit, mare vânător.

Ea îşi simţi propriul corp înţepenind.

— M-ai lăsat să cred că ai dispărut, zise ea. Înainte de asta, am crezut că… chiar am crezut că era posibil să fii…

Se opri. Nu putea s-o spună. *Mort.*

— E de neiertat. Dacă eu ţi-aş fi făcut asta ţie…

— Clary.

Se aplecă din nou spre ea; mâinile lui erau calde pe încheieturile ci, răsuflarea lui, blândă la urechea ei. Putea simţi fiecare locşor în care corpurile li se atingeau. Era cumplit de tulburător.

— A trebuit s-o fac. Era prea periculos. Dacă ţi-aş fi spus, tu ar fi trebuit să alegi între a spune Consiliului că eram încă în viaţă – lăsându-i să mă hăituiască – şi a păstra un secret care te-ar fi făcut o complice în ochii lor. Apoi, când m-ai văzut în bibliotecă, a trebuit să aştept. Aveam nevoie să ştiu dacă mă mai iubeai, dacă aveai să te duci sau nu să spui Consiliului ce ai văzut. Nu te-ai dus. Dar aveam nevoie să ştiu că pentru tine sunt mai important eu decât Legea. Şi sunt, nu-i aşa?

— Nu ştiu, şopti ea. Nu ştiu. Cine eşti tu?

— Sunt tot Jace, zise el. Şi tot te iubesc.

Lacrimi fierbinţi îi umplură ochii lui Clary. Clipi şi ele i se rostogoliră pe faţă. El îşi aplecă blând capul şi îi sărută obrajii, apoi gura. Ea simţi gustul propriilor lacrimi, sărat pe buzele lui, şi el îi deschise gura cu a lui, cu grijă, foarte blând. Gustul familiar şi faptul că-l simţea pe el o copleşi şi, pentru o fracţiune de secundă se pierdu în el, îndoielile cedându-i în orbirea corpului ei, în recunoaşterea inconştientă a nevoii de a-l ţine aproape, de a-l ţine *acolo* – exact în clipa în care uşa dormitorului se deschise.

Jace îi dădu drumul. Clary instantaneu se smuci depărtându-se de el, ducând repede mâna să-şi tragă maieul în jos. Jace se întinse şi se ridică în capul oaselor, fără grabă, cu graţie leneşă, rânjind spre persoana care stătea în prag.

— Măi, să fie, zise Jace. Se pare că ţi-ai ales cel mai prost moment de când Napoleon a hotărât că miezul iernii e momentul potrivit să atace Rusia.

Era Sebastian.

De aproape, Clary putea vedea mai limpede schimbările petrecute în el de când îl cunoscuse în Idris. Părul lui era alb ca hârtia şi ochii ca două tuneluri întunecate, tiviţi de gene lungi ca nişte picioare de păianjen. Purta o cămaşă albă, cu mânecile suflecate, iar în jurul încheieturii drepte se putea vedea o cicatrice roşie, ca o brăţară zimţată. Şi în lungul palmei avea o cicatrice, care arăta nouă şi adâncă.

— Asta e sora mea pe care o pângăreşti aici, ştii, zise el, mutându-şi ochii negri spre Jace, cu o expresie amuzată pe faţă.

— Îmi pare rău.

Nu s-ar fi zis că-i părea rău. Se lăsase înapoi pe spate, în aşternuturi, ca o pisică.

— Ne-a luat valul.

Clary trase brusc aer în piept. Sunase grosolan chiar şi în urechile ei.

— Ieşi *afară,* îi zise ea lui Sebastian.

El se sprijini de canatul uşii, cu cotul şi şoldul, iar ea observă cu un şoc cât de mult semănau mişcările lui cu ale lui Jace. Nu doar semănau, se *mişcau* identic. De parcă… De parcă ar fi fost învăţaţi să se mişte de aceeaşi persoană.

— Ei, zise el, aşa se vorbeşte cu fratele tău mai mare?

— Magnus ar fi trebuit să-ţi lase un cuier, i-o trânti Clary.

— Oh, îţi aminteşti aia, da? Mi s-a părut că am petrecut foarte bine în ziua aceea.

Zâmbi puţin infatuat, iar Clary, cu un gol îngreţoşător în stomac, îşi aminti cum el o dusese la rămăşiţele arse ale casei mamei sale, cum o sărutase printre ruine, ştiind tot timpul cine erau de fapt unul pentru celălalt, desfătându-se cu faptul că ea nu ştia.

Ea se uită într-o parte la Jace. El ştia prea bine că Sebastian o sărutase. Sebastian îl tachinase cu asta, iar Jace fusese gata să-l omoare. Dar acum nu mai părea furios; părea amuzat şi uşor enervat că fusese întrerupt.

— Ar trebui s-o facem din nou, zise Sebastian, examinându-şi unghiile. Să petrecem un timp în familie.

— Nu mă interesează ce crezi tu. Nu eşti fratele meu, zise Clary. Eşti un ucigaş.

— Chiar nu văd cum lucrurile astea s-ar anula reciproc, zise Sebastian. Nici în cazul morţii scumpului nostru tată nu s-au anulat.

Privirea i se îndreptă alene spre Jace.

— În mod normal, nu m-aş băga cu niciun chip în calea vieţii amoroase a unui prieten, dar chiar n-am chef să stau afară, aici, pe holul ăsta, nu ştiu cât timp. Mai ales când nu pot să aprind vreo lumină. E plictisitor.

Jace se ridică, netezindu-şi tricoul.

— Dă-ne cinci minute.

Sebastian scoase un oftat exagerat şi închise uşa.

Clary se uită la Jace.

— Ce p…

— Ai grijă cu limbajul, Fray! zise Jace şi ochii lui jucau veseli. Relaxează-te.

Clary împunse cu degetul prin aer către uşă.

— Ai auzit ce a spus. Despre ziua în care m-a sărutat. *Ştia* că sunt sora lui. Jace…

Ceva fulgeră în ochii lui, întunecându-le auriul, dar când vorbi din nou, era ca şi când vorbele ei se loviseră de o suprafaţă de teflon şi săriseră cât colo, nefăcând nicio impresie.

Ea se dădu înapoi, îndepărtându-se de el.

— Jace, nu asculţi nimic din ce spun?

— Uite, te înţeleg dacă te simţi stingherită că fratele tău stă şi aşteaptă afară, pe hol. Nu *plănuisem* să te sărut.

Zâmbi, într-un fel pe care, în alt moment, ea l-ar fi găsit adorabil.

— Mi s-a părut doar o idee bună în acel moment.

Clary se dădu jos din pat, uitându-se pieziş la el. Întinse mâna după halatul agăţat de unul din stâlpii patului şi-l înfăşură strâns în jurul ei. Jace o urmări, neschiţând niciun gest s-o oprească, deşi ochii îi sclipeau în întuneric.

— Nu… nici măcar nu înţeleg. Mai întâi, dispari, iar acum vii înapoi cu *el,* purtându-te ca şi când eu nici n-ar trebui să observ sau să-mi pese sau să-mi *amintesc*…

— Ţi-am mai spus, zise el. Trebuia să fiu sigur pe tine. N-am vrut să te pun în situaţia de a şti unde eram, în timp ce Conclavul încă te interoga. M-am gândit că ţi-ar fi greu…

— Mi-ar fi *greul* Clary aproape că-şi pierduse răsuflarea de furie. Testele sunt grele. Cursele cu obstacole sunt grele. Dispariţia ta practic m-a ucis, Jace. Şi ce crezi că i-ai făcut lui Alec? Lui Isabelle? Lui Maryse? Ştii cum a fost? Poţi să-ţi închipui? Să nu ştii nimic, căutările…

Privirea aceea ciudată trecu din nou peste faţa lui, de parcă o auzea şi n-o auzea în acelaşi timp.

— Oh, da, chiar voiam să întreb, zâmbi el angelic. Mă caută cu *toţii*?

— Dacă te…

Ea clătină din cap, strângând mai tare de halat în jurul ei. Dintr-odată simţea nevoia să se acopere cu totul în faţa lui, în faţa întregii familiarităţi şi frumuseţi a lui, în faţa zâmbetului adorabil de prădător, care spunea că era gata să facă orice cu ea, *ei,* indiferent cine aştepta pe hol.

— Sperasem c-or să lipească afişe ca atunci când se pierd câini sau pisici, zise el. *Pierdut adolescent extraordinar de atrăgător. Răspunde la numele de „Jace" sau „Asul".*

— Nu pot să cred c-ai spus asta.

— Nu-ţi place „Asul"? Crezi că-i mai bine „Poponeţ Simpatic"? „Deliciul[7] Sexy"? Pe bune, ăsta din urmă e un pic exagerat. Deşi, practic, familia mea *este* britanică…

— Taci, zise ea, cu sălbăticie. Şi ieşi afară.

— Eu…

Păru uluit şi ea-şi aminti cât de surprins fusese, în faţa Conacului, când ea-l respinsese.

— Bine, e-n regulă. O să fiu serios, Clarissa. Sunt aici pentru că vreau să vii cu mine.

— Unde să vin cu tine?

— Să vii cu mine, zise el şi apoi, şovăind: şi cu Sebastian. O să-ţi explic totul.

[7] În engleză, *crumpet*— un soi de clătită, în Midlands şi Londra, sau orice prăjiturică subţire şi rotundă; în slang, desemnează o persoană atrăgătoare sexual.

Pentru o clipă, ea încremeni, cu ochii pironiţi într-ai lui. Lumina argintie a lunii de afară îi scotea în evidentă buzele arcuite, forma pometţilor, umbra genelor, curbura gâtului.

— Ultima oară când „am venit cu tine undeva”, am sfârşit lăsată fără cunoştinţă şi târâtă în mijlocul unei ceremonii de magie neagră.

— Ăla n-am fost eu. A fost Lilith.

— Jace Lightwood pe care-l ştiu eu nu ar sta în aceeaşi încăpere cu Jonathan Morgenstern fără să-l ucidă.

— Cred c-ai putea să socoteşti asta autoapărare, zise Jace nepăsător, vârându-şi bocancii în picioare. Suntem legaţi, el şi cu mine. Îl tai pe el şi sângerez eu.

— Legaţi? Cum adică *legaţi?*

El îşi scutură părul blond pe spate, ignorându-i întrebarea.

— Povestea asta e mai complicată decât poţi tu să înţelegi, Clary. El are un plan. E gata să lucreze, e gata de sacrificiu. Dacă mi-ai da o şansă să-ţi explic…

— El l-a ucis pe Max, Jace, zise ea. Pe frăţiorul tău.

El tresări şi, pentru o clipă de speranţă nebunească, ea crezu că pătrunsese până la el – dar expresia lui se şterse ca o pânză mototolită când o întinzi cu putere.

— Aia a fost… a fost un accident. De altfel, Sebastian e la fel de mult fratele meu.

— Nu. Clary clătină din cap. Nu e fratele tău. E al meu. Numai Dumnezeu ştie cât mi-aş dori să nu fie adevărat. N-ar fi trebuit să se nască niciodată…

— Cum poţi să spui asta? o întrebă cu asprime Jace şi îşi coborî picioarele din pat. Te-ai gândit vreodată că poate lucrurile nu sunt albe şi negre cum crezi tu? Se aplecă şi îşi luă centura cu arme, pe care şi-o prinse la brâu. A fost un război, Clary, şi oamenii au fost răniţi, dar… lucrurile au stat altfel atunci. Acum ştiu că Sebastian nu i-ar face niciodată rău, intenţionat, vreuneia dintre persoanele pe care le iubesc. E în serviciul unei cauze mai înalte. Uneori mai sunt şi victime colaterale…

— Tocmai ţi-ai numit propriul frate *victimă colaterală?*

Vocea ei se înălţă aproape într-un strigăt, nevenindu-i să creadă. Simţea că abia mai putea respira.

— Clary, nu asculţi. E important…

— Aşa cum şi Valentine a crezut că ce făcea el era important?

— Valentine a greşit, zise el. A avut dreptate despre Conclav că era corupt, dar a greşit alegând modul în care să îndrepte lucrurile. Însă Sebastian nu greşeşte. Dacă măcar ne-ai asculta pe noi…

— „Noi”, repetă ea. Doamne, Jace…

El se uita la Clary, stând pe pat, şi chiar dacă ea simţea că i se sfâşie inima, mintea îi lucra grăbită, încercând să-şi aducă aminte unde îşi lăsase stela, întrebându-se dacă ar putea ajunge la creionul-cuţit X-Acto din sertarul noptierei sale. Întrebându-se dacă va avea curajul să-l folosească, odată ce punea mâna pe el.

— Clary? Jace îşi lăsă capul într-o parte, studiindu-i faţa. Tu… mă mai iubeşti, nu-i aşa?

— Eu îl iubesc pe Jace Lightwood, zise ea. *Tu* nu ştiu cine eşti.

Faţa lui se schimbă, dar mai înainte să poată vorbi, un ţipăt spulberă liniştea. Un ţipăt şi un zgomot de sticlă spartă.

Clary recunoscu vocea instantaneu – mama ei.

Fără să-i mai arunce vreo privire lui Jace, deschise brusc uşa dormitorului şi se repezi pe culoar, în living. Livingul din casa lui Luke era mare, separat de bucătărie printr-un bufet-bar lung. Jocelyn, în pantaloni de yoga şi un tricou vechi, cu părul strâns la spate într-un conci dezordonat, stătea în picioare lângă bufet. În mod clar venise în bucătărie după ceva de băut. Un pahar era spart la picioarele ei, iar apa se infiltra în covorul cenuşiu.

Îi fugise toată culoarea din obraji, lăsând-o palidă asemenea nisipului albit de soare. Se holba în capătul celălalt al camerei şi, mai înainte să-şi întoarcă privirea, Clary ştiu la ce se uita mama ei.

La fiul ei.

Sebastian se sprijinea de peretele livingului, lângă uşă,

fără nicio expresie pe faţa-i colţuroasă. Îşi coborâse pleoapele şi se uita la Jocelyn printre gene. Ceva din postura lui, din înfăţişarea lui, parcă ar fi ieşit din fotografia lui Hodge cu Valentine la şaptesprezece ani.

— Jonathan, şopti Jocelyn.

Clary rămase nemişcată, chiar şi când Jace dădu fuga pe hol, observând scena din faţa lui într-o clipită şi oprindu-se. Mâna lui stângă era la centura cu arme; degetele lui lungi şi subţiri erau la câţiva centimetri de mânerul unuia dintre pumnale, dar Clary ştia că i-ar fi luat mai puţin de o secundă să-l scoată.

— Trec drept „Sebastian” acum, spuse fratele lui Clary. Am ajuns la concluzia că nu mă interesa să păstrez numele pe care mi l-aţi dat tu şi tata. Amândoi m-aţi trădat şi aş prefera cât mai puţină asociere cu voi cu putinţă.

Apa se întinsese din balta paharului spart la picioarele lui Jocelyn într-un cerc întunecat. Ea făcu un pas înainte, cercetând din ochi faţa lui Sebastian.

— Am crezut că ai murit, şopti ea. Că erai *mort.* Ţi-am văzut oasele prefăcute în cenuşă.

Sebastian se uită la ea, cu ochii lui întunecaţi calmi şi îngustaţi.

— Dacă ai fi fost o mamă adevărată, zise el, o mamă bună, ai fi ştiut că sunt în viaţă. A fost odată un om care a spus că mamele poartă cheia sufletelor noastre în ele toată viaţa lor. Însă tu ai aruncat-o pe a mea.

Jocelyn scoase un sunet din adâncul gâtlejului. Se sprijini de bufet. Clary ar fi vrut să alerge la ea, dar picioarele ei păreau că prinseseră rădăcini. Indiferent ce se petrecea între fratele şi mama ei era ceva ce n-avea nicio legătură cu ea.

— Nu-mi spune că nu eşti nici măcar un pic bucuroasă că mă vezi, mamă, zise Sebastian şi, cu toate că vorbele sale erau imploratoare, vocea îi era inexpresivă. Nu sunt eu tot ceea ce ţi-ai putea dori într-un fiu? Îşi deschise larg braţele: Puternic, frumos, arătând exact ca scumpul nostru tată.

Jocelyn clătină din cap, cu faţa cenuşie.

— Ce vrei, Jonathan?

— Vreau ceea ce vrea toată lumea, zise Sebastian. Vreau ceea ce îmi aparţine. În cazul de faţă, moştenirea Morgenstern.

— Moştenirea Morgenstern e sânge şi distrugere, zise Jocelyn. Noi nu suntem Morgenstern aici. Nici eu, nici fiica mea.

Îşi îndreptă spatele. Mâna încă îi era încleştată de bufet, dar Clary putu vedea o parte din vechiul foc reîntorcându-se în expresia mamei sale.

— Dacă pleci acum, Jonathan, n-am să spun Conclavului că ai trecut pe aici vreodată.

Ochii ei fulgerară spre Jace.

— Sau tu. Dacă ar şti că voi doi cooperaţi, v-ar ucide pe amândoi.

Clary făcu, din reflex, un pas în faţa lui Jace. El se uită, peste umărul ei, spre Jocelyn.

— Ţi-ar păsa dac-aş muri?

— Îmi pasă de ceea ce ar însemna asta pentru fiica mea, zise Jocelyn. Şi Legea *este* aspră – *prea* aspră. Ceea ce ţi s-a întâmplat ţie – poate c-ar putea fi desfăcut.

Ochii ei se întoarseră la Sebastian.

— Dar pentru tine – Jonathan al meu – e mult prea târziu.

Mâna cu care se sprijinise de bufet ţâşni înainte, ţinând *kindjalul,* cuţitul cu lamă lungă al lui Luke. Faţa lui Jocelyn lucea de lacrimi, dar strânsoarea ei pe mânerul cuţitului era fermă.

— Arăt exact ca el, nu-i aşa? zise Sebastian, fără să se mişte; părea să nici nu fi observat cuţitul. Ca Valentine. De aceea te-ai uitat la mine aşa.

Jocelyn clătină din cap.

— Arăţi cum ai arătat întotdeauna, din prima clipă în care te-am văzut. Arăţi ca o zămislire a demonului.

Vocea ei era dureros de tristă.

— Îmi pare atât de rău.

— Îţi pare rău pentru ce?

— Că nu te-am ucis când te-ai născut, zise ea şi ieşi de

după bufet, învârtind *kindjalul* în mână.

Clary se încordă, dar Sebastian tot nu se mişcă. Ochii lui negri o urmăriră pe mama lui, care venea către el.

— Asta-ţi doreşti? zise el. Ca eu să mor? Îşi deschise braţele, de parcă ar fi vrut s-o îmbrăţişeze pe Jocelyn, şi făcu un pas înainte. Dă-i drumul. Omoară-ţi fiul. Eu n-am să te opresc.

— *Sebastian,* zise Jace.

Clary se uită la el, nevenindu-i să creadă. Chiar o spusese cu *îngrijorare*?

Jocelyn făcu încă un pas. Cuţitul învârtit era ca o ceaţă în mâna ei. Când se opri, vârful îi era îndreptat direct spre inima lui Sebastian.

El tot nu se mişcă.

— Fă-o, zise el, încet. Îşi plecă într-o parte capul. Sau nu te poţi hotărî s-o faci? M-ai fi putut omorî când m-ai născut. Dar n-ai făcut-o. Îşi coborî vocea: Poate ştii că nu există ceva ca dragostea condiţionată pentru un copil. Poate că, dacă m-ai iubi îndeajuns, m-ai putea salva.

Pentru o clipă, se uitară unul la altul, mamă şi fiu, ochi verzi ca gheaţa în ochi negri-tăciune. La colţurile gurii lui Jocelyn erau cute adânci despre care Clary ar fi putut jura că nu fuseseră acolo în urmă cu două săptămâni.

— Pe prefaci, zise ea, cu vocea tremurând. Nu simţi nimic, Jonathan. Tatăl tău te-a învăţat să imiţi emoţiile omeneşti la fel cum ai învăţa un papagal să repete cuvinte. Pasărea nu înţelege ce spune şi nici tu. Mi-aş fi dorit – oh, Doamne, mi-aş fi dorit – s-o poţi face. Dar…

Jocelyn aduse lama în sus într-un arc rapid, curat, ucigător. O lovitură perfect plasată, în care lama ar ti trebuit să intre pe sub coastele lui Sebastian şi în inima lui. Şi ar fi ajuns, dacă el nu s-ar fi mişcat chiar mai repede decât Jace; sări într-o parte şi înapoi, iar vârful lamei numai îi zgârie lung pielea de pe piept.

Lângă Clary, Jace trase aer în piept. Ea se răsuci spre el. O pată roşie se întindea pe pieptul tricoului său. El o atinse cu mâna; vârfurile degetelor i se însângerară. *Suntem legaţi. Îl tai pe el şi sângerez eu.*

Fără să mai stea pe gânduri, Clary se repezi în cameră, aruncându-se între Jocelyn şi Sebastian.

— Mamă, gâfâi ea. Opreşte-te.

Jocelyn încă mai ţinea cuţitul, cu ochii nedezlipiţi de Sebastian.

— Clary, dă-te la o parte.

Sebastian începu să râdă.

— Înduioşător, nu? zise el. Sora mai mică apărându-şi fratele mai mare.

— Nu *pe tine* te apăr.

Clary se uita ţintă la mama ei.

— Orice i se întâmplă lui Jonathan, i se întâmplă şi lui Jace. Înţelegi, mamă? Dacă îl ucizi pe el, Jace moare. Deja sângerează. Te rog, mamă.

Jocelyn încă mai strângea cuţitul, dar expresia îi deveni nesigură.

— Clary…

— Sfinte, ce încurcat, observă Sebastian. Sunt curios să văd cum o să rezolvaţi asta. La urma urmelor, n-am niciun motiv să plec.

— De fapt, ai, se auzi un glas pe hol.

Era Luke, desculţ, în jeanşi şi într-un pulover vechi. Arăta ciufulit şi ciudat de tânăr, fără ochelari. Avea, de asemenea, o puşcă cu ţeava retezată sprijinită pe umăr, îndreptată spre Sebastian.

— Asta e o puşcă semiautomată Winchester de calibru 12. Haita o foloseşte ca să doboare lupii care s-au sălbăticit, zise el. Chiar dacă nu te ucid, îţi pot reteza un picior, fiu al lui Valentine.

A fost ca şi când toată lumea din încăpere a tras repede aer în piept, simultan – toţi în afară de Luke. Şi Sebastian, care, cu un rânjet ce-i despărţea faţa în două, se întoarse şi porni spre Luke, ignorând arma.

— *„Fiu al lui Valentine*”, zise el. Chiar aşa te gândeşti la mine? În alte circumstanţe, ai fi putut fi naşul meu.

— În alte circumstanţe, zise Luke, punând degetul pe trăgaci, ai fi putut fi uman.

Sebastian se opri scurt.

— Acelaşi lucru se poate spune şi despre tine, vârcolacule.

Lumea păru să-şi fi încetinit mersul. Luke îşi fixă ţinta, privind în lungul ţevii. Sebastian zâmbea.

— Luke, zise Clary.

Era ca unul din visele acelea, un coşmar în care ar fi vrut să strige, dar tot ce putea să scoată din ea era doar o şoaptă.

— Luke, *nu trage.*

Degetul tatălui ei vitreg se încordă pe trăgaci – şi atunci Jace explodă în mișcare, aruncându-se de dincolo de Clary, făcând o tumbă peste canapea şi izbindu-se în Luke tocmai când arma se descărcă.

Glonţul fu deviat; una dintre ferestre se sparse când glonţul o lovi. Luke, dezechilibrat, se clătină înapoi. Jace îi smulse arma din mână şi o aruncă. Trecu vâjâind prin fereastra spartă, iar Jace se întoarse înapoi spre bărbatul mai în vârstă.

— Luke…, începu el.

Luke îl pocni.

Chiar şi ştiind tot ce ştia, şocul de a-l vedea pe Luke, cel care îi ţinuse partea lui Jace de nenumărate ori în faţa mamei sale, în faţa lui Maryse, în faţa Conclavului – Luke, care era fundamental blând şi bun – să-l vadă dându-i de-adevăratelea un pumn în faţă lui Jace, a fost ca şi când ar fi lovit-o pe Clary, în schimb. Jace, total nepregătit, fu aruncat în peretele din spate.

Iar Sebastian, care până atunci nu arătase nicio emoţie reală în afară de batjocură şi dezgust, mârâi – mârâi şi trase de la brâu un pumnal lung şi subţire. Luke făcu ochii mari şi dădu să se ferească, dar Sebastian fu mai rapid decât el – mai rapid decât oricine altcineva pe care-l văzuse Clary vreodată. Mai rapid decât Jace. Înfipse pumnalul în pieptul lui Luke, răsucindu-l înainte de a-l scoate din nou, roşu până la plăsele. Luke căzu cu spatele de perete – apoi se scurse la baza lui, lăsând o dâră de sânge în urmă, sub ochii îngroziţi ai lui Clary.

Jocelyn ţipă. Sunetul fu mai pătrunzător decât al

glonţului care sfărâmase fereastra, deşi Clary îl auzi de parcă ar fi venit de la depărtare sau de sub apă. Nu-şi putea lua ochii de la Luke, care se prăbuşise la podea, în vreme ce covorul se înroşea rapid în jurul lui.

Sebastian ridică din nou pumnalul – şi Clary se repezi la el, aruncându-se cu toate puterile în umărul lui, încercând să-l dezechilibreze. Abia de-l mişcă, totuşi el scăpă pumnalul din mână. Se întoarse spre ea. Sângera, cu buza spartă. Clary nu ştia de ce, nu până când Jace nu intră în câmpul ei vizual şi zări sânge la gura lui, unde îl lovise Luke.

— Destul!

Jace îl apucă pe Sebastian de spatele jachetei. Era palid şi nu se uita nici la Luke, nici la Clary.

— Opreşte-te. Nu de asta am venit aici.

— Dă-mi drumul…

— Nu.

Jace se întinse şi-l apucă de mână pe Sebastian. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Clary. Buzele lui rostiră pe muteşte nişte cuvinte – urmă o strălfulgerare argintie, inelul de pe degetul lui Sebastian – şi apoi amândoi dispărură, ştergându-se din existenţă între o respiraţie şi următoarea. Exact când dispăreau, o dâră de ceva metalic zbură prin aer în locul unde stătuseră şi se înfipse în perete.

Kindjalul lui Luke.

Clary se întoarse să se uite la mama ei, care aruncase cuţitul. Dar Jocelyn nu se uită la Clary. Alergă lângă Luke, îngenunchind pe covorul însângerat şi trăgându-i capul în poala ei. Ochii lui erau închişi. Sângele îi picura la colţurile gurii. Pumnalul de argint al lui Sebastian, mânjit cu mai mult sânge, zăcea la un metru distanţă.

— Mamă, şopti Clary. O să…

— Pumnalul a fost de argint, răspunse Jocelyn cu voce tremurătoare. N-o să se vindece destul de repede cum ar trebui, nu fără tratament special.

Îi atinse faţa lui Luke cu vârful degetelor. Pieptul lui se ridica şi cobora, văzu Clary cu uşurare, chiar dacă foarte puţin. Putea simţi lacrimile arzând-o în fundul gâtlejului şi,

pentru o clipă, se miră de calmul mamei sale. Dar Jocelyn era o femeie care odinioară stătuse în cenuşa căminului ei, înconjurată de cadavrele înnegrite ale familiei sale, inclusiv părinţii şi fiul ei, şi mersese mai departe.

— Adu nişte prosoape de la baie, zise mama ei. Trebuie să oprim sângerarea.

Clary se clătină, nesigură pe picioare, şi intră aproape orbeşte în baia mică, îmbrăcată în faianţă, a lui Luke. În spatele uşii atârna un prosop cenuşiu. Îl trase jos şi se întoarse în living. Jocelyn îl ţinea pe Luke în poală cu o mână; în cealaltă avea un telefon mobil. Îl lăsă pe podea şi întinse mâna după prosop când intră Clary. Împăturindu-l în două, îl aşeză peste rana din pieptul lui Luke şi apăsă. Clary privi cum marginile prosopului cenuşiu încep să devină stacojii de sânge.

— Luke, şopti Clary.

El nu se mişcă. Faţa îi era groaznic de pământie.

— Tocmai i-am chemat haita, zise Jocelyn.

Nu se uită la fiica ei; Clary îşi dădu seama că Jocelyn nu întrebase absolut nimic despre Jace şi Sebastian, nici de ce ea şi Jace ieşiseră din dormitorul ei, nici ce făcuseră acolo. Era în întregime concentrată asupra lui Luke.

— Au nişte membri ce patrulează în zonă. De îndată ce vor ajunge aici, va trebui să plecăm. Jace o să se întoarcă după tine.

— N-ai de unde să ştii.… începu Clary în şoaptă, cu gâtul uscat.

— Ba ştiu, zise Jocelyn. Valentine s-a întors după mine şi după cincisprezece ani. Aşa sunt bărbaţii Morgenstern. Nu renunţă niciodată. O să vină din nou după tine.

Jace nu e Valentine. Dar cuvintele i se stinseră pe buze. Clary ar fi vrut să cadă în genunchi şi să-i ia mâna lui Luke, să i-o ţină strâns, să-i spună că îl iubea. Dar îşi aduse aminte de mâinile lui Jace pe ea, în dormitor, şi n-o făcu. Asta era din vina ei. Nu merita să-l consoleze pe Luke sau pe ea însăşi. Merita durerea, vinovăţia.

Scrâşnetul unor paşi se auzi în verandă, însoţit de un murmur de voci. Jocelyn ridică brusc capul. Haita.

— Clary, du-te şi ia-ţi lucrurile, zise ea. Ia ce crezi tu că o să ai nevoie, dar nu mai mult decât poţi căra. N-o să ne mai întoarcem în casa asta.

6

NICIO ARMĂ DIN LUMEA ASTA

Fulgi mărunţi de zăpadă timpurie începuseră să cadă din cerul cenuşiu ca oţelul, plutind ca puful de pasăre, în timp ce Clary şi mama ei se grăbeau pe Greenpoint Avenue, cu capetele aplecate, înfruntând vântul îngheţat dinspre East River.

Jocelyn nu mai scosese un cuvânt de când îl lăsaseră pe Luke la staţia de poliţie dezafectată care servea drept cartier general al haitei. Totul se petrecuse ca prin ceaţă – haita cărându-l pe liderul ei înăuntru, kitul de vindecare, Clary şi mama ei făcând eforturi să-l zărească pe Luke, în timp ce lupii păreau să-şi strângă rândurile în jurul lui şi împotriva lor două. Ştia de ce nu-l putuseră duce la un spital mundan, dar fusese greu, mai mult decât greu, să-l lase acolo, în camera văruită care servea drept infirmerie.

Nu că lupii nu le-ar fi *plăcut* pe Jocelyn şi Clary. Ci pentru că logodnica lui Luke şi fiica acesteia nu făceau parte din haită. N-aveau să facă niciodată parte. Clary se uitase după Maia, căutând un aliat, dar ea nu era acolo. În cele din urmă, Jocelyn o trimisese pe Clary să aştepte afară, pe culoar, întrucât încăperea era prea aglomerată, iar Clary se lăsase moale pe podea, ţinându-şi rucsacul în poală. Era ora două dimineaţa şi niciodată nu se mai simţise atât de singură. Dacă Luke murea…

Abia dacă-şi mai amintea o viaţă fără el. Datorită lui şi a mamei sale, ştia cum e să fii iubită necondiţionat. Luke ridicând-o în braţe şi cocoţând-o într-un măr de la ferma lui era una dintre primele sale amintiri. În infirmerie, începuse să respire horcăit, în timp ce al treilea lup la

comandă, Bat, desfăcuse kitul de vindecare. Oamenii se presupune că horcăie înainte de moarte, îşi amintise ea. Nu-şi aducea aminte care fusese ultimul lucru pe care i-l spusese lui Luke. N-ar trebui să-ţi aduci aminte ultimul lucru pe care i l-ai spus cuiva înainte să moară?

Când, în sfârşit, Jocelyn ieşise din infirmerie, arătând epuizată, îi întinsese lui Clary o mână ca s-o ajute să se ridice de pe podea.

— Este…, începuse Clary.

— S-a stabilizat, zisese Jocelyn.

Se uitase în sus şi-n jos pe culoar.

— Ar trebui să mergem.

— Unde să mergem? se mirase Clary. Am crezut că o să stăm aici, cu Luke. Eu nu vreau să-l părăsesc.

— Nici eu, zise ferm Jocelyn.

Clary se gândise la femeia care întorsese spatele Idrisului şi a tot ce cunoscuse vreodată, şi plecase departe, pentru a începe o viaţă nouă, singură.

— Dar nu-i putem nici atrage pe Jace şi pe Jonathan aici. Nu e sigur pentru haită sau Luke. Şi ăsta e primul loc în care te va căuta Jace.

— Şi atunci unde…, voise să întrebe Clary, dar îşi dăduse seama, chiar înainte de a termina de spus şi închisese gura.

Unde se duceau ei întotdeauna când aveau nevoie de ajutor, zilele astea?

Acum, un praf alb, ca zahărul pudră, se aşternuse pe pavimentul crăpat al bulevardului. Jocelyn îmbrăcase o haină lungă înainte să plece de acasă, dar pe dedesubt încă mai purta hainele pătate de sângele lui Luke. Gura îi era strânsă ferm, privirea neşovăitoare, aţintită înainte, pe drum. Clary se întrebă dacă aşa arătase mama ei şi când plecase din Idris, cu ghetele pline de cenuşă şi Pocalul Mortal ascuns în haina ei.

Clary clătină din cap, să-şi limpezească mintea. Se lăsa în voia fanteziei, imaginându-şi lucruri la care nu fusese prezentă ca să le vadă, mintea ei deviind, probabil, de la grozăvia lucrurilor pe care tocmai le văzuse.

Nepoftită, imaginea lui Sebastian înfigând cuţitul în Luke îi reveni în minte şi sunetul vocii familiare şi îndrăgite a lui Jace spunând *„victimă colaterală”.*

Căci, aşa cum se întâmplă adesea cu ceea ce este preţios şi pierdut, când o *să-l găsiţi din nou, s~ar putea să nu mai fie chiar aşa cum l-aţi lăsat.*

Jocelyn se înfioră şi îşi trase gluga, acoperindu-şi părul. Fulgii albi de zăpadă deja începuseră să se amestece cu şuviţele de un roşu intens. Era tăcută, iar strada, mărginită de restaurante poloneze şi ruseşti, printre frizerii şi saloane de frumuseţe, era pustie în noaptea albă şi galbenă. O amintire îi fulgeră prin dosul pleoapelor lui Clary – una reală, de data aceasta, nu o himeră de-a imaginaţiei. *Mama ei o ducea grăbită, noaptea, pe o stradă întunecată, printre grămezi de zăpadă murdară. Un cer jos, cenuşiu ca plumbul…*

Mai văzuse imaginea asta şi înainte, prima oară când Fraţii Tăcuţi îi scormoniseră prin minte. Acum îşi dădu seama ce era. Era amintirea ei despre una din dăţile când mama ei o dusese la Magnus ca să-i modifice memoria. Trebuie să fi fost în miezul iernii, dar recunoscu Greenpoint Avenue din amintire.

Depozitul de cărămidă roşie în care locuia Magnus se înălţa în faţa lor. Jocelyn împinse uşile de sticlă de la intrare şi se adăpostiră înăuntru, Clary încercând să respire pe gură, în timp ce mama ei apăsa soneria lui Magnus o dată, de două ori, de trei ori. În sfârşit, uşa se deschise şi urcară grăbite pe scară. Uşa apartamentului lui Magnus era deschisă şi magicianul se sprijinea de arhitravă, aşteptându-le. Purta pijamale galben-canar şi în picioare papuci verzi, cu feţe de extratereştri, completate cu antene arcuri. Părul îi era o masă neagră, ciufulită, încreţită şi ţepoasă, iar ochii lui aurii-verzui clipiră obosiţi spre ele.

— Casa Sfântului Magnus pentru Vânătorii de Umbre Năbădăioşi, zise el cu voce joasă. Bine aţi venit. Făcu un gest larg cu braţul: Dormitoarele de oaspeţi sunt pe acolo. Ştergeţi-vă ghetele pe covoraş.

Intră înapoi în apartament, lăsându-le să treacă prin faţa lui, după care închise uşa. Azi, locul era aranjat într-un soi de imitaţie de decor victorian, cu sofale cu spetează înaltă şi oglinzi mari, cu rame aurite pretutindeni. Stâlpii erau împodobiţi cu şiraguri de beculeţe în formă de flori.

Existau trei camere de oaspeţi la capătul unui culoar scurt care se deschidea din living; la întâmplare, Clary o alese pe cea din dreapta. Era zugrăvită în oranj, ca fostul ei dormitor din Park Slope, şi avea un pat-canapea şi o mică fereastră care dădea către vitrinele întunecate ale unui restaurant închis. Preşedintele Miau era încovrigat pe pat, cu nasul vârât sub coadă. Ea se aşeză lângă el şi se jucă un pic cu urechile lui, simţind torsul care vibra prin micul lui corp îmblănit. În timp ce-l mângâia, îi căzură ochii pe mâneca puloverului ei. Avea o pată întunecată de sânge închegat. Sângele lui Luke.

Se ridică şi îşi smulse puloverul de pe ea. Din rucsac, scoase o pereche de jeanşi curaţi şi un tricou cu mâneci lungi dublat cu puf, negru, cu care se schimbă. Se uită puţin la reflecţia ei din fereastră, care-i arăta o imagine palidă, cu părul atârnându-i fără vlagă, muiat de zăpadă, pistruii ieşindu-i în evidenţă ca nişte stropi de vopsea. Nu că ar fi contat cum arăta. Se gândi la Jace care o sărutase – i se părea că trecuseră zile, nu ceasuri, de atunci – şi stomacul o săgetă ca şi când ar fi înghiţit nişte cuţite minuscule.

Se ţinu cu mâinile de marginea patului câteva clipe lungi, până când durerea slăbi. Apoi trase adânc aer în piept şi se duse înapoi, în living.

Mama ei era aşezată într-unul din fotoliile cu spetează aurită, cu degetele ei lungi de artist înfăşurate în jurul unei căni cu apă fierbinte şi lămâie. Magnus era prăbuşit pe o sofa roz aprins, cu papucii verzi cocoţaţi pe o măsuţă de cafea.

— Haita l-a stabilizat, zicea Jocelyn cu voce frântă. Nu se ştie pentru câtă vreme, totuşi. Au crezut că e posibil să fi fost pulbere de argint pe lamă, dar se pare că era altceva. Vârful cuţitului…

Îşi ridică privirea, o văzu pe Clary şi tăcu.

— E-n regulă, mamă. Sunt destul de mare ca să aud ce a păţit Luke.

— Păi, nu se ştie exact ce este, zise Jocelyn încet. Vârful cuţitului pe care l-a folosit Sebastian s-a rupt într-una din coastele lui şi s-a fixat în os. Dar ei nu-l pot scoate. Se… mişcă.

— Se mişcă?

Magnus părea nedumerit.

— Când au încercat să-l prindă şi să-l scoată, s-a afundat mai tare în os şi aproape că l-a rupt, zise Jocelyn. Luke e un vârcolac, se vindecă repede, dar vârful acela e acolo, crestându-i organele interne, împiedicând rana să se închidă.

— Metal demonic, zise Magnus, nu argint.

Jocelyn se aplecă spre el.

— Crezi că l-ai putea ajuta? Oricât o să coste, o să plătesc…

Magnus se ridică în picioare. Papucii lui extratereştri şi capul ciufulit ca scos din aşternuturi păreau extrem de nepotrivite cu gravitatea situaţiei.

— Nu ştiu.

— Dar l-ai vindecat pe Alec, zise Clary. Când Demonul Căpetenie l-a rănit…

Magnus începu să se plimbe în sus şi-n jos prin încăpere.

— Am ştiut ce avea. Dar *nu* ştiu ce soi de metal demonic e acesta. Aş putea experimenta, aş putea încerca diverse vrăji de vindecare, dar n-o să fie cea mai rapidă cale de a-i veni în ajutor.

— Şi care e cea mai rapidă cale? întrebă Jocelyn.

— Praetor, zise Magnus. Garda Lupilor. L-am cunoscut pe cel care a întemeiat-o – Woolsey Scott. Din pricina anumitor… incidente, a fost fascinat, până în cele mai mici detalii, de modul în care metalele demonice şi medicamentele demonice acţionează asupra licantropilor, în acelaşi fel în care Fraţii Tăcuţi păstrează însemnări despre cum pot fi vindecaţi nefilimii. De-a lungul anilor, Praetor au devenit foarte retraşi şi secretoşi, din păcate.

Însă un membru al gărzii ar putea avea acces la informaţie.

— Luke nu e un membru, zise Jocelyn. Iar lista numelor gardienilor e secretă…

— Dar Jordan? zise Clary. Jordan e membru. El poate afla. O să-l sun…

— O să-l sun eu, zise Magnus. Nu pot intra în cartierul general al Pretorilor, dar pot să trimit un mesaj care ar trebui să aibă ceva mai multă greutate. Mă întorc imediat.

Lipăi până în bucătărie, cu antenele papucilor legănându-se graţios ca iarba de mare în curent.

Clary îşi întoarse privirea spre mama ei, care se uita în cana ei de apă fierbinte. Era una dintre băuturile ei tonice preferate, deşi Clary nu putuse niciodată să înţeleagă de ce-ar vrea cineva să bea apă caldă acră. Zăpada îi udase părul mamei sale, iar acum, fiindcă se usca, începuse să se încreţească, la fel ca al lui Clary, pe vreme umedă.

— Mamă, zise Clary, iar mama ei îşi ridică ochii. Cuţitul acela pe care l-ai aruncat – acasă, la Luke – era spre Jace?

— Era spre Jonathan.

Nu l-ar fi numit în veci Sebastian, Clary o ştia.

— Dar… Clary trase adânc aer în piept. E aproape acelaşi lucru. Ai văzut. Când ai vrut să-l înjunghii pe Sebastian, Jace a început să sângereze. E ca şi când ei s-ar… oglindi, cumva. Îl tai pe Sebastian, sângerează Jace. Îl ucizi, moare şi Jace.

— Clary, spuse mama ei, frecându-şi ochii obosiţi, am putea să nu discutăm asta acum?

— Dar tu ai spus că o să vină cu siguranţă înapoi după mine. Jace, vreau să spun. Trebuie să ştiu că n-o să-l răneşti…

— Ei bine, n-ai de unde să ştii asta. Pentru că eu nu-ţi promit, Clary. Nu pot. Mama ei o privi cu ochi neclintiţi. V-am văzut pe amândoi ieşind din dormitorul tău.

Clary roşi.

— Nu vreau să…

— Să ce? Să vorbeşti despre asta? Ei bine, păcat. Tu ai deschis subiectul. Ştii, ai noroc că eu nu mai fac parte din

Conclav. De câtă vreme ştiai unde era Jace?

— *Nu* ştiu unde e. În noaptea asta a fost prima oară când am vorbit cu el de când a dispărut. L-am *văzut* în Institut cu Seb… cu Jonathan, ieri. Le-am povestit lui Alec, Isabelle şi Simon. Dar n-am putut spune nimănui altcuiva. Dacă îl găseşte Conclavul… nu pot să las să se întâmple asta.

Jocelyn îşi ridică ochii ei verzi.

— Şi de ce nu?

— Pentru că el e Jace. Pentru că eu îl iubesc.

— El *nu* e Jace. Tocmai asta e, Clary. El nu e cine a fost. Nu poţi să vezi asta…

— Bineînţeles că pot s-o văd. Nu sunt proastă. Dar am încredere. L-am mai văzut posedat şi înainte şi l-am văzut eliberându-se. Cred că Jace e încă acolo, înăuntru, pe undeva. Cred că există o cale de salvare pentru el.

— Şi dacă nu există?

— Dovedeşte-o.

— Nu poţi dovedi un fapt negativ, Clarissa. Înţeleg că îl iubeşti, întotdeauna l-ai iubit, prea mult. Crezi că eu nu l-am iubit pe tatăl tău? Crezi că eu nu i-am dat toate şansele? Şi uite ce-a ieşit din asta. Jonathan. Dacă n-aş fi rămas cu tatăl tău, el n-ar exista…

— *Nici eu,* zise Clary. În caz că ai uitat, eu am venit pe lume *după* fratele meu, nu înainte. Se uită la mama ei cu asprime. Vrei să spui că ar fi meritat să nu mă ai vreodată nici pe mine, dacă ai fi putut scăpa de Jonathan?

— Nu, eu…

Se auzi clinchetul unei chei într-o încuietoare şi uşa apartamentului se deschise larg. Era Alec. Purta un balonzaid lung de piele peste un pulover albastru şi avea fulgi albi de zăpadă în părul negru. Obrajii îi erau roşii ca merele şi lucioşi de la frig, dar, altfel, faţa îi era palidă.

— Unde-i Magnus? zise el.

Când privi spre bucătărie, Clary văzu o rană pe maxilarul lui, imediat sub ureche, cam de mărimea unui amprente.

— Alec!

Magnus veni prin alunecare în living şi-i aruncă o bezea

iubitului său din capătul celălalt al camerei. Renunţase la papuci şi era desculţ acum.

Ochii lui de pisică străluciră când se uitară la Alec.

Clary cunoştea privirea aceea. Era a ei când se uita la Jace. Alec nu-i răspunse în acelaşi fel, totuşi. Îşi dădu jos haina şi o atârnă într-un cui, pe hol. Era vizibil supărat. Mâinile îi tremurau, umerii lui largi erau foarte încordaţi.

— Ai primit mesajul meu? întrebă Magnus.

— Mda. Eram la câteva străzi distanţă, oricum.

Alec se uită la Clary şi apoi la mama ei, neliniştea şi nesiguranţa luptându-se pe chipul lui. Deşi Alec fusese invitat la petrecerea de nuntă a lui Jocelyn şi se întâlniseră de mai multe ori, în afară de asta, în niciun caz nu se putea spune că se cunoşteau bine.

— E adevărat ce-a spus Magnus? L-ai văzut din nou pe Jace?

— Şi pe Sebastian, zise Clary.

— Dar Jace, zise Alec, cum era… vreau să spun, cum ţi s-a părut?

Clary pricepu clar ce întreba; pentru prima oară, ea şi Alec se înţelegeau unul pe altul mai bine decât oricine altul din începere.

— Nu încearcă să-l înşele pe Sebastian, răspunse ea, încet. S-a schimbat de-adevăratelea. Nu mai e deloc el însuşi.

— Cum? întrebă Alec, cu un straniu amestec de mânie şi vulnerabilitate. Cum anume e diferit?

În genunchiul jeanşilor lui Clary era o ruptură; ea se apucă să tragă de ea, scărpinând pielea de dedesubt.

— Modul în care vorbeşte… crede în Sebastian. Crede în ce face el, orice o însemna asta. Eu i-am reamintit că Sebastian l-a ucis pe Max şi el a părut să nici nu-i pese.

Vocea i se frânse când adăugă:

— A spus că Sebastian e la fel de mult fratele lui cum a fost şi Max.

Alec se albi la faţă, roşeaţa din obraji ieşind în evidenţă ca nişte pete de sânge.

— A zis ceva despre mine? Sau despre Izzy? A întrebat

de noi?

Clary clătină din cap, abia suportând expresia de pe faţa lui Alec. Cu colţul ochiului îl putea vedea pe Magnus urmărindu-l şi el pe Alec, cu faţa aproape palidă de tristeţe. Se întrebă dacă mai era încă gelos pe Jace sau doar suferea pentru Alec.

— De ce a venit la tine acasă? Alec clătină din cap. Nu pricep.

— Voia să vin cu el. Să mă alătur lui şi lui Sebastian. Bănuiesc că vrea ca micul lor duo malefic să fie un mic trio malefic. Clary ridică din umeri. Poate se simte singur. Sebastian nu poate fi cel mai grozav companion.

— Asta nu o ştim. Poate fi cu adevărat fantastic la Scrabble, interveni Magnus.

— E un psihopat ucigaş, zise Alec sec. Şi Jace o ştie.

— Dar Jace nu e Jace în momentul de faţă…, începu Magnus, dar se întrerupse când telefonul începu să sune. Răspund eu, zise. Cine ştie cine altcineva mai caută să scape de Conclav şi are nevoie de un loc unde să stea? Că doar nu există hoteluri în oraşul ăsta.

Lipăi până la bucătărie.

Alec se aruncă pe sofa.

— Munceşte prea mult, zise el, uitându-se cu îngrijorare în urma iubitului său. A stat treaz până târziu, în fiecare noapte, încercând să descifreze runele alea.

— L-a angajat Conclavul? se interesă Jocelyn.

— Nu, zise Alec, încet. O face pentru mine. Din cauza a ceea ce înseamnă Jace pentru mine.

Îşi ridică mâneca, arătându-i lui Jocelyn runa de *parabatai* de pe interiorul antebraţului.

— Tu ştiai că Jace nu e mort, zise Clary, mintea ei începând să-şi pună ordine în gânduri. Pentru că sunteţi *parabatai,* din cauza legăturii aceleia dintre voi. Dar ai spus că simţi ceva cum nu trebuie.

— Pentru că el e posedat, zise Jocelyn. Asta l-a schimbat. Valentine a spus că atunci când Luke a devenit un repudiat, el a simţit-o. Aceeaşi senzaţie de anormalitate.

Alec clătină din cap.

— Dar când Jace a fost posedat de Lilith, eu n-am *simţit-o,* zise el. Acum pot simţi ceva… greşit. Ceva decuplat. Se uită în jos, la pantofi. Poţi simţi când *parabatai*-ul tău moare. E ca o coardă care te ţinea legat de ceva şi s-a rupt, iar acum cazi. Îşi ridică privirea către Clary: Am simţit-o o dată, în Idris, în timpul bătăliei. Dar a fost atât de scurtă… iar când m-am întors în Alicante, Jace era viu. M-am convins că fusese o închipuire de-a mea.

Clary clătină din cap, gândindu-se la Jace şi la nisipul ud de sânge de la malul Lacului Lyn. *Nu fusese.*

— Ceea ce simt acum e diferit, continuă el. Simt de parcă ar fi absent din lume, dar nu mort. Nu prizonier… Pur şi simplu nu-i *aici.*

— Tocmai asta e, zise Clary. În ambele dăţi când i-am văzut pe el şi pe Sebastian, s-au volatilizat. Niciun Portal, doar acum erau aici, iar în clipa următoare mai erau.

— Când vorbeşti despre *aici* sau *acolo,* zise Magnus, întorcându-se în cameră cu un căscat, şi despre lumea asta şi lumea aia, de fapt vorbeşti despre dimensiuni. Sunt numai foarte puţini magicieni care pot face magie dimensională. Vechiul meu prieten Ragnor putea. Dimensiunile nu stau una lângă alta – se împăturesc una într-alta, ca hârtiile. Când se intersectează, se pot crea buzunare dimensionale, care împiedică magia să fie capabilă să te găsească. Pentru că, de fapt, nu eşti *aici* – eşti *acolo.*

— Poate din cauza asta nu-i putem lua urma lui Jace? Şi Alec nu-l poate simţi? întrebă Clary.

— S-ar putea. Magnus părea aproape impresionat. Ar însemna că nu există practic nicio cale de a-i găsi dacă ei nu vor să fie găsiţi. Şi ar fi exclus să trimiteţi un mesaj la noi, chiar dacă i-aţi găsi. Asta-i magie complicată, scumpă. Sebastian trebuie să aibă nişte relaţii…

Soneria de la intrare bâzâi şi toţi tresăriră speriaţi. Magnus îşi dădu ochii peste cap.

— Toată lumea, calmaţi-vă, zise el şi se făcu nevăzut în holul de la intrare.

Peste câteva clipe, se întoarse însoţit de un bărbat

înfăşurat într-o robă lungă, de culoarea pergamentului, pe spatele şi pe laturile căreia fuseseră desenate modele de rune în roşu-cafeniu întunecat. Deşi avea gluga pe cap, umbrindu-i faţa, arăta complet uscat, de parcă niciun fulg de zăpadă nu-l atinsese. Când îşi dădu gluga pe spate, Clary nu se miră deloc să vadă faţa Fratelui Zachariah.

Jocelyn îşi puse grăbit cana jos, pe măsuţă. Nu-şi lua ochii de la Fratele Tăcut. Cu gluga dată pe spate, părul negru îi era vizibil, dar faţa îi rămăsese în umbră, aşa încât Clary nu-i putea vedea ochii, numai pometii înalţi, plini de cicatricele runelor.

— Dumneata, zise Jocelyn şi vocea i se pierdu. Dar Magnus mi-a spus că voi niciodată nu aţi…

La evenimente neaşteptate se cer măsuri neaşteptate.

Vocea Fratelui Zaharia pluti dinspre el, atingându-i creierul lui Clary pe dinăuntru; ştia, după expresiile de pe feţele celorlalţi, că şi ei îl putuseră auzi.

N-am să spun Conclavului sau Consiliului nimic din ce se va discuta în seara asta. Dacă mi se prezintă ocazia să-l salvez pe ultimul din spiţa Herondale, consider faptul acesta de mai mare importanţă decât fidelitatea pe care i-o datorez Conclavului.

— Deci cu asta ne-am înţeles, zise Magnus.

Alcătuia o pereche stranie cu Fratele Tăcut alături, unul palid, într-o robă decolorată, iar celălalt în pijamale galben-aprins.

— Vreun indiciu nou despre runele lui Lilith?

Am cercetat runele acelea cu atenţie şi am ascultat toate mărturiile depuse la Consiliu, zise fratele Zachariah. *Eu cred că ritualul ei a fost dublu. Mai întâi, a folosit muşcătura Diurnului ca să reînvie conştiinţa lui Jonathan Morgenstern. Corpul lui era încă slăbit, dar mintea şi voinţa i-au fost vii. Cred că atunci când Jace Herondale a fost lăsat singur, pe acoperiş, cu el, Jonatban a recurs la puterea runelor lui Lilith şi l-a forţat pe Jace să intre în cercul vrăjit care îl înconjura pe el. În momentul acela, voinţa lui Jace a fost supusă voinţei lui. Cred că a luat din sângele lui Jace pentru a căpăta puterea de a se ridica din*

letargie şi a evada de pe acoperiş, luându-l pe Jace cu el.

— Şi cumva toate acestea au creat o conexiune între ei? zise Clary. Pentru că atunci când mama l-a înjunghiat pe Sebastian, Jace a început să sângereze.

Da. Ceea ce a făcut Lilith a fost un soi de ritual de îngemănare, destul de asemănător ceremoniei noastre de parabatai, *dar mult mai puternic şi mai periculos. Cei doi sunt acum legaţi inextricabil. Dacă unul moare, celălalt va face la fel. Nicio armă din lumea asta nu-l poate răni numai pe unul dintre ei.*

— Când spui că sunt legaţi inextricabil, zise Alec, aplecându-se în faţă, asta înseamnă că… adică, Jace îl *urăşte* pe Sebastian, pentru că i-a ucis fratele.

— Iar eu nu văd nici cum lui Sebastian i-ar fi prea drag Jace. A fost înfiorător de invidios pe el toată viaţa lui. A crezut că Jace era preferatul lui Valentine, adăugă Clary.

— Ca să nu mai spunem că Jace l-a ucis, punctă Magnus. Asta ar încrâncena pe oricine.

— E ca şi când Jace nu-şi aduce aminte niciunul dintre lucrurile care s-au întâmplat, zise Clary, cu frustrare. Nu, nu ca şi când nu şi le-aminteşte, ca şi când nu le *crede.*

Ba şi le aminteşte. Dar puterea legării este de aşa natură încât gândurile lui Jace trec peste şi pe lângă aceste fapte, ca apa care trece peste pietre într-o albie de râu. A fost ca vraja pe care Magnus a aruncat-o asupra minţii tale, Clarissa. Când vedeai elemente din Lumea Invizibilă mintea ta le respingea, le întorcea spatele. N-are niciun rost să încerci să-l faci pe Jace să gândească raţional despre Jonathan. Adevărul nu poate străpunge conexiunea dintre ei.

Clary se gândi la ce se întâmplase când îi adusese aminte lui Jace că Sebastian îl ucisese pe Max, cum faţa lui se încruntase pentru o clipa, gânditoare, apoi se înseninase la loc, de parcă uitase ceea ce-i spusese ea la fel de repede cum i-o spusese.

Mângâie-te barem cu faptul că Jonathan Morgenstern este la fel de strâns legat ca şi Jace al tău. Nu-i poate face niciun rău, nu-l poate răni pe Jace, nici măcar n-o să-şi

dorească asta, adăugă Zachariah.

Alec îşi aruncă mâinile în sus.

— Deci acum se iubesc unul pe celălalt? Sunt cei mai buni prieteni?

Era clar, după tonul lui, că se simţea rănit şi gelos.

Nu. Ei sunt *fiecare celălalt acum. Fiecare vede cum vede şi celălalt. Fiecare ştie că, într-un fel, celălalt îi este indispensabil. Sebastian e liderul, principalul dintre ei doi. Ceea ce crede el va crede şi Jace. Ceea ce doreşte el va dori şi Jace.*

— Deci e posedat, zise Alec, sec.

Într-o posedare, adesea o parte a conştiinţei originare a persoanei rămâne intactă. Cei care au fost posedaţi povestesc despre cum îşi priveau acţiunile din exterior, strigând, lăuntric, dar neputând să se facă auziţi. Însă Jace e pe deplin stăpân pe corpul şi pe mintea lui. El se crede sănătos. El crede că asta e ceea ce îşi doreşte.

— Şi atunci ce vrea de la mine? întrebă Clary, cu voce tremurătoare. De ce a venit în camera mea în noaptea asta?

Spera ca obrajii să nu-i fie roşii. Încercă să dea deoparte amintirea sărutării lui, greutatea trupului său peste al ei, în pat.

Te mai iubeşte încă, răspunse Fratele Zachariah, cu o voce surprinzător de blândă. *Tu eşti punctul central în jurul căruia se învârte lumea lui. Asta nu s-a schimbat.*

— Şi de aceea a trebuit să plecăm, zise Jocelyn, crispată. El o să vină înapoi după ea. Nu puteam rămâne la staţia de poliţie. Nu ştiu unde ar fi mai sigur…

— Aici, zise Magnus. Pot să ridic protecţii care să-i ţină pe Jace şi pe Sebastian la distanţă.

Clary văzu uşurarea din ochii mamei sale.

— Mulţumesc, zise Jocelyn.

Magnus flutură din mână.

— E o onoare pentru mine. Chiar îmi place să ţin la distanţă pe vânătorii de umbre mânioşi, mai ales pe cei din categoria posedaţilor.

El nu e posedat, le reaminti Fratele Zachariah.

— Chestiune de semantică, zise Magnus. Întrebarea e: ce pun la cale cei doi? Ce plan au?

— Clary a povestit că, atunci când i-a văzut în bibliotecă, Sebastian i-a spus lui Jace că va conduce Institutul foarte curând, zise Alec. Deci chiar pun la cale *ceva.*

— Continuă lucrarea lui Valentine, probabil, zise Magnus. Jos cu repudiaţii, moarte tuturor vânătorilor de umbre recalcitranţi, bla-bla.

— Poate, spuse Clary, cu îndoială. Jace a zis ceva cum că Sebastian ar servi o cauză mai înaltă.

— Numai Îngerul ştie ce indică asta, zise Jocelyn. Am fost măritată ani de-a rândul cu un fanatic. Ştiu ce înseamnă „o cauză mai înaltă”. Înseamnă să torturezi nevinovaţi, să ucizi cu cruzime, să le întorci spatele foştilor prieteni, totul în numele a ceva despre care crezi că e mai important decât tine însuţi, dar care de fapt nu e decât lăcomie şi idei copilăreşti împopoţonate în limbaj fantezist.

— Mamă, protestă Clary, îngrijorată că Jocelyn vorbea cu atâta înverşunare.

Dar Jocelyn se uita la Fratele Zachariah.

— Ai spus că nicio armă din lumea asta nu-l poate răni doar pe unul dintre ei, zise ea. Nicio armă de care ştii dumneata…

Ochii lui Magnus străluciră deodată, ca ai unei pisici când prind o rază de lumină.

— Crezi că…

— Surorile de Fier, zise Jocelyn. Sunt experte în arme şi armament. Ar putea avea ele un răspuns.

Surorile de Fier, ştia Clary, erau secta feminină corespondentă Fraţilor Tăcuţi; spre deosebire de fraţii lor, nu aveau gurile sau ochii cusuţi, în schimb trăiau într-o izolare aproape totală, într-o fortăreaţă a cărei amplasare era necunoscută. Ele nu erau luptătoare – erau creatoare, mâinile care lucrau armele, stelele, pumnalele de serafi care-i ajutau pe vânătorii de umbre să rămână în viaţă. Existau rune pe care numai ele le puteau grava şi numai ele cunoşteau taina prelucrării substanţei alb-argintii numite *adamas* în turnuri de demoni, stele şi lămpile-

vrăjitoarei. Rareori văzute, nu participau la întrunirile Consiliului, nici nu puneau piciorul în Alicante.

Este posibil, zise Fratele Zachariah după o lungă pauză.

— Dacă Sebastian poate fi ucis – dacă există o armă care l-ar putea ucide pe el, dar să-l lase pe Jace în viaţă – asta înseamnă că Jace va fi liber de influenţa lui? întrebă Clary.

Urmă o pauză încă şi mai lungă. Apoi: *Da,* zise Fratele Zachariah. *Acesta ar putea fi rezultatul cel mai probabil.*

— Atunci, ar trebui să le facem o vizită Surorilor.

Epuizarea atârna de Clary ca o mantie, îngreunându-i ochii, dându-i un gust acru în gură. Se frecă la ochi, încercând s-o alunge.

— Acum.

— Eu nu pot să merg, zise Magnus. Numai femeile-vânător de umbre pot intra în Citadela de Adamant.

— Iar tu nu mergi, îi zise Jocelyn lui Clary pe tonul acela aspru de Nu-n-ai-să-te-duci-cu-Simon-în-club-după-miezul-nopţii. Eşti mai în siguranţă aici, unde ai protecţii.

— Isabelle, zise Alec. Isabelle poate merge.

— Ai idee pe unde e? întrebă Clary.

— Acasă, îmi închipui, zise Alec, ridicând dintr-un umăr. O pot suna…

— Mă ocup eu de asta, zise Magnus, scoţându-şi rapid telefonul din buzunar şi tastându-i un mesaj cu îndemânarea celui care a exersat îndelung. E târziu şi nu e nevoie s-o trezim. Cu toţii avem nevoie de odihnă. Dacă e să trimit pe oricare dintre voi până la Surorile de Fier, asta se va face mâine.

— O să merg eu cu Isabelle, zise Jocelyn. Pe mine nu mă caută nimeni în mod special, şi e mai bine să nu se ducă singură. Chiar dacă, practic, nu sunt un vânător de umbre, am fost cândva. E nevoie doar ca una din noi să aibă statutul cuvenit.

— Nu-i drept, zise Clary.

Mama ei nici măcar nu se uită la ea când zise:

— Clary…

Clary se ridică în picioare.

— Am fost practic o prizonieră în ultimele două

săptămâni, zise ea, cu voce tremurătoare. Conclavul nu m-a lăsat să-l caut pe Jace. Iar acum, când a venit el la mine – *la mine* – nu vrei nici măcar să mă laşi să vin cu voi la Surorile de Fier…

— Nu eşti în *siguranţă.* Jace probabil te urmăreşte…

Clary îşi pierdu cumpătul.

— De fiecare dată când încerci să mă ţii în siguranţă, îmi distrugi viaţa!

— Nu, cu cât mai tare te implici în relaţia cu Jace, cu atât mai mult *tu* singură îţi distrugi viaţa! i-o întoarse mama ei. Fiecare risc pe care l-ai înfruntat, fiecare pericol în care ai fost i s-a datorat *lui!* A ţinut un cuţit la gâtul tău, Clarissa…

— Atunci n-a fost el, spuse Clary cu cea mai liniştită şi mai cumplită voce pe care şi-o putea închipui. Crezi că aş mai fi stat o secundă cu un băiat care m-a ameninţat cu un cuţit, chiar dacă l-aş fi iubit? Poate că ai trăit prea mult timp în lumea mundană, mamă, dar *există magie.* Persoana care mi-a făcut rău nu a fost Jace. A fost un demon care purta faţa lui. Şi persoana pe care o căutăm acum nu este Jace. Dar dacă el moare…

— Nu e nicio şansă să-l aducem pe Jace înapoi, zise Alec.

— S-ar putea ca deja să nu mai fie nicio şansă, zise Jocelyn. Doamne, Clary, uită-te la dovezi. Tu ai crezut că tu şi Jace sunteţi frate şi soră! Ai sacrificat totul ca să-i salvezi viaţa şi un Demon Căpetenie l-a folosit ca să ajungă la tine! Când ai de gând să înţelegi că voi doi *nu sunteţi meniţi să fiţi împreună?*

Clary sări înapoi de parcă mama ei ar fi pălmuit-o. Fratele Zachariah stătea nemişcat ca o statuie, de parcă nimeni n-ar fi ţipat. Magnus şi Alec se uitau uluiţi; Jocelyn avea obrajii aprinşi şi ochii îi sclipeau de mânie. Neavând încredere în ea cât să vorbească, Clary se întoarse pe-un călcâi, străbătu cu paşi apăsaţi holul până la dormitorul de oaspeţi al lui Magnus şi trânti uşa în urma ei.

— Bine, sunt aici, zise Simon.

Un vânt rece sufla peste întinderea grădinii de pe

acoperiş, iar el îşi îndesase mâinile în buzunarele jeanşilor. Nu simţea frigul propriu-zis, dar simţea că ar fi trebuit. Îşi ridică glasul:

— Am ajuns. Unde eşti?

Grădina de pe acoperişul Hotelului Greenwich – acum închis şi, prin urmare, fără locatari – era amenajată ca o grădină englezească, având copaci pitici, în ghivece, tunşi îngrijit, mobilier de răchită şi sticlă elegant dispus şi umbrele Lillet care pocneau în vântul puternic. Pergolele pentru trandafiri căţărători, goale în ger, se desenau ca nişte pânze de păianjen pe zidurile de piatră care înconjurau acoperişul, deasupra cărora Simon putea admira o scânteietoare privelişte a centrului New Yorkului.

— Sunt aici, zise o voce şi o umbră subţire se desprinse de un fotoliu de răchită, ridicându-se în picioare. Începusem să mă întreb dacă mai vii, Diurnule.

— Raphael, zise Simon, cu o voce resemnată. Înaintă peste scândurile de esenţă tare ale aleilor care şerpuiau printre brazdele de flori şi bazinele artificiale placate cu un cuarţ strălucitor. Şi eu m-am întrebat, adăugă.

Ajungând mai aproape, îl putu vedea clar pe Raphael. Simon avea o excelentă vedere nocturnă şi numai abilitatea lui Raphael de a se face una cu umbra îl ţinuse ascuns până atunci. Celălalt vampir purta un costum negru, cu manşetele suflecate, ca să-şi arate sclipirea butonilor în formă de lanţuri. Încă mai avea faţa de băieţel angelic, deşi privirea cu care-l urmărea pe Simon era rece.

— Când căpetenia clanului vampirilor din Manhattan te cheamă, Lewis, te prezinţi.

— Şi ce-ai fi făcut dacă n-aş fi venit? Mi-ai fi înfipt un ţăruş în inimă? Simon îşi deschise larg braţele. Încearcă. Fă-mi ce vrei tu. Simte-te liber.

— *Dios,* ce plictisitor eşti, zise Raphael.

În spatele lui, lângă zid, Simon putu vedea sclipirea de crom a motocicletei de vampir cu care venise el până aici.

Simon îşi lăsă braţele pe lângă corp.

— Tu m-ai rugat să vin să te întâlnesc.

— Am o ofertă de slujbă pentru tine, zise Raphael.

— Pe bune? Ai rămas fără personal la hotel?

— Am nevoie de un bodyguard.

Simon îl măsură din priviri.

— Ai văzut recent *Bodyguardul*? Pentru că eu *nu* am de gând să mă îndrăgostesc de tine ca să te port în braţele mele voinice.

Raphael îl privea încruntat.

— O să-ţi plătesc în plus ca să nu scoţi o vorbă cât timp eşti la lucru.

Simon se holbă la el.

— Vorbeşti serios, nu?

— Nu m-aş fi ostenit să vin să te văd dacă n-aş fi fost serios. Dacă aş fi avut chef de glume, mi-aş fi petrecut timpul cu cineva care-mi place, replică Raphael şi se aşează la loc în fotoliu. Camille Belcourt e liberă în centrul New Yorkului. Vânătorii de umbre sunt în întregime prinşi cu misiunea asta stupidă cu fiul lui Valentine şi n-or să se deranjeze s-o prindă. Ea reprezintă un pericol imediat pentru mine, căci doreşte să-şi reimpună controlul asupra clanului Manhattan. Cei mai mulţi îmi sunt loiali. Să mă ucidă ar fi cea mai rapidă cale pentru ea ca să se reinstaleze în vârful ierarhiei.

— OK, zise încet Simon. Dar de ce eu?

— Tu eşti un Diurn. Ceilalţi mă pot apăra în timpul nopţii, dar tu mă poţi apăra ziua, când cei mai mulţi dintre ai noştri sunt neajutoraţi. Şi ai Pecetea lui Cain. Cu tine între mine şi ea, nu va îndrăzni să mă atace.

— Foarte adevărat, dar n-am s-o fac.

Raphael se uită la el, nevenindu-i să creadă.

— De ce nu?

Cuvintele explodară din Simon:

— Glumeşti? Pentru că tu n-ai mişcat un deget pentru mine în tot timpul ăsta de când am devenit vampir. În schimb, te-ai străduit cât ai putut ca să-mi faci viaţa mizerabilă şi apoi să mi-o curmi. Aşa că – dacă vrei în limbaj de vampir – asta îmi îngăduie extraordinara plăcere, suzeranul meu, să-ţi spun acum: *Nici nu mă gândesc.*

— Nu e înţelept din partea ta să faci din mine duşmanul

tău, Diurnule. Ca prieteni…

Simon râse, mirat.

— Stai puţin. Eram *prieteni?* Asta însemna prieteni?

Colţii lui Raphael ţâşniră afară din teci. Era într-adevăr foarte furios, îşi dădu seama Simon.

— Ştiu de ce mă refuzi, Diurnule, şi n-o faci din pricina vreunui pretins motiv de respingere. Eşti atât de încârduit cu vânătorii de umbre, încât te crezi unul dintre ei. Noi te-am văzut cu ei. În loc să-ţi petreci noaptea la vânătoare, cum ar trebui, tu ţi-o petreci cu fiica lui Valentine. Locuieşti cu un vârcolac. Eşti o ruşine.

— Aşa te porţi la fiecare interviu de angajare?

Raphael îşi dezveli colţii.

— Trebuie să te hotărăşti dacă eşti un vampir sau un vânător de umbre, Diurnule.

— O să aleg vânătorul de umbre, atunci. Pentru că din ce experienţe am avut eu cu vampirii, voi în general o sugeţi. Şi nu e un joc de cuvinte.

Raphael se ridică în picioare.

— Faci o mare greşeală.

— Deja ţi-am spus…

Celălalt vampir dădu din mână, tăindu-i vorba.

— O să vină o mare urgie a întunericului. O să potopească Pământul cu foc şi distrugere, iar când o să înceteze, n-o să mai fie nici urmă din scumpii tăi vânători de umbre. Noi, Copiii Nopţii, o să-i supravieţuim, pentru că noi trăim în întuneric. Dar dacă tu te încăpăţânezi să tăgăduieşti ceea ce eşti, şi tu vei fi nimicit şi nimeni n-o să întindă o mână să te ajute.

Fără să vrea, Simon îşi ridică mâna să atingă Pecetea aflată pe fruntea sa.

Raphael râse fără sunet.

— Ah, da, stigmatul Îngerului asupra ta. În timpul urgiei întunericului, până şi îngerii vor fi nimiciţi. Puterea lor n-o să te ajute. Şi-ar fi mai bine să te rogi, Diurnule, să nu pierzi Pecetea aia înainte să înceapă războiul. Căci, dacă ţi se şterge, o să ai de-a face cu un şir lung de duşmani care-şi aşteaptă rândul să te ucidă. Iar eu o să fiu primul.

Clary stătuse întinsă pe spate, pe canapeaua-pat a lui Magnus, multă vreme. O auzise pe mama ei venind pe hol şi intrând în alt dormitor de oaspeţi, închizând uşa după ea. Prin uşă, îi putea auzi pe Magnus şi pe Alec discutând cu voce joasă în living. Se gândise că ar fi putut să aştepte până se culcau, dar Alec spusese că, în ultima vreme, Magnus stătea treaz până aproape la orice oră, studiind runele acelea; şi chiar dacă Fratele Zachariah păruse să fi izbutit să le interpreteze, nu se putea baza pe nimic că Alec şi Magnus aveau să se retragă curând.

Se ridică în capul oaselor pe pat, lângă Preşedintele Miau, care scoase un sunet estompat de protest, şi scotoci în rucsacul ei. Scoase o cutie de plastic transparent şi o deschise. În ea erau creioanele ei Prismacolor, câteva bucăţi de cretă – şi stela ei.

Se ridică în picioare şi îşi vârî stela în buzunarul jachetei. Luând telefonul de pe măsuţă, scrise mesajul TE AŞTEPT LA TAKI'S. Privi cum mesajul era expediat, apoi vârî telefonul în jeanşi şi trase aer în piept.

Nu era corect faţă de Magnus, ştia asta. El îi promisese mamei sale că o să aibă grijă de ea, ceea ce nu includea şi furişatul ei din apartament. Ea îşi ţinuse gura. Nu promisese nimic. Şi, de altfel, era vorba de Jace.

Ai face orice să-l salvezi, oricât te-ar costa, indiferent cu ce i-ai rămâne datoare Iadului sau Raiului, nu-i aşa?

Îşi scoase stela, aşeză vârful pe zugrăveala oranj a peretelui şi începu să deseneze un Portal.

*

Bubuitul puternic îl trezi pe Jordan dintr-un somn adânc. Instantaneu sări în capul oaselor şi se rostogoli din pat, aterizând ghemuit pe podea. Anii de antrenament cu Pretorii îi lăsaseră reflexe rapide şi un obicei permanent de a dormi uşor. Verificând iute mirosurile, îşi dădu seama că nu era nimeni în cameră – doar lumina lunii strânsă într-o pată pe podea, la picioarele lui.

Bubuitul răsună din nou şi, de data asta, îl recunoscu.

Era zgomotul cuiva care bătea cu pumnii în uşa de la intrare. De obicei, dormea numai în boxeri; trăgându-şi pe el grăbit jeanşii şi un tricou, deschise de perete uşa dormitorului şi ieşi pe hol. Dacă erau nişte puşti de la colegiu care se distrau bătând pe la toate uşile din clădire, aveau să dea nas în nas cu un vârcolac furios.

Ajunse la uşă – şi se opri. Îi reveni din nou în minte imaginea pe care o avusese încontinuu, câteva ore înainte să adoarmă, a Maiei fugind de lângă el, în şantierul naval. Expresia de pe faţa ei când se smulsese de lângă el. Împinsese lucrurile prea departe, ştia, îi ceruse prea mult, prea curând. Stricase lucrurile de tot, probabil. Cel puţin, dacă nu… poate se răzgândise. Fusese o vreme când relaţia lor nu era decât un şir de certuri pasionate şi împăcări la fel de pasionate.

Cu inima bătându-i violent, deschise uşa dintr-o mişcare. Şi rămase uluit. Pe trepte stătea Isabelle Lightwood, cu părul ei lung, negru şi lucios, ajungându-i până în talie. Purta cizme negre de piele întoarsă până peste genunchi, jeanşi mulaţi şi o bluză roşie mătăsoasă, cu obişnuitul ei pandantiv roşu la gât, sclipind întunecat.

— *Isabelle?*

Nu-şi putu ascunde surprinderea din voce sau, cum bănuia el, dezamăgirea.

— Da, păi, nici eu nu te căutam pe tine, zise ea, trecând pe lângă el şi intrând în apartament.

Mirosea a vânător de umbre – un miros de sticlă încinsă de soare – şi, pe lângă asta, a parfum de trandafiri.

— Îl căutam pe Simon.

Jordan o privi chiondorâş.

— E două dimineaţa.

Ea ridică din umeri.

— E vampir.

— Dar eu nu sunt.

— Ohhh? făcu ea şi colţurile buzelor ei roşii se arcuiră în sus. Te-am trezit?

Întinse mâna şi-şi trecu degetele peste nasturele jeanşilor, atingând cu vârful lor abdomenul lui plat. El îşi

simţi muşchii tresăltând. Izzy era splendidă, nu se putea tăgădui. Era, de asemenea, un pic înfricoşătoare. Se întrebă cum reuşea modestul Simon să se descurce cu ea.

— Poate ai vrea să-ţi închei toţi nasturii, până sus. Drăguţi boxeri, apropo.

Trecu pe lângă el, spre dormitorul lui Simon. Jordan o urmă, încheindu-şi jeanşii şi mormăind că nu era nimic ciudat să ai chiloţi cu imprimeu de pinguini dansatori.

Isabelle îşi vârî capul în dormitorul lui Simon.

— Nu e aici.

Trânti uşa în urma ei şi se sprijini de perete, uitându-se la Jordan.

— Ai spus că e două dimineaţa?

— Da. Probabil e la Clary. Doarme mai mult acolo în ultima vreme.

Isabelle îşi muşcă buza.

— Aşa-i. Bineînţeles.

Jordan începuse să aibă iarăşi senzaţia aceea că tocmai spusese ceva foarte nepotrivit, fără să ştie exact ce anume.

— E vreun motiv pentru care ai venit până aici? Vreau să spun, s-a întâmplat ceva rău?

— Rău? Isabelle îşi aruncă braţele în sus. Adică, în afară de faptul că fratele meu a dispărut şi că a fost probabil spălat pe creier de demonul malefic care mi-a ucis *celălalt* frate, şi că părinţii mei divorţează, şi că Simon e cu *Clary…*

Se opri scurt şi porni cu paşi hotărâţi spre living. El se grăbi după ea. Până când o ajunse din urmă, ea era în bucătărie, scotocind prin rafturile din debara.

— Ai ceva de băut? Un Barolo cumsecade? Sagrantino?

Jordan o luă de umeri şi o conduse blând afară din bucătărie.

— Stai jos, spuse. Ţi-aduc nişte tequila.

— Tequila?

— Numai tequila avem. Şi sirop de tuse.

Aşezându-se pe unul dintre scaunele înalte aliniate la barul din bucătărie, ca flutură din mână spre el. S-ar fi aşteptat s-o vadă cu unghii lungi şi roşii sau roz, manichiurate perfect, ca să fie în ton cu restul ţinutei sale,

dar, nu – era un vânător de umbre. Mâinile ei erau pline de cicatrice, unghiile tăiate scurt şi pilite bine. Runa Previziunii ieşea în evidenţă, neagră, pe mâna ei dreaptă.

— Bine.

Jordan apucă sticla de Cuervo, o deschise şi îi turnă în pahar. Împinse paharul în lungul blatului. Ea îl dădu peste cap dintr-odată, se încruntă, şi trânti paharul pe blat.

— Nu-i destul, zise ea, întinzându-se peste blat şi luându-i sticla din mână.

Îşi lăsă capul pe spate şi bău direct din sticlă, o înghiţitură, două, trei. Când puse sticla jos, obrajii îi erau roşii.

— Unde ai învăţat să bei aşa?

Jordan nu ştia dacă să fie impresionat sau speriat.

— Vârsta la care e permis să bei în Idris e de cincisprezece ani. Nu că ar respecta-o careva. Am băut vin îndoit cu apă, cot la cot cu părinţii mei, de când eram copil.

Isabelle ridică din umeri. Gestului îi lipsea puţin din coordonarea ei de obicei fluidă.

— OK. Păi, vrei să-mi laşi vreun mesaj ca să i-l dau lui Simon sau să-i spun ceva sau…

— Nu. Ea mai luă o înghiţitură din sticlă. Am băut până m-am pilit şi am venit aici ca să stau de vorbă cu el, şi bineînţeles că el e la Clary. Ca să vezi.

— Dar parcă tu ai fost cea care i-a spus c-ar trebui să se ducă acolo, în primul rând.

— Da. Isabelle se jucă un pic cu eticheta sticlei de tequila. I-am spus.

— Şi-atunci, zise Jordan, cu ceea ce-şi închipuia că ar fi un ton rezonabil, spune-i să nu se mai ducă.

— Nu pot să fac asta, zise ea, părând epuizată. Îi sunt datoare lui Clary.

Jordan se sprijini de bar. Se simţea oarecum ca un barman de la un show TV, dând sfaturi înţelepte.

— Ce-i datorezi?

— Viaţa, zise Isabelle.

Jordan clipi, uluit. Asta era puţin peste rolul de barman

şi abilitatea lui de a da sfaturi.

— Ea ţi-a salvat ţie viaţa?

— I-a salvat viaţa lui *Jace.* Ar fi putut avea orice de la Îngerul Raziel, iar ea l-a salvat pe fratele meu. Eu n-am avut încredere decât în câţiva oameni, la viaţa mea. Cu adevărat încredere. Mama, Alec, Jace şi Max. Pe unul dintre ei l-am pierdut deja. Clary e singurul motiv pentru care n-am pierdut încă unul.

— Crezi că vei putea vreodată să ai încredere cu adevărat şi în cineva cu care nu eşti rudă?

— Cu Jace nu sunt rudă. Nu în sensul propriu, răspunse Isabelle şi îi evită privirea.

— Ştii ce vreau să spun, zise Jordan, aruncând o privire cu subînţeles spre camera lui Simon.

Izzy se încruntă.

— Vânătorii de umbre trăiesc după un cod al onoarei, vârcolacule, zise ea şi, pentru o clipă, fu pe de-a-ntregul un nefilim arogant, amintindu-i lui Jordan de ce atât de mulţi repudiaţi nu-i puteau suferi. Clary a salvat un membru al familiei Lightwood. Eu îi datorez viaţa mea. Dacă nu-i pot da asta – că nu văd cum ar putea avea nevoie de ea – pot să-i dau orice ar face-o mai puţin nefericită.

— Nu i-l poţi *da* pe Simon. Simon e o persoană, Isabelle. Se duce unde vrea.

— Mda, zise ea. Ei bine, nu pare să aibă nimic împotrivă să se ducă unde este ea, nu?

Jordan şovăi. Ceea ce spunea Isabelle părea deplasat, dar nu era cu totul neadevărat. Simon avea faţă de Clary o degajare pe care nu părea s-o aibă niciodată cu altcineva. Cum el nu iubise decât o singură fată în viaţa lui şi rămăsese îndrăgostit de ea, Jordan nu se simţea chiar în măsură să dea sfaturi în această chestiune – deşi îşi amintea că Simon îl avertizase, cu o strâmbătură, că prietena lui Clary avea „bomba nucleară a iubiţilor”. Dacă fusese gelozie sub strâmbătura aceea, nu putea băga mâna în foc. Nu era sigur nici că ai fi putut uita complet prima fată pe care ai iubit-o. Mai ales când ea se afla chiar acolo, în faţa ta, în fiecare zi.

Isabelle pocni din degete.

— Hei, tu! Eşti atent? Îşi lăsă capul într-o parte, dându-şi părul negru la o parte de pe faţă şi uitându-se la el pătrunzător. Ce se petrece între tine şi Maia, oricum?

— Nimic.

Acest unic cuvânt închidea volume.

— Nu sunt sigur c-o să înceteze vreodată să mă urască.

— S-ar putea să nu, zise Isabelle. Are motive întemeiate.

— Mersi.

— Eu nu dau încurajări deşarte, zise Izzy şi împinse sticla de tequila la o parte.

Ochii ei, aţintiţi asupra lui Jordan, erau însufleţiţi şi întunecaţi.

— Vino aici, băiete vârcolac.

Îşi coborî vocea. Era catifelată, seducătoare. Jordan înghiţi, simţindu-şi brusc gâtul uscat. Îşi aminti că o văzuse pe Isabelle în rochia ei roşie, la Ironworks, şi îşi spusese în gând: *Asta e fata pe care Simon a înşelat-o cu Maia?* Niciuna dintre ele nu părea genul de fată care să-ţi lase impresia că ai putea s-o înşeli şi să scapi viu.

Şi niciuna dintre ele nu era genul de fată căreia să-i spui nu. Prudent, ocoli barul, îndreptându-se spre Isabelle. Mai avea câţiva paşi de făcut, când ea se aplecă, îl apucă de încheietură şi-l trase spre ea. Mâinile ei alunecară în sus pe braţele lui, peste bicepşii umflaţi, peste muşchii umerilor. Inima lui începu să bată mai repede. Putea simţi căldura ce radia dinspre ea şi parfumul ei, amestecat cu tequila.

— Eşti superb, zise ea.

Mâinile ei coborâră, lipindu-se de pieptul lui.

— Ştii asta, da?

Jordan se întreba dacă ea-i putea simţi inima bătând prin tricou. Ştia cum se uitau fetele la el pe stradă – şi băieţii, uneori –, ştia ce vedea în oglindă, în fiecare zi, dar nu-şi bătuse niciodată capul cu asta. Se gândise numai la Maia atâta timp, încât nu i se păruse niciodată că ar conta, decât doar dacă *ea* l-ar fi găsit atrăgător, în caz că s-ar mai fi văzut vreodată. I se făcuseră ochi dulci de multe ori, dar

nu de fete care arătau ca Isabelle şi niciodată de cineva atât de fără ocolişuri. Se întrebă dacă avea să-l sărute. Nu mai sărutase pe nimeni, în afară de Maia, de când avea cincisprezece ani. Dar Isabelle se uita în sus la el, şi ochii ei erau mari şi negri, şi buzele uşor întredeschise şi de culoarea căpşunelor. Se întrebă dacă aveau să aibă gust de căpşune dacă îl săruta.

— Şi mie nu-mi pasă, zise ea.

— Isabelle, nu cred că… Stai. *Ce-ai zis?*

— Ar trebui să-mi pese, zise ea. Adică, ar trebui să mă gândesc la Maia, aşa că probabil n-o să-ţi smulg fără griji hainele de pe tine, oricum. Dar problema e că nu *vreau.* În mod normal, aş vrea.

— Ah, zise Jordan, simţindu-se uşurat şi, totodată, un pic dezamăgit. Păi… asta-i bine?

— Mă gândesc la el *tot timpul,* zise ea. E groaznic. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva.

— Te referi la Simon?

— Ticălosul ăla de mundan pricăjit, zise ea şi îşi luă mâinile de pe pieptul lui Jordan. Numai că nu e. Pricăjit, nu mai e. Nici mundan. Şi îmi place să-mi petrec timpul cu el. Mă face să râd. Şi îmi place cum zâmbeşte. Ştii, mai întâi îşi ridică un colţ al gurii şi apoi şi pe celălalt… Mă rog, locuieşti cu el, probabil că ai observat.

— Nu chiar, zise Jordan.

— Îmi lipseşte când nu e prin preajmă, i se confesă Isabelle. Am crezut… nu ştiu, după ceea ce s-a petrecut în noaptea aceea cu Lilith, lucrurile s-au schimbat între noi. Dar acum el e cu Clary tot timpul. Şi eu nici măcar nu pot să fiu supărată pe ea.

— Ți-ai pierdut fratele.

Isabelle se uită la el.

— Ce?

— Păi, el se dă peste cap s-o facă pe Clary să se simtă mai bine pentru că l-a pierdut pe Jace, zise Jordan. Dar Jace e fratele tău. N-ar trebui Simon să se dea peste cap să te facă şi pe tine să te simţi mai bine? Poate că nu te poţi supăra pe ea, dar ai putea fi supărată pe el.

Isabelle se uită la el îndelung.

— Dar noi nu suntem nimic, zise ea. El nu e iubitul meu. Eu doar *îl plac.* Se încruntă. Rahat. Nu pot să cred c-am spus asta. Se pare că-s mai criţă decât socoteam.

— De asta mi-am dat seama din ceea ce ai spus înainte.

Îi zâmbi.

Ea nu-i răspunse la zâmbet, dar îşi coborî genele şi îl privi printre ele.

— Nu eşti chiar atât de rău, zise ea. Dacă vrei, pot să-i spun Maiei lucruri drăguţe despre tine.

— Nu, mulţumesc, zise Jordan, care nu ştia sigur ce înţelegea Izzy prin lucruri drăguţe şi se temea să afle. Ştii, e normal, când ai trecut printr-o perioadă grea, să vrei să fii cu persoana…

Era cât pe-aci să spună „pe care-o iubeşti”, dar îşi dădu seama că ea nu folosise niciodată cuvântul iubire, aşa că o cârmi din mers.

— … la care ţii. Dar nu cred că Simon ştie că simţi asta pentru el.

Genele ei se ridicară grăbit.

— A vorbit vreodată despre mine!

— Crede că eşti foarte puternică, zise Jordan. Şi că nu ai deloc nevoie de el. Cred că se simte… inutil în viaţa ta. Adică, oare ce ar putea să-ţi dăruiască el, când tu eşti deja perfectă? De ce ai vrea tu un tip ca el?

Jordan clipi, surprins; nu intenţionase să-şi dea drumul la gură aşa şi nu era sigur cât din ceea ce spusese se aplica la Simon şi cât la el şi la Maia.

— Deci vrei să zici că ar trebui să-i spun ce simt? întrebă Isabelle, cu voce pierită.

— Da. Cu siguranţă. Spune-i ce simţi.

— OK. Înşfăcă sticla de tequila şi luă o înghiţitură. Mă duc acasă la Clary chiar în clipa asta şi o să-i spun.

Un mic fior de alarmă se porni în pieptul lui.

— Nu poţi. E, practic, trei dimineaţa…

— Dacă o să aştept, o să-mi pierd curajul, zise ea, pe tonul acela rezonabil pe care numai persoanele foarte ameţite de băutură îl folosesc.

Mai luă o înghiţitură din sticlă.

— O să mă duc pur şi simplu acolo, şi o să bat la fereastră, şi o să-i spun ce simt.

— Ştii măcar care e fereastra lui Clary?

Ea miji ochii.

— Nuuu.

Imaginea de groază a unei Isabelle cherchelite, trezindu-i pe Jocelyn şi pe Luke, pluti prin mintea lui Jordan.

— Isabelle, *nu.*

Întinse mâna ca să-i ia sticla de tequila şi ea o smuci, apărând-o.

— Cred că mi-am schimbat părerea despre tine, zise Isabelle, pe un ton semiamenințător, care ar fi fost mai fioros dacă ar fi reuşit să-şi fixeze ochii asupra lui.

— Nu cred că te plac atât de mult, la urma urmelor.

Se ridică, se uită în jos la picioarele ei cu o expresie surprinsă – şi căzu pe spate. Numai reflexele rapide ale lui Jordan îl ajutară s-o prindă înainte să lovească podeaua.

7

O MARE SCHIMBARE

Clary era la a treia ei ceaşcă de cafea de la Taki’s, când Simon în sfârşit intră în local. Era îmbrăcat în jeanşi, o bluză roşie de trening încheiată la fermoar până sus (de ce să-ţi mai baţi capul cu haine de lână, când nu simţi frigul?) şi cizme grele de piele. Oamenii se întoarseră să se uite la el când şerpui printre mese spre ea. Simon se spilcuise frumuşel de când Isabelle începuse să-i critice hainele, gândi Clary, în timp ce el se îndrepta spre ea printre mese. În părul lui negru rămăseseră prinşi fulgi de zăpadă, dar dacă obrajii lui Alec fuseseră roşii-stacojii de la ger, ai lui Simon rămăseseră palizi, fără culoare. Se strecură pe banchetă, vizavi de Clary, şi se uită la ea, cu ochii lui căprui gânditori şi strălucitori.

— M-ai sunat? întrebă el, făcându-şi vocea groasă şi răsunătoare, încât semăna cu a Contelui Dracula.

— De fapt, ţi-am trimis un mesaj.

Ea împinse meniul peste masă spre el, deschizându-l la pagina pentru vampiri. Aruncase o privire înainte asupra ei, dar numai gândul la budinca de sângerete şi milkshake-ul de sânge o făcuse să se înfioare.

— Sper că nu te-am trezit.

— Oh, nu, zise el. N-o să-ţi vină să crezi unde eram…

Cuvintele i se stinseră când văzu expresia de pe faţa ei.

— Hei.

Degetele lui erau deodată sub bărbia ei, ridicându-i capul. Râsul pieri din ochii lui, înlocuit de îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat? Alte veşti despre Jace?

— V-aţi hotărât ce vreţi?

Era Kaelie, chelneriţa elf cu ochi albaştri, care îi dăduse lui Clary clopoţelul Reginei. Ea se uită acum la Clary şi zâmbi, un zâmbet superior care o făcu pe Clary să scrâşnească din dinţi.

Clary comandă o porţie de plăcintă cu mere; Simon comandă un mix de ciocolată caldă şi sânge. Kaelie luă meniurile, iar Simon se uită la Clary îngrijorat. Ea trase adânc aer în piept şi-i povesti despre noaptea aceea, cu fiecare detaliu de bază – apariţia lui Jace, ce îi spusese ei, confruntarea din living şi ce se întâmplase cu Luke. Îi povesti ce spusese Magnus despre buzunarele dimensionale şi celelalte lumi şi cum nu exista nicio cale să iei urma cuiva ascuns într-un buzunar dimensional sau să faci un mesaj să treacă prin ele. Ochii lui Simon deveniseră mai întunecaţi, în timp ce ea vorbea, iar la sfârşitul relatării îşi ţinea capul între palme.

— Simon?

Kaelie venise şi plecase, lăsându-le mâncarea de care nu se atinseseră. Clary îi puse uşor mâna pe umăr.

— Ce-i? Pentru Luke…

— E vina mea.

Îşi ridică privirea spre ea, cu ochii uscaţi. Vampirii vărsau lacrimi amestecate cu sânge, gândi ea; citise asta undeva.

— Dacă eu nu l-aş fi muşcat pe Sebastian…

— Ai făcut-o pentru mine, ca să trăiesc eu, zise ea cu o voce blândă. Mi-ai salvat viaţa.

— Tu mi-ai salvat-o pe a mea de şase sau şapte ori. Mi s-a părut corect.

Vocea i se frânse; ea-şi aminti cum el vomase sângele negru al lui Sebastian, în genunchi, în grădina de pe acoperiş.

— Asumarea vinovăţiei n-o să ne ducă nicăieri, zise Clary. Şi nu de-asta te-am târât aici, doar ca să-ţi povestesc ce s-a întâmplat. Vreau să spun, ţi-aş fi povestit oricum, dar aş fi aşteptat până mâine, dacă n-ar fi fost…

El se uită la ea îngrijorat şi bău o înghiţitură din cana lui.

— Dacă n-ar fi fost ce?

— Am un plan.

El gemu.

— De asta mi-era teamă.

— Planurile mele *nu* sunt dezastruoase.

— Planurile lui Isabelle sunt dezastruoase. Simon îndreptă degetul spre ea: Planurile *tale* sunt sinucigaşe. În cel mai bun caz.

Ea se lăsă pe spate, încrucişându-şi braţele la piept.

— Vrei să-l auzi sau nu? Va trebui să păstrezi secretul.

— Mi-aş scoate ochii cu furculiţa înainte să divulg vreunul dintre secretele tale, zise Simon, apoi se uită la ea alarmat. Stai puţin. Crezi că s-ar putea să fie nevoie de asta?

— Nu ştiu.

Clary îşi acoperi faţa cu palmele.

— Spune-mi, totuşi.

Suna resemnat.

Cu un suspin, ea băgă mâna în buzunar şi scoase un mic săculeţ de catifea, pe care îl răsturnă pe masă. Două inele de aur căzură din el, aterizând pe masă cu un clinchet subţire.

Simon se uită la ele, nedumerit.

— Vrei să te măriţi?

— Nu fi idiot. Se aplecă peste masă, coborându-şi vocea. Simon, astea sunt *inelele.* Cele pe care le voia Regina Elfilor.

— Parcă ziceai că n-ai apucat să le iei…

Se întrerupse şi ridică ochii spre faţa ei.

— Am minţit. Le-am luat. Dar după ce l-am văzut pe Jace în bibliotecă, n-am mai vrut să i le dau Reginei. Am avut senzaţia că s-ar putea să avem nevoie de ele, la un moment dat. Şi mi-am dat seama că ea nu avea să ne dea niciodată vreo informaţie utilă. Inelele mi s-au părut mai valoroase decât o altă rundă cu Regina.

Simon le luă în palmă, ascunzându-le, când Kaelie trecu pe lângă masa lor.

— Clary, nu poţi să iei lucrurile pe care le vrea Regina

Elfilor şi să le păstrezi pentru tine. Ea e un duşman periculos.

Ea se uită la el, implorator.

— Putem măcar să vedem dacă funcţionează?

El oftă şi îi dădu unul dintre inele; părea uşor, dar era la fel de fin ca aurul adevărat. Ea îşi făcu o clipă griji că n-o să i se potrivească, dar de îndată ce şi-l trecu pe indexul mâinii drepte, păru că se mulează pe măsura ei, până când se aşeză perfect în spaţiul de sub nodul articulaţiei. Îl văzu pe Simon aruncând o privire în jos, la mâna lui dreaptă, şi îşi dădu seama că acelaşi lucru i se întâmplase şi lui.

— Acum vorbim, bănuiesc, zise el. Spune-mi ceva. Ştii tu, mintal.

Clary se întoarse spre Simon, simţindu-se absurd, ca şi când i s-ar fi cerut să joace într-o piesă ale cărei replici nu le memorase.

Simon?

Simon clipi.

— Cred că… Poţi să mai încerci o dată?

De data asta, Clary se concentră, încercând să-şi focalizeze gândurile asupra lui Simon – asupra esenţei fiinţei lui, a modului în care gândea el, a sentimentului de a-i auzi vocea, de a-l simţi aproape. Şoaptele lui, tainele lui, modul în care o făcea să râdă. *Deci,* gândi ea conversaţional, *acum, că sunt în mintea ta, vrei să vezi nişte imagini mintale cu Jace dezbrăcat?*

Simon tresări.

— Am *auzit* asta! Şi, nu.

Entuziasmul sfârâi prin venele lui Clary; *funcţiona.*

— Gândeşte-te şi tu la ceva pentru mine.

Îi luă mai puţin de o secundă. Îl auzi pe Simon la fel cum îl auzea pe Fratele Zachariah, o voce înăuntrul minţii ei.

L-ai văzut dezbrăcat?

Ei, nu de tot. Dar…

— Destul, zise el, tare, şi cu toate că vocea lui era undeva între amuzament şi nelinişte, ochii îi scânteiară. Funcţionează. Fir-aş al naibii. Chiar funcţionează.

Ea se aplecă.

— Deci pot să-ţi spun ideea mea?

El atinse inelul de pe degetul lui, pipăindu-i modelul, vinişoarele de frunză gravate.

Desigur.

Ea începu să-i explice, dar nici nu ajunsese la sfârşitul descrierii, când Simon o întrerupse, vorbind tare de data asta.

— Nu. În niciun caz.

— Simon, zise ea. E un plan foarte bun.

— Planul în care tu îi urmăreşti pe Jace şi pe Sebastian până în nu ştiu ce buzunar dimensional şi folosim inelele astea ca să comunicăm, astfel încât noi, cei de aici, din dimensiunea *obişnuită* a Pământului, să-ţi putem lua urma? Planul ăsta?

— Da.

— Nu, zise el. Nu, nu e bun.

Clary se lăsă pe speteaza banchetei.

— Nu te încăpăţâna să spui numai nu.

— Planul ăsta mă implică pe mine! Mă încăpăţânez să spun „nu”. *Nu.*

— Simon…

Simon bătu cu palma în locul de alături, de parcă ar fi stat cineva acolo.

— Dă-mi voie să te prezint bunului meu prieten NU.

— Poate cădem la înţelegere, sugeră ea, luând o muşcătură din plăcintă.

— Nu.

— SIMON.

— „Nu” e un cuvânt magic, îi spuse el. Uite cum funcţionează. Tu spui: „Simon, am un plan smintit, sinucigaş. Ţi-ar plăcea să mă ajuţi să-l pun în aplicare?” Iar eu spun: *„Ei bine, nu.”*

— Am s-o fac oricum, zise ea.

El se holbă la ea, de peste masă.

— Ce?

— Am s-o fac chiar dacă mă ajuţi sau nu, zise ea. Dacă nu pot folosi inelele, tot am să-l urmez pe Jace acolo unde este şi o să încerc să vă dau de ştire, vouă, furişându-mă

pe afară, căutând un telefon, orice. Dacă e cu putinţă. Am s-o fac, Simon. Numai că am o mai mare şansă să supravieţuiesc dacă mă ajuţi. Şi pentru tine nu e niciun risc.

— *Nu-mi pasă de riscurile pentru mine,* şuieră el, aplecându-se peste masă. Îmi pasă de ce ţi se întâmplă ţie! La dracu', eu sunt practic indestructibil. Lasă-mă *pe mine* să mă duc. Tu rămâi aici.

— Da, zise Clary, iar Jace n-o să găsească asta deloc ciudat. Poţi doar să-i spui că întotdeauna ai fost, în secret, îndrăgostit de el şi nu suporţi să fiţi despărţiţi.

— Aş putea să-i spun că m-am gândit mai bine şi sunt perfect de acord cu filosofia lui şi a lui Sebastian, şi că m-am hotărât să-mi leg soarta de a lor.

— Nici măcar nu ştii care e filosofia lor.

— Asta aşa e. Aş putea avea mai mult noroc spunându-i că sunt îndrăgostit de el. Jace oricum crede că toată lumea e îndrăgostită de el.

— Dar eu, zise Clary, chiar *sunt.*

Simon se uită la ea un lung moment peste masă, în tăcere.

— Vorbeşti serios, zise el, în cele din urmă. Într-adevăr ai face asta. Fără mine – fără nicio plasă de siguranţă.

— Nu m-aş da înapoi de la nimic pentru Jace.

Simon îşi sprijini capul de speteaza de plastic a banchetei. Pecetea lui Cain sclipea stins, argintiu, pe pielea lui.

— Nu spune asta, zise el.

— Tu n-ai face orice pentru cei pe care-i iubeşti?

— Aş face aproape orice pentru tine, zise Simon, liniştit. Aş muri pentru tine. Ştii asta. Dar oare aş omorî pe altcineva, un nevinovat? Dar o *mulţime* de vieţi nevinovate? Dar lumea întreagă? Este într-adevăr dragoste să-i spui cuiva că, dacă e să alegi între el şi oricare altă viaţă de pe planetă, tu l-ai alege pe el? E asta – nu ştiu, mai e asta o dragoste morală cât de cât?

— Dragostea nu e morală sau imorală, zise Clary. Doar este.

— Ştiu, zise Simon. Dar acţiunile pe care le facem în numele dragostei, acelea sunt morale sau imorale. Şi în mod normal n-ar conta. În mod normal – oricât aş crede eu despre Jace că e nesuferit – el nu ţi-ar cere niciodată să faci ceva care să fie împotriva naturii tale. Nici pentru el, nici pentru altcineva. Dar el nu mai e *Jace,* nu-i aşa? Şi, Clary, pur şi simplu nu ştiu. Nu ştiu ce ar putea să-ţi ceară el să faci.

Clary îşi puse un cot pe masă, dintr-odată foarte obosită.

— Poate că nu mai e Jace. Dar este cel mai aproape de Jace pe care îl am. Nu există nicio cale pentru Jace de a se întoarce, fără el. Îşi ridică ochii spre Simon. Sau îmi spui că nu mai e nicio speranţă?

Urmă o lungă tăcere. Clary putea vedea sinceritatea înnăscută a lui Simon luptându-se cu dorinţa lui de a-şi proteja cea mai bună prietenă. În cele din urmă, el zise:

— N-am spus niciodată asta. Sunt încă evreu, ştii, chiar dacă sunt vampir. În inima mea, îmi amintesc şi cred, chiar în cuvintele pe care nu le pot rosti. D… Se înecă şi înghiţi. El a făcut o înţelegere cu noi, la fel cum vânătorii de umbre cred că Raziel a făcut o înţelegere cu ei. Şi noi credem în făgăduielile lui. Prin urmare, nu poţi niciodată să-ţi pierzi speranţa – *hatikva* –, pentru că, dacă menţii speranţa vie, asta te va ţine pe tine în viaţă. Păru uşor stingherit şi adăugă: Rabinul meu obişnuia să spună asta.

Clary întinse mâna peste masă şi o puse peste a lui Simon. El vorbea rareori despre religia lui, cu ea sau cu altcineva, deşi ea ştia că el crede.

— Asta înseamnă că eşti de acord?

El gemu.

— Cred că înseamnă că mi-ai zdrobit spiritul şi m-ai făcut praf.

— Fantastic.

— Bineînţeles că-ţi dai seama că mă laşi în poziţia de a fi cel care le spune celorlalţi – mamei tale, lui Luke, lui Alec şi lui Izzy, lui Magnus…

— Bănuiesc că n-ar fi trebuit să spun că nu era niciun risc pentru tine, zise Clary, cu sfială.

— Exact, zise Simon. Doar să ţin minte, când mama ta o să se repeadă la mine să mă sfâşie ca o ursoaică furioasă că a fost despărţită de puiul ei, că am făcut-o pentru tine.

Jordan abia adormise, când auzi din nou bătăi în uşa de la intrare. Se răsuci în pat şi gemu. Ceasul de pe noptieră arăta ora 4 dimineaţa, cu cifre galbene, pâlpâitoare.

Mai multe bătăi. Jordan se dădu jos, fără niciun chef, îşi puse jeanşii şi ieşi clătinându-se pe hol. Deschise uşa, cu ochi împăienjeniţi.

— Uite…

Cuvintele i se stinseră pe buze. Pe hol, în faţa lui, era Maia. Purta jeanşi şi o jachetă de piele de culoarea caramelului, iar părul îi era strâns la spate cu beţigaşe de bronz. O singură buclă lăsată liberă îi cădea pe lângă tâmplă. Pe Jordan îl ardeau degetele să întindă mâna şi să i-o dea după ureche. În loc de asta, îşi îndesă mâinile în buzunarele jeanşilor.

— Drăguţă bluză, zise ea, uitându-se rece la pieptul lui gol.

Pe unul dintre umeri avea un rucsac negru. Pentru o clipă, inima lui tresări. Oare pleca din oraş? Pleca din oraş ca să fie cât mai departe de *el?*

— Uite, Jordan…

— Cine e?

Vocea din spatele lui Jordan era răguşită, la fel de răvăşită ca şi patul din care probabil tocmai se dăduse jos. El văzu cum Maia rămâne cu gura căscată şi, când se uită peste umăr, o văzu pe Isabelle, doar într-un tricou de-al lui Simon, stând în spatele lui şi frecându-se la ochi.

Maia închise scurt gura.

— Eu sunt, zise ea, pe un ton nu foarte prietenos. Tu… eşti în vizită la Simon?

— Ce? Nu, Simon nu e aici.

Taci, Isabelle, zise înnebunit Jordan în minte.

— El e… făcu un gest vag. Plecat.

Obrajii Maiei se înroşiră.

— Miroase ca un bar aici.

— Tequila ieftină a lui Jordan, zise Isabelle, fluturând din mână. Ştii…

— Ăsta e tricoul lui? întrebă Maia.

Isabelle aruncă o privire în jos, apoi ridică ochii înapoi la Maia. Cu întârziere, păru să-şi dea seama ce gândea cealaltă fată.

— Oh. Nu. Maia…

— Deci, mai întâi Simon m-a înşelat cu tine, iar acum tu şi Jordan…

— Simon, zise Isabelle, m-a înşelat şi pe mine cu tine. Oricum, nu e nimic între mine şi Jordan. Am venit pe aici ca să-l văd pe Simon, dar nu era acasă, aşa că m-am hotărât să-i ocup camera. Şi o să mă întorc acolo, imediat.

— Nu, zise Maia, tăios. Nu te osteni. Lasă-i pe Simon şi pe Jordan. Ceea ce am eu să spun trebuie să auzi şi tu.

Isabelle înlemni, cu o mână pe uşa lui Simon, faţa ei îmbujorată de somn începând să pălească.

— Jace, zise ea. De aceea ai venit?

Maia încuviinţă din cap.

Isabelle se lăsă moale cu spatele de uşă.

— A…, dădu să spună, dar vocea i se frânse. Începu din nou: I-au găsit…

— S-a întors, zise Maia. După Clary. Făcu o pauză. A venit însoţit de Sebastian. A fost o luptă, iar Luke a fost rănit. E pe moarte.

Isabelle scoase un icnet din gât.

— Jace? Jace l-a rănit pe Luke?

Maia îi evită ochii.

— Nu ştiu ce s-a petrecut exact. Doar că Jace şi Sebastian au venit după Clary şi că a fost o luptă. Luke a fost rănit.

— Clary…

— E bine. E la Magnus, cu mama ei. Maia se întoarse spre Jordan: Magnus m-a sunat şi mi-a cerut să vin şi să vorbesc cu tine. A încercat să dea de tine, dar n-a reuşit. Vrea să-i faci legătura cu Praetor Lupus.

— Să-i fac legătura cu… Jordan clătină din cap. Nu poţi *să suni* Garda. Nu e un soi de 1-800-VÂRCOLAC.

Maia îşi încrucişă braţele.

— Bine, dar cum ajungi la ei, atunci?

— Am un supervizor. El mă caută când vrea el sau pot să-l sun eu dacă e vreo urgenţă…

— Aceasta *este* o urgenţă. Maia îşi petrecu degetele mari prin găicile curelei jeanşilor ei. Luke ar putea muri şi Magnus spune că Garda s-ar putea să deţină informaţia care ar putea ajuta.

Se uită la Jordan, cu ochii ei mari şi întunecaţi. Ar fi trebuit să-i spună, gândi el, că Pretorilor nu le plăcea să fie amestecaţi în treburile Conclavului; că se ţineau deoparte şi îşi vedeau de misiunea lor – să-i ajute pe noii repudiaţi. Nu exista nicio garanţie că vor fi de acord să-i ajute pe ei şi era foarte probabil să le refuze cererea.

Dar îl ruga Maia. Era un lucru pe care l-ar fi putut face pentru ea, care ar fi putut deveni un pas înainte pe lungul drum de a compensa răul pe care i-l făcuse în trecut.

— OK, zise el. Atunci, o să mergem la sediul lor şi o să ne prezentăm în persoană. Se află în North Fork, pe Long Island. Destul de departe de aici. Putem lua camioneta mea.

— Bine. Maia îşi ridică mai mult rucsacul pe umăr. M-am gândit eu că s-ar putea să mergem undeva, de aceea mi-am adus lucrurile.

— Maia? se auzi Isabelle.

Nu spusese nimic de atât de multă vreme, încât Jordan aproape că uitase că era şi ea de faţă; se întoarse şi o văzu sprijinită cu spatele de perete, lângă uşa lui Simon. Îşi cuprinsese trupul cu braţele, de parcă îi era frig.

— El e bine?

Maia tresări.

— Luke? Nu, e pe…

— Jace.

Vocea lui Isabelle era o răsuflare trasă în piept.

— Jace e bine? L-au rănit sau l-au prins sau…

— E teafăr, zise Maia sec. Şi a plecat. A dispărut cu Sebastian.

— Şi Simon?

Privirea lui Isabelle se mută repede spre Jordan.

— Ai spus că era cu Clary…

Maia clătină din cap.

— Nu era. Nu era acolo.

Mâna ei era strânsă pe bareta rucsacului.

— Dar acum ştim un lucru, care n-o să-ţi placă. Jace şi Sebastian sunt conectaţi cumva. Răneşte-l pe Jace, şi-l răneşti pe Sebastian. Omoară-l, şi Sebastian moare. Şi viceversa. Direct din gura lui Magnus.

— Ştie şi Conclavul? întrebă repede Isabelle. N-au spus şi Conclavului, nu-i aşa?

Maia clătină din cap.

— Nu încă.

— O să afle, zise Isabelle. Toată haita ştie. Cineva o să spună. O să pornească o vânătoare. O să-l ucidă doar ca să-l ucidă pe Sebastian. O să-l ucidă oricum. Îşi trecu mâinile prin părul negru şi des. Vreau la fratele meu, zise ea. Vreau să-l văd pe Alec.

— Păi, asta-i bine, zise Maia. Pentru că, după ce Magnus m-a sunat, mi-a mai trimis un mesaj. A spus că presimte că tu ai putea fi aici şi că are un mesaj pentru tine. Vrea să te duci la apartamentul lui din Brooklyn, imediat.

Era frig afară, atât de frig, încât nici runa *thermis* pe care şi-o desenase, nici hanoracul subţire pe care îl luase din şifonierul lui Simon n-o ajutau pe Isabelle să nu tremure, când deschise uşa imobilului de apartamente al lui Magnus şi se adăposti înăuntru.

După ce i se deschise la interfon, începu să urce pe scări, târându-şi mâna pe balustrada scrijelită. O parte din ea ar fi vrut să urce în fugă, ştiind că Alec era acolo şi avea să înţeleagă ceea ce simţea. Cealaltă parte din ea, partea care toată viaţa ei le ascunsese fraţilor secretul părinţilor ei, voia să se ghemuiască pe palier şi să stea singură cu nefericirea ei. Partea care ura să se bizuie pe oricine altcineva – căci până la urmă nu aveau cu toţii să te dezamăgească? – şi spunea cu mândrie că Isabelle Lightwood nu avea *nevoie* de nimeni îi aduse aminte că se

afla acolo pentru că ei o chemaseră. *Ei* aveau nevoie de *ea.*

Pe Isabelle n-o deranja să aibă alţii nevoie de ea. De fapt, îi plăcea. De aceea îi luase mai mult timp până să-l accepte cu căldură pe Jace, când venise el prima oară prin Portal, din Idris, un băieţel firav de zece ani, cu ochi aurii chinuiţi. Alec fusese încântat de el imediat, dar Isabelle îi purtase pică pentru stăpânirea lui de sine. Când mama ei îi spusese că tatăl lui Jace fusese ucis în faţa lui, ea şi-l imaginase venind la ea, cu ochii în lacrimi, pentru mângâiere şi chiar şi pentru un sfat. Însă el nu părea să aibă nevoie de nimeni. Chiar şi la zece ani avea o limbă ascuţită, o minte prudentă şi un temperament acid. De fapt, gândise Isabelle, demoralizată, era exact ca şi ea.

În cele din urmă, pregătirea ca vânători de umbre îi legase – dragostea comună pentru arme ascuţite, pentru sclipirea pumnalelor de seraf, plăcerea dureroasă a Peceţilor arzătoare, iuţeala năucitoare a luptei. Când Alec voise să plece să vâneze singur cu Jace, lăsând-o pe Izzy singură, Jace vorbise pentru ea: „Avem nevoie să fie şi ea cu noi; e cea mai bună. În afară de mine, bineînţeles.”

Ea îl iubise pentru asta.

Acum ajunse la uşa lui Magnus. Lumina dinăuntru răzbătea pe sub uşă şi auzea murmur de voci. Deschise uşa şi un val de căldură o învălui. Intră, recunoscătoare.

Căldura venea de la un foc ce dansa vioi în şemineu – cu toate că nu existau hornuri de sobe în clădire, iar focul avea nuanţa albastru-verzuie a flăcării magice. Magnus şi Alec stăteau pe una dintre canapelele strânse în jurul focului. Când intră, Alec îşi ridică privirea şi sări în picioare când o văzu, grăbindu-se să-i iasă în întâmpinare, desculţ – purta pantaloni de trening negri şi un tricou alb cu gulerul ferfeniţit –, şi s-o ia în braţe.

Pentru o clipă, ea stătu nemişcată în strânsoarea braţelor lui, auzindu-i bătăile inimii, mâinile lui mângâind-o cu stângăcie pe spate, pe păr.

— Iz, zise el. O să fie OK, Iz.

Ea se desprinse de el, ştergându-se la ochi. Doamne, ura să plângă.

— Cum poţi să spui asta? se răsti ea. Cum ar mai putea fi ceva OK după asta?

— Izzy.

Alec îi adună părul surorii lui peste un umăr şi-o trase blând de el. Gestul îi amintea de anii când ea obişnuia să-şi poarte părul în codiţe împletite, iar Alec o trăgea tot timpul de ele, cu mult mai puţină delicateţe decât acum.

— Nu te pierde cu firea. Avem nevoie de tine. Adăugă, coborându-şi vocea: Şi ştii că trăsneşti a tequila?

Ea se uită spre Magnus, care îi urmărea de pe canapea, cu ochii lui impenetrabili de pisică.

— Unde e Clary? întrebă ea. Şi mama ei? Am înţeles că sunt aici.

— Dorm, zise Alec. Ne-am gândit că au nevoie de puţină odihnă.

— Şi eu nu?

— *Tu* eşti cea care tocmai l-ai văzut pe logodnicul sau pe tatăl tău vitreg aproape ucis sub ochii tăi? întrebă Magnus, cu răceală. Era îmbrăcat într-o pijama în dungi, cu un halat de casă negru pe deasupra. Isabelle Lightwood, zise el, ridicându-se şi prinzându-şi mâinile în faţa lui, după cum a spus Alec, avem nevoie de tine.

Isabelle se adună, îndreptându-şi umerii.

— Aveţi nevoie de mine ca să ce?

— Să te duci la Surorile de Fier, zise Alec. Ne trebuie o armă care să-i separe pe Jace şi pe Sebastian, astfel încât să poată fi răniţi individual… Ei, înţelegi ce vreau să spun. Astfel încât Sebastian să poată fi ucis fără ca Jace să fie rănit. E o chestiune de timp până când Conclavul o să afle că Jace nu e prizonierul lui Sebastian, că lucrează împreună…

— Dar nu e *Jace,* protestă Isabelle.

— Se poate să nu fie Jace, interveni Magnus, dar dacă el moare, Jace al vostru moare odată cu el.

— După cum ştii, Surorile de Fier nu vorbesc decât femeilor, zise Alec. Şi Jocelyn nu poate să se ducă singură, pentru că nu mai este vânător de umbre.

— Şi Clary?

— Ea e încă în perioada de pregătire. N-o să ştie să pună întrebările cuvenite, nici modul în care să le adreseze. Dar tu şi Jocelyn veţi şti. Iar Jocelyn spune că a mai fost acolo; te poate călăuzi odată ce vă trecem prin Portal până la marginea protecţiilor din jurul Citadelei de Adamant. O să plecaţi amândouă, dimineaţă.

Isabelle se gândi. Ideea de a avea în sfârşit ceva de făcut, ceva precis, activ şi important, era o uşurare. Ar fi preferat o misiune care să implice căsăpirea de demoni sau retezarea picioarelor lui Sebastian, dar şi asta era mai bine decât nimic. Legendele despre Citadela de Adamant o făceau să pară un loc inaccesibil, îndepărtat, iar Surorile de Fier erau văzute cu mult mai rar decât Fraţii Tăcuţi. Isabelle nu întâlnise niciodată pe vreuna.

— Când plecăm? zise ea.

Alec îi zâmbi pentru prima oară de când sosise şi întinse mâna ca să-i ciufulească părul.

— Asta-i Isabelle a mea.

— Termină.

Ea se feri de atingerea lui şi îl văzu pe Magnus rânjind la ei de pe canapea. Se îndreptă şi el de spate şi îşi trecu o mână prin părul negru, zbârlit.

— Am trei dormitoare de oaspeţi, zise el. Clary e într-unul, mama ei în altul. O să te conduc la al treilea.

Camerele se aflau toate pe un culoar mic, fără ferestre, care se deschidea din living. Două dintre uşi erau închise; Magnus o conduse pe Isabelle pe a treia, într-o cameră ai cărei pereţi erau zugrăviţi în roz aprins. Draperii negre atârnau de galeriile argintii de deasupra ferestrelor, strânse în cătuşe. Cuvertura avea un imprimeu de inimi de un roşu întunecat.

Isabelle îşi roti ochii prin cameră. Se simţea nervoasă şi încordată, nici gând să vrea să doarmă.

— Drăguţe cătuşe. Înţeleg de ce n-ai găzduit-o pe Jocelyn aici.

— Aveam nevoie de ceva să ţină draperiile trase, ridică Magnus din umeri. Ai ceva de îmbrăcat ca să dormi?

Isabelle dădu doar din cap, nevrând să spună că luase cu

ea tricoul lui Simon din apartamentul lui. Vampirii nu miros, practic, a nimic, dar tricoul încă mai purta mirosul slab, liniştitor, al săpunului său de rufe.

— E cam ciudat, zise ea. Mi-ai cerut să vin imediat, doar ca să mă pui să mă culc şi să-mi spui că vom porni la drum mâine.

Magnus se sprijini de perete, lângă uşă, cu braţele încrucişate, şi se uită la ea cu pupilele lui pisiceşti ca două fante. Pentru o clipă, ei îi aminti de Church, doar că mai puţin probabil să muşte.

— Îl iubesc pe fratele tău, zise el. Ştii asta, da?

— Dacă vrei acordul meu să-l iei în căsătorie, dă-i drumul, nu mai aştepta, zise Isabelle. Toamna e un anotimp foarte plăcut pentru aşa ceva. Ai putea purta un sacou oranj.

— El nu e fericit, zise Magnus, ca şi când ea n-ar fi spus nimic.

— Bineînţeles că nu e, se răsti Isabelle. Jace…

— *Jace,* repetă Magnus, iar mâinile i se strânseră în pumni pe lângă corp.

Isabelle făcu ochii mari. Întotdeauna crezuse că Magnus n-avea nimic împotriva lui Jace; că îl plăcea, chiar, odată ce problema afecţiunii lui Alec fusese stabilită.

Cu voce tare, spuse:

— Am crezut că tu şi Jace sunteţi prieteni.

— Nu-i vorba de-asta, zise Magnus. Sunt unele persoane… persoane pe care universul pare să le fi ales pentru destine speciale. Favoruri speciale şi suferinţe speciale. Dumnezeu ştie că ne lăsăm cu toţii atraşi de ceea ce e frumos şi zdrobit; şi *eu* am fost, numai că unii oameni nu-şi mai pot reveni. Sau dacă îşi revin, o fac numai prin dragoste şi un sacrificiu atât de mare, că îl distruge pe cel care dăruieşte.

Isabelle clătină încet din cap.

— Nu înţeleg. Jace e fratele nostru, dar pentru Alec… El este şi *parabatai*-ul lui Jace.

— Ştiu despre *parabatai,* zise Magnus. Am cunoscut *parabatai* atât de apropiaţi, încât erau aproape una şi

aceeaşi persoană. Ştii ce se întâmplă, când unul dintre ei moare, cu cel care rămâne…

— Încetează! Isabelle îşi duse mâinile la urechi, apoi le coborî, încet. Cum îndrăzneşti, Magnus Bane? zise ea. Cum îndrăzneşti să faci lucrurile mai rele decât sunt?

— Isabelle. Magnus îşi desfăcu mâinile; arăta puţin şocat, de parcă izbucnirea lui îl speriase până şi pe el. Îmi pare rău. Uneori, uit că… în pofida stăpânirii de sine şi a tăriei tale, ai aceeaşi vulnerabilitate ca şi Alec.

— Nu există nicio slăbiciune la Alec, zise Isabelle.

— Nu. Să iubeşti aşa cum vrei, asta cere tărie. Problema e că am vrut să fii aici pentru el. Există lucruri pe care eu nu le pot face pentru el, nu i le pot dărui, zise Magnus şi, pentru o clipă, păru ciudat de vulnerabil el însuşi. Tu l-ai cunoscut pe Jace de tot atâta vreme cât l-a cunoscut şi el. Îi poţi oferi înţelegerea pe care eu nu i-o pot oferi. Şi el te iubeşte.

— Bineînţeles că mă iubeşte. Sunt sora lui.

— Rudenia nu e iubire, zise Magnus, iar vocea lui era plină de amărăciune. Întreab-o pe Clary.

Clary ţâşni prin Portal ca glonţul printr-o ţeavă şi zbură în capătul celălalt. Se rostogoli spre pământ şi dădu din greu din picioare, vrând să aterizeze pe ele. Poziţia dură doar o clipă, înainte ca, prea ameţită de Portal ca să se concentreze, îşi pierdu echilibrul şi se izbi de pământ, numai rucsacul amortizându-i căderea. Oftă – *într-o bună zi,* tot antrenamentul acela avea să-şi arate roadele – şi se ridică, scuturându-şi de praf turul pantalonilor.

Stătea în faţa casei lui Luke. Fluviul sclipea peste umerii ei, oraşul înălţându-se deasupra ca o pădure de lumini. Casa lui Luke era exact cum o lăsaseră, câteva ore mai devreme, încuiată şi cufundată în întuneric. Clary, stând pe aleea de pământ şi de piatră care ducea spre treptele de la intrare, înghiţi nodul din gât.

Simon?

Răspunsul veni imediat.

Da?

Unde eşti?

Merg spre staţia de metrou. Ai ajuns acasă?

Acasă la Luke. Dacă Jace vine, aşa cum cred eu, aici e locul unde o să vină.

O tăcere. Apoi:

Ei bine, bănuiesc că ştii cum să mă aduci dacă vei avea nevoie de mine.

Cred că da. Clary trase adânc aer în piept. *Simon?*

Da?

Te iubesc.

O pauză.

Şi eu te iubesc.

Şi asta a fost tot. Nu urma niciun declic, ca atunci când închideai telefonul; Clary doar simţea întreruperea conexiunii, de parcă se tăia un cablu în capul ei. Se întrebă dacă la asta se referea Alec când vorbise despre ruperea legăturii *parabatai.*

Se îndreptă spre casa lui Luke şi urcă fără grabă scările. Aceasta era şi casa ei. Dacă Jace avea să vină înapoi după ea, aşa cum îi spusese din buze că o s-o facă, aici avea să vină. Se aşeză pe prima treaptă de sus, îşi puse rucsacul în poală şi aşteptă.

Simon stătu în faţa frigiderului din apartamentul lui şi bău şi ultima înghiţitură de sânge rece, în timp ce amintirea vocii fără sunet a lui Clary i se şterse din minte. Tocmai ajunsese acasă, apartamentul era cufundat în întuneric, zumzetul frigiderului se auzea puternic, iar locul mirosea ciudat… a tequila? Poate că Jordan băuse. Uşa dormitorului său era închisă, oricum, nu că Simon l-ar fi învinuit că dormea; era trecut de patru dimineaţa.

Vârî sticla la loc în frigider şi se îndreptă spre camera lui. Avea să fie prima noapte când dormea acasă, după o săptămână. Începuse să se obişnuiască să împartă patul cu cineva, un corp lângă care să se rostogolească în mijlocul nopţii. Îi plăcea cum se lipea Clary de el, ghemuită în somn, cu un braţ sub cap; şi, dacă ar fi fost să recunoască în sinea lui, îi plăcea că ea nu putea dormi decât dacă era

el lângă ea. Îl făcea să se simtă indispensabil şi necesar – în pofida faptului că lui Jocelyn părea să nu-i pese dacă el dormea în patul fiicei lui sau că asta n-ar fi subliniat că mama lui Clary îl privea ca pe un pericol sexual echivalent cu al unui peştişor auriu.

Bineînţeles, el şi Clary împărţiseră adesea paturile, de când aveau cinci ani până pe la vreo doisprezece. Asta trebuie să-i fi influenţat atitudinea, cugetă el, deschizând uşa dormitorului său. Cele mai multe dintre acele nopţi le petrecuseră angajaţi în activităţi fierbinţi, de pildă în întreceri de care putea să mănânce cel mai încet dintr-o singură brioşă cu unt de arahide Reese's. Sau aduceau pe furiş vreun DVD portabil şi…

Clipi surprins. Camera lui arăta neschimbată – pereţi goi, rafturi de plastic cu hainele lui pe ele, chitara agăţată în perete şi o saltea pe podea. Dar pe pat era o bucată de hârtie – un pătrat alb, ieşind în evidenţă pe pătura neagră, jerpelită. Scrisul neglijent, cu bucle, i se părea cunoscut. Al lui Isabelle.

Ridică biletul şi-l citi:

Simon, am încercat să te sun, dar se pare că ai telefonul închis. Nu ştiu unde eşti în clipa asta. Nu ştiu dacă ţi-a povestit Clary ce s-a întâmplat în noaptea asta. Dar eu trebuie să mă duc la Magnus şi mi-ar plăcea mult să fii şi tu acolo.

Eu nu sunt niciodată speriată, dar acum mă tem pentru Jace. Mă tem pentru fratele meu. Nu ţi-am cerut niciodată nimic, Simon, dar îţi cer acum. Te rog să vii.

Isabelle

Simon lăsă biletul să-i cadă din mână. Ieşise din apartament şi cobora treptele mai înainte ca foaia să atingă podeaua.

Când Simon intră în apartamentul lui Magnus, era linişte. În şemineu pâlpâia un foc, iar Magnus stătea în faţa

lui, pe o sofa voluminoasă, cu picioarele ridicate pe măsuţa de cafea. Alec adormise, cu capul în poala lui Magnus, iar Magnus învârtea după deget o şuviţă din părul negru al lui Alec. Privirea magicianului, aţintită asupra focului, era distantă şi îndepărtată, de parcă ar fi călătorit în trecut. Simon îşi aminti fără să vrea ceea ce-i spusese Magnus, odată, despre a trăi veşnic:

Într-o zi, tu şi cu mine vom fi ultimii rămaşi.

Simon se înfioră, iar Magnus îşi ridică ochii.

— Isabelle te-a chemat, ştiu, zise el, vorbind cu voce joasă, ca să nu-l trezească pe Alec. E la capătul holului, pe acolo – primul dormitor pe stânga.

Simon dădu din cap şi, fără vreun salut în direcţia lui Magnus, porni spre hol. Se simţea neobişnuit de emoţionat, de parcă s-ar fi pregătit pentru o primă întâlnire. Isabelle, din câte îşi amintea, nu-i mai solicitase niciodată ajutorul sau prezenţa până atunci, nu recunoscuse niciodată că ar fi avut nevoie de el în vreun fel.

Deschise uşa primului dormitor din stânga şi intră. Era întuneric, luminile erau stinse; dacă Simon n-ar fi avut vederea de vampir, probabil n-ar fi văzut nimic în beznă. Dar aşa, a desluşit conturul unui şifonier, scaune cu haine aruncate peste ele şi un pat, ale cărui aşternuturi erau date la o parte. Isabelle adormise pe o parte, cu părul ei negru împrăştiat pe pernă.

Simon se uită lung. N-o mai văzuse niciodată pe Isabelle dormind. Arăta mai tânără decât de obicei, cu faţa relaxată, cu genele ei lungi atingându-i vârfurile pometţilor. Gura îi era uşor întredeschisă, picioarele strânse sub ea. Purta numai un tricou – tricoul lui, unul albastru spălăcit pe care scria: CLUBUL DE AVENTURĂ MONSTRUL DIN LOCHNESS: GĂSIREA RĂSPUNSURILOR, IGNORAREA FAPTELOR.

Simon închise uşa în urma lui, simţindu-se mai dezamăgit decât s-ar fi aşteptat. Nu-i trecuse prin minte că ea ar fi adormit deja. Ar fi vrut să stea de vorbă cu ea, să-i audă vocea. Îşi scoase pantofii din picioare şi se aşeză pe

pat, lângă ea. Cu siguranţă ocupa mai mult spaţiu din pat decât Clary. Isabelle era înaltă, aproape cât el, deşi când puse o mână pe umărul ei, îi simţi oasele delicate. Îşi plimbă mâna pe braţul ei.

— Iz? zise el. Isabelle?

Ea murmură ceva şi îşi întoarse faţa în pernă. El se aplecă mai aproape – mirosea a alcool şi a parfum de trandafiri. Ei bine, asta îl lămuri. Se gândise să o ia în braţe şi s-o sărute blând, dar „Simon Lewis, Molestator al Femeilor Fără Cunoştinţă" nu era tocmai epitaful prin care voia să fie amintit.

Se întinse pe spate şi se holbă la tavan. Tencuială crăpată, cu pete de umezeală. Magnus chiar ar fi trebuit să aducă pe cineva să se ocupe de asta. Ca şi când i-ar fi simţit prezenţa, Isabelle se întoarse spre el, cu obrazul ei catifelat pe umărul lui.

— Simon? zise ea, nesigură.

— Da.

El îi atinse uşor faţa.

— Ai venit. Îşi întinse braţul peste pieptul lui, aşezându-şi mai bine capul lângă umărul lui. Nu credeam c-ai să vii.

Degetele lui se plimbau peste desenele de pe braţul ei.

— Bineînţeles că veneam.

Următoarele ei cuvinte au fost rostite înfundat, cu gura lipită de gâtul lui.

— Scuze că am adormit.

El zâmbi pentru sine, scurt, în întuneric.

— E OK. Chiar dacă nu voiai decât să vin aici şi să te ţin în braţe cât dormeai, aş fi făcut-o.

O simţi încordându-se, apoi relaxându-se la loc.

— Simon?

— Da?

— Poţi să-mi spui o poveste?

El clipi, perplex.

— Ce fel de poveste?

— Una în care băieţii buni câştigă şi băieţii răi pierd. Şi rămân morţi.

— Adică, o poveste cu zâne? zise el.

Îşi storcea creierii. Nu ştia decât versiunile Disney ale poveştilor şi prima imagine care îi veni în minte era Ariel cu sutienul ei de scoici. Fusese îndrăgostit de ea când avea opt ani. Nu că acesta părea momentul potrivit să pomenească de asta.

— Nu.

Cuvântul fu rostit odată cu aerul care ieşea din piept.

— Noi am *studiat* poveştile cu zâne la şcoală. Mare parte din magie este adevărată – dar, oricum. Nu, vreau ceva ce n-am mai auzit până acum.

— OK. Ştiu una bună.

Simon o mângâie pe Isabelle pe păr, simţindu-i genele pe gât când ea-şi închise ochii.

— Cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată…

Clary nu ştia de câtă vreme stătea pe treptele de la intrarea casei lui Luke, când văzu soarele începând să răsară. Se ridica în spatele casei, iar cerul se colora într-un roz trandafiriu întunecat şi fluviul devenea o fâşie albastru-oţel. Dârdâia, şi dârdâia de atâta vreme, încât i se părea că tot corpul i se contractase într-un singur tremurat zdravăn de frig. Folosise două rune de încălzire, dar nu-i fuseseră de ajutor; avea senzaţia că tremurul era psihologic, la fel de mult pe cât era din alte cauze.

Oare avea să vină? Dacă el mai era pe dinăuntru tot atât de Jace cât credea ea că este, avea să vină; când îi mimase că avea să se întoarcă după ea, Clary înţelesese că voise să spună cât mai curând cu putinţă. Jace nu avea răbdare. Şi nu se juca.

Dar ea numai atât putea aştepta. În cele din urmă, avea să se ridice soarele. Avea să înceapă o nouă zi, iar mama ei avea s-o supravegheze din nou. Şi ea va trebui să renunţe la Jace, cel puţin pentru încă o zi, dacă nu mai mult.

Închise ochii, ferindu-se de strălucirea răsăritului, rezemându-şi coatele de treapta din spatele ei. Pentru o clipă, se lăsă să plutească în fantezia că totul era cum fusese, că nimic nu se schimbase, că avea să-l întâlnească

pe Jace în după-amiaza aceea, pentru antrenament, sau în seara aceea, pentru cină, iar el avea s-o ţină în braţe şi s-o facă să râdă, aşa cum făcea mereu. Tentacule calde de lumină a soarelui îi atingeau faţa. În pofida voinţei sale, deschise ochii.

Şi el era acolo, urcând spre ea, pe trepte, la fel de fără zgomot ca o pisică, aşa cum făcea întotdeauna. Purta un pulover albastru-închis, care-i făcea părul să semene cu lumina soarelui. Ea îşi îndreptă spatele, cu inima bătându-i cu putere. Strălucirea soarelui părea să-l îmbăieze în lumină. Ea se gândi la noaptea aceea din Idris, când focurile de artificii tărcaseră cercul, iar ea se gândise la îngeri, căzând în foc.

El ajunse la ea şi întinse mâinile; ea i le luă şi îl lăsă s-o ridice în picioare. Ochii lui de un auriu pal îi cercetară faţa.

— Nu eram sigur c-ai să fii aici.

— De când nu mai eşti sigur de mine?

— Ai fost destul de furioasă mai devreme.

El îi luă un obraz în palmă. În podul palmei lui era o cicatrice aspră; ea o putea simţi pe piele.

— Şi? Dacă n-aş fi fost aici, ce-ai fi făcut?

O trase mai aproape. Şi el tremura, iar vântul îi flutura părul buclat, ciufulit şi strălucitor.

— Cum se simte Luke?

Auzind numele lui Luke, un alt fior o cutremură. Jace, crezând că îi era frig, o strânse mai tare la piept.

— O să fie bine, zise ea, cu precauţie.

E vina ta, vina ta, vina ta.

— N-am vrut nicio clipă să fie rănit.

Braţele lui Jace erau în jurul ei, degetele lui trasându-i încet o linie în sus şi-n jos pe şira spinării.

— Mă crezi?

— Jace…, zise Clary. De ce ai venit?

— Ca să te rog din nou. Să vii cu mine.

Ea închise ochii.

— Şi n-ai să-mi spui unde înseamnă asta?

— Încredere, zise el încet. Trebuie să ai încredere. Dar

trebuie să mai ştii, de asemenea, că, odată ce vii cu mine, nu mai există cale de întoarcere. Cel puţin nu pentru foarte mult timp.

Ea se gândi la momentul în care ieşise din Java Jones şi îl văzuse aşteptând-o acolo. Viaţa ei se schimbase în acel moment într-un fel care nu mai putea fi niciodată întors.

— Niciodată n-a fost o cale de întoarcere, zise ea. Nu cu tine. Deschise ochii: Ar trebui să mergem.

El zâmbi, la fel de strălucitor ca soarele ieşind din nori, iar ea-şi simţi corpul relaxându-se.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură.

El se aplecă şi o sărută. Întinzând mâinile să-l cuprindă în braţe, simţi ceva amar pe buzele lui; apoi întunericul se pogorî peste ea, ca o cortină care semnalează sfârşitul unui act al piesei.

PARTEA A DOUA

Unele lucruri întunecate

Te iubesc cum iubeşti unele lucruri întunecate.

— Pablo Neruda, *Sonetul XVII*

8

FOCUL PROBEAZĂ AURUL

Maia nu fusese niciodată în Long Island, dar când se gândea la ea, întotdeauna şi-o imagina ca fiind foarte asemănătoare cu New Jersey – mai mult suburbană, un loc unde îşi aveau casele oamenii care lucrau în New York sau în Philly.

Îşi lăsase rucsacul în spatele camionetei lui Jordan – şocant de nefamiliară. Pe vremea când erau împreună, el conducea o Toyota roşie, paradită, întotdeauna plină de gunoaie, de pahare vechi de cafea mototolite şi pungi de fast-food, cu scrumiera îndesată cu ţigări fumate până la chiştoc. Cabina acestei camionete era, comparativ, curată, singurele gunoaie fiind ziarele aruncate grămadă pe locul pasagerului. El le dădu la o parte fără niciun comentariu şi ea urcă.

Nu vorbiseră cât străbătuseră Manhattanul şi autostrada Long Island Expressway şi, până la urmă, Maia aţipise, cu obrazul lipit de geamul rece al portierei. Se trezi când camioneta trecu printr-o groapă, hurducând-o şi aruncând-o în faţă. Clipi buimacă, frecându-se la ochi.

— Scuze, zise Jordan, simţindu-se vinovat. Voiam să te las să dormi până ajungeam acolo.

Ea se ridică în capul oaselor, privind în jur. Mergeau pe o şosea de asfalt cu două benzi şi cerul din jur tocmai începuse să se lumineze. De o parte şi de alta a drumului erau câmpuri, ocazionale ferme şi silozuri, case de scânduri, situate departe de stradă, cu garduri de ţăruşi în jurul lor.

— E frumos! exclamă ea, surprinsă.

— Mda. Jordan schimbă viteza, dregându-şi glasul. Dacă tot te-ai trezit… Înainte să ajungem la Sediul Praetor, pot să-ţi arăt ceva?

Ea şovăi doar o clipă, apoi dădu din cap. Şi atunci el ieşi de pe şosea, pe un drum neasfaltat, plin de hârtoape, cu copaci de ambele părţi. Majoritatea erau lipsiţi de frunze; drumeagul era noroios, iar Maia lăsă geamul jos ca să adulmece aerul. Copaci, apă sărată, uşor iz de mucegai de la frunzele uscate, animale mici mişunând prin iarba înaltă. Mai trase o dată aer adânc în piept, tocmai când maşina ieşi de pe drumeag într-un mic spaţiu circular, de întoarcere. În faţa lor era plaja, întinzându-se până la apa întunecată, albastru-oţel. Cerul era aproape liliachiu.

Ea întoarse capul spre Jordan. El se uita drept înainte.

— Aici obişnuiam să vin pe când îmi făceam pregătirea la Sediul Praetor, zise el. Uneori, doar ca să mă uit la apă şi să-mi limpezesc mintea. Răsăriturile de aici… Nu seamănă unul cu altul, dar toate sunt frumoase.

— Jordan.

El nu întoarse capul.

— Da?

— Îmi pare rău pentru mai înainte. Pentru c-am fugit, ştii tu, de la şantierul naval.

— E-n regulă.

El lăsă aerul să-i iasă lent din piept, dar ea-şi dădea seama, după tensiunea din umerii lui, după cum strângea schimbătorul de viteze, că nu era în regulă, nu cu adevărat. Încercă să nu se uite cum încordarea îi umfla muşchii braţului, accentuând linia de inserţie a bicepşilor.

— A fost prea mult pentru tine deodată; am înţeles. Eu doar…

— Cred că ar trebui s-o luăm încet. Să ne străduim să fim prieteni.

— Eu nu vreau să fim prieteni, zise el.

Ea nu-şi putu ascunde surprinderea:

— Nu?

El îşi mută mâna de pe schimbătorul de viteze pe volan. Aerul cald se revărsa înăuntru de la radiator,

amestecându-se cu aerul rece care pătrundea pe geamul deschis al Maiei.

— N-ar trebui să vorbim despre asta acum.

— Eu vreau, zise ea. Vreau să vorbim despre asta acum. Nu vreau să fim stresaţi despre *noi* când o să fim la Sediul Pretorilor.

El se lăsă pe spate în scaunul său, muşcându-şi buza. Părul lui şaten, ciufulit, îi căzu peste frunte.

— Maia…

— Dacă nu vrei să fim prieteni, atunci ce suntem? Duşmani, din nou?

El îşi întoarse capul, cu obrazul lipit de scaun. Ochii aceia erau exact aşa cum şi-i amintea ea, de culoarea alunei, cu pete verzi, albastre şi aurii.

— Nu vreau să fim prieteni, zise el, pentru că eu încă te iubesc. Maia, ştii că eu nici măcar n-am mai sărutat pe altcineva de când ne-am despărţit?

— Isabelle…

— A vrut să se îmbete şi să vorbească despre Simon. Îşi luă mâna de pe volan, dădu s-o întindă spre ea, apoi şi-o lăsă la loc, în poală, cu o expresie înfrântă pe faţă. Nu te-am iubit decât pe tine. Numai gândul la tine m-a ajutat să duc pregătirea mea la bun sfârşit. Ideea că aş putea fi în stare să mă recompensez cumva faţă de tine, într-o zi. Şi am s-o fac, în orice fel îmi va sta în putinţă, mai puţin unul.

— N-o să fii prietenul meu.

— N-o să fiu *doar* prietenul tău. Te iubesc, Maia. Sunt îndrăgostit de tine. Întotdeauna am fost. Şi întotdeauna voi fi. Să fiu doar prietenul tău m-ar omorî.

Ea se uită afară, spre ocean. Inelul soarelui tocmai începuse să se ivească deasupra apei, razele sale colorând marea în purpuriu, auriu şi albastru.

— E atât de frumos aici.

— De aceea obişnuiam să vin aici. Nu puteam dormi şi priveam cum răsare soarele.

Vocea lui era blândă.

— Acum poţi dormi? se întoarse ea spre el.

El închise ochii.

— Maia… dacă ai de gând să spui nu, că nu vrei să fii decât prietenă cu mine… atunci spune-o. Taie coada câinelui dintr-odată, OK?

Arăta încordat, de parcă-şi adunase toate puterile să suporte lovitura. Genele lui aruncau umbre pe pometi. I se vedeau cicatricele albe, palide, pe pielea măslinie a gâtului, cicatricele pe care i le făcuse ea. Maia îşi desfăcu centura de siguranţă şi se dădu mai aproape de el. Îl auzi cum îşi trage scurt răsuflarea, fără să facă însă nicio mişcare în timp ce ea se aplecă şi-l sărută pe obraz. Îi adulmecă mirosul. Acelaşi săpun, acelaşi şampon, însă fără izul persistent de ţigări. Acelaşi băiat. Îl sărută de-a lungul obrazului, până la colţul gurii şi, în cele din urmă, apropiindu-se mai mult, îşi lipi gura de a lui.

Buzele lui se deschiseră sub ale ei şi el mârâi din adâncul gâtlejului. Vârcolacii nu se purtau blând unul cu altul, dar mâinile lui erau uşoare pe ea când o ridică şi o aşeză în poala lui, înconjurând-o cu braţele, în timp ce săruturile lor se adânceau. Faptul că-l simţea din nou – simţea căldura braţelor lui îmbrăcate în velur în jurul ei, şi bătăile inimii, şi gustul gurii, şi contactul buzelor, dinţilor şi al limbilor—îi tăie răsuflarea. Mâinile ei se strecurară pe după gâtul lui şi se topi la pieptul lui, simţindu-i buclele de păr mătăsos şi bogat, exact la fel ca întotdeauna.

Când în sfârşit se desprinseră, ochii lui erau sticloşi.

— Am aşteptat asta ani de-a rândul.

Ea îşi plimbă un deget pe linia claviculei lui. Îşi putea simţi propriile bătăi ale inimii. Pentru câteva momente, nu mai fuseseră doi vârcolaci în misiune către o organizaţie strict secretă – fuseseră doi adolescenţi care se iubeau într-o maşină pe plajă.

— Şi s-a ridicat la înălţimea aşteptărilor?

— A fost mult deasupra.

Gura lui schiţă un început de zâmbet.

— Asta înseamnă că…

— Păi, zise ea, nu prea e genul de lucru pe care-l faci cu prietenii, nu?

— Nu e? Va trebui să i-o spun şi lui Simon. O să fie

profund dezamăgit.

— Jordan.

Îl lovi uşor în umăr, dar zâmbea, la fel ca şi el, cu un neobişnuit rânjet până la urechi, prostesc. Apoi se aplecă şi îşi cuibări capul la baza gâtului lui Jordan, inhalându-i mirosul odată cu al dimineţii.

Se luptau pe lacul îngheţat, cu oraşul de gheaţă luminând ca o lampă în depărtare. Îngerul cu aripile aurii şi îngerul cu aripile ca focul negru. Clary stătea pe gheaţă, în timp ce sângele şi penele zburau în jurul ei. Penele aurii ardeau ca focul unde îi atingeau pielea, dar penele negre erau la fel de reci ca gheaţa.

Clary se trezi cu inima bătându-i nebuneşte, înfăşurată în păturile răvăşite. Se ridică în capul oaselor, împingându-şi păturile până la mijloc. Se afla într-o cameră necunoscută. Pereţii erau zugrăviţi în alb, iar ea stătea într-un pat făcut dintr-un lemn negru, încă îmbrăcată în hainele pe care le purtase cu o noapte în urmă. Se dădu jos din pat, atingând cu tălpile goale podeaua rece de piatră, şi se uită în jur după rucsacul ei.

Îl găsi repede, instalat într-un fotoliu de piele neagră. Nu exista nicio fereastră în camera aceea; singura lumină venea de la un glob atârnat de tavan, făcut din sticlă neagră. Îşi plimbă mâna prin rucsac şi îşi dădu seama, spre enervarea ei, deşi fără surprindere, că altcineva deja îi verificase conţinutul. Dispăruse cutia ei cu ustensile de desen, inclusiv stela. Tot ce-i mai rămăsese era peria de păr şi un rând de haine – o pereche de jeanşi şi lenjeria de corp. Cel puţin mai avea încă inelul de aur pe deget.

Îl atinse uşor şi se gândi la Simon. *Sunt înăuntru.*

Nimic.

Simon?

Nu primi niciun răspuns. Înghiţi nodul de panică din gât. Habar nu avea unde se afla, ce oră era sau cât timp fusese fără cunoştinţă. S-ar fi putut ca Simon să doarmă. Nu putea să intre în panică şi să presupună că inelele nu funcţionau. Trebuia să treacă pe pilot automat. Să verifice

unde era, să afle ce-ar fi putut afla. Avea să încerce cu Simon mai târziu.

Trase adânc aer în piept şi încercă să se concentreze la ce era în jurul ei. Dormitorul avea două uşi. O încercă pe prima şi descoperi că se deschidea într-o mică baie, toată numai oglinzi şi crom, cu o cadă sprijinită pe picioare-gheară din aramă. Nici aici nu era vreo fereastră. Făcu rapid un duş şi se şterse cu un prosop pufos şi alb, apoi se schimbă în jeanşii curaţi şi un pulover, înainte de a se întoarce în dormitor, unde se încălţă şi apoi încercă a doua uşă.

Bingo. Dincolo de ea era restul… casei? Apartamentului? Se trezi într-o cameră mare, jumătate din ea fiind ocupată de o masă lungă de sticlă. Mai multe alte globuri de lumină atârnau de tavan, aruncând umbre pâlpâitoare pe pereţi. Totul era foarte modern, de la jilţurile de piele neagră până la şemineul uriaş, cu ramă de crom mat. În el ardea un foc. Deci trebuia să mai fie cineva acasă sau să fi fost de curând.

Cealaltă jumătate de odaie era luată în stăpânire de un uriaş ecran de televizor, o măsuţă de cafea neagră, lucioasă, pe care se aflau împrăştiate jocuri video şi controleruri, şi nişte canapele joase de piele. Un şir de trepte de sticlă conduceau la etaj, în spirală. După ce aruncă o privire în jur, Clary începu să le urce. Sticla era perfect transparentă şi dădea impresia că urca pe o scară invizibilă spre cer.

Al doilea cat era foarte asemănător cu celălalt – pereţi palizi, podea neagră, un culoar lung cu mai multe uşi de-a lungul lui. Prima uşă dădea în ceea ce era, evident, un dormitor principal. Un pat uriaş de lemn de trandafir, cu baldachin de văluri albe, ocupa cea mai mare parte a spaţiului. Aici existau ferestre, dar vopsite în albastru întunecat. Clary traversă odaia spre ele, ca să se uite afară.

Se întrebă pentru o clipă dacă era din nou în Alicante. Se uita peste un canal la clădirea de vizavi, ale cărei ferestre erau acoperite cu obloane verzi, închise. Cerul de

deasupra era cenuşiu, canalul verde-albăstrui întunecat, şi chiar în dreapta ei se vedea un pod care traversa canalul. Doi oameni stăteau pe pod. Unul dintre ei ţinea un aparat de fotografiat la ochi şi făcea, neobosit, poze peste poze. Nu era Alicante, atunci. Amsterdam? Veneţia? Se uită de jur împrejur, căutând o cale de a deschide fereastra, dar părea să nu existe niciuna; bătu cu pumnii în sticlă şi strigă, dar cei care traversau podul n-o observară. După câteva clipe, plecară.

Clary întoarse spatele ferestrei şi se duse către unul dintre şifoniere, deschizându-l dintr-o mişcare. Inima ei tresări. Şifonierul era plin de haine – haine de femeie. Rochii splendide – dantelă şi satin, mărgele şi flori. În sertare se aflau camizole şi lenjerie de corp, topuri de bumbac şi mătase, fuste, dar nu jeanşi sau pantaloni. Erau chiar şi pantofi, aliniaţi, sandale fără toc şi cu tocuri, perechi de ciorapi împăturiţi. Pentru o clipă, ea doar căscă gura, întrebându-se dacă mai era vreo fată care să locuiască aici sau dacă Sebastian avea înclinaţii de travestit. Dar hainele aveau toate etichetele nedesprinse şi toate erau cam de mărimea ei. Nu numai atât, îşi dădu ea seama, încet, făcând ochii mari. Erau exact de formele şi culorile care i s-ar fi potrivit ei – albastre, verzi şi galbene, croite pentru cineva de talie mică. În cele din urmă, scoase unul dintre cele mai simple topuri, o bluză verde-închis cu mânecuţe platcă şi cu dantelă de mătase în faţă. După ce îşi aruncă maioul ei vechi pe podea, îmbrăcă bluza şi se uită în oglinda din interiorul garderobei.

I se potrivea perfect. Îi evidenţia bine trupul slăbuţ, mulându-i-se pe talie, intensificând culoarea verde a ochilor ei. Smulse eticheta, nevrând să vadă cât costase, şi se grăbi să iasă din cameră, simţind un fior pe şira spinării.

Următoarea cameră era în mod clar a lui Jace. O ştiu din secunda în care păşi înăuntru. Mirosea ca el, a colonia şi săpunul lui, a pielea lui. Patul era din lemn înnegrit ca abanosul, cu aşternuturi şi pături albe, perfect făcut. Era la fel de ordonată ca şi camera lui din Institut. Cărţile erau puse în teanc lângă pat, cu titluri în italiană, franceză şi

latină. Pumnalul de argint Herondale, cu modelul său de păsări, era înfipt în peretele de ghips. Când se uită mai îndeaproape, putu vedea că ţinea prinsă o fotografie. O fotografie cu ea şi cu Jace, făcută de Izzy. Şi-o amintea perfect, fusese într-o zi însorită de la începutul lui octombrie, Jace stând pe treptele de la intrarea în Institut, cu o carte în poală. Ea stătea o treaptă mai sus, cu mâna pe umărul lui, aplecându-se ca să vadă ce citea. Mâna lui o acoperea pe a ei, şi el zâmbea. Ea nu putuse să-i vadă faţa în ziua aceea, nu ştiuse că zâmbise aşa, nu până acum. Simţi o gheară în gât şi ieşi din cameră, domolindu-şi răsuflarea.

Nu se putea purta aşa, se admonesta ea. De parcă ori de câte ori îl vedea pe Jace aşa cum era acum simţea un pumn în plex. Trebuia să se prefacă, să arate că nu conta, că nu observase nicio deosebire. Intră în următoarea cameră, alt dormitor, foarte asemănător cu cel de dinainte, dar într-o teribilă dezordine – patul era un ghem de cearşafuri negre de mătase, înnodate cu pilota, un birou de sticlă şi oţel acoperit cu cărţi şi hârtii, haine de băiat împrăştiate peste tot. Jeanşi şi jachete, tricouri şi costume de luptă. Ochii îi căzură pe ceva ce sclipea argintiu, pus în picioare pe noptieră, lângă pat. Se apropie, cu ochii holbaţi, nevenindu-i să creadă.

Era caseta mamei sale, cea cu iniţialele *J.C.* Aceea pe care mama ei obişnuia s-o scoată o dată în fiecare an şi să plângă deasupra ei, în tăcere, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă şi udându-i mâinile. Clary ştia ce se afla în casetă – o buclă de păr, la fel de fin şi de alb ca un puf de păpădie; fâşii dintr-o cămăşuţă de copil; un pantofior pe care l-ar fi putut cuprinde în palmă. Fragmente şi bucăţele din fratele ei, un soi de colaj al copilului pe care mama ei îşi dorise să-l aibă, visase să-l aibă, mai înainte ca Valentine să fi făcut ceea ce făcuse şi să-l transforme pe propriul său fiu într-un monstru.

J.C.

Jonathan Christopher.

Stomacul i se răsuci şi se grăbi să se dea înapoi, ieşind

din cameră – drept într-un zid de carne vie. Nişte braţe o prinseră strâns şi văzu că erau zvelte şi musculoase, cu un puf fin de păr palid, iar pentru un moment crezu că Jace era cel care o îmbrăţişase. Începu să se relaxeze.

— Ce căutai în camera mea? o întrebă Sebastian, la ureche.

Isabelle fusese antrenată să se trezească devreme în fiecare dimineaţă, fie soare, fie ploaie, iar o uşoară mahmureală nu o împiedică deloc s-o facă şi acum. Se ridică, încet, în capul oaselor şi se uită nedumerită la Simon.

Nu mai petrecuse niciodată o noapte întreagă în pat cu altcineva, dacă nu se puneau la socoteală dăţile când se căţăra în patul părinţilor ei, pe la patru ani, când îi era frică de trăsnete. Nu se putea abţine să nu se holbeze la Simon de parc-ar fi fost cine ştie ce specie de animal exotic. El stătea întins pe spate, cu gura întredeschisă, cu părul în ochi. Păr şaten obişnuit, ochi căprui obişnuiţi. Tricoul i se ridicase uşor în somn. Nu era musculos ca un vânător de umbre. Avea un abdomen neted şi plat, dar fără pachetul de şase muşchi, iar faţa îi mai păstra catifelarea adolescenţei. *Ce* o fascina oare la el? Era foarte drăguţ, dar ea avusese iubiţi superbi cavaleri elfi, vânători de umbre sexy…

— Isabelle, zise Simon, fără să deschidă ochii, nu te mai zgâi la mine.

Isabelle pufni supărată şi se dădu jos din pat. Scormoni în geanta ei după costumul de luptă, îl scoase şi ieşi să caute baia.

Când era cam pe la jumătatea holului, uşa băii se deschise şi Alec apăru învăluit de un nor de aburi. Avea un prosop în jurul taliei şi un altul pe umeri, şi îşi ştergea energic părul negru şi ud. Isabelle se gândi că n-ar fi trebuit să fie surprinsă să-l vadă; el era antrenat să se trezească devreme dimineaţa, la fel ca şi ea.

— Miroşi a santal, zise ea, în loc de salut.

Ura mirosul de santal. Ei îi plăceau aromele dulci –

vanilie, scorţişoară, gardenie.

Alec se uită la ea.

— Nouă ne place santalul.

Isabelle se strâmbă.

— Asta ori e regalul „noi”, ori tu şi Magnus vă transformaţi într-unul dintre cuplurile alea care cred că sunt o singură persoană. *„Nouă* ne place santalul.” *„Noi* adorăm simfonia.” „Sperăm că vă place cadoul *nostru* de Crăciun” – ceea ce, dacă mă întrebi pe mine, e doar un truc ieftin de a evita cumpărarea a două cadouri.

Alec clipi cu genele ude la ea.

— O să înţelegi…

— Dacă-mi spui că o să înţeleg când o să fiu îndrăgostită, o să te sufoc cu prosopul ăla.

— Şi dacă mă mai împiedici mult să mă întorc în camera mea şi să mă îmbrac, o să-l pun pe Magnus să invoce nişte pixie ca să-ţi încurce părul hălăciugă.

— Oh, dă-te la o parte.

Isabelle îi trase cu şutul în gleznă lui Alec până ce el, fără grabă, se îndepărtă pe hol.

Avea presimţirea că, dacă se întorcea să se uite la el, o să-l vadă scoţând limba la ea, aşa că nu se uită. În schimb, se încuie în baie şi dădu drumul la duş, la putere maximă. Apoi se uită pe poliţa cu produse de baie şi scoase un cuvânt nedemn de o doamnă.

Şampon, balsam de păr şi săpun de santal. Câh.

Când în sfârşit ieşi din baie, îmbrăcată în costumul de luptă şi cu părul strâns, îi găsi pe Alec, Magnus şi Jocelyn aşteptând-o în living. Erau şi gogoşi, dar ea nu voia, şi cafea, din care voia. Îşi turnă cu generozitate lapte peste cafea şi se aşeză, rezemându-se de spătar şi uitându-se la Jocelyn, care era, de asemenea, îmbrăcată – spre surprinderea lui Isabelle – în costum de vânător de umbre.

Era ciudat, cugetă ea. Oamenii adesea spuneau despre ea că semăna cu mama ei, deşi ea nu se vedea astfel, şi acum se întrebă dacă era la fel cum semăna Clary cu Jocelyn. Aceeaşi culoare a părului, da, însă şi aceleaşi trăsături ale feţei, aceeaşi înclinare a capului, aceeaşi

încăpăţânare în linia maxilarului. Aceeaşi senzaţie că persoana din faţă poate că arăta ca un bibelou de porţelan, dar pe dinăuntru era de oţel. Pe de altă parte, Isabelle şi-ar fi dorit ca, la fel cum Clary moştenise ochii verzi ai mamei sale, să fi moştenit şi ea ochii albaştri ai lui Maryse şi ai lui Robert. Albastrul era mult mai interesant decât negrul.

— Ca şi în cazul Oraşului Tăcut, există o singură Citadelă de Adamant, însă sunt mai multe uşi prin care cineva o poate găsi, zise Magnus. Cea mai apropiată de noi este vechea Mănăstire augustiniană de pe Grymes Hill, în Staten Island. Alec şi cu mine vă vom conduce prin Portal până acolo şi vom aştepta să vă întoarceţi, căci nu putem merge şi noi cu voi până la capăt.

— Ştiu, zise Isabelle. Pentru că sunteţi *băieţi.* Păduchi.

Alec întinse un deget spre ea.

— Ia treaba asta în serios, Isabelle. Surorile de Fier nu sunt ca Fraţii Tăcuţi. Sunt mult mai puţin prietenoase şi nu le place să fie deranjate.

— Îţi promit c-o să mă port cât pot eu de frumos, zise Isabelle şi puse ceaşca goală de cafea pe măsuţă. Să mergem.

Magnus se uită la ea bănuitor pentru o clipă, apoi ridică din umeri. Astăzi, părul lui era aranjat cu gel într-un milion de ţepi ascuţiţi, iar ochii îi erau fardaţi cu negru, făcându-i să pară mai pisiceşti ca niciodată. Trecu pe lângă ea spre perete, deja murmurând cuvinte latineşti; familiarul contur al unui Portal, cu uşa lui ezoterică încadrată de simboluri sclipitoare, începu să capete formă. Vântul se stârni, rece şi puternic, fluturându-i lui Isabelle şuviţele de păr pe spate.

Jocelyn se apropie cea dintâi şi păşi prin Portal. A fost ca şi când ai fi privit pe cineva dispărând într-un perete al unui val de apă: o ceaţă argintie păru s-o absoarbă, estompându-i culoarea roşie a părului înainte de a dispărea în ea, cu un licăr uşor.

Isabelle o urmă. Era obişnuită cu senzaţia de gol în stomac din timpul călătoriei prin Portal. Pe lângă aceasta,

simţea un tumult fără zgomot în urechi şi niciun pic de aer în plămâni. Închise ochii, apoi îi deschise din nou când vârtejul o eliberă şi căzu într-un desiş uscat. Se ridică în picioare, scuturând iarba uscată de pe genunchi, şi o văzu pe Jocelyn uitându-se la ea. Mama lui Clary dădu să spună ceva, dar renunţă când apăru Alec, căzând în vegetaţia de lângă Isabelle, apoi şi Magnus, după care sclipitorul Portal, doar pe jumătate vizibil, se închise în urma lui.

Nici măcar călătoria prin Portal nu-i deranjase lui Magnus ţepii de păr. Se trase, mândru, de unul dintre ei.

— Verifică, îi zise el lui Isabelle.

— Magie?

— Gel de păr, 3,99 $, la Ricky’s.

Isabelle îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse să cerceteze noile locuri. Stăteau în vârful unui deal, cu coama acoperită de tufe uscate şi iarbă ofilită. Mai jos se vedeau copaci înnegriţi de toamnă şi, în depărtare, Isabelle zări un cer fără de nori şi partea de sus a podului Verrazano-Narrows, care unea Staten Island de Brooklyn. Când se întoarse, Isabelle văzu mănăstirea în spatele ei, ridicându-se din frunzişul posomorât. Era o construcţie mare, de cărămidă roşie, cu majoritatea ferestrelor sparte sau bătute în scânduri. Din loc în loc era marcată cu graffiti. Condorii, tulburaţi de sosirea călătorilor, se roteau deasupra clopotniţei în ruină.

Isabelle miji ochii, întrebându-se dacă era vreo iluzie magică de dat la o parte. Dacă da, atunci era una puternică. Oricât ar fi încercat, n-a putut vedea decât clădirea dărăpănată dinaintea ei.

— Nu e nicio iluzie magică, zise Jocelyn, făcând-o pe Isabelle să tresară. Ceea ce vezi e exact ceea ce este.

Jocelyn porni fără grabă spre clădire, zdrobind sub bocanci vegetaţia uscată din faţa ei. După o clipă, Magnus ridică din umeri şi porni după ea, Isabelle şi Alec venind la urmă. Nu exista nicio potecă; tufele şi lăstarii creşteau într-un desiş încâlcit, care părea întunecat în aerul curat, iar frunzele de sub picior trosneau, uscate. Când se apropiară de clădire, Isabelle văzu că petice de iarbă erau

arse, din loc în loc, unde pentagrame şi cercuri runice fuseseră desenate cu spray-ul pe iarbă.

— Mundanii, zise Magnus, ridicând o crenguţă ca să-i deschidă drum lui Isabelle. Se joacă şi ei cu magia, fără s-o înţeleagă cu adevărat. Sunt adesea atraşi de locuri ca acesta – centre de putere – fără să ştie prea bine de ce. Beau şi stau de vorbă, pictează cu vopsea pereţii, de parcă ai putea lăsa vreun semn uman pe magie. Nu poţi.

Ajunseseră la o uşă în zidul de cărămidă.

— Am ajuns.

Isabelle se uită stăruitor la uşă. Din nou, nu simţea deloc că ar fi fost vreo iluzie magică care s-o acopere, deşi, dacă se concentra, o uşoară sclipire începea să se întrezărească, asemenea soarelui reflectat de apă.

Jocelyn şi Magnus schimbară o privire. Jocelyn se întoarse spre Isabelle.

— Eşti gata?

Isabelle dădu din cap şi, fără vreo altă discuţie, Jocelyn păşi înainte şi dispăru prin scândurile uşii. Magnus se uita, aşteptând, la Isabelle.

Alec se aplecă spre ea şi ea-i simţi mângâierea părului pe umăr.

— Nicio grijă, zise el. O să fii bine, Iz.

Ea-şi ridică bărbia.

— Ştiu, zise, şi o urmă pe Jocelyn prin uşă.

Clary tresări, cu respiraţia tăiată, dar mai înainte să poată răspunde se auziră nişte paşi pe scară şi Jace apăru la capătul culoarului. Sebastian îi dădu drumul imediat şi o întoarse cu faţa spre el. Cu un zâmbet ca de lup, îi ciufuli părul.

— Mă bucur să te văd, surioară.

Clary rămăsese fără grai. Jace, totuşi, nu; veni spre ei fără zgomot. Purta o jachetă de piele neagră, un tricou alb şi jeanşi, şi era desculţ.

— O *îmbrăţişai* pe Clary?

Se uită uimit la Sebastian.

Sebastian ridică din umeri.

— E sora mea. Mă bucur s-o văd.

— Dar *tu* nu îmbrăţişezi oamenii, zise Jace.

— N-am mai avut timp să gătesc ceva la cuptor.

— Nu-i nimic, zise Clary, făcând un gest nepăsător spre fratele ei. M-am împiedicat. El doar m-a prins să nu cad.

Dacă Sebastian a fost surprins s-o audă luându-i apărarea, n-o arătă. Rămase cu faţa lipsită de expresie, în vreme ce Clary porni pe culoar spre Jace, care o sărută pe obraz, mângâindu-i obrazul cu degete reci.

— Ce făceai aici, sus? întrebă Jace.

— Te căutam. Ridică din umeri: M-am trezit şi nu te-am găsit. M-am gândit că poate dormeai.

— Văd că ai descoperit rezerva de haine, arătă Sebastian spre bluza ei. Îţi plac?

Jace îi aruncă o privire.

— Am fost plecaţi după ceva de mâncare, îi zise el lui Clary. Nimic sofisticat. Pâine şi brânză. Vrei un mic dejun?

Şi astfel, câteva minute mai târziu, Clary se trezi instalată la masa mare de oţel şi sticlă. Din alimentele puse pe masă, ea-şi închipui că a doua variantă a deducţiilor ei era corectă. Se aflau în Veneţia. Aveau pâine, brânză italiană, salam şi prosciutto, struguri şi gem de smochine, şi sticle de vin italian. Jace stătea vizavi de ea, Sebastian, în capul mesei. Ei îi amintea, straniu, de noaptea când îl întâlnise pe Valentine, la reşedinţa Renwick din New York, cum se aşezase el între Jace şi Clary, în capul mesei, cum le oferise vin şi le spusese că sunt frate şi soră.

Aruncă o privire, acum, la adevăratul ei frate. Se gândi cum arătase mama ei când îl văzuse. *Valentine.* Dar Sebastian nu era copie la indigo a tatălui lor. Ea văzuse fotografii ale lui Valentine când era de vârsta lor. Faţa lui Sebastian îndulcise trăsăturile aspre ale tatălui său cu frumuseţea mamei lor; era înalt, dar avea umerii mai puţin largi, era mai mlădios şi mai felin. Avea pometii lui Jocelyn şi gura ei frumoasă şi blândă, ochii negri ai lui Valentine şi părul lui blond-alb.

El tocmai atunci îşi ridică privirea, de parcă s-ar fi prins

că ea se uită la el.

— Vin?

Şi îi oferi sticla.

Ea dădu din cap, deşi nu se dăduse niciodată în vânt după gustul vinului şi, de la Renwick, îl urâse. Îşi drese glasul în vreme ce Sebastian îi umplea paharul.

— Deci, zise ea, locul ăsta – e al tău?

— A fost al tatălui nostru, zise Sebastian, punând sticla jos. Al lui Valentine. E în mişcare, când înăuntru, când în afara lumilor – a noastră şi altele. El obişnuia să-l folosească atât ca pe un loc de retragere, cât şi ca pe un mijloc de călătorie. M-a adus aici de vreo câteva ori, mi-a arătat cum să intru şi să ies şi cum să-l fac să se mute.

— Nu există uşă de intrare.

— Ba este, dacă ştii cum s-o găseşti, zise Sebastian. Tata a fost foarte deştept când a amenajat locul ăsta.

Clary se uită la Jace, care clătină din cap.

— Nu mi-a arătat-o niciodată. Nici eu n-aş fi ghicit că exista vreuna.

— E foarte… tipic de burlac, zise Clary. Nu mi l-aş fi închipuit pe Valentine să…

— Să aibă un televizor cu ecran plat? rânji Jace la ea. Nu că ar prinde vreun program, dar poţi să te uiţi la DVD-uri. Dincolo, la conac, aveam o ladă frigorifică alimentată de o lampa-vrăjitoarei. Aici şi-a luat un congelator.

— Aia a fost pentru Jocelyn, zise Sebastian.

Clary îşi ridică ochii.

— Ce?

— Toate lucrurile moderne. Aparatura. Şi hainele. Ca şi bluza pe care o porţi tu. Erau pentru mama noastră. În caz că se hotăra să se întoarcă.

Ochii negri ai lui Sebastian îi întâlniră pe ai ei. Clary se simţi puţin rău. *Acesta este fratele meu şi vorbim despre părinţii noştri.* Se simţea ameţită – prea multe se întâmplaseră prea repede ca să aibă timp să le cuprindă cu mintea. Nu avusese niciodată timp să se gândească la Sebastian ca la fratele ei, în viaţă şi cu o viaţă a lui. Când aflase cine era de fapt, el murise.

— Scuze dacă ţi se pare ciudat, zise Jace, arătând spre bluza ei. Îţi putem cumpăra alte haine.

Clary atinse uşor mâneca. Materialul era mătăsos, fin, scump. Ei bine, asta explica faptul că toate hainele erau aproape pe măsura ei, că toate culorile erau cele care i se potriveau ei. Fiindcă ea semăna întocmai cu mama ei.

Trase adânc aer în piept.

— E-n regulă, zise ea. Numai că… Ce faceţi, mai exact? Doar călătoriţi de colo-colo în apartamentul ăsta şi…

— Vedem lumea? zise Jace, dezinvolt. Sunt lucruri şi mai rele.

— Dar nu puteţi face asta la nesfârşit.

Sebastian nu mâncase prea mult, dar băuse două pahare de vin. Era la al treilea, iar ochii îi sclipeau.

— De ce nu?

— Păi, pentru că… pentru că Conclavul vă caută pe amândoi şi nu puteţi s-o duceţi la nesfârşit aşa, fugind şi ascunzându-vă…

Vocea lui Clary se stinse, în timp ce se uita de la unul la celălalt. Ei schimbară o privire – privirea unor oameni care ştiau ceva, numai ei, şi nimeni altcineva. Jace nu mai schimbase de mult o astfel de privire cu altcineva în prezenţa ei.

Sebastian vorbi, cu voce blândă şi rar.

— Pui o întrebare sau faci o remarcă?

— Are dreptul să ştie şi ea de planurile noastre, zise Jace. A venit aici ştiind că nu se mai poate întoarce.

— Un act de încredere oarbă, zise Sebastian, plimbându-şi degetul pe buza paharului.

Era un gest pe care Clary îl mai văzuse şi la Valentine.

— De încredere în *tine.* Te iubeşte. De aceea se află aici. Nu-i aşa?

— Şi dacă ar fi aşa? zise Clary.

Presupunea că se putea preface că mai era şi un alt motiv, dar ochii lui Sebastian erau întunecaţi şi pătrunzători şi ea se îndoia că ar fi crezut-o.

— Am încredere în Jace, zise ea.

— Dar nu în mine, replică Sebastian.

Clary îşi alese cuvintele cu foarte mare grijă.

— Dacă Jace are încredere în tine, atunci vreau să am şi eu încredere în tine, zise ea. Şi tu eşti fratele meu. Asta înseamnă ceva.

Minciuna avea gust amar în gura ei.

— Însă nu te cunosc cu adevărat, adăugă.

— Atunci, poate ai putea petrece un timp ca să *ajungi* să mă cunoşti, zise Sebastian. Şi după aceea o să-ţi spunem planurile noastre.

Noi. Planurile *noastre.* În mintea lui, era un el şi un Jace, nu şi un Jace şi Clary.

— Nu-mi place ideea să nu ştie şi ea, zise Jace.

— O să-i spunem peste o săptămână. Ce mai contează o săptămână?

Jace îi aruncă o privire.

— Acum două săptămâni erai mort.

— Dar n-am propus *două* săptămâni, zise Sebastian. Asta ar fi aiurea.

Gura lui Jace schiţă un surâs într-o parte. Se uită la Clary.

— Sunt gata să aştept până o să aveţi încredere în mine, zise ea, ştiind că ăsta era răspunsul corect, deştept, din partea ei. Deşi ura s-o spună, adăugă: Oricât va fi nevoie.

— O săptămână, repetă Jace.

— O săptămână, încuviinţă Sebastian. Şi asta înseamnă că ea rămâne aici, în apartament. Fără comunicare cu cineva. Fără descuiat uşa pentru ea, fără intrări şi ieşiri.

Jace se lăsă pe spate, în scaun.

— Şi dacă o însoţesc eu?

Sebastian îi aruncă o privire lungă pe sub genele lăsate. Privirea aceea calcula. Decidea ce avea să-i permită lui Jace să facă, îşi dădu seama Clary. Decidea câtă libertate de mişcare să-i dea „fratelui” lui.

— Fie, zise el, în cele din urmă, cu vocea încărcată de condescendenţă. Numai dacă o însoţeşti tu.

Clary îşi fixă privirea în paharul ei de vin. Auzi răspunsul lui Jace ca un murmur, dar nu se putu uita la el. Ideea unui Jace căruia *i se dădea voie* să facă anumite lucruri – Jace,

care întotdeauna făcuse ce voise – îi provoca greaţă. Îi venea să se ridice şi să-i dea cu sticla de vin în cap lui Sebastian, dar ştia că era imposibil. *Taie-l pe unul şi sângerează celălalt.*

— Cum ţi se pare vinul? întrebă Sebastian, cu un ton de amuzament clar în voce.

Ea-şi goli paharul, înecându-se la gustul amărui.

— Delicios.

Isabelle ieşi într-un spaţiu nepământean. O câmpie verde-închis se întindea înaintea ei, sub un cer acoperit de nori joşi, negri-cenuşii. Isabelle îşi puse gluga costumului de luptă şi privi, fascinată. Niciodată nu mai văzuse o boltă a cerului atât de largă sau o câmpie atât de vastă – sclipea, cu ape de giuvaier, de culoarea muşchiului. Când făcu un pas înainte, îşi dădu seama că era într-adevăr muşchi, crescând peste şi în jurul stâncilor negre ce se vedeau, din loc în loc, pe pământul negru-cărbune.

— E o câmpie vulcanică, zise Jocelyn.

Stătea lângă Isabelle şi vântul îi desprindea şuviţele roşii-aurii din conciul strâns în agrafe. Semăna atât de tare cu Clary, încât era straniu.

— Aceasta a fost o albie de lavă odinioară. Toată zona este vulcanică, probabil, într-o oarecare măsură. Ca să lucreze cu *adamas*-ul, Surorile au nevoie de o temperatură incredibilă pentru forjele lor.

— Te-ai aştepta să fie ceva mai cald, atunci, murmură Isabelle.

Jocelyn îi aruncă o privire aspră şi porni la drum, în ceea ce lui Isabelle i se părea o direcţie aleasă la întâmplare.

— Uneori, semeni atât de mult cu mama ta că mă derutezi, Isabelle.

— Iau asta drept un compliment.

Isabelle îşi îngustase ochii – nimeni nu-i insulta ei familia.

— N-am vrut să sune a insultă.

Isabelle îşi ţinu privirea în zare, unde cerul întunecat întâlnea pământul verde-giuvaier.

— Cât de bine i-ai cunoscut pe părinţii mei?

Jocelyn îi aruncă repede o privire piezişă.

— Destul de bine, când eram cu toţii în Idris. Apoi nu i-am mai văzut, ani de-a rândul, până de curând.

— Îi cunoşteai când s-au căsătorit?

Cărarea pe care mergea Jocelyn începuse să urce, aşa că răspunsul fu dat cu respiraţia uşor tăiată.

— Da.

— Erau… îndrăgostiţi?

Jocelyn se opri brusc şi se întoarse să se uite la Isabelle.

— Isabelle, ce vrea să însemne asta?

— Dragoste? sugeră Isabelle, după o scurtă pauză.

— Nu ştiu de ce crezi că eu aş fi expertă în asta.

— Păi, ai izbutit să-l ţii pe Luke în aşteptare pentru, practic, toată viaţa lui, înainte să fii de acord să te căsătoreşti cu el. E impresionant. Mi-aş dori să am şi eu puterea asta asupra unui tip.

— O ai, zise Jocelyn. Puterea, adică. Şi nu e ceva de dorit.

Îşi trecu ambele mâini prin păr, iar Isabelle simţi un mic şoc. Cu toată asemănarea dintre Jocelyn şi fiica ei, mâinile ei cu degete lungi, flexibile şi delicate, erau ale lui Sebastian. Isabelle îşi aminti când retezase una din mâinile acelea, în valea din Idris, biciul ei trecând prin carne şi prin os.

— Părinţii tăi nu sunt perfecţi, Isabelle, pentru că nimeni nu e perfect. Sunt oameni complicaţi. Şi tocmai au pierdut un copil. Deci, dacă asta e despre tatăl tău fiindcă stă în Idris…

— Tata a înşelat-o pe mama, izbucni Isabelle, după care aproape că-şi dădu una peste gură.

Păstrase taina asta, ani de-a rândul, şi s-o spună cu voce tare lui Jocelyn suna ca o trădare, în pofida a orice.

Jocelyn se schimbă la faţă. Expresia ei era acum de simpatie.

— Ştiu.

Isabelle trase iute aer în piept.

— Toată lumea ştie?

Jocelyn clătină din cap.

— Nu. Doar câţiva. Eu am fost… într-o poziţie privilegiată fiindcă am aflat-o. Nu pot spune mai mult de atât.

— Cine a fost? întrebă Isabelle. Cu cine a înşelat-o?

— N-a fost cineva pe care s-o cunoşti tu, Isabelle…

— Nu ştii tu pe cine cunosc! ridică vocea Isabelle. Şi încetează să-mi mai spui numele astfel, de parcă aş fi copil mic.

— Nu e de căderea mea să-ţi spun, zise Jocelyn sec şi începu din nou să meargă.

Isabelle se luptă să se ţină după ea, tocmai când urcuşul deveni mai abrupt, un perete verde de stâncă ridicându-se parcă până la cerul pregătit de furtună.

— Am tot dreptul să ştiu. Sunt părinţii mei. Şi dacă nu-mi spui, o să…

Se opri, respirând gâfâit. Ajunseseră în vârful pantei şi, cumva, în faţa lor, o fortăreaţă se ridicase ca o floare crescând rapid din pământ. Era cioplită în *adamas* alb-argintiu, reflectând cerul tărcat de nori. Turlele erau din electrum şi ajungeau până la cer, iar fortăreaţa era înconjurată de un zid înalt, şi el tot din *adamas,* în care era prevăzută o singură poartă, alcătuită din două spade uriaşe înfipte în unghi în pământ, astfel încât semănau cu o foarfecă uriaşă.

— Citadela de Adamant, zise Jocelyn.

— Mersi, răspunse tăios Isabelle. Mi-am închipuit.

Jocelyn scoase sunetul cu care Isabelle era obişnuită de la părinţii ei. Isabelle era convinsă că era reacţia părintelui vorbind cu „adolescenţii”. Apoi Jocelyn începu să coboare dealul spre fortăreaţă. Isabelle, obosită după ascensiune, o luă cu paşi mari înaintea ei. Era mai înaltă decât mama lui Clary şi avea picioare mai lungi, aşa că nu vedea niciun motiv pentru care s-o aştepte pe Jocelyn, câtă vreme ea stăruia s-o trateze ca pe un copil. Coborî furioasă dealul, strivind muşchiul sub tălpile cizmelor, se aplecă şi pătrunse prin porţile ca foarfeca

Şi încremeni. Se afla pe o mică lespede de stâncă. În

faţa ei se căsca o vastă prăpastie, pe fundul căreia clocotea un râu de lavă roşie-aurie care înconjura fortăreaţa. Peste prăpastie, mult prea largă să poată fi sărită – chiar şi de un vânător de umbre – se afla singura intrare vizibilă în fortăreaţă, un pod mobil, ridicat.

— Unele lucruri, zise Jocelyn lângă umărul ei, nu sunt atât de simple pe cât par.

Isabelle tresări, apoi o fulgeră cu privirea.

— Asta nu e nicicum locul în care să te strecori până lângă cineva.

Jocelyn îşi încrucişă pur şi simplu braţele la piept şi îşi înălţă sprâncenele.

— Cu siguranţă Hodge te-a învăţat metoda potrivită de a te apropia de Citadela de Adamant, zise ea. La urma urmelor, e deschisă tuturor femeilor vânători de umbre care se înţeleg bine cu Conclavul.

— Bineînţeles că m-a învăţat, zise Isabelle cu înfumurare, storcându-şi creierii să-şi aducă aminte.

Numai cele cu sânge de nefilim… Întinse mâna şi scoase unul din beţigaşele de metal care-i strângeau părul. Când îi îndoi capătul, acesta zbârnâi şi, cu un declic, se desfăcu într-un pumnal cu o Rună a Curajului gravată pe lamă.

Isabelle îşi ridică mâinile deasupra prăpastiei.

— *Ignis aurum probat,* zise ea.

Apoi cu pumnalul îşi tăie palma stângă; simţi o durere ascuţită, iar sângele izvorî din rană, un şiroi rubiniu care picură în prăpastia de dedesubt. Urmă un fulger albastru, apoi un zgomot de metal greu. Podul începuse să coboare încet.

Isabelle zâmbi şi îşi şterse lama pumnalului de mânecă. După ce-l îndoi din nou, se strânse, devenind din nou un beţigaş de strâns părul. Şi-l vârî la loc în păr.

— Ştii ce înseamnă? întrebă Jocelyn, cu ochii aţintiţi la podul care cobora.

— Ce anume?

— Ceea ce ai zis adineauri. Deviza Surorilor de Fier.

Podul era aproape orizontal.

— Înseamnă „Focul probează aurul”.

— Corect, zise Jocelyn. Nu se referă numai la forje şi la prelucrarea metalului. Înseamnă că încercările grele probează tăria de caracter. În momente de cumpănă, în vremuri întunecate, unii strălucesc.

— Oh, da? zise Izzy. Ei bine, sunt sătulă de întuneric şi de momente de cumpănă. Poate că nu vreau să strălucesc.

Podul mobil căzu cu zgomot la picioarele lor.

— Dacă eşti aidoma mamei tale, zise Jocelyn, n-ai să te poţi abţine.

9

SURORILE DE FIER

Alec ridică piatra-runelor lampa-vrăjitoarei sus, raze strălucitoare de lumină izvorând din ea şi luminând acum staţia Primăriei de la un colţ la altul. Tresări puternic când un şoarece chiţăi şi traversă peronul prăfuit. El era un vânător de umbre; fusese în multe locuri întunecate, dar era ceva în aerul abandonat al staţiei acesteia care îi dădea fiori pe şira spinării.

Probabil era frigul lipsei de loialitate pe care-l simţea, fiindcă părăsise postul lui de pază din Staten Island şi coborâse dealul spre feribot de îndată ce Magnus plecase. Nu se gândise la ceea ce făcea; o făcuse şi atât, de parcă era pe pilot automat. Dacă se grăbea, era sigur că ar fi putut fi înapoi mai înainte ca Isabelle şi Jocelyn să se întoarcă, mai înainte ca oricine altcineva să se prindă că fusese plecat.

Alec ridică glasul.

— Camille! strigă el. Camille Belcourt!

Auzi un râs uşor; se lovea în ecou de pereţii staţiei. Apoi o văzu, în capul scării, strălucirea lămpii-vrăjtoarei conturându-i silueta.

— Alexander Lightwood, zise ea. Vino sus.

Şi dispăru. Alec o urmă până sus la lumina lămpii care săgeta întunericul scării, şi o găsi pe Camille unde fusese şi data trecută, în holul de intrare al staţiei. Era îmbrăcată după moda altor vremuri, trecute – o rochie lungă de catifea, strânsă pe talie, cu părul ridicat şi bucle alb-aurii înconjurându-i capul, cu buzele roşu-închis. El presupuse că era frumoasă, deşi nu era cel mai bun evaluator al

farmecului feminin şi nu-l ajuta nici faptul c-o ura.

— Ce-i cu costumaţia asta? întrebă el.

Ea zâmbi. Pielea îi era foarte netedă şi albă, fără cute întunecate – se hrănise recent.

— E un bal mascat în centru. M-am hrănit chiar bine. De ce ai venit aici, Alexander? Mureai de dorul unei conversaţii bune?

Dacă ar fi fost Jace, se gândi Alec, ar fi avut o replică isteaţă pentru asta, vreo glumă sau o remarcă umilitoare deştept deghizată. Alec îşi muşcă doar buza şi zise:

— Mi-ai spus să mă întorc dacă sunt interesat de oferta ta.

Ea îşi plimbă o mână leneşă pe speteaza divanului, singura piesă de mobilier de acolo.

— Şi ai hotărât că eşti.

Alec încuviinţă din cap.

Ea chicoti:

— Înţelegi ceea ce-mi ceri?

Inima lui Alec bătea cu putere. Se întrebă dacă i-o putea auzi şi Camille.

— Ai spus că-l poţi face pe Magnus muritor. Ca mine.

Buzele ei pline se subţiară.

— Am spus. Trebuie să recunosc că m-am îndoit de interesul tău. Ai plecat mai degrabă valvârtej.

— Scuteşte-mă de şmecherii, zise el. Nu-mi doresc chiar atât de tare ceea ce îmi oferi.

— Mincinosule, zise ea, nepăsătoare. Altminteri n-ai fi aici. Ocoli divanul, apropiindu-se de el, studiindu-i faţa cu atenţie. De aproape, remarca ea, nu mai semeni cu Will, aşa cum am crezut. Ai culorile lui, dar o altă formă a feţei… probabil o uşoară slăbiciune a maxilarului…

— Mai taci, zise el.

OK, nu era spontaneitatea ironică a lui Jace, dar tot era ceva.

— Nu vreau să aud despre Will.

— Prea bine. Ea se întinse languros, ca o pisică. A fost cu mulţi ani în urmă, când Magnus şi cu mine eram amanţi. Eram în pat, împreună, după o seară foarte

pasională.

Alec tresări. Ea îl văzu şi rânji.

— Ştii şi tu cum e cu conversaţia din pat. Îţi dezvălui slăbiciunile. Magnus mi-a vorbit despre existenţa unei vrăji, una care ar putea fi folosită pentru a scăpa un magician de nemurirea sa.

— Şi atunci de ce n-aş afla eu care e vraja şi s-o folosesc? Alec ridică vocea, spartă. De ce am nevoie de tine?

— Mai întâi, pentru că eşti un vânător de umbre; habar n-ai cum funcţionează o vrajă, zise ea, calmă. În al doilea rând, pentru că dacă o faci tu, el o să ştie că tu ai făcut-o. Dacă o fac eu, o să presupună că a fost răzbunare. Ciudă din partea mea. Şi mie nu-mi pasă ce crede Magnus. Dar ţie îţi pasă.

Alec se uită la ea, hotărât.

— Şi o să faci asta pentru mine ca o favoare?

Ea râse, cristalin ca un clinchet de clopoţei.

— Bineînţeles că nu, zise ea. Tu îmi faci mie o favoare, iar eu îţi fac una ţie. Aşa merg lucrurile astea.

Mâna lui Alec se strânse pe lampa-vrăjitoarei până ce muchiile îi intrară în carne.

— Şi ce favoare vrei de la mine?

— E foarte simplu, zise ea. Vreau să-l ucizi pe Raphael Santiago.

Podul care traversa prăpastia ce înconjura Citadela de Adamant era presărat de cuţite. Erau incrustate în pod, cu vârful în sus, la intervale neregulate de-a lungul său, aşa că nu puteai traversa podul decât foarte încet, alegându-ţi următorul pas cu abilitate. Isabelle avu puţină bătaie de cap, dar fu surprinsă să vadă cu câtă uşurinţă Jocelyn, care nu fusese un vânător de umbre activ în ultimii cincisprezece ani, îşi croia drumul.

Când Isabelle ajunse în capătul celălalt al podului, runa ei *dexteritas* i se şterse de pe piele, lăsându-i în urmă o urmă albă, slabă. Jocelyn era la doar un pas în urma ei şi, oricât de enervantă o găsea Isabelle pe mama lui Clary, se

bucură, pe moment, când Jocelyn îşi ridică mâna şi lampa-vrăjitoarei izbucni puternic, luminând spaţiul în care se aflau.

Zidurile erau tăiate în *adamas* alb-argintiu, astfel că o lumină vagă părea să iasă din ele. Pe jos, de asemenea, era piatră-demonică, iar în centrul ariei era desenat un cerc negru. În interiorul cercului era cioplit simbolul Surorilor de Fier – o inimă străpunsă de o spadă.

Voci şoptite o făcură pe Isabelle să-şi smulgă privirea din podea şi să se uite în sus. O umbră apăruse într-unul dintre pereţii netezi şi albi – o umbră ce devenea din ce în ce mai clară, mai aproape. Deodată, o porţiune a zidului alunecă înapoi şi o femeie păşi în afară.

Purta un veşmânt alb, lung şi larg, legat strâns la manşete şi sub sâni cu sfoară alb-argintie – cablu demonic. Faţa ei era deopotrivă lipsită de riduri şi bătrână. Ar fi putut avea orice vârstă. Părul ei era lung şi negru, atârnând pe spate într-o coadă împletită groasă. Peste ochi şi tâmple avea o mască tatuată cu multe înfloriturі, care-i înconjura ambii ochi de culoarea portocalie a flăcărilor.

— Cine le caută pe Surorile de Fier? întrebă ea. Spuneţi-vă numele.

Isabelle se uită spre Jocelyn, care-i făcu semn că ea ar trebui să vorbească prima. Îşi drese glasul:

— Eu sunt Isabelle Lightwood, iar aceasta este Jocelyn Fr… Fairchild. Am venit să vă cerem ajutorul.

— Jocelyn *Morgenstern,* zise femeia. Născută Fairchild, dar nu se poate şterge atât de uşor pata lui Valentine din trecutul tău. Nu întorseseşi spatele Conclavului?

— Adevărat, zise Jocelyn. Sunt proscrisă. Dar Isabelle e o fiică a Conclavului. Mama ei…

— Conduce Institutul din New York, zise femeia. Suntem izolate aici, dar avem sursele noastre de informaţie; nu sunt naivă. Numele meu este Sora Cleophas, şi sunt o Creatoare. Eu creez forma *adamas*-ului pe care o cioplesc celelalte surori. Recunosc biciul acela pe care ţi-l încolăceşti atât de isteţ în jurul încheieturii, arătă ea spre Isabelle. Cât despre flecuşteţul ăla de la gâtul tău…

— Dacă ştii atât de multe, zise Jocelyn, în timp ce Isabelle îşi ducea mâna la rubinul de la gât, atunci ştii şi de ce suntem aici? De ce am venit la voi?

Pleoapele Surorii Cleophas se plecară şi ea zâmbi, încet.

— Spre deosebire de fraţii noştri fără grai, noi nu putem citi minţile aici, în Fortăreaţă. Prin urmare, ne bizuim pe o reţea de informaţii, în cea mai mare parte de încredere. Presupun că vizita asta are o legătură cu situaţia în care se află Jace Lightwood – de vreme ce sora lui e aici – şi fiul tău, Jonathan Morgenstern.

— Avem o dilemă, zise Jocelyn. Jonathan Morgenstern complotează împotriva Conclavului, ca şi tatăl său. Conclavul a emis un ordin de ucidere a lui. Dar Jace – Jonathan Lightwood – este foarte iubit de familia sa, care n-a făcut niciun rău, şi de fiica mea. Dilema este că Jace şi Jonathan sunt legaţi printr-o vrajă de sânge foarte veche.

— Vrajă de sânge? Ce soi de vrajă de sânge?

Jocelyn scoase însemnările lui Magnus din buzunarul costumului de luptă şi i le întinse. Cleophas le studie cu o privire intensă, arzătoare. Isabelle văzu cu o tresărire că degetele mâinilor ei erau foarte lungi – nu lungi într-un fel elegant, ci grotesc, de parcă oasele i-ar fi fost întinse astfel încât fiecare mână semăna cu un păianjen albinos. Unghiile erau pilite ascuţit, vârful fiecăreia fiind de electrum.

Cleophas clătină din cap.

— Surorile au prea puţină experienţă cu vrăjile de sânge.

Culoarea de flacără a ochilor ei păru să se aprindă şi apoi să se stingă, iar în momentul următor o altă umbră apăru în spatele suprafeţei ca de gheaţă a zidului de *adamas.* De data asta, Isabelle urmări mai atentă cum cea de-a doua Soră de Fier ieşi din el. Era ca şi cum ai privi pe cineva ieşind dintr-o ceaţă de fum alb.

— Soră Dolores, zise Cleophas, dându-i însemnările lui Magnus nou-sositei.

Arăta foarte asemănătoare cu Cleophas – aceeaşi statură înaltă şi slabă, acelaşi veşmânt alb, acelaşi păr lung, deşi,

în cazul ei, era cărunt şi prins la capetele celor două cozi împletite cu sârmă de aur. În pofida părului cărunt, faţa îi era perfect netedă, iar culoarea de foc a ochilor ei, foarte intensă.

— Poţi înţelege ceva din asta?

Dolores aruncă rapid o privire peste pagini.

— O vrajă de îngemănare, zise ea. Foarte asemănătoare cu ceremonia noastră de *parabatai,* dar alianţa sa este demonică.

— Ce o face demonică? întrebă Isabelle. Dacă vraja de *parabatai* e nevătămătoare…

— Chiar este? o întrerupse Cleophas, dar Dolores îi aruncă o privire lungă, potolind-o.

— Ritualul *parabatai* leagă doi indivizi, dar le lasă voinţele libere, explică Dolores. Aceasta îi leagă pe cei doi, dar îl face pe unul subordonat voinţei celuilalt. Ceea ce crede individul principal, va crede şi celălalt; ceea ce doreşte cel dintâi, va dori şi celălalt. Vraja înlătură cu totul liberul-arbitru al partenerului secund şi de aceea este demonică. Pentru că liberul-arbitru este ceea ce ne face creaturi ale Cerului.

— Se pare, de asemenea, că face ca atunci când unul este rănit, şi celălalt să fie rănit, zise Jocelyn. Putem presupune că acelaşi lucru se întâmplă şi dacă moare?

— Da. Niciunul nu va supravieţui morţii celuilalt. Asta, din nou, nu face parte din ritualul nostru de *parabatai,* căci e prea crud.

— Întrebarea noastră pentru voi, zise Jocelyn, este dacă există vreo armă gata lucrată sau pe care aţi putea s-o creaţi voi, care să-l rănească numai pe unul, dar nu şi pe celălalt. Sau care să-i poată separa.

Sora Dolores se uită din nou la însemnări, apoi i le dădu lui Jocelyn. Mâinile ei, ca şi ale celeilalte surori, erau lungi şi subţiri, albe ca aţa dentară.

— Nicio armă pe care am lucrat-o noi sau pe care am putea s-o lucrăm vreodată n-ar putea face asta.

Isabelle îşi strânse pumnul pe lângă corp, unghiile intrându-i în carne.

— Vreţi să spuneţi că nu există nimic?

— Nimic pe lumea asta, zise Dolores. O sabie de-a Cerului sau de-a Iadului ar putea să-i separe. Sabia Arhanghelului Mihail, cu care Iosua a luptat la Ierihon, căci ea e insuflată cu focul ceresc. Şi mai sunt săbiile lucrate în negura Tălpii Iadului care s-ar putea să vă ajute, deşi cum s-ar putea obţine vreuna nu ştiu.

— Şi am fi împiedicate de Lege să vă spunem, chiar dacă am şti, zise Cleophas cu asprime. Înţelegeţi, desigur, că va trebui să raportăm Conclavului această vizită a voastră…

— Dar sabia lui Iosua? o întrerupse Isabelle. Puteţi s-o obţineţi? Sau noi?

— Numai un înger vă poate dărui acea sabie, zise Dolores. Iar să invoci un înger înseamnă să atragi pârjolul focului ceresc.

— Dar Raziel…, începu Isabelle.

Buzele lui Celophas se strânseră într-o linie subţire.

— Raziel ne-a lăsat Instrumentele Mortale ca să poată fi chemat de noi la vremea celei mai mari restrişti. Acea unică şansă a fost irosită când l-a invocat Valentine. N-o să mai putem niciodată să-i constrângem puterea. A fost o crimă să-i fie folosite Instrumentele în felul acela. Unicul motiv pentru care Clarissa Morgenstern a scăpat de vinovăţie a fost că tatăl ei l-a invocat, nu ea însăşi.

— Soţul meu a invocat şi un alt înger, zise Jocelyn, cu voce stăpânită. Pe îngerul Ithuriel. L-a ţinut prizonier ani de-a rândul.

Ambele Surori şovăiră, apoi Dolores răspunse.

— Este o crimă de neiertat să capturezi un înger, zise ea. Conclavul n-ar aproba-o niciodată. Chiar dacă invocaţi vreunul, nu l-aţi putea niciodată sili să vă dea ascultare. Nu există nicio vrajă pentru asta. N-o să puteţi convinge niciodată un înger să vă dea sabia arhanghelului; o puteţi lua cu forţa de la înger, dar nu există un păcat mai greu. Mai bine moare Jonathan al tău, decât să fie astfel pângărit un înger.

La acestea, Isabelle, a cărei enervare crescuse treptat, explodă.

— Asta e problema cu voi – cu toţi, Surorile de Fier şi Fraţii Tăcuţi. Indiferent ce v-au făcut ca să vă schimbe din vânători de umbre în ceea ce sunteţi, v-au smuls toate sentimentele din voi. Om fi noi în parte îngeri, dar suntem şi oameni, în acelaşi timp. Voi nu înţelegeţi dragostea, sau lucrurile pe care le fac oamenii din dragoste, sau familia…

O flacără se aprinse în ochii portocalii ai lui Dolores.

— Eu am avut o familie, zise ea. Un soţ şi copii, cu toţii ucişi de către demoni. Nu mi-a mai rămas nimic. Întotdeauna am avut o abilitate de a da formă lucrurilor cu mâinile mele, aşa că am devenit o Soră de Fier. Pacea pe care mi-a adus-o intrarea în ordin este o pace pe care nu cred c-aş fi găsit-o vreodată în altă parte. Tocmai de aceea mi-am ales numele de Dolores, „durere”. Aşa că nu îndrăzni să ne spui tu nouă ce ştim sau ce nu ştim despre suferinţă sau calităţile umane.

— Nu ştiţi nimic, se răsti Isabelle. Sunteţi la fel de dure ca pietrele de demoni. Nu-i de mirare că vă înconjuraţi de ele.

— Focul supune aurul, Isabelle Lightwood, zise Cleophas.

— Oh, mai taci, zise Isabelle. Nu ne-aţi ajutat cu nimic, niciuna dintre voi.

Se răsuci pe călcâie, întorcându-le spatele, şi porni cu paşi hotărâţi peste pod, abia dând atenţie cuţitelor care, din loc în loc, transformau cărarea într-o capcană mortală, lăsând antrenamentul îndelungat s-o călăuzească. Ajunse în capătul celălalt şi ieşi pe porţi; abia afară cedă nervos. Îngenunchind printre muşchi şi stânci vulcanice, sub marele cer cenuşiu, începu să tremure în tăcere, deşi nicio lacrimă nu-i curse.

I se păru că trec secole până ce auzi un pas uşor în spate şi apoi Jocelyn îngenunche şi îşi petrecu braţele în jurul ei. Ciudat, Isabelle descoperi că n-o deranja. Cu toate că n-o plăcuse niciodată prea mult pe Jocelyn, exista ceva atât de universal *matern* în îmbrăţişarea ei, încât Isabelle se lăsă mângâiată, aproape în pofida voinţei sale.

— Vrei să ştii ce-au spus, după ce ai plecat? întrebă

Jocelyn, când tremurul lui Isabelle se mai domolise.

— Sunt sigură că au comentat cum că sunt o ruşine pentru vânătorii de umbre de pretutindeni *et caetera.*

— De fapt, Cleophas a spus că ai fi o excelentă Soră de Fier şi că, dacă vei fi vreodată interesată, să le dai de veste.

Jocelyn îi mângâia uşor părul.

Cu toată supărarea, Isabelle se înecă de râs. Îşi ridică ochii spre Jocelyn.

— Spune-mi, zise ea.

Mâna lui Jocelyn se opri în aer.

— Ce să-ţi spun?

— Cine a fost. Cea cu care a avut tata o aventură. Nu înţelegi. De fiecare dată când văd o femeie de vârsta mamei, mă întreb dacă a fost ea. Sora lui Luke. Consulul. Tu…

Jocelyn oftă.

— A fost Annamarie Highsmith. A murit în atacul lui Valentine asupra oraşului Alicante. Mă îndoiesc că ai cunoscut-o vreodată.

Isabelle se pregăti să spună ceva, apoi se răzgândi.

— N-am auzit numele ăsta până acum.

— Bine. Jocelyn îi dădu o şuviţă de păr la o parte de pe faţă. Te simţi mai bine acum, că ştii?

— Fireşte, minţi Isabelle, uitându-se în pământ. Mă simt mult mai bine.

După masă, Clary se întorsese în dormitorul de la parter, scuzându-se că era epuizată. Cu uşa bine închisă, încercase din nou să-l contacteze pe Simon, deşi îşi dea seama, dată fiind diferenţa de oră între locul în care se afla acum – Italia – şi New York, că existau toate şansele ca el să doarmă. Cel puţin, se ruga ca el să doarmă. Era de departe preferabil să spere asta decât să se gândească la posibilitatea ca inelele să nu funcţioneze.

Nu era în dormitor de mai mult de o jumătate de oră, când se auzi o bătaie în uşă. Ea strigă:

— Intră!

Şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mâini, cu degetele strânse, de parcă ar fi putut ascunde inelul.

Uşa se deschise încet şi Jace se uită la ea din prag. Ea îşi aminti de o altă noapte, în toiul verii, şi de o altă bătaie în uşă. *Jace. Curat, în jeanşi şi un tricou gri, cu părul proaspăt spălat ca un halo de aur ud. Vânătăile de pe faţă deja i se şterseseră, devenind, din violet, pământiu-deschis, şi îşi ţinea mâinile la spate.*

— Hei, zise el.

Mâinile lui erau la vedere acum, şi purta un pulover ce părea moale, de culoarea bronzului, care-i scotea în evidenţă auriul din ochi. Nu exista nicio vânătaie pe faţa lui, iar cearcănele pe care ea aproape că se obişnuise să i le vadă sub ochi dispăruseră.

E mai fericit aşa? Cu adevărat fericit? Şi, dacă e, de la ce îl mai salvezi tu?

Clary alungă vocea firavă din mintea ei şi se sili să zâmbească.

— Care-i treaba?

El rânji. Era un rânjet poznaş, genul care îi făcea sângele lui Clary să curgă mai repede prin vene.

— Vrei să ieşi la o întâlnire?

Luată pe nepregătite, ea se bâlbâi.

— La o… la ce?

— O întâlnire, repetă Jace. Adesea „o chestie plictisitoare pe care trebuie s-o ţii minte la cursurile de istorie”, dar, în cazul de faţă, „o propunere de o seară romantică incandescent de fierbinte cu subsemnatul”.

— Pe bune? Clary nu era sigură cum să reacţioneze. Incandescent de fierbinte?

— Ăsta-s eu, zise Jace. Pentru cele mai multe femei, doar să mă privească în timp ce joc Scrabble şi e destul ca să leşine. Imaginează-ţi dacă aş depune, într-adevăr, un efort în acest scop.

Clary se ridică în capul oaselor şi se uită la hainele ei. Jeanşi, bluză verde mătăsoasă. Se gândi la cosmeticalele din camera aceea ciudată, ca un vechi sanctuar. Nu se putu abţine; îşi dori un pic de gloss de buze.

Jace îi întinse o mână.

— Arăţi splendid, zise el. Hai să mergem.

Ea îi luă mâna şi îl lăsă s-o ridice în picioare.

— Nu ştiu ce să zic…

— Vino.

Vocea lui avea acel ton pe jumătate autozeflemitor, seducător, pe care şi-l amintea din prima seară când începuseră să se cunoască mai bine, când el o dusese sus, la seră, ca să-i arate floarea care înflorea la miezul nopţii.

— Suntem în Italia. Veneţia. Unul dintre cele mai frumoase oraşe din lume. Păcat să nu-l vezi, nu crezi?

Jace o trase spre el, astfel încât ea-i căzu la piept. Materialul bluzei lui era moale la atingere, şi mirosea a săpunul şi şamponul lui obişnuite. Inima ei făcu un plonjon larg în piept.

— Sau am putea rămâne aici, zise el, părând un pic cu răsuflarea tăiată.

— Ca să pot leşina privindu-te cum marchezi un cuvânt triplu? Făcu un efort şi se desprinse de el. Şi scuteşte-mă de glume despre marcat[8], adăugă.

— La naiba, femeie, îmi citeşti gândurile, zise el. Există vreun joc de cuvinte obscen pe care să nu-l anticipezi?

— E puterea mea magică specială. Îţi pot citi în minte când te gândeşti la obscenităţi.

— Adică nouăzeci şi cinci la sută din timp.

Ea-şi lăsă capul pe spate ca să-l privească în ochi.

— *Nouăzeci şi cinci* la sută? Şi în celelalte cinci la sută?

— Oh, ştii tu, chestiile obişnuite – demoni pe care aş putea să-i ucid, rune pe care trebuie să le învăţ, oameni care m-au supărat recent, oameni care m-au supărat nu foarte recent, raţe.

— Raţe?

El trecu peste întrebarea ei, fluturând din mână.

— Bine. Acum, priveşte asta.

O luă de umeri şi o întoarse blând, astfel încât erau amândoi cu faţa în aceeaşi direcţie. O clipă după aceea – ea nu ştia cum – pereţii camerei părură să se topească în

[8] În engleză, *scoring,* care mai înseamnă şi „a obţine sex”.

jurul lor şi Clary se trezi afară, pe caldarâm. Tresări, întorcându-se să se uite în spate, şi văzu doar un zid al unei clădiri vechi, de piatră, cu ferestre la mare înălţime. Şiruri de case asemănătoare mărgineau canalul lângă care stăteau ei. Dacă-şi lungea gâtul spre stânga, putea vedea, în depărtare, cum canalul se deschidea într-un braţ de apă mult mai mare, mărginit de clădiri impunătoare. Pretutindeni mirosea a apă şi a piatră.

— Şmecher, hm? zise Jace, mândru.

Ea se întoarse să se uite la el.

— Raţe? repetă ea.

Un zâmbet înflori la colţul gurii lui Jace.

— Urăsc raţele. Nu ştiu de ce. Pur şi simplu, dintotdeauna.

*

Era încă dimineaţa devreme când Maia şi Jordan sosiră la Sediul Praetor, cartierul general al ordinului Praetor Lupus. Camioneta troncănea şi sălta pe lunga alee albă care traversa pajişti bine tunse spre clădirea masivă ce se ridica precum prova unui vas în depărtare. În spatele acesteia, Maia putea vedea câteva şiruri de copaci şi, mai departe, apa albastră din Sound, la o oarecare distanţă.

— Aici ţi-ai făcut tu pregătirea? întrebă ea. Locul ăsta e superb.

— Nu te lăsa păcălită, zise Jordan, zâmbind. Locul ăsta e o bază de instruire pentru recruţi, subliniat „recruţi”.

Ea îl privi dintr-o parte. El încă mai zâmbea. Dar asta cam făcuse non-stop, de când îl sărutase pe plajă, la răsărit. O parte din Maia se simţea ca şi când o mână o ridicase şi o plasase înapoi, în trecutul ei, când îl iubea pe Jordan mai mult decât şi-ar fi închipuit vreodată, iar o altă parte din ea se simţea total derutată, de parcă s-ar fi trezit într-un peisaj complet necunoscut, departe de viaţa ei obişnuită şi de căldura haitei.

Era foarte ciudat. Nu rău, gândi ea. Numai… ciudat.

Jordan opri pe aleea circulară din faţa casei. Privind-o de aproape, Maia văzu că era construită din blocuri de piatră

aurie, culoarea brun-roşcată a blănii de lup. Uşi negre, duble, erau la capătul scării masive de piatră. În centrul buclei făcute de alee se afla un uriaş cadran solar, pe a cărui faţă înclinată Maia putu vedea că era ora şapte. Pe marginea cadranului erau cioplite cuvintele: NU INDIC DECÂT ORELE DE LUMINĂ A SOARELUI.

Ea îşi deschise portiera şi sări din cabină exact în clipa în care uşile casei se deschiseră şi răsună o voce:

— Pretor Kyle!

Jordan şi Maia îşi ridicară privirile. Pe scară cobora un om de vârstă mijlocie, într-un costum negru-cărbune, cu părul blond încărunţit. Jordan, ştergându-şi orice expresie de pe faţă, înaintă un pas spre el.

— Pretor Scott, zise, aceasta este Maia Roberts, din haita Garroway. Maia, acesta este Pretorul Scott. El conduce Praetor Lupus, în mare măsură.

— Încă din 1 800, cei din familia Scort au condus întotdeauna ordinul Praetor, zise acesta, aruncând o privire spre Maia, care-şi înclină capul, în semn de supunere. Jordan, trebuie să recunosc, nu te aşteptam atât de curând înapoi. Situaţia cu vampirul din Manhattan, Diurnul…

— E sub control, zise Jordan, grăbit. Nu de aceea ne aflăm aici. Problema noastră este cu totul alta.

Pretorul Scott îşi ridică sprâncenele.

— Acum m-ai făcut curios.

— E o chestiune destul de urgentă, zise Maia. Luke Garroway, liderul haitei noastre…

Pretorul Scott îi aruncă o privire tăioasă, reducând-o la tăcere. Poate c-o fi fost el fără o haită, dar era un alfa, lucru care se vedea foarte clar din atitudinea sa. Ochii lui, sub sprâncene groase, erau verzi-cenuşii; în jurul gâtului, pe sub gulerul cămăşii, sclipea pandantivul de bronz al gărzii Praetor, cu o labă de lup gravată pe el.

— Garda alege care chestiuni le va considera urgente, zise el. Nu suntem nici un hotel deschis oaspeţilor nepoftiţi. Jordan a riscat aducându-te aici şi ştie asta. Dacă el n-ar fi fost unul dintre cei mai promiţători absolvenţi, aş

fi putut să vă trimit pe amândoi la plimbare.

Jordan se prinse cu degetele mari de găicile curelei jeanşilor şi îşi lăsă privirea în pământ. În clipa următoare, Pretorul Scott îşi puse mâna pe umărul lui.

— Dar, zise el, tu eşti unul dintre cei mai promiţători absolvenţi. Şi arăţi foarte obosit; văd că n-ai dormit toată noaptea. Veniţi şi o să discutăm în biroul meu.

Biroul se dovedi a fi la capătul unui hol de intrare lung şi întortocheat, elegant îmbrăcat în lambriuri de lemn închis la culoare. Casa era însufleţită de larma vocilor, iar un afiş era bătut în ţinte, în perete, lângă o scară ce ducea la etaj.

REGULILE CASEI
° Nu vă preschimbaţi pe holuri.
° Nu urlaţi.
° Nu purtaţi argint.
° Hainele trebuie purtate tot timpul. TOT TIMPUL.
° Nu vă încăierări. Nu vă muşcaţi.
° Însemnaţi-vă toată mâncarea înainte de a o pune în frigiderul comun.

Mirosul micului dejun care se pregătea plutea prin aer, făcând stomacul Maiei să chiorăie. Pretorul Scott păru amuzat:

— O să pun pe cineva să ne pregătească un platou cu gustări, dacă ţi-e foame.

— Mersi, murmură Maia.

Ajunseseră la capătul holului şi Pretorul Scott deschise o uşă pe care scria BIROU.

Sprâncenele vârcolacului mai în vârstă se uniră la mijloc.

— Rufus, zise el, ce cauţi aici?

Maia privi peste umărul lui. Biroul era o cameră mare, dezordonată într-un mod plăcut. Avea o fereastră panoramică dreptunghiulară, care dădea spre pajiştile vaste, pe care grupuri de tineri, în majoritate, executau ceea ce părea să fie instrucţie militară, purtând pantaloni de trening dublaţi şi maiouri. Pereţii camerei erau

căptuşiţi cu cărţi despre licantropie, multe în latină, dar Maia recunoştea cuvântul *lupus.* Biroul era o placă de marmură sprijinită pe statuile a doi lupi care-şi arătau colţii.

În faţa biroului erau două fotolii. Într-unul stătea un bărbat – un vârcolac – vânjos, cu umerii aduşi şi mâinile strânse una într-alta.

— Pretore, zise el, cu voce răguşită, sperasem să vorbesc cu tine referitor la incidentul din Boston.

— Cel în care i-ai rupt piciorul celui ce-ţi fusese dat în custodie? întrebă Pretorul sec. O să vorbim despre asta, Rufus, dar nu în momentul ăsta. Trebuie să mă ocup de ceva mai urgent.

— Dar, Pretore…

— Asta-i tot, Rufus, zise Pretorul pe tonul ridicat al unui lup alfa ale cărui ordine nu trebuie comentate. Adu-ţi aminte, acesta este un loc de reabilitare. Din aceasta face parte şi a învăţa să respecţi autoritatea.

Mormăind în barbă, Rufus se ridică din fotoliu. Abia când se ridică, Maia îşi dădu seama, cu o tresărire, de urieşenia lui. Îi depăşea cu mult şi pe ea şi pe Jordan, tricoul lui negru întinzându-se peste piept, cu mânecile gata să crape pe bicepşi. Capul îi era proaspăt ras, faţa însemnată cu urme roşii de gheare pe un obraz, ca brazdele săpate în pământ. El îi aruncă o privire acră, în timp ce trecea pe lângă ei, cu paşi apăsaţi, ieşind pe hol.

— Bineînţeles, murmură Jordan, unii dintre noi sunt mai uşor de reabilitat decât alţii.

Când paşii grei ai lui Rufus se stinseră pe hol, Scott se aruncă în jilţul cu spătar înalt din spatele biroului şi mânui un intercom şocant de modern. După ce comandă micul dejun pe un ton concis, se lăsă pe spate, cu mâinile prinse la ceafă.

— Sunt ochi şi urechi, zise el.

În vreme ce Jordan îi relata Pretorului Scott povestea şi rugămintea lor, Maia nu-şi putea împiedica ochii şi mintea să hoinărească. Se întrebă cum era să fii crescut acolo, în acea elegantă casă a regulilor şi regulamentelor, faţă de

libertatea comparativ lipsită de legi a haitei. La un moment dat, un vârcolac îmbrăcat complet în negru – părea să fie uniforma Pretorilor – intră, aducând felii de friptură de vită, brânză şi băuturi cu proteine pe o tavă de cositor. Maia cercetă din ochi tava cu oarecare dezamăgire. Era adevărat că vârcolacii aveau nevoie de mai multe proteine decât oamenii obişnuiţi, mult mai multe, totuşi, friptură de vită la micul dejun?

— O să descoperi, îi zise Pretorul Scott, în timp ce Maia îşi bea coctailul de proteine cu băgare de seamă, că zahărul rafinat e dăunător vârcolacilor. Dacă nu-l mai consumi o perioadă, o să încetezi să-l mai doreşti. Nu v-a spus asta liderul haitei voastre?

Maia încercă să şi-l imagineze pe Luke, căruia îi plăcea să facă clătite în forme ciudate şi amuzante, ţinându-i predici despre zahăr, dar nu-i ieşi. Totuşi, nu era cazul să pomenească despre asta.

— Nu, a spus, fireşte, zise ea. Eu tind să, oh, recad în păcat în momentele de stres.

— Înţeleg îngrijorarea ta pentru conducătorul haitei, zise Scott.

Un Rolex de aur sclipi la încheietura mâinii sale.

— În mod normal, noi promovăm o politică de strict neamestec referitor la chestiunile care nu sunt legate de repudiaţii pifani. Într-adevăr, nu facem o prioritate din situaţia vârcolacilor faţă de a celorlalţi repudiaţi, deşi numai licantropii sunt primiţi la Praetor.

— Păi, tocmai de aceea avem nevoie de ajutorul vostru, zise Jordan. Haitele sunt, prin natura lor, în continuă mişcare, în tranziţie. Ele nu au ocazia să construiască lucruri ca bibliotecile de cunoştinţe acumulate. Nu spun că nu au înţelepciune, dar totul este în tradiţie orală şi fiecare haită ştie alte lucruri. Putem să ne ducem de la o haită la alta şi poate că vom găsi pe cineva care să ştie cum să-l vindece pe Luke, dar nu avem *timp.* Aici – făcu un gest spre cărţile ce căptuşeau pereţii – este cel mai asemănător lucru pe care vârcolacii îl au cu, să zicem, arhivele Fraţilor Tăcuţi sau cu Labirintul Spiralat al magicienilor.

Scott nu păru convins. Maia îşi aşeză paharul de coctail de proteine pe masă.

— Şi Luke nu e orice conducător de haită, zise ea. Este reprezentantul licantropilor din Consiliu. Dacă îl ajuţi să se vindece, vei şti că ordinul Praetor va avea întotdeauna un susţinător în Consiliu.

Ochii lui Scott clipiră.

— Interesant, zise el. Prea bine. O să arunc o privire prin cărţi. O să dureze probabil câteva ore. Jordan, ţi-aş sugera ca, în caz că vei conduce până înapoi, în Manhattan, să te odihneşti puţin. N-am vrea să-ţi turteşti camionul de vreun copac.

— Aş putea conduce eu…, începu Maia.

— Şi tu arăţi la fel de obosită. Jordan, după cum ştii, întotdeauna va fi o cameră pentru tine aici, la Sediul Praetor, chiar dacă ai absolvit. Şi Nick e în misiune, aşa că este un pat şi pentru Maia. De ce nu vă duceţi amândoi la odihnă şi vă chem eu când termin?

Se răsuci în jilţul lui, ca să examineze cărţile de pe pereţi.

Jordan îi făcu semn Maiei că era timpul să plece; ea se ridică,scuturându-şi firimiturile de pe jeanşi. La jumătatea drumului spre uşă, Pretorul Scott vorbi din nou:

— Oh, Maia Roberts, zise, iar în voce avea o notă de avertisment. Sper că înţelegi că, atunci când faci promisiuni în numele altor persoane, pe capul tău cade să te asiguri că ele vor fi ţinute.

*

Simon se trezi simţindu-se în continuare frânt de oboseală, clipind în întuneric. Draperiile negre şi groase de la fereastră lăsau să pătrundă foarte puţină lumină, dar ceasul lui interior îi spunea că era ziuă. Asta şi faptul că Isabelle plecase, partea ei de pat fiind răvăşită, cuverturile date peste cap.

Era ziuă şi el nu vorbise cu Clary de când plecase. Îşi ridică mâna dreaptă în faţa ochilor şi examină inelul de aur de pe deget. Delicat, era gravat cu nişte desene sau

cuvinte dintr-un alfabet pe care el nu-l cunoştea.

Încleştându-şi maxilarul, se ridică şi atinse inelul.

Clary?

Răspunsul veni imediat şi foarte clar. El aproape că pică din pat de uşurare.

Simon. Slavă Domnului.

Poţi vorbi?

Nu.

El mai degrabă simţi decât auzi o încordată distracţie în vocea ei mintală.

Mă bucur că ai vorbit cu mine, dar acum nu-i momentul. Nu sunt singură.

Dar eşti bine?

Sunt bine. Nu s-a întâmplat nimic deocamdată. Încerc să adun informaţii. Îţi promit c-o să vorbesc cu tine în clipa în care aud ceva.

OK. Ai grijă de tine.

Şi tu.

Şi dispăru. Dându-şi picioarele jos de pe saltea, Simon făcu ce putu să-şi aranjeze părul ciufulit de somn şi ieşi să vadă dacă se mai trezise cineva.

Şi se treziseră. Alec, Magnus, Jocelyn şi Isabelle erau în jurul mesei din livingul lui Magnus. Dacă Alec şi Magnus erau în jeanşi, Jocelyn şi Isabelle îmbrăcaseră costumele de luptă, Isabelle având biciul înfăşurat pe braţul drept. Ea-şi ridică privirea când îl văzu intrând, dar nu-i zâmbi; umerii îi erau încordaţi, gura strânsă într-o linie subţire. Cu toţii aveau câte o cană de cafea în faţă.

— Există un motiv pentru care ritualul Instrumentelor Mortale a fost atât de complicat.

Magnus făcu zaharniţa să plutească până la el şi îşi turnă din praful alb în cafea.

— Îngerii răspund la porunca Domnului, nu a fiinţelor omeneşti – nici măcar a vânătorilor de umbre. Invocă-l pe unul şi foarte probabil te vei trezi spulberat de mânia divină. Esenţa ritualului Instrumentelor Mortale nu era că astfel i se îngăduia cuiva să-l invoce pe Raziel. Ci era că ritualul îl proteja pe cel care invoca de mânia Îngerului,

odată ce chiar apărea.

— Valentine…, începu Alec.

— Da, Valentine a invocat, de asemenea, un înger minor. Dar acesta nu i-a vorbit niciodată, este? Nu i-a dat niciodată niciun strop de ajutor, cu toate că i-a recoltat sângele. Şi chiar şi atunci trebuie să fi folosit vrăji incredibil de puternice numai ca să-l ţină legat. După câte am înţeles, i-a legat viaţa de temeliile conacului Wayland, şi de aceea, când îngerul a murit, conacul s-a prăbuşit şi s-a făcut praf. Magnus bătu cu o unghie vopsită în albastru în cana lui şi continuă: Şi s-a damnat singur. Indiferent dacă voi credeţi în Iad şi Rai sau nu, el s-a damnat cu siguranţă. Când l-a invocat pe Raziel, Raziel l-a doborât. În parte, ca răzbunare pentru ceea ce Valentine îi făcuse fratelui său înger.

— De ce vorbim despre invocarea îngerilor? întrebă Simon, cocoţându-se pe marginea mesei lungi.

— Isabelle şi Jocelyn au fost să le vadă pe Surorile de Fier, zise Alec. Să caute o armă care să poată fi folosită împotriva lui Sebastian fără să-l afecteze pe Jace.

— Şi există vreuna?

— Nimic din lumea asta, zise Isabelle. Asta ar putea s-o facă fie o armă cerească, fie una cu o legătură demoniacă serioasă. Noi cântăream prima opţiune.

— Să invocaţi un înger ca să vă dea o armă?

— S-a mai întâmplat, zise Magnus. Raziel i-a dăruit Sabia Mortală lui Jonathan Vânătorul de Umbre. În legendele vechi, în noaptea de dinaintea bătăliei pentru Ierihon, a apărut un înger care i-a dat lui Iosua o sabie.

— Hm, făcu Simon. Eu credeam că îngerii aveau legătură numai cu pacea, nu cu armele.

Magnus pufni cu dispreţ.

— Îngerii nu sunt doar mesageri. Sunt soldaţi. Mihail se zice că a condus armate. Şi nu sunt răbdători din fire îngerii. Cu siguranţă nu la vicisitudinile fiinţelor omeneşti. Oricine ar încerca să-l invoce pe Raziel fără Instrumentele Mortale care să-l protejeze ar fi probabil nimicit pe loc. Demonii sunt mai lesne de invocat. Sunt şi mai numeroşi,

şi mulţi dintre ei sunt slabi. Dar, pe de altă parte, un demon slab nu te poate ajuta cine ştie ce…

— Nu putem invoca un demon, zise Jocelyn, şocată. Conclavul…

— Credeam că nu-ţi mai pasă de părerea Conclavului de mulţi ani, zise Magnus.

— Nu-i vorba numai de mine, replică Jocelyn. Ci de voi toţi. De Luke. De fiica mea. Dacă ar afla Conclavul…

— Ei bine, Conclavul n-o să afle, nu-i aşa? zise Alec, cu vocea lui, de regulă blândă, ascuţită. Doar dacă nu le spui tu.

Jocelyn se uită de la faţa impasibilă a lui Isabelle la cea întrebătoare a lui Magnus şi înapoi în ochii albaştri ai lui Alec.

— Chiar vă gândiţi serios la asta? Să invocaţi un demon?

— Păi, nu pe oricare, zise Magnus. Pe Azazel.

Ochii lui Jocelyn fulgerară de mânie:

— *Azazel?*

Se uită din nou la ceilalţi, de parcă ar fi căutat sprijin, dar Izzy şi Alec îşi plecaseră privirile în cănile lor, iar Simon doar ridică din umeri.

— Nu ştiu cine e Azazel, zise el. Nu e pisoiul din *Ştrumfii*?

Îşi aruncă şi el privirea spre ceilalţi, dar Isabelle doar îşi ridică fruntea şi-şi dădu ochii peste cap la el.

Clary? gândi el.

Vocea ei apăru în mintea lui, plină de îngrijorare. *Ce-i? Ce s-a întâmplat? A aflat mama că am plecat?*

Nu încă, gândi el, drept răspuns. *Azazel e pisoiul din* Ştrumfii?

Urmă o pauză lungă. *Ăla era Azrael, Simon. Şi nu mai folosi inelele magice pentru întrebări despre ştrumfi.*

Şi tăcu. Simon îşi ridică privirea de la mâna lui şi întâlni ochii lui Magnus, care se uita la el derutat.

— Nu e un pisoi, Sylvester, zise el. Este un Demon Căpetenie. Locotenent al Iadului şi Făurar al Armelor. A fost un înger care i-a învăţat pe oameni cum să-şi facă arme, când înainte de asta meşteşugul îl cunoşteau doar

îngerii. Asta i-a adus căderea, iar acum e un demon. „Dar pământul a fost murdărit de învăţăturile necurate ale lui Azazel. Şi de aceea el trebuie să fie făcut răspunzător de toate crimele.”

Alec se uită la Magnus uimit.

— De unde ştii toate astea?

— E un prieten de-al meu, zise Magnus şi, observându-le expresiile, oftă. OK, nu chiar. Dar e în *Cartea lui Enoch.*

— Pare periculos, se încruntă Alec. Pare să fie chiar mai presus de un demon căpetenie. Ca Lilith.

— Din fericire, este deja legat, zise Magnus. Dacă îl invoci, forma lui spirituală va veni la tine, dar forma lui corporală va rămâne legată de stâncile ascuţite din Duduael.

— Stâncile ascuţite din… Oh, nu contează, zise Isabelle, strângându-şi părul lung într-un conci. El este demonul armelor. Bine. Eu zic să facem o încercare.

— Nu pot să cred că vă gândiţi măcar la una ca asta, zise Jocelyn. Eu am învăţat, privindu-mi soţul, ce poate face joaca de-a invocarea demonilor. Clary…

Atunci se opri, ca şi când ar fi simţit privirea atentă a lui Simon asupra ei, şi se întoarse.

— Simon, zise ea, ştii cumva, Clary s-a trezit? Noi am lăsat-o dormind, dar e aproape unsprezece.

Simon şovăi.

— Nu ştiu.

Asta, îşi spuse el, era adevărat. Indiferent unde se afla Clary, *s-ar fi putut* să doarmă. Chiar dacă adineauri vorbise cu ea.

Jocelyn păru derutată.

— Dar n-ai fost în cameră cu ea?

— Nu, n-am fost. Eu am fost cu…

Simon se întrerupse, dându-şi seama de groapa pe care tocmai şi-o săpase. Erau trei dormitoare de oaspeţi. Jocelyn fusese într-unul, Clary în altul. Ceea ce, evident, însemna că el trebuie să fi dormit în a treia cameră, cu…

— Isabelle? zise Alec, ridicându-şi sprâncenele. Ai dormit în camera lui Isabelle?

Isabelle flutură din mână.

— Nu-i nevoie să-ţi faci griji, frate mai mare. Nu s-a întâmplat nimic. Bineînţeles, adăugă ea, când umerii lui Alec se relaxară, eu am fost complet fără cunoştinţă de la alcool, aşa că în realitate ar fi putut face orice ar fi vrut, că tot nu m-aş fi trezit.

— Oh, las-o baltă, zise Simon. Tot ce-am făcut a fost să-ţi povestesc tot scenariul din *Războiul Stelelor.*

— Nu cred că-mi amintesc de asta, zise Isabelle, luând o prăjiturică din platoul de pe masă.

— Oh, da? Cine era cel mai bun prieten din copilărie al lui Luke Skywalker?

— Biggs Darklighter, răspunse Isabelle imediat, apoi lovi în masă cu palma. Vai, cum m-ai păcălit!

Totuşi zâmbi cu gura până la urechi, pe după prăjitură.

— Ah, zise Magnus. Dragoste de fanatici ai calculatoarelor. E o chestie frumoasă, fiind în acelaşi timp şi subiect de zeflemea şi de ilaritate pentru aceia dintre noi care suntem mai sofisticaţi.

— Bine, gata! Jocelyn se ridică în picioare. Mă duc s-o iau pe Clary. Dacă aveţi de gând să invocaţi un demon, nu vreau să fiu aici şi nu vreau să fie nici fiica mea.

Se îndreptă spre hol.

Simon îi tăie calea.

— Nu poţi face asta, zise el.

Jocelyn se uită la el cu o faţă hotărâtă.

— Ştiu că o să spui că ăsta e cel mai sigur loc pentru noi, Simon, dar cu un demon invocat, eu pur şi simplu…

— Nu de-asta. Simon trase adânc aer în piept, ceea ce nu-i fu de folos, de vreme ce sângele lui nu mai procesa oxigenul. Simţea o uşoară greaţă. Nu poţi s-o trezeşti, spuse, pentru că… pentru că nu e aici.

10

VÂNĂTOAREA SĂLBATICĂ

Vechea odaie a lui Jordan de la Sediul Praetor arăta ca orice alt dormitor din oricare alt colegiu. Avea două paturi de fier, fiecare aşezat la un alt perete. Pe fereastra care le despărţea se puteau vedea pajiştile verzi, aflate la trei caturi mai jos. Partea de cameră a lui Jordan era aproape goală – părea că îşi luase cea mai mare parte a fotografiilor şi cărţilor cu el în Manhattan –, deşi mai erau câteva poze prinse de perete cu plaja şi oceanul, ca şi o placă de surf rezemată de un perete. Un mic fior o străbătu pe Maia când văzu că pe noptieră era o fotografie cu ramă aurie, a ei cu Jordan, făcută la Ocean City, cu aleea podită şi plaja în spatele lor.

Jordan se uită la fotografie, apoi din nou la ea şi roşi. Îşi aruncă geanta pe pat şi îşi scoase jacheta, cu spatele la ea.

— Când se întoarce colegul tău de cameră? întrebă ea, în tăcerea deodată stingheritoare.

Nu prea ştia de ce amândoi erau stânjeniţi. Cu siguranţă nu aşa fuseseră în camionetă, dar acum, aici, în camera lui Jordan, anii pe care îi petrecuseră fără să-şi vorbească păreau să-i separe.

— Cine ştie? Nick e în misiune. Sunt periculoase. S-ar putea să nu se întoarcă.

Jordan vorbea cu resemnare. Îşi puse jacheta pe speteaza unui scaun.

— De ce nu te întinzi? Eu mă duc să fac un duş.

Se îndreptă spre baie, care – Maia fu uşurată să vadă – era lipită de camera lui. Nu avea chef să aibă de-a face cu una din acele băi-comune-la-capătul-holului.

— Jordan…, începu ea, dar el deja închisese uşa băii în urma lui.

Putu auzi apa curgând. Cu un suspin, îşi scoase pantofii şi se întinse pe patul lui Nick cel absent. Pătura era în carouri bleumarin şi mirosea a conuri de pin. Îşi ridică privirea şi văzu că tavanul era tapetat cu fotografii. Acelaşi băiat blond şi vesel, care părea să aibă vreo şaptesprezece ani, îi zâmbea din fiecare fotografie. Nick, ghici ea. Părea fericit. Oare Jordan fusese fericit aici, la Sediul Praetor?

Întinse mâna şi întoarse spre ea fotografia cu ei doi. Fusese făcută cu ani în urmă, când Jordan era piele şi os şi când ochii mari, de culoarea alunei, îi dominau faţa. Se ţineau în braţe şi arătau arşi de soare şi fericiţi. Vara le înnegrise amândurora pielea şi decolorase şuviţe din părul Maiei, iar Jordan avea capul uşor întors spre ea, de parcă urma să-i spună ceva sau s-o sărute. Nu-şi mai putea aduce aminte exact. Nu acum.

Se gândi la băiatul în patul căruia stătea, băiatul care s-ar fi putut să nu se mai întoarcă niciodată. Se gândi la Luke, care murea încet, şi la Alaric, Gretel, Justine, Theo şi toţi ceilalţi din haita ei care-şi pierduseră viaţa în războiul împotriva lui Valentine. Se gândi la Max şi la Jace, doi Lightwood pierduţi – căci, trebuia să admită în sinea ei, nu credea că Jace se va mai întoarce vreodată. Iar în cele din urmă, în mod ciudat, se gândi la Daniel, fratele pe care nu-l plânsese niciodată şi, spre surprinderea ei, simţi usturimea lacrimilor în spatele pleoapelor.

Se ridică brusc în capul oaselor. Simţea că se învârte pământul sub ea şi ea încerca să se agaţe, neajutorată, ca să nu se rostogolească într-un abis. Putea simţi întunericul închizându-se în jurul ei. Cu Jace pierdut şi Sebastian în libertate, lucrurile nu puteau deveni decât mai întunecate. Nu aveau să urmeze decât mai multe pierderi şi mai multă moarte. Trebui să recunoască, după multe săptămâni, cel mai vie se simţise în acele momente de la răsărit, când se sărutase cu Jordan la el în maşină.

Ca într-un vis, se ridică în picioare. Străbătu camera şi deschise uşa de la baie. Duşul era o cabină de sticlă

jivrată; prin ea, putea vedea silueta lui Jordan. Se îndoia că el o auzise peste zgomotul apei curgând. Îşi scoase puloverul, jeanşii şi lenjeria de corp. Trăgând aer în piept, traversă încăperea, deschise uşa cabinei şi păşi înăuntru.

Jordan se întoarse, dându-şi părul ud la o parte din ochi. Din duş curgea apă fierbinte, iar faţa lui era roşie, ceea ce-i făcea ochii să lucească de parcă apa i-ar fi lustruit. Sau poate că n-a fost doar apa de vină pentru năvala sângelui pe sub piele când se uită la ea – la ea toată. Ea îi susţinu privirea hotărâtă, fără stinghereală, urmărind cum pandantivul de Praetor Lupus îi strălucea în adâncitura udă de la baza gâtului şi cum clăbucii de săpun alunecau peste umerii şi pieptul lui, în vreme ce el se uita la ea, clipind ca să-şi scoată apa din ochi. Era frumos, dar, la drept vorbind, ea întotdeauna îl considerase astfel.

— Maia? zise el, şovăind. Tu…?

— Sst!

Îi puse un deget pe buze, cu cealaltă mână închizând uşa cabinei de duş. Apoi făcu un pas mai aproape, încolăcindu-şi braţele în jurul lui, lăsând apa să-i cureţe pe amândoi de întuneric.

— Nu vorbi. Doar sărută-mă.

Şi o sărută.

— Cum adică, pentru numele Îngerului, Clary nu-i aici? întrebă Jocelyn, albă la faţă. De unde ştii, dacă abia acum te-ai trezit? Unde s-a dus?

Simon înghiţi în sec. Crescuse cu Jocelyn aproape ca o a doua mamă pentru el. Era obişnuit cu protecţia ei învăluitoare pentru fiica sa, dar ea întotdeauna îl privise ca pe un aliat în asta, cineva care putea sta între Clary şi primejdiile lumii. Acum se uita la el ca la un duşman.

— Mi-a trimis un mesaj, aseară…, începu Simon, apoi se opri când Magnus îi făcu semn spre masă.

— Ai putea să stai jos, zise el.

Isabelle şi Alec, de o parte şi de alta a lui Magnus, priveau scena cu ochii mari, însă magicianul nu arăta prea surprins.

— Spune-ne ce se petrece. Am senzaţia că asta o să dureze nişte timp.

Dură, deşi nu atât cât ar fi sperat Simon. Când termină de explicat, cocoşat în scaunul lui şi cu ochii plecaţi în tăblia zgâriată a mesei lui Magnus, îşi ridică fruntea şi o descoperi pe Jocelyn fixându-l cu o privire verde la fel de îngheţată ca apa arctică.

— Ai lăsat-o pe fiica mea să plece… cu *Jace*… într-un loc de negăsit, de neurmărit, unde niciunul dintre noi nu o poate contacta?

Simon se uită la mâinile lui.

— Eu pot s-o contactez, zise el, ridicând mâna dreaptă, cu inelul de aur pe deget. Ţi-am mai spus. Am auzit-o azi-dimineaţă. A spus că era bine.

— N-ar fi trebuit s-o laşi să plece, în primul rând!

— Nu am *lăsat-o.* Ar fi plecat oricum. M-am gândit că poate e mai bine să aibă un fel de frânghie de salvare, de vreme ce tot n-aş fi putut-o opri.

— Ca să fim drepţi, zise Magnus, nici eu nu cred că ar fi putut-o opri cineva. Clary face ce vrea. Se uită la Jocelyn: Nu poţi s-o ţii într-o cuşcă.

— Am avut *încredere* în tine, se răsti ea la Magnus. Cum a ieşit de aici?

— A făcut un Portal.

— Dar ai spus că erau protecţii…

— Ca să ţină pericolele afară, nu pe oaspeţi înăuntru. Jocelyn, fiica ta nu e proastă şi face ceea ce crede ea că este bine. Nu poţi s-o împiedici. Nimeni nu poate s-o împiedice. *Seamănă foarte mult cu mama ei.*

Jocelyn se uită la Magnus pentru o clipă, cu gura întredeschisă, iar Simon îşi dădu seama că de bună seamă Magnus trebuie s-o fi cunoscut pe mama lui Clary când era tânără, atunci când îl trădase pe Valentine şi Cercul şi fusese cât pe-aci să-şi piardă viaţa în Răzmeriţă.

— Ea e doar o fetiţă, zise Jocelyn, întorcându-se spre Simon. Ai vorbit cu ea? Folosind… inelele astea? De când a plecat?

— În dimineaţa asta, zise Simon. A spus că e bine. Că

totul e bine.

În loc să se liniştească, Jocelyn păru şi mai furioasă.

— Sunt sigură că asta *a spus.* Simon, nu pot să cred că i-ai permis să facă asta. Ar fi trebuit s-o opreşti cu forţa…

— Cum, s-o leg? zise Simon, uluit. Să-i pun cătuşe şi s-o fixez de masa asta?

— Dacă ar fi fost nevoie. Eşti mai puternic decât ca. Sunt dezamăgită de…

Isabelle se ridică în picioare:

— OK, destul! Se uită urât la Jocelyn: E cu totul şi cu totul nedrept să ţipi la Simon pentru ceva ce Clary a decis să facă *de capul ei.* Şi dacă Simon ar fi legat-o, ce-ar fi urmat? Aveai de gând s-o ţii legată pentru totdeauna? Ar fi trebuit să-i dai drumul în cele din urmă, şi apoi? N-ar mai fi avut încredere în Simon, cum deja nu mai are încredere în tine, pentru că i-ai furat amintirile. Şi asta, dacă-mi amintesc eu, a fost tot pentru că ai încercat s-o protejezi. Poate că dacă n-ai fi *protejat-o* atât de tare, ar fi ştiut şi ea mai multe despre ce este periculos şi ce nu este şi ar fi fost mai puţin înclinată să ţină secrete – şi mai puţin nesăbuită!

Toată lumea se holba la Isabelle şi, pentru un moment, Simon îşi aminti ceva ce-i spusese Clary odată – că Izzy rareori ţine discursuri, dar şi când le ţine, le face *să aibă greutate.* Jocelyn era albă în jurul buzelor.

— Mă duc la secţie să fiu lângă Luke, zise ea. Simon, aştept să-mi raportezi la fiecare douăzeci şi patru de ore că fiica mea este bine. Dacă nu primesc veşti de la tine în fiecare seară, mă duc la Conclav.

Şi ieşi cu paşi apăsaţi din apartament, trântind uşa în urma ei cu atâta forţă, încât o crăpătură apăru în tencuiala de lângă ea.

Isabelle se aşează la loc, de data asta lângă Simon. El nu-i spuse nimic, doar îi întinse mâna, pe care ea i-o luă, împletindu-şi degetele printre ale lui.

— Deci, zise Magnus în cele din urmă, rupând tăcerea, cine e de acord să-l invocăm pe Azazel? Pentru că o să avem nevoie de o mulţime de lumânări.

Jace şi Clary petrecură ziua plimbându-se – pe străduţele labirintice care se răsfirau de-a lungul canalelor a căror apă trecea de la verde întunecat la albastru nămolos. Îşi croiseră drum printre turiştii din Piaţa San Marco şi peste Podul Suspinelor şi băuseră ceşti mici de espresso tare la Caffé Florian. Labirintul acesta derutant de străzi îi amintea puţin lui Clary de Alicante, deşi în Alicante lipsea atmosfera de descompunere elegantă a Veneţiei. Aici nu existau şosele, nu existau maşini, ci doar alei micuţe şi întortocheate şi poduri arcuite peste canale a căror apă era verde ca malachitul. Când cerul de deasupra se întunecă spre albastrul închis al apusului de toamnă, începură să se aprindă luminile – în buticuri minuscule, în baruri şi restaurante care păreau să apară de nicăieri şi să dispară din nou în umbre, când ea şi Jace treceau mai departe, lăsând lumina şi râsetele în urma lor.

Când Jace o întrebă pe Clary dacă era gata pentru cină, ea dădu ferm din cap, da. Începuse să se simtă vinovată că nu scosese nicio informaţie de la el şi că, de fapt, se distra. Când traversară peste un pod spre Dorsoduro, una dintre zonele mai liniştite ale oraşului, departe de mulţimea turiştilor, ea hotărî că avea să obţină *ceva* de la el în seara aceea, ceva care să merite relatat lui Simon.

Jace o ţinu de mână ferm când traversară un ultim pod şi strada se deschise într-o piaţă mare, pe malul unui canal enorm, mare cât un fluviu. Bazilica unei biserici cu dom se înălţa în dreapta lor. Pe malul celălalt al canalului, mai multe lumini ale oraşului însufleţeau seara, răsfrângându-se în apă, care le făcea să danseze şi să sclipească. Pe Clary o frigeau degetele după cretă şi creioane, ca să surprindă lumina înserării înainte de a se stinge de pe cer, apa care începea să se întunece, contururile ascuţite ale clădirilor, oglindirea lor în canal ştergându-se treptat. Totul părea scăldat într-un albastru oţelit. Undeva, băteau clopotele unei biserici.

Ea îl strânse mai tare de mână pe Jace. Se simţea foarte departe de tot ce însemnase viaţa ei, depărtată într-un fel pe care nu-l simţise în Idris. Veneţia ca şi Alicante îi dădea

aceeaşi senzaţie de a fi în afara timpului, smulsă din trecut, de parcă intrase într-un tablou sau în paginile unei cărţi. Dar era, de asemenea, un loc *real,* unul despre care învăţase şi pe care voise să-l viziteze. Se uită într-o parte la Jace, care privea canalul. Lumina albastră ca de oţel îl scălda şi pe el, întunecându-i culoarea ochilor, desenându-i umbre sub pomeţi, accentuându-i liniile gurii. Când el o surprinse studiindu-l, îi susţinu privirea, zâmbind.

O conduse pe lângă biserică şi coborâră un şir de trepte acoperite cu muşchi până la o alee de-a lungul canalului. Totul mirosea a piatră udă şi a apă, a umezeală şi a vreme. Cerul devenise şi mai întunecat, când ceva ieşi la suprafaţă din apa canalului, la câţiva metri de Clary. Ea auzi pleoscăitul şi se uită, la timp ca să vadă o femeie cu părul verde ridicându-se din apă şi rânjind la ea; avea o faţă frumoasă, dar nişte colţi ca de rechin şi ochi galbeni, de peşte. Perle îi împodobeau părul. Se scufundă la loc, fără să stârnească vreo undă.

— Sirenă, zise Jace. Sunt nişte vechi familii care trăiesc aici, în Veneţia, de foarte multă vreme. Sunt un pic ciudate. O duc mai bine în apă curată, în largul mării, unde se hrănesc cu peşte şi nu cu gunoaie. Se uită spre apus şi vorbi iar. Întreg oraşul se scufundă, zise el. O să fie înghiţit de ape peste o sută de ani. Închipuie-ți să înoţi în ocean şi să atingi vârful Bazilicii San Marco.

Şi arătă cu mâna dincolo de apă.

Clary simţi un licăr de tristeţe la gândul tuturor acestor frumuseţi, pierdute.

— Nu se poate face nimic?

— Să ridici un oraş întreg? Sau să ţii oceanul în loc? Nu prea, zise Jace.

Ajunseseră la nişte scări ce urcau. Vântul se iscă dinspre apă şi îi dădu la o parte părul auriu-închis de pe frunte, de pe gât.

— Toate lucrurile tind spre entropie. Întregul univers se extinde, stelele se îndepărtează unele de altele, Dumnezeu ştie ce o să cadă prin crăpăturile dintre ele. Făcu o pauză, apoi adăugă: OK, asta a sunat un pic ţicnit.

— Poate e de la tot vinul ăla de la prânz.

— Rezist la băutură.

Dădură un colţ şi o feerie de lumini îi orbi. Clary clipi, obişnuindu-şi ochii. Era un restaurant mic, cu mese şi afară şi înăuntru, şi, printre ele, lămpi cu infraroşii împodobite cu ghirlande de beculeţe de Crăciun ca o pădure de copaci vrăjiţi. Jace o lăsă singură atât cât să găsească o masă şi curând stăteau amândoi aşezaţi lângă canal, ascultând zgomotul apei care se lovea de piatră şi sunetul bărcuţelor care săltau purtate de curent.

Oboseala începea să o cuprindă pe Clary în valuri, la fel ca pleoscăitul apei pe malurile canalului. Îi spuse lui Jace ce voia să mănânce şi îl lăsă să comande el în italiană, bucurându-se când dispăru chelnerul, pentru că se putea rezema în faţă, cu coatele pe masă, cu capul pe mâini.

— Cred că simt diferenţa de fus orar, spuse ea. Diferenţa de fus orar între dimensiuni.

— Ştii, timpul este o dimensiune, remarcă Jace.

— Eşti prea pedant, spuse ea şi aruncă în el cu o firimitură de pâine din coşul de pe masă.

El rânji.

— Ştii, încercam zilele trecute să-mi amintesc care sunt toate păcatele de moarte, spuse. Lăcomia, invidia, cupiditatea, ironia, pedanteria…

— Sunt foarte sigură că ironia nu e un păcat de moarte.

— Eu sunt foarte sigur că e.

— Desfrâul, spuse ea. Desfrâul este un păcat de moarte.

— Şi pălmuirea peste fund.

— Cred că asta intră la desfrâu.

— Eu cred că ar trebui să fie o categorie în sine, spuse Jace. Lăcomia, invidia, cupiditatea, ironia, pedanteria, desfrâul şi pălmuirea peste fund.

În ochii lui se reflectau luminile albe de Crăciun. Jace arăta mai frumos ca oricând, gândi Clary, şi respectiv mai distant, mai greu de ajuns. Se gândi la ce spusese el despre oraşul care se scufunda şi despre spaţiile dintre stele şi îşi aminti versurile unui cântec de Leonard Cohen, pe care obişnuia să-l cânte trupa lui Simon, nu foarte bine.

„E o fisură în orice/Aşa ajunge lumina înăuntru.” Trebuia să fie o fisură şi-n calmul lui Jace, vreo cale prin care ea să poată ajunge la adevăratul el despre care era convinsă că mai exista încă înăuntru.

Ochii de ambră ai lui Jace o cercetau atent. Îi atinse mâna şi, abia după câteva clipe, Clary îşi dădu seama că degetele lui erau pe inelul de aur.

— Ce-i ăsta? întrebă el. Nu-mi amintesc să fi avut un inel lucrat de zâne.

Tonul lui era neutru, dar ea-şi simţi inima stându-i în loc. Nu avea prea multă experienţă să-l mintă pe Jace în faţă.

— A fost al lui Isabelle, zise ea, ridicând din umeri. Şi-a aruncat toate lucrurile pe care fostul ei iubit elf i le dăruise – Meliorn – şi mie mi s-a părut drăguţ, aşa că ea a zis că-l pot păstra.

— Şi inelul Morgenstern?

Acum părea un moment în care putea spune adevărul.

— I l-am dat lui Magnus, ca să-ţi poată lua urma cu ajutorul lui.

— *Magnus.* Jace rosti numele de parcă ar fi fost al unui străin şi răsuflă prelung. Încă mai crezi că ai luat decizia corectă? Să vii cu mine aici?

— Da. Sunt fericită să fiu cu tine. Şi… ei bine, întotdeauna am vrut să văd Italia. N-am călătorit prea mult. N-am fost niciodată în străinătate…

— Ai fost în Alicante, îi aminti el.

— OK, în afară de vizitarea ţărilor magice pe care nimeni altcineva nu le poate vedea, n-am călătorit mult. Simon şi cu mine ne făcuserăm planuri. Voiam să mergem prin toată Europa cu rucsacul în spinare, după ce absolveam liceul…

Vocea lui Clary se frânse.

— Sună prostesc acum.

— Nu, deloc. Întinse mâna şi îi dădu o şuviţă de păr pe după ureche. Rămâi cu mine. Putem vedea întreaga lume.

— Sunt cu tine. Nu mă duc nicăieri.

— E vreun loc anume pe care ţi-ai dori să-l vezi? Parisul? Budapesta? Turnul din Pisa?

Numai dacă-i pică lui Sebastian în cap, răspunse ea în gând.

— Putem merge în Idris? Adică, presupun că apartamentul poate călători acolo?

— Nu poate trece de protecţii.

Mâna i se plimbă pe obrazul ei în jos.

— Ştii, chiar mi-a fost dor de tine.

— Vrei să spui că n-ai fost cu Sebastian la întâlniri romantice cât ai fost departe de mine?

— Am încercat, zise Jace, dar oricât de mult l-ai face să bea, tot nu se lasă.

Clary întinse mâna după paharul ei de vin. Începuse să se obişnuiască cu gustul lui. Putea simţi cum îşi face drum, arzând, pe gâtul ei, încălzindu-i venele, adăugând o senzaţie de vis serii aceleia. Se afla în Italia, cu frumosul ei iubit, într-o seară frumoasă, mâncând lucruri delicioase, care i se topeau în gură. Era genul de moment pe care ţi-l aminteai toată viaţa. Dar i se părea că nu ajunsese decât în prag de fericire; de fiecare dată când se uita la Jace, fericirea i se scurgea printre degete. Cum putea el să fie Jace şi să nu fie Jace, în acelaşi timp? Cum puteai să ai inima zdrobită şi să fii fericit, în acelaşi timp?

Stăteau întinşi în patul strâmt, de o persoană, strâns îmbrăţişaţi pe sub cearşaful de flanel a lui Jordan. Maia stătea cu capul la îndoitura cotului său, cu soarele din fereastră încălzindu-i faţa şi umerii. Jordan stătea rezemat în cot, aplecat deasupra ei, cu mâna liberă jucându-se prin părul ei, întinzând de câte un cârlionţ până la capăt şi apoi lăsându-l să se strângă la loc, printre degetele lui.

— Mi-a fost dor de părul tău, zise el, sărutând-o pe frunte.

Râsul gâlgâi de undeva din adâncul ei, genul acela de râs care vine odată cu ameţeala pasiunii.

— Doar de părul meu?

— Nu.

El zâmbea, cu ochii de culoarea alunei luminaţi de verde şi părul şaten complet ciufulit.

— Şi de ochii tăi. Îi sărută, unul după altul. Şi de gura ta.

Şi o sărută şi pe aceea. Ea se prinse cu degetele de lănţugul de pe pieptul lui gol de care atârna pandantivul Praetor Lupus.

— De totul de la tine.

Ea învârti lănţugul pe după deget.

— Jordan… îmi cer iertare pentru ieri. Fiindcă te-am repezit, când cu banii şi cu Stanford. Numai că a fost prea mult pentru mine deodată.

Ochii lui se umbriră şi îşi lăsă capul în jos.

— Nu că n-aş fi ştiut cât de independentă eşti. Eu voiam doar… să fac ceva drăguţ pentru tine.

— Ştiu, şopti ea. Ştiu că-ţi faci griji că aş putea avea nevoie de tine, dar n-ar trebui să fiu cu tine pentru că am nevoie de tine. Ar trebui să fiu cu tine pentru că te iubesc.

Ochii lui se înseninară – cu speranţă, nevenindu-i să creadă.

— Tu… vreau să spun, crezi că e posibil să mai simţi din nou aşa pentru mine?

— N-am încetat nicio clipă să te iubesc, Jordan, zise ca şi el o strânse în braţe, sărutând-o pătimaş, arzător.

Ea se dădu mai aproape de el, iar lucrurile ar fi putut continua ca la duş, dacă nu s-ar fi auzit chiar atunci o bătaie puternică în uşă.

— Pretor Kyle! strigă o voce de dincolo de uşă. Scularea! Pretorul Scott vrea să te vadă, la parter, în biroul lui.

Jordan, cu braţele în jurul Maiei, înjură şoptit. Râzând, Maia îi plimbă încet mâna pe spate, împletindu-şi degetele în părul lui.

— Crezi că Pretorul Scott poate aştepta? şopti ea.

— Cred că are o cheie de la camera asta şi-o va folosi, dacă are chef.

— E-n regulă, zise ea, cu buzele lipite de urechea lui. Avem destul timp, nu-i aşa? Tot timpul de care am avea nevoie.

Preşedintele Miau stătea întins pe masă, în faţa lui Simon, dormind dus, cu toate patru labele întinse drept, în

aer. Asta, i se păru lui Simon, era oarecum o realizare. De când devenise vampir, animalele nu-l mai plăceau; îl evitau cât puteau şi scuipau sau lătrau când se apropia prea mult. Pentru Simon, care întotdeauna iubise animalele, fusese o pierdere grea. Dar presupuse că dacă deja erai animalul de companie al unui magician, probabil că erai învăţat să accepţi creaturile ciudate în viaţa ta.

Magnus, după cum se dovedise, nu glumise în privinţa lumânărilor. Acum, Simon stătea un moment să se odihnească şi să bea nişte cafea; îi prindea bine, cafeina tocindu-i înţepăturile foamei. Toată după-amiaza, îl ajutaseră pe Magnus să aranjeze scena pentru invocarea lui Azazel. Dăduseră iama prin localurile din jur după lumânări-pastile şi lumânări de rugăciune, pe care le aşezaseră cu grijă într-un cerc. Isabelle şi Alec presăraseră pe podea, în afara cercului, un amestec de sare şi beladonă uscată, după cum îi instruise Magnus, care citea cu voce tare din *Ritualuri Interzise*, *Un manual al necromantului din secolul al cincisprezecelea.*

— Ce i-ai făcut pisoiului meu? întrebă Magnus, întorcându-se în living cu o carafă de cafea şi cu un cerc de căni plutindu-i în jurul capului ca un model de planete învârtindu-se în jurul Soarelui. I-ai băut sângele, nu-i aşa? Ai *spus* că nu ţi-era foame!

Simon fu revoltat.

— Ba nu i-am băut sângele. Nu are nimic!

Îl împunse pe Preşedinte în burtă. Motanul căscă.

— În al doilea rând, m-ai întrebat dacă mi-e foame când ai comandat pizza, aşa că am spus nu, pentru că eu nu pot mânca pizza. Eram doar politicos.

— Asta nu-ţi dă dreptul să-mi mănânci pisoiul!

— Pisoiul e teafăr!

Simon întinse mâna să-l ridice pe motan, care sări indignat în picioare şi coborî hotărât de pe masă.

— Vezi?

— Mă rog, spuse Magnus şi se aşeză pe scaun în capul mesei.

Cănile se trântiră la locurile lor, iar Alec şi Izzy îşi

îndreptară spatele, căci îşi terminaseră treaba. Magnus bătu din palme:

— Toată lumea, adunarea! E timpul pentru o şedinţă. O să vă învăţ cum să invocaţi un demon.

Pretorul Scott îi aştepta în bibliotecă, în acelaşi scaun rotitor, cu o cutie mică de aramă pe masă, între ei. Maia şi Jordan se aşezară în faţa lui, iar Maia nu se putu abţine să nu se întrebe dacă se citea clar pe faţa ei ce făcuseră ea şi Jordan. Nu că Pretorul i-ar fi studiat cu prea mare interes.

Scott împinse cutia spre Jordan.

— E o alifie, zise el. Aplicată pe rana lui Garroway, ar trebui să filtreze otrava din sângele lui şi să-i îngăduie vârfului demonic să iasă afară. Ar trebui să se vindece în câteva zile.

Maia îşi simţi inima tresăltând – în sfârşit, nişte veşti bune. Întinse mâna spre cutie înaintea lui Jordan şi o deschise. Era, într-adevăr, umplută cu o alifie cerată, de culoare întunecată, care mirosea pătrunzător a ierburi, ca frunzele de dafin strivite.

— Eu…, începu Pretorul Scott, uitându-se rapid spre Jordan.

— E bine s-o ia ea, zise Jordan. E apropiată de Garroway şi face parte din haită. Ceilalţi au încredere în ea.

— Vrei să spui că nu au încredere în ordinul Praetor?

— Jumătate dintre ei cred că Praetor e un basm, zise Maia, adăugând „domnule”, de parcă s-ar fi gândit mai bine.

Pretorul Scott păru enervat, dar mai înainte să poată zice ceva, sună telefonul de pe biroul lui. Păru să ezite, dar ridică totuşi receptorul.

— Aici Scott, zise, iar după un moment: Da, da, aşa cred. Închise, iar gura i se arcui într-un zâmbet nu întru totul plăcut. Pretor Kyle, spuse el, mă bucur că ai trecut pe la noi tocmai astăzi. Mai rămâi un moment. Chestiunea asta te priveşte şi pe tine, întrucâtva.

Maia a fost uimită de această declaraţie, dar nu cât a fost o clipă mai târziu, când un colţ al încăperii începu să

tremure şi o siluetă apăru, materializându-se încet – de parcă ar fi privit imaginile apărând pe un microfilm, într-o cameră obscură –, până când un tânăr prinse formă. Avea părul şaten-închis, scurt şi drept, iar la gât, pe pielea lui întunecată, sclipea un medalion de aur. Arăta zvelt şi eteric, ca un băiat de cor, dar în ochii lui era ceva ce îl făcea să pară mult mai în vârstă.

— Raphael, zise ea, recunoscându-l.

El rămăsese un pic transparent – o Proiecţie, îşi dădu ea seama. Auzise despre asta, dar nu văzuse niciodată una de aproape.

Pretorul Scott se uită la ea, surprins.

— Îl cunoşti pe capul clanului vampirilor din New York?

— Ne-am întâlnit odată, în Pădurea Brocelind, zise Raphael, măsurând-o din priviri fără prea mare interes. E o prietenă de-a Diurnului, Simon.

— Cel aflat în sarcina ta, îi spuse Pretorul Scott lui Jordan, ca şi cum acesta ar fi putut uita.

Fruntea lui Jordan se încreţi.

— S-a întâmplat ceva cu el? întrebă el. E teafăr?

— Asta nu are legătură cu el, zise Raphael. E despre vampirul sălbăticit, Maureen Brown.

— Maureen? exclamă Maia. Dar ea are abia, câţi, treisprezece ani?

— Un vampir sălbăticit e un vampir sălbăticit, zise Raphael. Şi Maureen chiar a făcut prăpăd prin Tribeca şi Lower East Side. Numeroşi răniţi şi pe puţin şase morţi. Am reuşit să-i acoperim urmele, dar…

— Ea e în sarcina lui Nick, zise Pretorul Scott, încruntându-se. Însă el n-a reuşit să-i dea de urmă. S-ar putea să fie nevoie să trimitem pe cineva cu mai multă experienţă.

— Insist să faceţi asta, zise Raphael. Dacă vânătorii de umbre n-ar fi atât de preocupaţi de propria lor… urgenţă în împrejurările de faţă, cu siguranţă s-ar fi implicat până acum. Şi ultimul lucru de care are nevoie clanul după afacerea cu Camille este cenzura din partea vânătorilor de umbre.

— Să înţeleg că tot n-a fost găsită Camille? întrebă Jordan. Simon ne-a povestit ce s-a întâmplat în noaptea în care a dispărut Jace, iar Maureen părea să fie la cheremul lui Camille.

— Camille nu e proaspăt convertită şi, prin urmare, nu intră în grija noastră, zise Scott.

— Ştiu, dar găsind-o pe ea, va fi găsită şi Maureen, asta-i tot ce spuneam, zise Jordan.

— Dacă ar fi fost cu Camille, n-ar fi ucis în ritmul ăsta, zise Raphael. Camille ar fi împiedicat-o. Ea e însetată de sânge, dar cunoaşte bine Conclavul şi Legea. Ar fi ţinut-o pe Maureen şi fărădelegile ei departe de văzul tuturor. Nu, comportamentul lui Maureen are toate semnele unui vampir care s-a sălbăticit.

— Atunci, cred că ai dreptate. Jordan se lăsă în scaun. Nick ar trebui să primească ajutoare ca să se ocupe de ea, altminteri…

— Altminteri ar putea să i se întâmple lui ceva? Dacă o păţeşte, probabil asta te va ajuta să te concentrezi mai mult, pe viitor, zise Pretorul Scott. Asupra propriei tale sarcini.

Jordan rămase cu gura căscată.

— Simon n-a fost responsabil pentru transformarea lui Maureen, zise el. Ţi-am spus…

Pretorul Scott îi reteză vorba cu un gest.

— Da, ştiu, zise el, fiindcă altfel ai fi fost retras din misiunea ta, Kyle. Totuşi, subiectul tău a muşcat-o şi, mai rău, sub ochii tăi. Şi asocierea ei cu Diurnul, chiar şi indirectă, a condus la transformarea ei în cele din urmă.

— Diurnul e periculos, zise Raphael, cu ochii strălucitori. Asta am spus eu de la bun început.

— Ba nu e periculos, replică Maia cu vehemenţă. Are o inimă bună.

Îl văzu pe Jordan aruncându-i o privire piezişă, dar atât de scurtă, că ea se întrebă dacă nu cumva îşi imaginase.

— Da, da, da, zise Raphael, flegmatic. Voi, vârcolacii, nu vă puteţi concentra asupra problemelor iminente. Am avut încredere în tine, Pretore, pentru că repudiaţii pifani sunt

departamentul tău. Dar faptul că i s-a permis lui Maureen să se sălbăticească aruncă o lumină proastă asupra clanului meu. Dacă nu o găsiţi curând, o să convoc toţi vampirii care-mi stau la dispoziţie. La urma urmelor – Raphael zâmbi, iar incisivii lui delicaţi sclipiră – în final tot nouă ne revine s-o ucidem.

Când terminară cina, Clary şi Jace se întoarseră la apartament, printr-o seară învăluită în ceaţă. Străzile erau pustii, iar apa canalului lucea ca sticla. După un colţ, se treziră lângă un canal liniştit, pe marginea căruia se înşiruiau case cu obloane. Bărci săltau uşor pe apa ce se ondula, fiecare ca o semilună neagră.

Jace râse încetişor şi o luă înainte, desprinzându-şi mâna dintr-a lui Clary. Ochii lui erau mari şi aurii în lumina lămpilor de stradă. Îngenunche lângă canal şi ea văzu un fulger alb-argintiu – o stelă – după care una dintre bărci se eliberă din lanţul ce-o lega la chei şi începu să se îndepărteze spre largul canalului. Jace îşi vârî stela înapoi la centură şi sări, aterizând uşor pe banca de lemn de la prova bărcii. Întinse mâna spre Clary:

— Vino!

Ea se uită de la el la barcă şi clătină din cap. Era doar puţin mai mare ca o canoe, vopsită în negru, deşi vopseaua era udă şi crăpată. Părea fragilă ca o jucărie. Ea-şi imagină cum o să se dea peste cap şi amândoi o să cadă în apa verde ca gheaţa a canalului.

— Nu pot. Am s-o răstorn.

Jace clătină din cap, nerăbdător.

— Poţi s-o faci, zise el. Te-am antrenat.

Ca să-i demonstreze, făcu un pas înapoi. Acum stătea pe marginea subţire a bărcii, chiar lângă suportul vâslei. Se uită la ea, cu colţurile gurii ridicate într-o jumătate de zâmbet. După toate legile fizicii, gândi ea, barca, neechilibrată, ar fi trebuit să se răstoarne pe o parte în apă. Dar Jace se ţinea în echilibru cu uşurinţă acolo, cu spatele drept, de parcă ar fi fost făcut din fum. În spatele lui era fundalul de apă şi piatră, canal şi poduri, fără nicio

clădire modernă la vedere. Cu părul lui luminos şi modul în care se purta, ar fi putut fi un prinţ din Renaştere.

Întinse din nou mâna spre ea.

— Ţine minte. Eşti tot atât de uşoară cât vrei tu să fii.

Ea-şi aduse aminte. Orele de antrenament de cum să cadă, cum să-şi ţină echilibrul, cum să aterizeze ca Jace, de parcă ar fi fost un fulg de cenuşă plutind uşor spre pământ. Îşi ţinu respiraţia şi sări, apa verde zburând pe sub ea. Ateriză la prova bărcii, clătinându-se pe banca de lemn, dar rămânând în picioare.

Îşi lăsă aerul să-i iasă din piept cu uşurare şi-l auzi pe Jace râzând în vreme ce sărea pe fundul plat al bărcii. Barca lua apă. Un strat subţire acoperea lemnul. El era, de asemenea, cu douăzeci şi doi de centimetri mai înalt decât ea, astfel încât, cu Clary stând pe băncuţa de la prova, aveau capetele la acelaşi nivel.

Jace îşi puse mâinile pe mijlocul ei.

— Deci, întrebă el, unde vrei să mergi acum?

Ea se uită în jur. Se îndepărtaseră mult de malul canalului.

— Furăm barca asta?

— Furt e un cuvânt atât de urât, chibzui el cu voce tare.

— Şi tu cum ai vrea să-i zic?

El o ridică şi o învârti o dată, înainte de a o lăsa jos.

— Un caz extrem de inspectare a vitrinelor.

O trase mai aproape de el şi ea se încordă. Picioarele îi fugiră de sub ea şi amândoi alunecară pe fundul arcuit al bărcii, care era inundat şi mirosea a apă şi a lemn ud.

Clary se trezi stând peste Jace, cu genunchii de o parte şi de alta a coapselor lui. Apa îi înmuie tricoul, dar el nu păru deranjat. Îşi duse mâinile sub cap, făcând tricoul să i se ridice.

— M-ai dat literalmente pe spate cu puterea pasiunii tale, observă el. Bună treabă, Fray.

— Ai căzut doar fiindcă aşa ai vrut. Te ştiu eu, zise ea.

Razele lunii picau drept peste ei, ca un reflector, de parcă ar fi fost singurele persoane de sub ele.

— Tu nu aluneci niciodată.

El îi atinse faţa.

— Poate că nu alunec, zise, dar cad.

Inima ei bătea cu putere şi trebui să înghită nodul din gât, înainte să-i poată răspundă cu nepăsare, de parcă ar fi glumit.

— Asta poate fi cea mai proastă replică a ta din toate timpurile.

— Cine spune că e o replică?

Barca se legănă, iar ea se aplecă în faţă, sprijinindu-şi mâinile pe pieptul lui. Îşi lipi buzele de ale lui şi îi văzu ochii deschizându-se mari, trecând de la auriu puternic sclipitor la negru, pupilele înghiţindu-i irisurile. Ea se putu zări pe sine şi cerul nopţii reflectate în ei.

El se ridică într-un cot şi îşi strecură o mână pe după gâtul ei. Îl simţi arcuindu-se sub ea, buzele lui atingându-le uşor pe ale ei, dar ea se trase înapoi, neîngăduind cu totul sărutul. Îl voia, îl voia atât de mult încât simţea un gol pe dinăuntru, de parcă dorinţa i-ar fi ars măruntaiele. Indiferent ce-i spunea mintea ei – că acesta nu era Jace, nu era *Jace al ei,* corpul ei încă şi-l amintea, în forma şi atingerea sa, în mirosul pielii şi al părului său, şi îl voia *înapoi.*

Ea zâmbi peste gura lui de parcă l-ar fi tachinat şi se rostogoli într-o parte, ghemuindu-se lângă el pe fundul ud al bărcii. El nu protestă. O luă în braţe şi se lăsară legănaţi de barcă, blând şi adormitor. Ea ar fi vrut să-şi pună capul pe umărul lui, dar n-o făcu.

— Plutim în derivă, zise ea.

— Ştiu. Dar vreau să vezi ceva.

Jace se uita în sus, la cer. Luna era umflată şi albă, ca o pânză de corabie. Pieptul lui Jace se ridica şi cobora liniştit. Degetele lui se încurcau în părul ei. Ea continuă să stea nemişcată lângă el, aşteptând şi urmărind cum stelele clipeau ca un ceas astrologic, şi întrebându-se oare ce aşteptau. În cele din urmă, îl auzi – un zgomot lung, ce creştea ca un iureş de apă năvălind printr-un stăvilar rupt. Cerul se întunecă şi se învolbură, în timp ce siluete începură să-l străbată în goană. Abia le putea desluşi

printre nori şi la atâta depărtare, dar păreau a fi bărbaţi, cu părul lung ca norii cirrus, călărind pe cai ale căror copite sclipeau în culoarea sângelui. Sunetul unui corn de vânătoare sfâşie noaptea, stelele tremurară şi noaptea se închise peste ele când oamenii dispărură în spatele lunii.

Ea lăsă încet aerul să-i iasă din piept.

— Ce-a fost asta?

— Vânătoarea Sălbatică, zise Jace.

Vocea lui suna depărtată şi ca într-un vis.

— Câinii de vânătoare ai lui Gabriel. Ceata Sălbatică. Ai mai multe nume. Sunt spirite ale naturii care dispreţuiesc Curţile pământeşti. Ele străbat călare cerul, într-o eternă vânătoare. Într-o noapte pe an, un muritor li se poate alătura – dar odată ce ai intrat în Vânătoare, nu mai poţi niciodată pleca.

— De ce ar vrea cineva să facă asta?

Jace se răsuci şi deodată era peste Clary, apăsând-o pe scândurile bărcii. Ea abia de observă umezeala; putea simţi valurile de căldură venind dinspre el şi ochii lui ardeau. Avea un fel al lui de a se propti peste ea, astfel încât ea nu era strivită, dar îi putea simţi fiecare parte a corpului lipită de al ei – forma şoldurilor, capsele jeanşilor, urmele cicatricelor.

— E ceva ademenitor, zise el, în ideea de a-ţi pierde cu totul controlul. Nu crezi?

Ea deschise gura să-i răspundă, dar el deja o săruta. Îl sărutase de atâtea ori – sărutări blânde şi delicate, sau apăsate şi disperate, uşoare atingeri ale buzelor care spuneau la revedere şi sărutări care păreau că durează ore în şir – şi nici aceasta n-a fost diferită. La fel cum amintirea cuiva care a trăit odată într-o casă poate persista şi după ce persoana a murit, ca un soi de gravură psihică, corpul ei şi-l *amintea* pe Jace. Îşi amintea gustul lui, înclinarea gurii lui peste a ei, cicatricele lui sub degetele ei, forma trupului său sub mâinile ei. Renunţă la toate îndoielile ei şi întinse mâinile să-l tragă mai aproape.

El se rostogoli pe o parte, ţinând-o în braţe, clătinând barca sub ei. Clary putea auzi pleoscăitul apei, în timp ce

mâinile lui alunecară în jos şi pe după mijlocul ei, atingându-i cu degetele pielea sensibilă de pe spate. Ea îi prefiră părul şi închise ochii, lăsându-se învăluită în ceaţă, în sunetul şi mirosul apei. Secole de-a rândul trecură astfel, fără nimic altceva decât gura lui Jace peste a ei, legănarea molcomă a bărcii şi mâinile lui pe pielea ei. În cele din urmă, după ce-ar fi putut fi ore sau minute, auzi pe cineva strigând, un glas de italian furios, înălţându-se şi spintecând noaptea.

Jace se retrase, cu privirea leneşă şi plină de regret.

— Ar fi bine s-o ştergem.

Clary se uită la el, ameţită.

— De ce?

— Pentru că ăla e omul a cărui barcă am furat-o. Jace se ridică şi îşi trase tricoul în jos. Apoi adăugă: Şi se pregăteşte să sune la poliţie.

11

ÎNVINUIREA DE TOATE PĂCATELE

Magnus spuse că nu se puteau folosi de electricitate în timpul invocării lui Azazel, aşa că apartamentul mansardat era luminat numai de lumânări. Acestea ardeau într-un cerc în mijlocul camerei, cu flăcări de toate mărimile şi intensităţile, deşi aveau aceeaşi culoare alb-albăstrie.

În interiorul cercului, Magnus desenase o pentagramă, folosind un băţ de scoruş care arsese modelul triunghiurilor întrepătrunse în podea. Între spaţiile formate de pentagramă erau simboluri care nu semănau cu nimic din ceea ce văzuse Simon înainte: nu chiar litere, nu chiar rune, dădeau o senzaţie rece de ameninţare, în pofida căldurii degajate de lumânări.

Dincolo de ferestre, afară, era întuneric acum, genul de întuneric care se lasă după apusul grăbit al soarelui în prag de iarnă. Isabelle, Alec, Simon şi, la sfârşit, Magnus – care psalmodia tare din *Ritualurile Interzise* – se aşezaseră, fiecare în câte un punct cardinal, în jurul cercului. Vocea lui Magnus se ridica şi cobora, cuvintele latineşti sunau ca o rugăciune, însă una inversată şi sinistră.

Flăcările se ridicară mai sus şi simbolurile gravate în podea începură să se facă scrum. Preşedintele Miau, care privise dintr-un colţ al camerei, şuieră şi o zbughi la adăpostul umbrelor. Flăcările alb-albastre se înteţiră şi acum Simon abia îl mai putea vedea pe Magnus printre ele. Camera se încinsese, magicianul psalmodia mai repede, cu părul lui negru încreţindu-se în căldura umedă, cu sudoarea lucindu-i pe obraji.

— *Quod tumeraris: per Jehovam, Gehennam, et consecratam aquam quam nunc spargo, signumque crucis quod nunc facio, et per vota nostra, ipse nunc surgat nobis dicatus Azazel*![9]

Din mijlocul pentagramei izbucni un foc şi se ridicară vălătuci groşi de fum negru, răspândindu-se încet prin cameră, făcând pe toată lumea, mai puţin Simon, să tuşească şi să se înece. Fumul se răsucea ca un vârtej, coagulându-se încet în centrul pentagramei în silueta unui bărbat.

Simon clipi mărunt, uimit. Nu-şi dădea seama la ce se aşteptase, dar sigur nu la asta. Un bărbat înalt, cu păr arămiu, nici tânăr, nici bătrân – o faţă fără vârstă, inumană şi rece. Cu umeri laţi, îmbrăcat într-un costum negru bine croit şi pantofi negri strălucitori. În jurul fiecărei încheieturi a mâinii avea o crestătură roşu întunecat, urme că fusese cumva legat, cu sfoară sau metal, care-i rosese carnea mulţi ani. În ochi îi dansau flăcări roşii.

El vorbi primul.

— Cine îl cheamă pe Azazel?

Vocea lui era ca scrâşnetul de metal pe metal.

— Eu. Magnus închise cu un pocnet cartea pe care o ţinea. Magnus Banc.

Azazel îşi întoarse capul fără grabă spre Magnus. Capul părea să-i pivoteze nefiresc pe axul gâtului, ca al unui şarpe.

— Magicianule, zise, ştiu cine eşti.

Magnus îşi ridică sprâncenele.

— Zău?

— Invoci. Legi. L-ai nimicit pe demonul Marbas. Eşti fiul…

— Ei, acuma, zise Magnus repede, nu-i nevoie să dai toate detaliile.

— Ba este! Azazel părea rezonabil, chiar amuzat. Dacă

[9] Ceea ce umple, prin voia lui Iehova, Gehena, şi prin această apă sfinţită cu care stropesc acum, şi prin semnul crucii pe care îl fac acum, şi prin rugăciunile noastre, după cum El i-a menit, Azazel să ne apară acum nouă! (lat.).

de ajutorul demonic ai nevoie, de ce nu-l invoci pe tatăl tău?

Alec se uita la Magnus cu gura căscată. Lui Simon îi păru rău pentru el. Nu credea că vreunul dintre ei se gândise vreodată că Magnus ar fi ştiut cine îi era tatăl, în afară de faptul că fusese un demon care o înşelase pe mama lui făcând-o să creadă că era soţul ei. Alec în mod clar nu ştia mai mult decât ceilalţi, ceea ce, îşi închipui Simon, nu-i pica bine deloc.

— Tata şi cu mine nu ne înţelegem prea bine, zise Magnus. Aş prefera să nu-l implic.

Azazel îşi ridică mâinile.

— Cum spui tu, *Stăpâne.* Mă ţii captiv aici. Care e dorinţa ta?

Magnus nu spuse nimic, dar era limpede după expresia feţei lui Azazel că magicianul îi vorbea fără glas, în minte. Flăcările ţâşneau şi dansau în ochii demonului ca în ochii copiilor dornici să asculte o poveste.

— Deşteaptă Lilith, zise demonul în cele din urmă, dacă l-a înviat pe băiat din morţi şi i-a asigurat viaţa legându-l de cineva pe care nu vă înduraţi să-l ucideţi. A fost întotdeauna mai pricepută la manipularea emoţiilor omeneşti decât noi, ceilalţi. Probabil pentru că a fost ceva foarte aproape de uman, cândva.

Magnus păru nerăbdător.

— Este, deci, vreo cale să fie ruptă legătura dintre ei?

Azazel clătină din cap.

— Nu fără a-i ucide pe amândoi.

— Atunci, există vreo cale să-l răneşti numai pe Sebastian, fără să-l afecteze pe Jace? interveni Isabelle, cu însufleţire.

Magnus îi aruncă o privire, cerându-i să se abţină.

— Nu, prin nicio armă pe care aş putea eu s-o creez sau pe care s-o am la dispoziţie, răspunse Azazel. Eu pot făuri numai arme cu aliaj demonic. Un fulger din mâna unui înger, probabil, ar putea arde ce e rău în fiul lui Valentine şi fie să rupă legătura, fie să-l facă mult mai bun la fire. Dacă mi-aţi permite să vă fac o sugestie…

— Oh, zise Magnus, îngustându-şi ochii de pisică, te rog.

— Mă pot gândi la o soluţie simplă care să-i separe pe băieţi, păstrându-l pe al vostru în viaţă şi anihilând pericolul celuilalt. Şi v-aş cere foarte puţin în schimb.

— Tu eşti servitorul *meu,* zise Magnus. Dacă vrei să părăseşti pentagrama asta, vei face ce-ţi cer eu, fără să pretinzi favoruri în schimb.

Azazel şuieră şi de pe buze i se desprinseră rotocoale de foc.

— Dacă nu sunt legat aici, atunci sunt legat dincolo. Nu e nicio deosebire pentru mine.

— „Căci ăsta e tot Iadul, din el tot n-am ieşit”[10], zise Magnus, cu aerul cuiva care cita o veche zicală.

Azazel afişă un zâmbet metalic.

— Poate că nu eşti la fel de mândru ca bătrânul Faust, magicianule, dar eşti nerăbdător. Sunt sigur că voinţa mea de a rămâne în această pentagramă va dura mai mult decât dorinţa ta de a mă păzi să stau în interiorul ei.

— Ei, nu prea ştiu, zise Magnus. Întotdeauna am fost foarte îndrăzneţ în ceea ce priveşte decoratul casei şi să te am pe tine aici ar adăuga un surplus de originalitate camerei.

— *Magnus,* zise Alec, în mod clar deloc încântat de ideea unui demon nemuritor instalat în apartamentul iubitului său.

— Gelos, micule vânător de umbre? rânji Azazel la Alec. Magicianul tău nu e tipul meu şi, de altfel, n-aş vrea să-l mânii pe…

— Destul, zise Magnus. Spune-ne „micul” lucru pe care-l vrei la schimb pentru planul tău.

Azazel îşi uni în faţă vârfurile degetelor de la mâini – mâinile cuiva care făcea munci grele, de culoarea sângelui, cu unghii negre.

— O amintire fericită, zise el. De la fiecare dintre voi. Ceva care să-mi ţină de urât în timp ce sunt legat ca Prometeu de stânca lui.

---

[10] Replică a lui Mefistofel din *Doctor Faustus,* Scena III, de Christopher Marlowe.

— O *amintire*? repetă Isabelle, uluită. Vrei să spui că ni s-ar putea şterge din minţi? N-o să ne-o mai putem aduce aminte niciodată?

Azazel îi aruncă o căutătură printre flăcări.

— Ce eşti tu, micuţo? Nefilim? Da, o să-ţi iau amintirea şi o să devină a mea. N-o să mai ştii că ţi s-a întâmplat ţie. Deşi, vă rog, evitaţi să-mi daţi amintiri de demoni pe care i-aţi măcelărit sub clar de lună. Nu de genul ăsta de lucruri m-aş bucura. Nu, vreau ca amintirile să fie… personale.

Rânji, iar dinţii lui sclipiră ca o poartă-ghilotină de fier.

— Eu sunt bătrân, zise Magnus. Am multe amintiri. Aş ceda una, dacă trebuie. Dar nu pot să vorbesc în numele vostru. Nimeni nu ar trebui să fie forţat să renunţe la aşa ceva.

— Eu am s-o fac, zise Isabelle imediat. Pentru Jace.

— Şi eu o s-o fac, bineînţeles, zise Alec.

Şi aşa veni rândul lui Simon. El se gândi deodată la Jace, când îşi tăiase venele şi îi dăduse să bea din sângele lui în mica încăpere de pe vasul lui Valentine. Când îşi riscase viaţa pentru a lui Simon. Poate că o făcuse de dragul lui Clary, în inima lui, dar era totuşi o datorie.

— De acord.

— Bine, zise Magnus. Acum, încercaţi cu toţii să vă gândiţi la nişte amintiri fericite. Trebuie să fie cu adevărat fericite. Ceva ce vă face plăcere să vă amintiţi.

Aruncă o privire acră spre demonul înfumurat din pentagramă.

— Sunt gata, zise Isabelle.

Stătea cu ochii închişi, cu spatele drept, ca fiind gata să simtă durerea. Magnus se îndreptă spre ea şi îi atinse fruntea cu degetele, murmurând încetişor.

Alec îl urmări pe Magnus ocupându-se de sora lui, apoi închise ochii. Simon şi-i închise şi el, grăbit, şi încercă să se gândească la o amintire fericită – ceva în legătură cu Clary? Dar atât de multe dintre amintirile lui erau umbrite acum de îngrijorarea pentru binele ei. Ceva de când erau ei mici? O imagine ieşi la suprafaţa minţii lui – o zi caniculară de vară la Coney Island, el pe umerii tatălui

său, Rebecca alergând în urma lor, trăgând după ea un mănunchi de baloane legate cu sfoară. Uitându-se în sus, la cer, încercând să găsească figuri în nori, şi sunetul râsului mamei lor. *Nu,* gândi el, *nu pe asta. Nu vreau s~o pierd pe asta…*

Simţi o apăsare rece pe frunte. Deschise ochii şi îl văzu pe Magnus lăsând mâna în jos. Simon clipi nedumerit la el, cu mintea deodată golită.

— Dar nu m-am gândit la nimic, protestă el.

Ochii de pisică ai lui Magnus erau trişti.

— Ba da, te-ai gândit.

Simon aruncă o privire prin cameră, simţindu-se un pic ameţit. Ceilalţi arătau la fel, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis ciudat; prinse privirea lui Isabelle, bătaia neagră a pleoapelor ei, şi se întrebă la ce se gândise ea, la care fericire renunţase.

Un mârâit surd, din centrul pentagramei, îl făcu să-şi întoarcă ochii de la Izzy. Azazel stătea cât putea mai la marginea desenului magic, scoţând din gât un lung geamăt de foame. Magnus se întoarse şi se uită la el, cu o expresie de dezgust pe faţă. Mâna îi era strânsă în pumn şi ceva părea să strălucească printre degetele lui, de parcă ar fi ţinut o lampa-vrăjitoarei. Duse puţin braţul înapoi, şi azvârli ce ţinea, rapid şi într-o parte, în mijlocul pentagramei. Vederea de vampir a lui Simon înregistră mişcarea. Era o mărgică de lumină care crescu în timpul zborului, extinzându-se într-un cerc de multiple imagini. Simon văzu o bucată de ocean azuriu, colţul unei rochii de satin care se înfoia în timp ce persoana ce o purta se învârtea, o fracţiune din chipul lui Magnus, un băiat cu ochi albaştri – şi apoi Azazel deschise braţele şi cercul de imagini dispăru în corpul lui, ca o bucată de gunoi rătăcit aspirată în fuzelajul unui avion cu reacţie.

Azazel tresări. Ochii lui, care aruncaseră străfulgerări de flăcări roşii, ardeau ca focurile de tabără acum, iar vocea îi tremură când vorbi:

— Ahhh. Delicios.

Magnus zise aspru:

— Acum, partea ta din târg.

Demonul îşi linse buzele.

— Soluţia la problema voastră este următoarea. Îmi daţi drumul în lume şi eu îl iau pe fiul lui Valentine şi-l duc de viu în Iad. N-o să moară, prin urmare Jace al vostru o să trăiască, dar o să-şi lase toată lumea în urmă şi, încetul cu încetul, conexiunea lor se va pierde. Iar voi o să vă aveţi prietenul înapoi.

— Şi după aceea? zise Magnus, încet. Noi îţi dăm drumul în lume şi după aceea tu te întorci şi te laşi legat la loc?

Azazel râse.

— Bineînţeles că nu, magician prostovan. Preţul favorii mele este libertatea mea.

— Libertate? zise Alec, nevenindu-i să creadă. Un Prinţ al Iadului, eliberat în lume? Deja ţi-am dat amintirile noastre…

— Amintirile au fost preţul pe care l-aţi plătit ca să auziţi planul meu, zise Azazel. Libertatea mea e ceea ce veţi plăti ca să-mi pun planul în acţiune.

— Asta-i o înşelătorie şi o ştii prea bine, zise Magnus. Ceri imposibilul.

— La fel şi voi, zise Azazel. După toate regulile, prietenul vostru este pierdut pentru totdeauna pentru voi. „Căci dacă un om face un jurământ faţă de Domnul, sau jură să-şi lege sufletul cu o legătură, nu-i este îngăduit să-şi încalce cuvântul.” Şi după condiţiile vrăjii lui Lilith, sufletele lor sunt legate şi amândoi au fost de acord.

— Jace n-ar fi fost niciodată de acord…, începu Alec.

— A rostit cuvintele, a zis Azazel. Din proprie voinţă sau în pofida voinţei, nu contează. Voi îmi cereţi să rup o legătură pe care numai Cerul o poate rupe. Dar Cerul n-o să vă ajute; ştiţi asta la fel de bine ca şi mine. De aceea oamenii îi invocă pe demoni şi nu pe îngeri, nu-i aşa? Acesta este preţul pe care-l plătiţi pentru intervenţia mea. Dacă nu vreţi să-l plătiţi, atunci trebuie să învăţaţi să acceptaţi ceea ce aţi pierdut.

Faţa lui Magnus era palidă şi crispată.

— O să ne sfătuim între noi şi o să discutăm dacă oferta

ta e acceptabilă. Până atunci, *te izgonesc.*

Flutură din mână şi Azazael dispăru, lăsând în urmă miros de lemn ars.

Cele patru persoane din încăpere se uitară una la alta, uluite.

— Ceea ce cere el, zise Alec, în cele din urmă, nu este cu putinţă, nu-i aşa?

— Teoretic, orice este posibil, zise Magnus, uitându-se înainte ca într-un abis. Dar să eliberezi un demon căpetenie în lume – nu doar un demon căpetenie, ci un prinţ al Iadului, al doilea după însuşi Lucifer – distrugerea pe care ar putea s-o aducă…

— Nu e posibil, zise Isabelle, ca Sebastian să aducă tot atât de multă distrugere?

— Aşa cum a zis Magnus, interveni Simon, cu amărăciune, orice e posibil.

— S-ar putea să nu fie altă crimă mai mare în ochii Conclavului, zise Magnus. Oricine l-ar elibera pe Azazel în lume ar fi un criminal dat în urmărire generală.

— Dar dacă asta ar însemna să-l distrugă pe Sebastian…, începu Isabelle.

— Nu avem vreo dovadă că Sebastian urzeşte ceva, zise Magnus. Din câte ştim, tot ce vrea este să se stabilească într-o casă frumoasă, la ţară, în Idris.

— Cu Clary şi Jace? zise Alec, cu îndoială.

Magnus ridică din umeri.

— Cine ştie ce vrea de la ei? Poate că se simte singur.

— În niciun caz nu l-ar fi răpit pe Jace de pe acoperişul ăla pentru că avea disperată nevoie de dragostea de frate, zise Isabelle. *Plănuieşte ceva.*

Cu toţii se întoarseră spre Simon.

— Clary încearcă să afle ce anume. Are nevoie de un pic de timp. Şi nu spuneţi „Nu avem timp”, adăugă el. Ştie şi ea asta.

Alec îşi trecu o mână prin părul negru.

— Bine, dar tocmai am pierdut o zi întreagă. O zi pe care n-am avut-o. Gata cu ideile prosteşti.

Vocea îi era neobişnuit de aspră.

— Alec, zise Magnus.

Puse o mână pe umărul iubitului său; Alec stătea neclintit, uitându-se mânios în podea.

— Eşti bine?

Alec îşi ridică privirea.

— Cine ziceai că eşti tu?

Magnus tresări puţin; arăta – pentru prima oară, din câte îşi putea aduce aminte Simon – de-a dreptul descumpănit. Nu dură decât o clipă, dar a fost.

— *Alexander,* zise el.

— Prea devreme să glumim despre chestia cu amintirea fericită, să înţeleg, zise Alec.

— Crezi?

Vocea lui Magnus se însufleţi.

Înainte de a mai putea spune ceva, uşa se deschise de perete şi Maia cu Jordan intrară. Obrajii lor erau roşii de frig şi – văzu Simon cu o mică tresărire – Maia purta jacheta de piele a lui Jordan.

— Tocmai ne-am întors de la staţia de poliţie, zise ea, entuziasmată. Luke nu s-a trezit încă, dar se pare c-o să fie bine… Se întrerupse, uitându-se în jur la pentagrama încă mocnind, la vălătucii de fum negru şi la petele de arsură de pe podea. OK, *ce* aţi făcut voi aici?

Cu ajutorul unei iluzii magice şi a abilităţii lui Jace de a-şi face avânt şi a se ridica într-un braţ pe un pod arcuit vechi, Clary şi Jace reuşiră să scape de poliţia italiană fără să fie arestaţi. Odată ce se opriră din alergat, se prăbuşiră la picioarele zidului unei clădiri, râzând, unul lângă altul, ţinându-se de mână. Clary simţi o clipă de pură fericire şi îşi sprijini capul de umărul lui Jace, aducându-şi aminte, cu o voce interioară aspră, că *acesta nu era el,* înainte ca râsul ei să se stingă.

Jace păru să-i ia tăcerea subită drept un semn că era obosită. O ţinu de mână degajat în timp ce-şi continuară drumul înapoi, pe strada de unde plecaseră, din lungul canalului cu câte un pod la ambele capete. Între acestea, Clary recunoscu imobilul şters, fără nimic deosebit, din

care ieşiseră. O trecu un fior.

— Frig?

Jace o trase spre el şi o sărută; era mult mai înalt decât ea, încât fie trebuia să se aplece, fie s-o ridice pe ea; în cazul de faţă recurse la a doua metodă, iar ea îşi înăbuşi o exclamaţie când el o ridică şi o împinse *prin* zidul casei. Aşezând-o la podea, închise cu piciorul o uşă – care apăruse brusc în spatele lor – trântind-o, şi se pregătea să-şi scoată jacheta când se auzi un chicotit înfundat.

Clary se desprinse din braţele lui Jace când toate luminile se aprinseră deodată în jurul lor. Sebastian şedea pe sofa, cu picioarele sprijinite pe măsuţa de cafea. Părul lui blond era ciufulit; ochii îi erau negri şi sticloşi. Nu era singur. Mai erau două fete cu el, de o parte şi de alta. Una era blondă, puţin cam prea sumar îmbrăcată, într-o fustă mini sclipitoare şi un top cu paiete. Îşi ţinea mâna răşchirată pe pieptul lui Sebastian. Cealaltă era mai tânără, cu înfăţişare mai blândă, cu părul negru tuns scurt, o bentiţă roşie de catifea pe frunte şi o rochie neagră, de dantelă.

Clary simţi cum nervii i se încordează. *Vampiri*, gândi ea. Nu ştia cum de ştia, dar îi era clar – fie din pricina luciului alb cerat al pielii fetei cu părul negru, fie din adâncul nesfârşit al ochilor ei, sau poate Clary pur şi simplu învăţase să simtă lucrurile acestea, aşa cum se presupune că toţi vânătorii de umbre le simt. Şi fata ştiu că ea ştia, Clary îşi dădu seama. Fata îi rânji, arătându-şi colţii mici şi ascuţiţi, apoi se aplecă să şi-i plimbe peste clavicula lui Sebastian. Pleoapele lui se zbătură, genele blonde coborând peste ochii negri. Se uită la Clary printre ele, ignorându-l pe Jace.

— Ţi-a plăcut la mica voastră întâlnire?

Clary îşi dori să-i fi putut răspunde ceva grosolan, în schimb dădu numai din cap.

— Bine, atunci, nu staţi şi voi cu noi? zise el, arătând spre el şi spre cele două fete. Să beţi ceva?

Fata cu părul negru râse şi îi spuse ceva în italiană lui Sebastian, cu vocea întrebătoare.

— *No,* zise Sebastian. *Lei è mia sorella.*

Fata se lăsă înapoi pe canapea, părând dezamăgită. Clary avea gura uscată. Deodată simţi mâna lui Jace peste a ei, cu degetele bătătorite şi aspre.

— Nu prea cred, zise el. O să mergem sus. Ne vedem dimineaţă.

Sebastian îşi flutură degetele, iar inelul Morgenstern de pe mâna lui prinse o rază de lumină, scânteind ca un foc de semnalizare.

— *Ci vediamo.*

Jace o conduse pe Clary afară din living şi sus, pe scara de sticlă; abia când ajunseră pe culoar ea simţi că-şi recăpătase respiraţia. Una era acest Jace diferit. Alta era Sebastian. Senzaţia de ameninţare care se răspândea din el era ca fumul unui foc.

— Ce-a spus? întrebă ea. În italiană?

— A spus „Nu, ea e sora mea", răspunse Jace.

Dar nu preciză şi ce îl întrebase fata pe Sebastian.

— Face asta des? întrebă ea.

Se opriseră în dreptul camerei lui Jace, în prag.

— Aduce fete aici?

Jace o mângâie uşor pe faţă.

— Face ce vrea şi eu nu întreb, zise el. Ar putea aduce cu el şi un iepure roz de un metru optzeci într-un costum de baie, dacă vrea. Nu e treaba mea. Dar dacă mă întrebi *pe mine* dacă am adus vreo fată aici, răspunsul e nu. Nu vreau pe nimeni decât pe tine.

Nu asta întrebase ea, dar dădu totuşi din cap, ca şi când s-ar fi liniştit.

— Nu vreau să merg să stăm cu ei.

— Poţi dormi cu mine în camera mea, în noaptea asta.

Ochii lui aurii erau luminoşi, în întuneric.

— Sau poţi dormi în dormitorul principal. Ştii că eu nu ţi-aş cere niciodată…

— Vreau să fiu cu tine, zise ea, surprinsă de propria vehemenţă.

Poate că numai ideea de a dormi în acel dormitor, în care dormise mai înainte Valentine, unde sperase să

trăiască din nou împreună cu mama ei, era prea mult. Sau poate că era obosită. Nu mai petrecuse decât o singură noapte cu Jace în acelaşi pat, când dormiseră şi numai mâinile li se atinseseră, de parcă o sabie scoasă din teacă ar fi fost pusă între ei.

— Dă-mi o secundă să fac ordine în cameră. E dezastru.

— Da, când am intrat în ea, mai devreme, cred că *se poate să fi văzut într-adevăr un fir de praf pe pervaz.* Ar fi bine să te ocupi de asta.

El o trase uşurel de o şuviţă de păr, prefirând-o printre degete.

— Nu ca să acţionez efectiv împotriva intereselor mele, dar ai nevoie de ceva în care să dormi? Pijama sau…

Ea se gândi la garderoba plină de haine din dormitorul principal. Trebuia să se obişnuiască cu gândul. Ar fi putut începe chiar din momentul acela.

— O să-mi iau o cămaşă de noapte.

Bineînţeles, se gândi ea câteva momente mai târziu, stând în faţa unui sertar deschis, genul de cămăşi de noapte pe care bărbaţii le cumpărau pentru că-şi doreau ca femeile din viaţa lor să le poarte nu erau *neapărat* genul de lucruri pe care ţi le-ai fi putut cumpăra tu însăţi. Clary dormea de obicei într-un maiou şi în pantaloni scurţi de pijama, dar aici totul era mătase, dantelă sau mai nimic, sau toate trei. Se opri în cele din urmă la o cămăşuţă care-i ajungea până la jumătatea coapselor. Se gândi la unghiile cu ojă roşie ale fetei de la parter, cea cu mâna pe pieptul lui Sebastian. Unghiile ei de la mână erau roase, iar cele de la picioare nu fuseseră niciodată decorate cu mai mult decât lac transparent. Se întrebă cum ar fi fost să fi semănat mai mult cu Isabelle, atât de conştientă de puterea feminină pe care o puteai mânui ca pe o armă, în loc să te holbezi la ea nedumerită, ca la un dar de casă nouă pe care habar n-ai unde să-l pui.

Atinse inelul de aur de pe degetul ei pentru noroc, înainte de a se îndrepta spre dormitorul lui Jace. El stătea pe pat, cu bustul gol şi în pantaloni de pijama negri, citind dintr-o carte într-un con de lumină galbenă de la veioza de

pe noptieră. Ea rămase în picioare o clipă, uitându-se la el. Îi putea vedea muşchii jucând delicat pe sub piele când dădea pagina – şi îi mai putu vedea Pecetea lui Lilith, imediat deasupra inimii. Nu arăta ca restul împletiturilor negre ale Peceţilor lui; era roşu-argintie, ca sângele amestecat cu mercur. Părea să nu-şi aibă locul pe el.

Uşa se închise uşor în urma ei cu un declic, iar Jace îşi ridică ochii. Clary îi văzu schimbarea de pe faţă. Poate că ea nu se dădea în vânt după cămăşi de noapte, însă lui în mod sigur îi plăceau. Expresia de pe faţa lui îi făcu pielea să se înfioare.

— Ţi-e frig?

El dădu păturile la o parte; ea urcă în pat lângă el, în timp ce el puse cartea pe noptieră, apoi se strecurară împreună sub cuverturi, până când ajunseră faţă în faţă. Stătuseră întinşi în barcă, sărutându-se, cu orele, după cum i se păruse, dar asta era altceva. Aceea fusese afară, în public, sub privirile oraşului şi ale stelelor. Aceasta era o subită intimitate, doar ei doi sub pătură, amestecându-şi respiraţiile şi căldura corpurilor. Nu era nimeni să-i privească, nimeni să-i oprească, niciun *motiv* să se oprească. Când el întinse mâna şi îi cuprinse obrazul în palma lui, ea avu impresia că bubuitul propriului sânge în urechi avea s-o surzească.

Ochii lor erau atât de aproape încât ea putea vedea desenul de auriu şi auriu-închis din irisurile lui, ca un mozaic de opal. Îi fusese frig atât de multă vreme, iar acum se simţea de parcă avea febră şi se topea, în acelaşi timp, dizolvându-se în el – şi abia de se atingeau. Ea descoperi că privirea îi era atrasă spre locurile unde el era cel mai vulnerabil – tâmple, ochi, pulsul de la baza gâtului, dorindu-şi să-l sărute acolo, să-i simtă bătăile inimii pe buze.

Mâna lui dreaptă, plină de cicatrice, se plimbă în josul obrazului ei, peste umăr şi talie, într-o lungă mângâiere care se sfârşi pe şold. Acum putea înţelege de ce bărbaţilor le plăceau atât de mult cămăşile de noapte de mătase. Nu exista nicio frecare, era ca şi când ţi-ai fi lăsat mâinile să

alunece peste sticlă.

— Spune-mi ce vrei, zise el într-o şoaptă care nu-i putu ascunde răguşeala din voce.

— Vreau doar să mă ţii în braţe, zise ea. În timp ce dorm. Asta-i tot ce vreau în clipa asta.

Degetele lui, care trasau cercuri lente pe şoldul ei, încremeniră.

— Asta-i tot?

Nu era tot ce voia. Ceea ce voia ea era să-l sărute până când pierdea noţiunea spaţiului şi a timpului, aşa cum i se întâmplase în barcă, să-l sărute până când uita cine e şi de ce se află acolo. Voia să se folosească de el ca de un drog.

Dar asta era o idee proastă.

El o urmări, neliniştit, iar ea îşi aminti când îl văzuse prima oară şi cum gândise că i se părea deopotrivă mortal şi frumos, ca un leu. *Ăsta e un test,* gândi ea. Şi poate unul periculos.

— Asta-i tot.

Pieptul lui se ridică şi coborî. Pecetea lui Lilith părea să-i pulseze pe piele, imediat deasupra inimii. Mâna lui se strânse pe şoldul ei. Ea-şi putu auzi propria respiraţie, la fel de puţin adâncă precum refluxul.

El o trase mai aproape, întorcând-o cu spatele la el, până când ajunseră să stea lipiţi unul de altul ca lingurile. Ea îşi înghiţi un icnet. Pielea lui era fierbinte, de parcă ar fi avut febră. Dar braţele încolăcite în jurul ei erau familiare. Amândoi se potriviră unul lângă celălalt, ca de obicei, capul ei sub bărbia lui, şira spinării ei lipită de muşchii tari ai pieptului şi abdomenului lui, picioarele ei peste ale lui.

— Bine, şopti el şi ea îi simţi răsuflarea în ceafă, făcându-i pielea de găină pe tot corpul. Atunci o să dormim.

Şi asta a fost tot. Treptat, corpul ei se relaxă, bătăile inimii ei se domoliră. Simţea braţele lui Jace în jurul ei ca întotdeauna. Confortabil, îşi prinse şi ea braţele peste ale lui şi închise ochii, închipuindu-şi patul lor desprins de această ciudată închisoare, plutind prin spaţiu sau la suprafaţa oceanului, numai ei doi, singuri.

Dormi astfel, cu capul vârât sub bărbia lui Jace, cu şira spinării lipită de trupul lui, cu picioarele lor împletite. A fost cel mai bun somn pe care l-a avut după atâtea săptămâni.

Simon stătea pe marginea patului în camera de oaspeţi a lui Magnus, uitându-se la sacul de umăr pe care-l ţinea în poală.

Putea auzi voci din living. Magnus le explica Maiei şi lui Jordan ce se întâmplase în seara aceea, Izzy intervenind uneori cu câte un detaliu. Jordan spusese ceva despre faptul c-ar trebui să comande nişte mâncare chinezească, să nu moară de foame; Maia râsese şi spusese că, atâta vreme cât nu era de la Lupul de Jad, era în regulă.

Să moară de foame, gândi Simon. Începuse să-i fie foame – destul cât să o simtă ca pe-o contracţie în toate venele. Era o altfel de foame decât cea omenească. Se simţea eviscerat, gol pe dinăuntru. Dacă l-ai fi lovit, îşi zise el, ar fi răsunat ca un clopot.

— Simon.

Uşa lui se deschise şi Isabelle se strecură înăuntru. Părul ei negru atârna desfăcut, ajungându-i aproape până la talie.

— Te simţi bine?

— Sunt bine.

Ea îi văzu sacul de umăr în braţe şi umerii i se încordară.

— Pleci?

— Păi, nu plănuisem să stau pentru totdeauna, zise Simon. Vreau să spun, noaptea trecută a fost… altfel. Mi-ai cerut…

— Ai dreptate, zise ea, pe un ton nefiresc de voios. Ei bine, te poţi întoarce acasă cu Jordan şi cu Maia, cu maşina. I-ai observat pe ăştia doi, apropo?

— Ce să observ la ei?

Ea-şi coborî vocea.

— Ceva *sigur* s-a întâmplat între ei în mica lor călătorie. Se poartă ca un cuplu acum.

— Păi, asta-i bine.

— Eşti gelos?

— Gelos? repetă el, confuz.

— Adică, tu şi Maia… Flutură din mână, uitându-se la el, printre gene. Aţi fost…

— Oh. Nu. Nu, nicidecum. Mă bucur pentru Jordan. Asta o să-l facă foarte fericit.

Şi vorbea serios.

— Bine.

Isabelle îl privi deschis, atunci, şi el văzu că obrajii îi erau îmbujoraţi, şi nu din cauza frigului.

— Mai rămâi aici şi la noapte, Simon?

— Cu tine?

Ea dădu din cap, fără să se uite la el.

— Alec o să se ducă să-şi mai ia nişte haine de la Institut. M-a întrebat dacă vreau să mă întorc cu el, dar eu… aş prefera să rămân aici, cu tine. Îşi ridică bărbia şi îl privi în ochi: Nu vreau să dorm singură. Dacă rămân aici, rămâi şi tu cu mine?

El îşi dădu seama ce mult o costa să întrebe.

— Sigur, zise el, cât mai senin cu putinţă, alungându-şi foamea din minte sau măcar încercând s-o alunge.

Ultima oară când încercase să uite să se mai hrănească, sfârşise cu Jordan smulgându-l de pe o Maureen semiconştientă.

Dar asta se întâmplase când nu se hrănise zile de-a rândul. Acum era altceva. Îşi cunoştea limitele. Era sigur de asta.

— Sigur, zise el din nou. Ar fi grozav..

Camille îi zâmbi compătimitor lui Alec, de pe divan.

— Deci unde crede Magnus că eşti acum?

Alec, care pusese o scândură peste două blocuri de zgură ca să încropească o bancă, îşi întinse picioarele lui lungi şi îşi privi bocancii.

— La Institut, să iau nişte haine de schimb. Voiam să mă duc până la Harlemul spaniol, dar am venit în schimb aici.

Ea îşi miji ochii.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că nu pot s-o fac. Nu-l pot ucide pe Raphael.

Camille îşi aruncă braţele în sus.

— Şi de ce nu? Ai vreo legătură personală cu el?

— Abia dacă-l cunosc, zise Alec. Dar să-l ucid înseamnă să încalc cu bună-ştiinţă Legea Acordurilor. Nu că n-aş mai fi încălcat Legile până acum, dar e o deosebire între a le încălca pentru scopuri bune şi a le încălca pentru unele egoiste.

— Oh, Doamne! Camille începu să se plimbe în sus şi-n jos. Scuteşte-mă de nefilimi cu conştiinţă.

— Îmi pare rău.

Ea-şi îngustă ochii.

— Îţi pare rău? O să te *fac* eu… Se întrerupse, apoi continuă pe o voce mult mai stăpânită. Alexander, cum rămâne cu Magnus? Dacă o să continuaţi ca până acum, o să-l pierzi.

Alec o privi cum se mişcă, felin şi stăpânit, fără nicio emoţie pe faţă în afară de o simpatie curioasă.

— Unde s-a născut Magnus?

Camille râse.

— Nu ştii nici măcar asta? Dumnezeule! În Batavia, dacă vrei să ştii. Pufni cu dispreţ la expresia lui nedumerită. Indonezia. Bineînţeles, pe atunci insulele arhipelagului se numeau Indiile de Est Olandeze. Mama lui era o băştinaşă, cred; tatăl era un colonialist oarecare. Mă rog, nu tatăl lui *adevărat.*

Buzele ei schiţară un zâmbet.

— Cine a fost tatăl lui adevărat?

— Tatăl lui Magnus? Păi, un demon, bineînţeles.

— Da, dar *care* demon?

— De ce-ar putea să conteze, Alexander?

— Am o bănuială, continuă Alec cu încăpăţânare, că e un demon foarte puternic, de prim rang. Însă Magnus nu vrea să vorbească despre el.

Camille se lăsă să cadă pe divan, cu un suspin.

— Ei bine, fireşte că nu vrea. Trebuie să-ţi păstrezi o parte din taine într-o relaţie, Alec Lightwood. O carte pe

care cineva n-a citit-o încă e întotdeauna mult mai interesantă decât una pe care a învăţat-o pe de rost.

— Vrei să spui că eu îi spun prea multe? contraatacă Alec, pe baza sfatului sugerat.

Undeva, în această carcasă rece, frumoasă, de femeie, era cineva care împărtăşise cu el o experienţă unică – iubise şi fusese iubită de Magnus. Cu siguranţă trebuia să ştie ea ceva, vreun secret, vreo cheie care l-ar fi putut împiedica să strice totul.

— Aproape sigur. Deşi, tu eşti în viaţă de atât de puţin timp, încât nu-mi pot imagina cât de multe i-ai fi putut spune. Cu siguranţă trebuie să fi rămas fără anecdote.

— Ei bine, mie mi se pare limpede că nici politica ta de a nu-i spune nimic n-a dat roade.

— Eu n-am fost atât de interesată de a-l păstra precum eşti tu.

— Păi, spuse Alec, ştiind că era o idee proastă, dar neputându-se abţine, dacă *ai fi fost* interesată de a-l păstra, ce ai fi făcut altfel?

Camille oftă teatral.

— Lucrul pe care tu eşti prea tânăr ca să-l înţelegi e că noi toţi ascundem câte ceva. Le ascundem de iubiţii noştri pentru că vrem să ne prezentăm în cea mai bună lumină, dar şi pentru că, dacă e dragoste adevărată, aşteptăm de la cel iubit să înţeleagă pur şi simplu, fără să mai fie nevoie să întrebe. Într-o relaţie adevărată, de genul care poate dura de-a lungul veacurilor, există o comuniune ne-vorbită.

— D-dar, se bâlbâi Alec, eu aş fi crezut că el ar fi vrut ca eu să-mi deschid sufletul. Vreau să spun, eu foarte greu am reuşit să mă deschid faţă de cei pe care îi cunoşteam de-o viaţă – ca Isabelle sau Jace…

Camille pufni.

— Asta-i altceva, zise ea. Nu mai ai nevoie de alţi oameni în viaţa ta, odată ce ai găsit adevărata dragoste. Nu-i de mirare că Magnus simte că nu poate fi deschis faţă de tine, când tu te bazezi atât de mult pe alte persoane. Când e dragoste adevărată, ar trebui ca fiecare dintre voi să preîntâmpine celuilalt fiecare dorinţă, fiecare nevoie…

Asculţi ce-ţi spun, tinere Alexander? Căci sfatul meu e preţios şi nu-l acord prea des…

Camera era scăldată într-o lumină transparentă de apus de soare. Clary se ridică în capul oaselor, privindu-l pe Jace cum doarme. El era întins pe o parte, cu părul de culoarea aramei în aerul albăstrui. Obrazul îi era sprijinit pe braţ, într-o poziţie de copil. I se putea vedea cicatricea în formă de stea de pe umăr, ca şi modelul runelor vechi de pe braţele, spatele şi lateralul corpului său.

Se întrebă dacă şi alţi oameni ar fi găsit cicatricele la fel de frumoase cum le găsea ea sau dacă numai ea le vedea astfel, pentru că îl iubea şi acestea făceau parte din el. Fiecare dintre ele spunea povestea unui moment. Unele chiar îi salvaseră viaţa.

El murmură în somn şi se răsuci pe spate. Mâna lui, cu runa Vederii distinctă şi neagră pe dosul ei, i se odihnea pe burtă, iar deasupra era singura rună pe care Clary nu o *găsea frumoasă: runa lui Lilith, cea care îl lega de Sebastian.*

I se părea că pulsează, ca medalionul lui Isabelle, ca o a doua inimă.

Fără niciun zgomot, ca pisica, se ridică în pat, în genunchi. Întinse mâna şi luă pumnalul Herondale din perete. Fotografia cu ea şi Jace căzu, eliberată, rotindu-se prin aer înainte de a ateriza cu faţa în jos pe podea.

Înghiţi în sec şi se uită din nou la el. Chiar şi acum, era atât de viu, încât părea să iradieze dinăuntru, ca luminat de un foc interior. Cicatricea de pe piept îi pulsa regulat.

Ridică pumnalul.

*

Clary se trezi cu o tresărire, cu inima bătându-i gata să-i spargă pieptul. Camera se învârti în jurul ei ca un carusel: era încă întuneric şi braţul lui Jace era în jurul ei, răsuflarea lui caldă, în ceafa ei. Îi putea simţi bătăile inimii în coloană. Închise ochii, înghiţind gustul amar din gură.

Fusese un vis. Doar un vis.

Dar acum îi era cu neputinţă să mai adoarmă la loc. Se ridică în capul oaselor cu grijă, dându-i binişor la o parte braţul lui Jace, şi se dădu jos din pat.

Podeaua era rece ca gheaţa, iar ea tresări când o atinse cu tălpile goale. Găsi clanţa uşii în semiîntuneric şi o deschise brusc. Şi înlemni.

Deşi nu existau ferestre în holul de afară, acesta era luminat de lustre. Bălţi de ceva ce părea lipicios şi negru murdăreau podeaua. De-a lungul unui perete zugrăvit în alb se vedea clar amprenta însângerată a unei mâini. Sângele stropea peretele la intervale ce conduceau spre scări, unde era o singură pată lungă şi întunecată.

Clary se uită spre camera lui Sebastian. Era linişte, uşa era închisă, nicio lumină nu se vedea pe dedesubt. Ea se gândi la fata blondă cu bluza de paiete, uitându-se în sus la el. Se mai uită o dată la urma de mână. Era ca un mesaj, o mână întinsă spunând *Stop.*

Şi atunci uşa lui Sebastian se deschise.

El ieşi pe culoar. Purta o bluză flauşată peste jeanşii negri şi părul alb-argintiu îi era ciufulit. Căsca; o văzu şi cu o clipă întârziere tresări şi se mai uită o dată la ea, cu o expresie de netrucată surprindere pe faţă.

— Ce faci, de ce eşti trează?

Clary îşi ţinu respiraţia. Aerul avea un gust metalic.

— Ce fac eu? Ce faci *tu*?

— Mă duc până jos să iau nişte prosoape ca să curăţ mizeria asta, zise el, cu naturaleţe. Vampirii şi jocurile lor…

— Asta nu arată ca rezultatul unui *joc,* zise Clary. Fata – fata umană care era cu tine – ce s-a întâmplat cu ea?

— S-a speriat puţin când a văzut colţii. Se mai întâmplă, uneori. La vederea expresiei lui Clary, izbucni în râs. Dar s-a dat pe brazdă. Ba chiar a vrut mai mult. Acum doarme în patul meu, dacă vrei să verifici şi să fii sigură că e vie.

— Nu… Nu e nevoie.

Clary îşi lăsă privirea în jos. Ar fi vrut să mai aibă pe ea şi altceva în afara cămăşuţei de mătase. Se simţea dezbrăcată.

— Dar tu?

— Mă întrebi dacă sunt bine?

Nu asta îl întrebase, dar Sebastian părea încântat. Îşi trase gulerul bluzei într-o parte, iar ea putut vedea două înţepături clare, imediat deasupra claviculei.

— Aş putea folosi o *iratze.*

Clary nu răspunse.

— Vino în living, zise el şi-i făcu semn să-l urmeze, trecând prin faţa ei, desculţ, spre scările de sticlă.

După un moment, ea făcu ce-i ceruse. El aprinse luminile din mers, astfel încât, atunci când ajunseră la bucătărie, aceasta era scăldată într-o lumină caldă.

— Vin? o întrebă, deschizând uşa frigiderului.

Ea se cocoţă pe unul dintre scaunele de la bar, netezindu-şi cămaşa de noapte pe picioare.

— Doar apă.

Îl urmări când el umplu două pahare de apă minerală – unul pentru ea, unul pentru el. Mişcările lui sigure, economice, erau ca ale lui Jocelyn, dar stăpânirea cu care se mişca trebuie să-i fi fost cultivată de Valentine. Îi amintea de felul în care se mişca Jace, ca un dansator bine pregătit.

El împinse paharul ei cu o mână, cu cealaltă ducându-şi paharul la gură. Când termină de băut, trânti paharul pe bar.

— Probabil că ştii asta, dar când îţi faci de cap cu vampirii, ţi se face sete.

— De ce ar trebui să ştiu?

Întrebarea îi ieşi mai agresivă decât voise.

El ridică din umeri.

— Mi-am închipuit că te-ai jucat de-a muşcatul cu Diurnul ăla.

— Simon şi cu mine n-am jucat niciodată *jocuri de-a muşcatul,* zise ea, pe un ton glacial. De fapt, nu pot să înţeleg de ce ar vrea cineva ca vampirii să se hrănească din ei, dinadins. Nu-i urăşti şi-i dispreţuieşti pe repudiaţi?

— Nu, zise el. Nu mă confunda cu Valentine.

— Mda, murmură ea. E şi greu de greşit.

— Nu-i vina mea că arăt exact ca el şi că tu arăţi exact ca *ea.*

Gura lui se schimonosi într-o expresie de dezgust când se gândi la Jocelyn. Clary se uită urât la el.

— Vezi, iar începi. Întotdeauna te uiţi aşa la mine.

— Aşa cum?

— De parcă am ars adăposturi de animale ca să mă amuz şi mi-am aprins ţigările cu orfani.

Îşi turnă încă un pahar cu apă. Când el îşi întoarse capul, ea văzu că urmele de înţepătură de la gâtul lui începuseră deja să se vindece.

— Ai ucis un copil, zise ea tăios, ştiind din clipa în care rosti cuvintele că ar fi trebuit să-şi ţină gura, continuând cu prefăcătoria că nu-l credea un monstru pe Sebastian.

Dar *Max.* Era încă viu în mintea ei ca prima oară când îl văzuse, adormit pe canapea la Institut, cu o carte în poală şi ochelarii şui pe faţa lui micuţă.

— Pentru aşa ceva nu poţi fi iertat niciodată.

Sebastian respiră scurt.

— Deci asta e, zise el. Cu cărţile pe masă atât de curând, surioară?

— Ce-ţi închipuiai?

Vocea ei sună firavă şi obosită chiar şi în urechile ei, însă el tresări de parcă l-ar fi pălmuit.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că a fost un accident? zise el, aşezând paharul jos. N-am vrut să-l omor. Ci doar să-l las fără cunoştinţă, ca să nu spună…

Clary îl amuţi cu o privire. Ştia că nu-şi putea ascunde ura din ochi: ştia că ar fi trebuit, ştia că era cu neputinţă.

— Asta am vrut. Am vrut să-l las fără cunoştinţă, cum am făcut şi cu Isabelle. Numai că nu mi-am apreciat bine forţa.

— Şi Sebastian Verlac? Cel adevărat? L-ai ucis, nu-i aşa?

Sebastian se uită la mâinile lui ca şi când i-ar fi fost străine: în jurul încheieturii de la mâna dreaptă avea un lanţ de argint cu o plăcuţă, ca o brăţară de identificare – ascunzând cicatricea făcută de Isabelle când îi retezase mâna.

— N-ar fi trebuit să riposteze…

Dezgustată, Clary dădu să se dea jos de pe scaun, dar Sebastian o prinse de mână, trăgând-o spre el. Pielea lui era fierbinte, iar ea îşi aminti, în Idris, momentul în care atingerea lui o arsese.

— Jonathan Morgenstern l-a ucis pe Max. Dar dacă eu nu mai sunt aceeaşi persoană? N-ai observat că nici măcar nu mai folosesc acelaşi nume?

— Dă-mi drumul.

— Crezi că Jace e diferit, zise Sebastian, liniştit. Crezi că el nu mai e aceeaşi persoană, că sângele meu l-a schimbat. Nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap, fără să spună nimic.

— Atunci, de ce ţi-e atât de greu să crezi că schimbarea s-a petrecut şi invers? Poate că sângele lui m-a schimbat pe mine. Poate că nu mai sunt aceeaşi persoană care am fost.

— L-ai înjunghiat pe Luke, zise ea. Cineva la care eu ţineam. Cineva pe care îl iubeam…

— Era gata să mă spulbere cu o armă, zise Sebastian. Tu îl iubeşti; eu nu-l cunosc. Mi-am salvat viaţa şi pe a lui Jace, totodată. Poţi pricepe asta?

— Şi poate că nu faci decât să spui ce crezi că e nevoie să spui ca să mă faci să am încredere în tine.

— Oare persoanei care obişnuiam să fiu i-ar păsa dacă ai tu încredere în mine?

— Dacă ai urmări ceva.

— Poate că vreau doar o soră.

La acestea, ochii ei se ridicară imediat spre ai lui – fără să vrea, fără să-i vină să creadă.

— Tu nu ştii ce-i aia familie, zise ea. Sau cum ar fi cu o soră, dacă ai avea vreuna.

— Dar am una.

Vorbi cu voce joasă. Pe gulerul bluzei lui erau pete de sânge, unde-i atingea pielea.

— Îţi dau o şansă. Să vezi că tot ceea ce facem Jace şi cu mine e ceea ce trebuie. Tu poţi să-mi dai o şansă?

Ea se gândi la acel Sebastian pe care îl cunoscuse în Idris. Îl auzise vorbind amuzat, prietenos, detaşat, ironic,

pătimaş şi mânios. Niciodată nu-l auzise rugând.

— Jace are încredere în tine, zise el. Dar eu nu am. El crede că îl iubeşti destul de mult cât să renunţi la tot ce ai preţuit sau în care ai crezut, ca să vii să fii cu el. Orice ar fi.

Ea îşi încleştă maxilarul.

— Şi de unde ştii tu că n-aş face-o?

El râse.

— Pentru că eşti sora *mea.*

— Noi doi nu semănăm deloc, îl contrazise ea şi văzu zâmbetul care îşi făcea loc, încet, pe faţa lui.

Îşi înghiţi restul cuvintelor, dar deja era prea târziu.

— Asta spuneam şi eu, zise el. Dar las-o baltă, Clary. Eşti aici. Nu te mai poţi întoarce. Ţi-ai legat soarta de a lui Jace. Ai putea foarte bine s-o faci fără rezerve. Să iei parte la ceea ce se întâmplă. Apoi poate c-o să-ţi schimbi şi părerea despre… mine.

Fără să se uite la el, ci jos, în podeaua de marmură, ea dădu din cap, foarte uşor.

El întinse mâna şi-i îndepărtă părul care îi căzuse în ochi, iar luminile bucătăriei făcură să-i scânteieze brăţara pe care o purta, cea pe care o observase ea mai devreme, cu nişte litere gravate pe ea. *Acheronta movebo.* Îndrăzneaţă, ea îl prinse de încheietură.

— Ce înseamnă asta?

El se uită la mâna ei, atingându-i argintul de la încheietură.

— Înseamnă „Asta vor păţi întotdeauna tiranii”. O port ca să-mi aducă aminte de Conclav. Se zice că asta au strigat romanii care l-au ucis pe Cezar, împiedicându-l să devină dictator.

— Trădători, zise Clary, lăsând mâna jos.

Ochii lui Sebastian străfulgerară.

— Sau luptători pentru libertate. Istoria e scrisă de învingători, surioară.

— Şi tu intenţionezi să scrii partea asta?

El îi rânji în faţă, cu ochii înveseliţi.

— Fii sigură că da.

12

MATERIE CEREASCĂ

Când Alec se întoarse la apartamentul lui Magnus, toate luminile erau stinse, dar în living se vedea o strălucire de flacără alb-albăstrie. Îi luă câteva momente ca să-şi dea seama că venea de la pentagramă.

Îşi scoase pantofii la uşă şi lipăi cât putu mai fără zgomot până în dormitorul principal. Camera era întunecată, singura lumină venind de la ghirlanda de beculeţe de Crăciun întinsă în jurul ferestrei. Magnus dormea pe spate, cu păturile trase până la mijloc şi mâna odihnindu-i-se pe burta cu buricul dezgolit.

Alec se dezbrăcă grăbit, rămânând în boxeri, şi urcă în pat, sperând să nu-l trezească pe Magnus. Din nefericire, nu-l pusese la socoteală pe Preşedintele Miau, care se vârâse sub pături. Cotul lui Alec nimeri fix peste coada motanului, iar Preşedintele miorlăi şi ţâşni jos din pat, făcându-l pe Magnus să se ridice în capul oaselor, clipind buimac.

— Ce se întâmplă?

— Nimic, zise Alec, înjurând în gând motanul. Nu puteam să dorm.

— Deci ai fost pe afară? Magnus se întoarse pe o parte şi atinse umărul gol al lui Alec. Ai pielea rece şi miroşi a noapte.

— M-am plimbat puţin, zise Alec, bucuros că era prea întuneric în cameră ca Magnus să-i vadă bine faţa.

Ştia că nu se pricepea deloc să mintă.

— Cam pe unde?

Trebuie să-ţi păstrezi o parte din taine într-o relaţie,

Alec Lightwood.

— Prin diverse locuri, zise Alec, vag. Ştii tu. Locuri misterioase.

— Locuri misterioase?

Alec dădu din cap.

Magnus se trânti din nou pe perne.

— Văd c-ai fost prin Oraşul-nebun, murmură el, închizând ochii. Mi-ai adus ceva?

Alec se aplecă şi îl sărută pe Magnus pe gură.

— Doar asta, zise el şoptit, retrăgându-se, dar Magnus, care începuse să zâmbească, îl prinsese deja de braţe.

— Ei bine, dacă tot ai de gând să mă trezeşti, zise el, ai putea să mă faci să nu regret, şi îl trase pe Alec peste el.

Având în vedere că deja petrecuseră o noapte împreună în pat, Simon nu se aşteptase ca a doua sa noapte cu Isabelle să fie chiar atât de stânjenitoare. Dar, pe de altă parte, de data asta Isabelle nu mai era băută, nici adormită şi în mod evident aştepta ceva de la el. Problema era că el nu ştia sigur ce anume.

Îi dăduse o cămaşă de-a lui să se îmbrace şi îşi întorsese, politicos, capul când ea se urcase în pat, vârându-se sub pătură, şi se trăsese lângă perete, ca să-i lase destul loc.

El nu se osteni să se schimbe, ci doar îşi scoase pantofii şi şosetele şi se urcă lângă ea în tricou şi în jeanşi. Rămaseră întinşi unul lângă altul un moment, apoi Isabelle se întoarse spre el, întinzând cu stângăcie un braţ peste el. Genunchii li se atingeau. Una dintre unghiile de la picioarele lui Isabelle îi zgâria glezna. El încercă să se ridice puţin şi atunci se dădu cap în cap cu Isabelle.

— Au! protestă ea. N-ar trebui să fii mai bun la treaba asta?

Simon fu nedumerit.

— De ce?

— Toate nopţile alea pe care le-ai petrecut în patul lui Clary, strânşi în frumoasele voastre îmbrăţişări platonice, zise ea, lipindu-şi faţa de umărul lui, înăbuşindu-şi astfel vocea. Mi-am închipuit…

— Doar am *dormit,* zise Simon.

Nu voia să spună nimic despre cum Clary îşi găsea locul perfect lângă el, despre faptul că a fi în pat cu ea era la fel de natural ca respiratul, despre cum mirosul părului ei îi aducea aminte de copilărie, de soare, de simplitate şi de graţie. Avea sentimentul că asta n-ar fi ajutat la nimic.

— Ştiu. Dar eu nu *dorm* doar, zise Isabelle, enervată. Cu oricine. Nu stau toată noaptea de obicei. Aproape niciodată.

— Ai spus că vrei să…

— Oh, taci din gură, zise ea şi-l sărută.

Asta a fost oarecum ceva mai reuşit. O mai sărutase pe Isabelle şi înainte. Îi plăcea consistenţa buzelor ei moi, modul în care mâinile lui se simţeau în părul ei lung, negru. Dar când ea se lipi de el, el îi simţi totodată căldura corpului, picioarele ei lungi şi goale, pulsul sângelui ei – şi pocnetul colţilor când îi ieşiră din teci.

Se trase înapoi, grăbit.

— *Acum* ce mai e? Nu vrei să mă săruţi?

— Ba da, încercă el să spună, dar colţii îl împiedicară.

Isabelle făcu ochii mari.

— Oh, ţi-e foame, zise ea. Când a fost ultima oară când ai băut nişte sânge?

— Ieri, izbuti el să spună, cu greu.

Ea se lăsă pe perna lui. Ochii ei erau incredibil de mari, negri şi lucioşi.

— Poate c-ar trebui să te hrăneşti, zise ea. Ştii ce se întâmplă dacă n-o faci.

— N-am nicio pungă de sânge la mine. Va trebui să mă întorc la apartamentul meu, zise Simon.

Colţii deja începuseră să i se retragă.

Isabelle îl prinse de braţ.

— Nu e nevoie să bei sânge rece de animal. Sunt eu aici.

Şocul spuselor ei a fost ca o descărcare de energie prin tot corpul, punându-i nervii pe foc.

— Nu vorbeşti serios.

— Ba bineînţeles că da.

Începu să-şi descheie nasturii cămăşii pe care o purta,

dezgolindu-şi gâtul, clavicula, unde traiectoria venelor abia se vedea pe sub pielea palidă. Cămaşa se desfăcu. Sutienul ei albastru acoperea mai mult decât ar fi acoperit multe costume de baie, dar Simon îşi simţi gura uscându-i-se. Rubinul licărea ca lumina roşie a semaforului sub clavicula ei. *Isabelle.* Ca şi când i-ar fi citit gândurile, ea întinse mâna şi îşi adună părul, strângându-l pe un umăr, lăsându-şi descoperită o parte din gât.

— Nu vrei…?

El o prinse de încheietura mâinii.

— Isabelle, nu! zise el, imperios. Nu mă pot controla, nu pot controla asta. Ţi-aş putea face rău, te-aş putea ucide.

Ochii ei străluciră.

— Ba n-ai s-o faci. Te poţi ţine în frâu. Ai făcut-o cu Jace.

— Nu sunt *atras* de Jace.

— Nici măcar puţin? zise ea, cu speranţă. Niciun piculeţ? Pentru că asta ar fi sexy. Da, bine. Păcat. Uite, atras sau nu, l-ai muşcat când erai flămând şi pe moarte şi tot te-ai putut abţine.

— Nu m-am abţinut cu Maureen. Jordan a trebuit să mă dea la o parte cu forţa.

— Ba te-ai fi dat singur. Îi lipi un deget de buze, apoi îl plimbă în jos pe gâtul lui, peste piept, oprindu-se în locul unde odinioară îi bătea inima. Am încredere în tine, spuse ea.

— Poate că n-ar trebui.

— Sunt un vânător de umbre. Pot să mă lupt cu tine dacă trebuie.

— Jace nu s-a luptat.

— Jace adoră ideea de moarte, zise Isabelle. Eu, *nu.*

Îşi trecu picioarele peste coapsele lui – era uimitor de flexibilă – şi se apropie de el până când îi putu atinge buzele. El voia s-o sărute, voia atât de tare, încât îl durea tot corpul. Deschise gura, şovăitor, îşi atinse limba de a ei şi simţi o durere ascuţită. Trecuse cu limba peste vârfurile colţilor lui, ascuţite ca briciul. Îşi simţi propriul sânge şi se dădu brusc înapoi, întorcându-şi faţa de la ea.

— Isabelle, nu *pot.*

Închise ochii. Ea era caldă şi catifelată, tachinându-l, torturându-l. Colţii îl dureau insuportabil; prin tot corpul simţea nişte sârme ascuţite care îi sfredeleau venele.

— *Nu vreau să mă vezi aşa.*

— Simon. Îi atinse blând obrazul, întorcându-i faţa spre ea. Asta eşti tu…

Colţii i se retraseră, încet, dar durerea îi rămase. Îşi ascunse faţa în palme şi vorbi printre degete.

— Nu e cu putinţă să vrei aşa ceva. Nu e cu putinţă să mă vrei pe mine. Propria mea mamă m-a aruncat afară din casă. Am muşcat-o pe Maureen – era doar o copilă. Vreau să spun, uită-te la mine, uite ce sunt, unde trăiesc, ce fac. Sunt un *nimeni.*

Isabelle îi mângâie uşor părul. El se uită la ea printre degete. De aproape, putu vedea că ochii ei nu erau negri, ci căprui foarte închis, cu pete aurii. Era sigur că putea citi milă în ei. Nu ştia ce se aştepta să spună ea. Isabelle se folosea de băieţi şi apoi le dădea papucii. Isabelle era frumoasă, şi dură, şi perfectă, şi nu avea nevoie de nimic. În niciun caz de un vampir care nu era bun nici măcar să fie vampir.

Îi putea simţi respiraţia. Mirosea dulce – a sânge, a muritor, a gardenii.

— Nu eşti un nimeni, zise ea. Simon. Te rog. Lasă-mă să-ţi văd faţa.

Cu mare reticenţă, îşi lăsă mâinile jos. Acum o putea vedea mult mai clar. Arăta blândă şi adorabilă în lumina lunii, cu pielea palidă şi netedă, cu părul ca o cascadă neagră. Ea îşi desfăcu mâinile din jurul gâtului lui.

— Uită-te la astea, zise ea, atingându-şi cicatricele albe ale Peceţilor vindecate ce îi ningeau pielea argintie – pe gât, pe braţe, pe rotunjimile sânilor. Sunt urâte, nu?

— Nimic la tine nu este urât, Izzy, zise Simon, sincer şocat.

— Fetele n-ar trebui să fie acoperite de cicatrice, zise Isabelle, cu nepăsare. Dar n-or să te încurce.

— Fac parte din tine… Nu, fireşte că nu mă încurcă.

Ea îi atinse buzele cu degetele.

— Să fii vampir face parte din *tine.* Nu ţi-am cerut să vii aici noaptea trecută pentru că nu mi-a venit în minte altcineva pe care să-l chem. Vreau să fiu cu tine, Simon. Mă sperie de moarte, dar vreau.

Ochii ei sclipiră şi, mai înainte ca el să se poată întreba mai mult de o clipă dacă erau lacrimi, se aplecă şi o sărută. De data asta n-a mai fost stânjenitor. De data asta ea se lăsă cu totul spre el şi deodată el se trezi sub ea, întorcând-o peste el. Părul ei lung şi negru cădea în jurul lor ca o perdea. Ea îi şoptea uşor, în timp ce el îşi plimba mâinile pe spatele ei. Îi putea simţi cicatricele sub vârful degetelor şi ar fi vrut să-i spună că pentru el erau un fel de podoabe, mărturii ale curajului ei, care nu făceau decât să-i sporească frumuseţea. Dar asta ar fi însemnat să se oprească din sărutat şi nu voia. Ea gemea şi se mişca în braţele lui; degetele ei se strecuraseră în părul lui şi amândoi se rostogoliră într-o parte, iar acum ea era sub el, iar braţele lui erau pline cu moliciunea şi căldura ei, gura lui, cu gustul ei, şi cu mirosul pielii ei, de sare, parfum şi… sânge.

Se încordă din nou, din cap până în tălpi, iar Isabelle îl simţi. Îl prinse de umeri. Aproape că lumina pe întuneric.

— Haide, şopti ea.

El îi putea simţi inima, bătând la pieptul lui.

— Vreau s-o faci.

El închise ochii, îşi apăsă fruntea pe a ei, încercând să se calmeze. Colţii îi ieşiseră din nou, înţepându-l în buza de jos, ascuţit şi dureros.

— Nu.

Picioarele ei lungi şi perfecte se încolăciră în jurul lui, gleznă peste gleznă, strângându-l lângă ea.

— Vreau s-o faci.

Sânii ei se lipiră de pieptul lui când se arcui spre el, dezgolindu-şi gâtul. Mirosul sângelui ei era pretutindeni, învăluindu-l, umplând toată camera.

— Nu ţi-e frică? şopti el.

— Ba da. Dar tot vreau s-o faci.

— Isabelle… nu pot…

O muşcă.

Colţii lui, ascuţiţi ca briciul, pătrunseră în vena de la gâtul ei ca un cuţit prin coaja unui măr. Sângele îi explodă în gură. Nu semăna cu nimic din ceea ce experimentase până atunci. Cu Jace, fusese mai mult mort; cu Maureen, vinovăţia îl copleşise încă de când bea din ea. Cu siguranţă nu mai simţise vreodată că vreuneia dintre persoanele pe care le muşcase *îi făcea plăcere.*

Dar Isabelle tresări, ochii i se deschiseră larg şi corpul i se arcui înspre el. Torcea ca o pisică, mângâindu-i părul, spatele, mişcările scurte ale mâinilor ei spunându-i *Nu te opri, Nu te opri.* Fierbinţeala se răspândea din ea în el, aprinzându-i corpul; el nu mai simţise niciodată, nu-şi închipuise niciodată ceva asemănător. Putea simţi pulsul viguros, sigur, al căldurii ei trecând din venele ei într-ale lui, şi pentru o clipă se simţi din nou viu, iar inima i se strânse de pură exaltare…

Se desprinse. Nu ştia cum, dar se desprinse şi se rostogoli pe spate, înfigându-şi degetele în saltea, pe lângă el. Încă mai tremura când colţii i se retraseră. Camera sclipea de jur împrejurul lui, aşa cum se întâmpla la câteva momente după ce bea sânge uman, de fiinţă vie.

— Izzy, şopti el.

Îi era teamă să se uite la ea, teamă că acum, când colţii lui nu mai erau în gâtul ei, ea avea să îl fixeze cu dezgust şi oroare.

— Ce?

— Nu m-ai oprit, zise el.

Era pe jumătate reproş, pe jumătate speranţă.

— N-am vrut.

El o privi. Stătea întinsă pe spate, cu pieptul ridicându-se şi coborând grăbit, de parcă alergase. Într-o parte a gâtului avea două înţepături roşii, curate, şi două fire subţiri de sânge îi curgeau pe gât spre claviculă. Dând ascultare unui instinct care părea să-i fie implantat adânc sub piele, Simon se aplecă şi îi linse sângele de pe gât, simţind gustul sărat, gustul lui Isabelle. Ea se cutremură, degetele ei tresăltând în părul lui.

— Simon…

El se trase înapoi. Ea se uita la el cu ochii mari, negri, foarte serioşi, cu obrajii îmbujoraţi.

— Eu…

— Ce?

Pentru o clipă nebunească, el crezu că o să spună „te iubesc”, în schimb ea clătină din cap, căscă şi îşi agăţă un deget de o gaică a jeanşilor lui. Degetele ei se jucau pe pielea dezgolită din talia lui.

De undeva, Simon aflase despre căscat că era un semn al pierderii de sânge. Intră în panică.

— Eşti bine? Am băut prea mult? Te simţi obosită? Te…

Ea se dădu mai aproape de el.

— Sunt *bine.* Tu singur te-ai oprit. Şi sunt un vânător de umbre. Ne înlocuim sângele de trei ori mai repede decât oamenii obişnuiţi.

— Ţi-a… Abia găsi curajul să întrebe. Ţi-a plăcut?

— Da, răspunse ea, şi vocea ei era răguşită. Mi-a plăcut.

— Pe bune?

Ea chicoti.

— Nu ţi-ai dat seama?

— Am crezut că poate simulezi.

Ea se ridică într-un cot şi se uită la el cu ochii negri arzători – cum puteau ochii să fie negri şi luminoşi în acelaşi timp?

— Eu nu simulez lucruri, Simon, zise ea. Şi nu mint, şi nu mă prefac.

— Eşti o zdrobitoare de inimi, Isabelle Lightwood, zise el, cât de detaşat putea, când simţea încă sângele ei alunecând-i prin vene ca focul. Jace i-a spus odată lui Clary că m-ai călca mărunt în picioare cu tocuri cui.

— Asta a fost înainte. Acum eşti altfel. Îl cercetă din priviri. Nu ţi-e frică de mine.

El îi mângâie obrazul.

— Iar ţie nu ţi-e frică de nimic.

— Nu ştiu.

Părul îi căzu peste faţă.

— Poate că tu o să-mi rupi *mie* inima.

Mai înainte ca el să poată spune ceva, îl sărută, iar el se întrebă dacă ea îşi putea simţi propriul sânge.

— Acum, taci din gură. Vreau să dorm, zise ea şi se ghemui lângă el, închizând ochii.

Cumva, acum, copurile lor îşi găseau bine locul unul lângă altul, cum n-o făcuseră înainte. Nimic nu mai era stingheritor, nu-l mai înglodea, nu se mai lovea de picioarele lui. Nu avea senzaţia de copilărie, soare şi blândeţe. Ci de necunoscut, şi fierbinte, şi excitant, şi puternic, şi… altfel. Simon rămase treaz, cu ochii în tavan, mângâind absent părul mătăsos şi negru al lui Isabelle. Se simţea ca smuls de o tornadă şi aruncat undeva departe, într-un loc în care nimic nu îi mai era familiar. În cele din urmă, întoarse capul şi o sărută pe Izzy, foarte uşor, pe frunte; ea se mişcă şi murmură ceva, dar nu deschise ochii.

Când Clary se trezi, dimineaţă, Jace încă mai dormea, ghemuit pe o parte, cu braţul întins cât să-i atingă ei umărul. Îl sărută pe obraz şi se ridică în picioare. Se pregătea să se ducă la baie şi să facă un duş, dar curiozitatea o învinse. Ieşi fără zgomot din dormitor şi aruncă o privire afară.

Sângele de pe hol dispăruse, nu mai era nicio urmă pe pereţi. Totul era atât de curat, încât ea se întrebă dacă nu visase toată povestea – sângele, discuţia din bucătărie cu Sebastian, toate celelalte. Făcu un pas pe hol, puse mâna pe perete în locul unde fusese amprenta însângerată…

— Bună dimineaţa.

Se întoarse repede. Era fratele ei. Ieşise din camera lui fără să facă niciun zgomot şi stătea în mijlocul holului, privind-o cu un zâmbet. Arăta proaspăt ieşit de la duş; părul lui ud, blond, avea culoarea argintului, aproape metalic.

— Ai de gând să porţi aia tot timpul? întrebă el, cu ochii spre cămaşa ei de noapte.

— Nu, eu doar…

Nu voi să spună că verificase să vadă dacă mai era sânge pe hol. El se uită doar la ea, amuzat şi superior.

Clary se dădu înapoi.

— O să mă îmbrac acum.

El zise ceva în urma ei, dar ea nu se opri să audă ce anume, ci o zbughi înapoi în camera lui Jace şi închise uşa. O clipă după aceea, auzi voci pe hol – a lui Sebastian şi a unei fete, vorbind italiana melodioasă. Fata de azi-noapte, gândi ea. Cea despre care el spusese că dormea în camera lui. Abia atunci îşi dădu seama cât de tare îl bănuise că minte.

Însă el spusese adevărul. *Eu îţi dau* o *şansă,* zisese el. *Tu poţi să-mi dai o şansă mie?*

Putea? Era Sebastian cel despre care vorbeau acum. Ea chibzuia febril la toate acestea, în timp ce făcea duş şi se îmbrăca. Hainele din garderobă, fiind alese pentru Jocelyn, erau departe de stilul ei şi îi venea greu să aleagă ce să poarte. Găsi o pereche de jeanşi – de designer, având încă eticheta de preţ – şi o bluză de mătase cu buline, cu o fundă la gât care-i dădea un aer vintage ce îi plăcea. Îşi îmbrăcă pe deasupra jacheta ei de velur şi se întoarse spre camera lui Jace, dar el nu mai era acolo şi nu era greu de ghicit unde plecase. Zgomotul farfuriilor, sunetul râsetelor şi mirosul de mâncare gătită venea în valuri de la parter.

Coborî treptele de sticlă câte două odată, dar se opri la ultima treaptă, uitându-se în bucătărie. Sebastian se sprijinea de frigider, cu braţele încrucişate la piept, iar Jace învârtea într-o tigaie ceva ce includea ceapă şi ouă. Era desculţ, cu părul ciufulit, cămaşa încheiată la nasturi pe sărite, iar vederea lui îi făcu inima să se răsucească în piept. Nu-l mai văzuse niciodată astfel, la prima oră dimineaţa, încă având aura căldurii somnului agăţată de el, şi ea simţi o tristeţe sfâşietoare că toate aceste lucruri se întâmplau prima oară cu un Jace care nu era adevăratul *ei* Jace. Chiar dacă arăta fericit, cu ochii neumbriţi, râzând când întorcea ouăle în tigaie şi răsturna omleta pe o farfurie.

Sebastian îi spuse ceva, Jace ridică ochii, o văzu pe Clary şi zâmbi.

— Jumări sau ochiuri?

— Jumări. Nu ştiam că te pricepi.

Ea coborî şi ultima treaptă şi se apropie de bufetul din bucătărie. Soarele pătrundea prin ferestre – în pofida lipsei oricărui ceas din casă, ea ghici că era jumătatea dimineţii – şi bucătăria sclipea în sticlă şi crom.

— Cine nu s-ar pricepe să facă ouă? se miră Jace cu voce tare.

Clary ridică mâna – şi în acelaşi timp, Sebastian. Ea nu-şi putu reţine o tresărire de surpriză şi îşi coborî grăbită braţul, dar nu înainte ca Sebastian s-o vadă şi să rânjească. El întotdeauna rânjea. Ar fi vrut să-i dea o palmă să-i şteargă rânjetul de pe faţă.

Îşi întoarse privirea de la el şi îşi făcu de lucru aranjând un platou de mic dejun din ceea ce era pus pe masă – pâine, unt proaspăt, gem şi felii de şuncă – din acelea rotunde, vârtoase. Era şi suc de fructe, şi ceai. Mâncau destul de bine aici, gândi ea. Deşi, dacă te-ai fi luat după Simon, băieţilor adolescenţi le era întotdeauna foame. Ea aruncă o privire spre fereastră – şi trebui să se mai uite o dată. Priveliştea nu mai era a unui canal, ci un munte care se ridica în depărtare, în vârful căruia se zărea un castel.

— Unde suntem acum? întrebă ea.

— Praga, răspunse Sebastian. Jace şi cu mine avem ceva de făcut aici. Se uită şi el pe fereastră şi adăugă: Probabil ar trebui s-o luăm din loc curând, de fapt.

Ea îi zâmbi dulce.

— Pot să vin şi eu?

Sebastian clătină din cap:

— Nu.

— De ce nu? Clary îşi încrucişă braţele la piept. E vreo chestie bărbătească la care eu nu pot să particip? Vă faceţi tunsori identice?

Jace îi întinse o farfurie cu jumările pe ea, dar se uita la Sebastian.

— Ar putea veni şi ea, zise el. Vreau să spun, această treabă de acum – nu e periculoasă.

Ochii lui Sebastian erau ca pădurea din poemul lui Frost, întunecaţi şi adânci. Nu lăsau să se ghicească nimic

dinăuntru.

— Orice poate deveni periculos.

— Bine, e decizia ta.

Jace ridică din umeri, întinse mâna după o căpşună, o aruncă în gură şi-şi linse sucul de pe degete. Ei, asta, gândi Clary, era o deosebire clară şi absolută între acest Jace şi al ei. Jace al ei avea o curiozitate feroce şi devoratoare pentru orice. El n-ar fi ridicat niciodată din umeri, aprobând planul altcuiva. El era ca oceanul aruncându-se nepăsător de stânca unui ţărm, pe când acest Jace era… un fluviu calm, strălucind în soare.

Pentru că e fericit?

Mâna lui Clary se încordă pe furculiţă, albindu-şi nodurile degetelor. Ura vocea aceea şoptită din capul ei. Ca Regina Elfilor Luminii, îi sădea îndoieli acolo unde n-ar fi trebuit să existe vreo îndoială, punea întrebări care nu aveau niciun răspuns.

— Mă duc să-mi iau lucrurile.

După ce mai luă o căpşună de pe platou, Jace şi-o aruncă în gură şi porni iute spre scări. Clary întoarse capul după el. Treptele de sticlă păreau invizibile, făcându-l să pară că zbura în sus, nu urca.

— Nu-ţi mănânci ouăle, zise Sebastian.

Venise lângă ea, ocolind bufetul – tot fără niciun zgomot, la naiba – şi se uita la ea, cu sprâncenele ridicate. Avea un uşor accent, un amestec între accentul celor care locuiau în Idris şi ceva mai britanic. Ea se întrebă dacă şi-l ascunsese înainte sau dacă abia acum i-l observa.

— De fapt, nu-mi plac ouăle, îi mărturisi ea.

— Dar n-ai vrut să-i spui asta lui Jace, pentru că el părea atât de mulţumit să-ţi pregătească micul dejun.

De vreme ce afirmaţia era corectă, Clary nu spuse nimic.

— Ciudat, nu-i aşa? zise Sebastian. Minciunile pe care le spun oamenii buni. El probabil o să-ţi pregătească de acum ouă în fiecare zi din viaţa ta, iar tu o să te chinui să le înghiţi, pentru că nu-i mai poţi spune că nu-ţi plac.

Clary se gândi la Regina Elfilor.

— Dragostea ne face pe toţi mincinoşi?

— Exact. Înveţi repede, nu-i aşa?

Făcu un pas spre ea şi un fior de nelinişte îi săgetă nervii. Mirosea a aceeaşi apă de colonie cu care se dădea Jace. Ea recunoscu parfumul de citrice şi piper negru, dar pe el mirosea altfel. Cumva greşit.

— Avem asta în comun, zise Sebastian şi începu să-şi descheie nasturii de la cămaşă.

Ea se ridică iute în picioare.

— Ce faci?

— Uşurel, surioară.

Îşi descheie şi ultimul nasture şi deschise cămaşa. Zâmbi, leneş.

— Tu eşti fata runelor magice, nu-i aşa?

Clary dădu din cap, încet.

— Vreau o rună de forţă, zise el. Şi dacă tu eşti cea mai bună, o vreau de la tine. N-ai să-i refuzi o rună fratelui tău, nu-i aşa?

Ochii lui negri o cercetau pătrunzător.

— De altfel, vrei să-ţi dau o şansă.

— Şi tu vrei să-ţi dau *eu* o şansă, zise ea. Atunci, facem un târg. O să-ţi dau o rună de forţă, dacă mă laşi să vin cu voi, în misiunea voastră.

El îşi dădu jos cămaşa şi o aruncă pe bufet.

— De acord.

— Nu am o stelă.

Nu voia să se uite la el, dar îi era greu să n-o facă. Părea să-i fi invadat intenţionat spaţiul personal. Corpul lui era foarte asemănător cu al lui Jace – tare, fără niciun gram de carne pufoasă pe nicăieri, cu muşchii desenaţi clar pe sub piele. Era şi plin de cicatrice ca Jace, deşi pielea lui era atât de palidă, încât semnele albe ieşeau mai puţin în evidenţă decât pe pielea aurie a lui Jace. Pe fratele ei arătau ca trasate cu peniţa argintie pe o hârtie albă.

El îşi scoase o stelă de la brâu şi i-o întinse.

— Foloseşte-o pe a mea.

— Bine, zise ea. Întoarce-te.

El o ascultă, iar ea îşi înghiţi o exclamaţie. Spatele lui gol era tărcat cu cicatrice zimţate, una după alta, prea

regulate să fi fost accidentale.

Urme de bici.

— Cine ţi-a făcut astea? întrebă ea.

— Cine crezi? Tatăl nostru, răspunse el. Folosea un bici făcut din metal demonic, pentru ca nicio *irazte* să nu poată să le vindece. Au fost menite să-mi servească drept aducere-aminte.

— Ce să-ţi aducă aminte?

— De pericolele ascultării.

Ea atinse una. O simţi fierbinte sub degete, de parcă ar fi fost proaspătă, şi aspră, faţă de pielea netedă din jur.

— Vrei să spui ale neascultării?

— Vreau să spun ce am spus.

— Dor?

— Tot timpul. Nerăbdător, aruncă o privire peste umăr. Ce mai aştepţi?

— Nimic.

Ea aşeză vârful stelei pe omoplatul lui, făcând un efort să nu-i tremure mâna. O parte din mintea ei gonea nebuneşte, gândindu-se cât de uşor i-ar fi fost să-l însemneze cu o Pecete care să-i facă rău, să-l îmbolnăvească, să-i dea toate organele peste cap – dar ce s-ar fi întâmplat cu Jace dacă o făcea? Scuturându-şi părul din ochi, ea desenă cu grijă runa *Fortis* la graniţa dintre omoplat şi spate, chiar acolo unde, dacă ar fi fost înger, ar fi avut aripile.

Când sfârşi, el se întoarse şi îşi luă stela din mâna ei, apoi îşi îmbrăcă din nou cămaşa. Ea nu se aştepta la vreun mulţumesc – şi nu primi. El îşi roti puţin umerii, în timp ce-şi încheia nasturii, şi rânji.

— *Eşti* bună, zise el.

Şi atâta tot.

O clipă mai târziu, scările zornăiră, iar Jace se întoarse, îmbrăcând o jachetă de piele întoarsă. Îşi pusese şi centura cu arme şi purta mănuşi fără degete, închise la culoare.

Clary îi zâmbi cu o căldură pe care n-o simţea.

— Sebastian a zis că pot veni cu voi.

Jace îşi ridică sprâncenele.

— Tunsori identice pentru toţi trei?

— Sper că nu, zise Sebastian. Mie-mi stă groaznic cu bucle.

Clary se uită în jos, la ea.

— Trebuie să mă schimb în costum de luptă?

— Nu chiar. Nu e genul de misiune în care ne aşteptăm să avem de luptat. Dar e bine să fim pregătiţi. Îţi aduc ceva din camera de arme, zise Sebastian şi dispăru în sus pe scară.

Clary se înjură în gând că nu găsise camera armelor când căutase prin casă. Cu siguranţă aveau ceva înăuntru care i-ar fi putut da o idee despre ce anume puneau ei la cale…

Jace o atinse pe obraz şi ea sări speriată. Aproape că uitase că era şi el acolo.

— Sigur vrei să faci asta?

— Absolut. Aş înnebuni să stau închisă în casă. De altfel, tu m-ai învăţat să lupt. Îmi închipui că vrei să mă folosesc de asta.

Buzele lui se arcuiră într-un rânjet maliţios; îi dădu părul pe spate şi-i şopti la ureche ceva despre folosirea a ceea ce învăţase de la el. Apoi se trase înapoi când Sebastian se întoarse la ei, îmbrăcat cu jacheta lui şi cu o centură de arme în mână. De ea erau prinse un cuţit lung şi un pumnal de seraf. Întinse mâna şi o trase pe Clary aproape de el, petrecându-i centura în jurul taliei, de două ori, şi fixându-i-o jos, pe şolduri. Ea era prea surprinsă ca să-l împingă deoparte, iar el termină mai înainte să prindă ea ocazia; întorcându-i spatele, el se duse spre perete, unde apăru conturul unei uşi, sclipind ca o uşă dintr-un vis.

Ieşiră prin ea.

O bătaie uşoară în uşa bibliotecii o făcu pe Maryse să-şi ridice capul. Era o zi înnorată, întunecoasă în afara ferestrelor bibliotecii, iar lămpile cu abajururi verzi aruncau mici pete de lumină în încăperea circulară. N-ar fi putut spune de câtă vreme stătea la biroul acela. Mai multe căni goale de cafea se înşiruiau în faţa ei.

Se ridică în picioare.

— Intră.

Se auzi un uşor declic şi uşa se deschise, dar fără vreun zgomot de paşi. O clipă mai târziu, o siluetă într-o robă de culoarea pergamentului alunecă în încăpere, cu gluga pusă umbrindu-i faţa.

Ne-ai chemat, Maryse Lightwood'?

Maryse îşi roti umerii, dezmorţindu-şi spatele. Se simţea înţepenită, obosită şi bătrână.

— Frate Zachariah. Îl aşteptam pe… Bine, nu contează.

Fratele Enoch? El e mai mare decât mine, dar m-am gândit că poate invitaţia ta ar putea avea vreo legătură cu dispariţia fiului tău adoptiv. Sunt în mod special interesat de soarta lui.

Ea îi aruncă o privire curioasă. Majoritatea Fraţilor Tăcuţi nu-şi expuneau părerile şi nu pomeneau despre sentimentele personale, dacă aveau vreunele. Netezindu-şi părul încurcat, ea ieşi din spatele biroului.

— Prea bine. Vreau să-ţi arăt ceva.

Nu se obişnuise niciodată cu Fraţii Tăcuţi, cu modul lipsit de orice zgomot în care se mişcau, de parcă picioarele lor n-ar fi atins pământul. Zachariah părea să plutească lângă ea, în timp ce-l conducea în capătul celălalt al bibliotecii, spre o hartă a lumii fixată de peretele dinspre miazănoapte. Era o hartă a vânătorilor de umbre. Arăta Idrisul, în centrul Europei, şi protecţiile din jurul lui, ca o graniţă de aur.

Pe o poliţă de sub hartă se aflau două obiecte. Unul era un ciob de sticlă, cu nişte sânge uscat pe el. Celălalt era o brăţară-chingă veche, de piele, împodobită cu rune de putere îngerească.

— Acestea sunt…

Brăţara lui Jace Herondale şi sângele lui Jonathan Morgenstern. Am înţeles că încercările de a le lua urma n-au avut succes?

— Nu e vorba chiar de luat urma. Maryse îşi îndreptă umerii. Când am fost în Cerc, exista un mecanism pe care îl folosea Valentine ca să ne poată localiza. Dacă nu ne

aflam în anumite locuri protejate, el ştia în orice clipă unde suntem. M-am gândit că ar fi o şansă să fi făcut la fel şi cu Jace, când era el mic. Niciodată n-a părut să aibă vreo problemă în a-l găsi.

Despre ce fel de mecanism vorbeşti?

— O pecete. Nu una din Cartea Gri. Toţi o aveam. Eu aproape că uitasem de ea; dar, în definitiv, nu exista nicio cale de a scăpa de ea.

Dacă Jace ar fi avut-o, oare n-ar fi ştiut de ea, ca să ia măsuri şi să vă împiedice s-o folosiţi pentru a-l găsi?

Maryse clătină din cap.

— Ar putea fi mică, foarte mică, un punct aproape invizibil sub părul lui, la fel ca pecetea mea. El n-are de unde să ştie c-o are – Valentine n-ar fi vrut să-i spună.

Fratele Zachariah făcu un pas spre hartă, examinând-o.

Şi care a fost rezultatul experimentului tău?

— Jace o are, zise Maryse, dar fără să sune nici satisfăcută, nici triumfătoare. L-am văzut pe hartă. Când apare, harta semnalizează, ca o scânteie luminoasă, locul unde se află el; iar brăţara lui semnalizează în acelaşi timp. De aceea ştiu că e el şi nu Jonathan Morgenstern. Jonathan nu apare niciodată pe hartă.

Şi unde e? Unde e Jace?

— L-am văzut apărând, doar pentru câteva secunde, de fiecare dată, în Londra, Roma şi Shanghai. Cu puţin timp în urmă, a licărit în Veneţia, apoi a dispărut din nou.

Cum călătoreşte atât de repede între oraşe?

— Prin Portal? dădu ea din umeri. Nu ştiu. Ştiu doar că, de fiecare dată când harta luminează, el e viu… deocamdată. Şi e ca şi cum aş putea respira din nou, doar pentru puţin timp.

Închise gura, hotărâtă, ca restul cuvintelor să nu se mai reverse de la sine – despre cum îi lipseau Alec şi Isabelle, dar nu se îndura să-i cheme înapoi la Institut, unde din partea lui Alec, cel puţin, lumea se aştepta să preia responsabilitatea căutării propriului frate. Cum ea încă se mai gândea la Max în fiecare zi şi era ca şi cum cineva i-ar fi golit plămânii de aer, şi se prindea cu mâna de inimă,

înspăimântată c-o să moară. Nu-l mai putea pierde şi pe Jace.

Pot înţelege asta.

Fratele Zachariah îşi încrucişă mâinile în faţă. Mâinile arătau tinere, nu noduroase sau strâmbate, cu degetele subţiri. Maryse se întrebase adesea cum îmbătrâneau Fraţii şi cât trăiau, dar informaţia era un secret al ordinului lor.

Puţine lucruri sunt mai puternice decât dragostea familiei. Dar ceea ce nu înţeleg este de ce ai ales să-mi arăţi mie asta.

Maryse trase aer în piept, tremurător.

— Ştiu că ar fi trebuit să le arăt celor din Conclav, zise ea. Dar Conclavul ştie de legătura dintre el şi Jonathan. Îi vânează pe amândoi. O să-l ucidă pe Jace, dacă-l vor găsi. Şi, cu toate acestea, să ţin lucrul ăsta pentru mine cu siguranţă înseamnă trădare. Maryse îşi lăsă capul în jos. M-am gândit că, dacă vă spun vouă, Fraţilor, mi-ar fi mai uşor. Mai departe, e alegerea voastră dacă o comunicaţi sau nu Conclavului. Eu… eu nu suport să fie alegerea mea.

Zachariah tăcu vreme îndelungată. Apoi, vocea lui blândă zise, în capul ei:

Harta ta îţi spune că fiul tău e încă în viaţă. Dacă i-o dai Conclavului eu nu cred că îi va ajuta prea mult, în afară de faptul c-o să le arate cât de repede călătoreşte şi că e imposibil de urmărit. Asta deja o *ştiu. Păstrează harta. Eu n-am să pomenesc despre ea deocamdată.*

Maryse se uită la el uluită.

— Dar… eşti servitor al Conclavului…

Am fost odinioară vânător de umbre, ca şi tine. Am trăit cum trăieşti tu. Şi, ca şi pentru tine, au existat cei pe care îi iubeam destul cât să pun binele lor înaintea oricărui alt lucru – oricărui jurământ, oricărei datorii.

— Ai avut… Maryse ezită. Ai avut vreodată copii?

Nu. Copii, nu.

— Îmi pare rău.

Să nu-ţi pară. Şi încearcă să nu laşi frica pentru Jace să te doboare. E un Herondale şi ei sunt supravieţuitori…

Ceva plesni în Maryse pe dinăuntru.

— Nu e un Herondale. E un Lightwood. Jace *Lightwood.* E fiul meu.

Urmă o pauză lungă. Apoi:

N-am vrut să sugerez altceva, zise Fratele Zachariah. Îşi desfăcu mâinile subţiri şi se dădu înapoi. *Trebuie să fii conştientă de un singur lucru. Dacă Jace apare pe hartă mai mult de câteva secunde odată,* va trebui *să spui Conclavului. Ar trebui să te pregăteşti sufleteşte pentru această posibilitate.*

— Nu cred că pot, zise ea. O să trimită vânători după el. O să-i întindă o cursă. E doar un băiat.

Niciodată n-a fost doar *un băiat,* zise Zachariah şi se întoarse, alunecând afară din încăpere.

Maryse nu se uită după el. Se întorsese să privească din nou harta.

Simon?

Uşurarea se deschise ca o floare în pieptul lui. Vocea lui Clary, şovăielnică dar familiară, îi umplu capul. El se uită într-o parte. Isabelle dormea. Lumina de amiază se vedea pe la marginile draperiei.

Eşti treaz?

El se întoarse pe spate, uitându-se fix în tavan.

Bineînţeles că sunt treaz.

Păi, nu eram sigură. Eşti la vreo şase, şapte ore în urmă faţă de locul în care sunt eu. Aici a apus soarele.

Italia?

Acum suntem în Praga. E frumos. E un fluviu mare şi multe clădiri cu turle. Arată un pic ca Idrisul, de la depărtare. Totuşi e frig aici. Mai frig ca acasă.

OK, gata cu buletinul meteo. Eşti teafără? Unde sunt Sebastian şi Jace?

Sunt cu mine. M-am îndepărtat puţin de ei, totuşi. Le-am zis că vreau să intru în comuniune cu priveliştea de pe pod.

Deci eu sunt priveliştea de pe pod?

Ea râse, sau cel puţin el simţi ceva care era ca râsul în

mintea lui – un râs reţinut, nervos.

Nu pot să stau prea mult. Deşi, ei nu par să bănuiască ceva. Jace... Jace cu siguranţă nu. Sebastian e mai greu de citit. Nu cred că are încredere în mine. Am căutat prin camera lui ieri, dar nu e nimic – vreau să spun, nimic care să indice ce plănuiesc. Noaptea trecută...

Noaptea trecută?

Nimic.

Era ciudat, cum ea putea fi în capul lui şi totuşi el să simtă că îi ascundea ceva.

Sebastian ţine în camera lui caseta pe care o avea mama. Cu lucrurile de când era el copil. Nu pot să-mi închipui de ce.

Nu-ţi pierde vremea încercând să descoperi cum e Sebastian, îi spuse Simon. *Nu merită. Află ce vor să facă.*

Încerc. Părea iritată. *Tu mai eşti la Magnus?*

Mda. Am trecut la faza a doua din planul nostru.

Oh, zău? Care a fost faza întâi?

Faza întâi a fost stat în jurul mesei, comandat pizza şi certat.

Şi faza a doua? Stat în jurul mesei, băut cafea şi certat?

Nu chiar. Simon trase adânc aer în piept. *L-am invocat pe demonul Azazel.*

Azazel? Vocea ei mintală urcă brusc; Simon fu gata să-şi ducă mâinile la urechi. *Deci asta era cu întrebarea stupidă despre ştrumfi. Spune-mi că glumeşti.*

Nu glumesc. E o poveste lungă.

O informă, cât de bine putu, urmărind cum respira Isabelle, în tot acest timp, şi cum lumina de dincolo de ferestre creştea în intensitate.

Ne-am gândit că el ne-ar putea ajuta să găsim o armă care să-l poată răni pe Sebastian fără să-l rănească pe Jace.

Da, dar totuşi – invocare de demoni? Clary nu părea convinsă. *Şi Azazel nu e un demon oarecare. Eu sunt cea cu Echipa Răului, aici. Voi sunteţi Echipa Binelui. Ţineţi minte.*

Ştii că nu-i atât de simplu, Clary.

A fost ca şi cum i-ar fi simţit oftatul, o pală de aer care îi trecu peste piele, ridicându-i firele de păr de la ceafă.

Ştiu.

Oraşe şi fluvii, gândi Clary, când îşi luă degetele de pe inelul de aur de pe mâna dreaptă şi întoarse spatele priveliştii de pe Podul Carol, luând-o înapoi spre Jace şi Sebastian. Ei se aflau pe partea cealaltă a vechiului pod de piatră, arătând spre ceva pe care ea nu-l putea vedea. Apa de dedesubt avea culoarea metalului, curgând fără zgomot pe lângă picioarele străvechi ale podului; cerul avea aceeaşi culoare, încărcat cu nori negri.

Vântul îi flutura părul şi haina, când se îndrepta spre Sebastian şi Jace. Odată ajunsă, porniră mai departe toţi trei, băieţii discutând între ei cu voce scăzută; s-ar fi putut alătura şi ea conversaţiei dacă ar fi vrut, presupuse ea, dar era ceva în frumuseţea neclintită a oraşului, în turlele sale înălţându-se în ceaţă, în depărtare, care o îmbiau să tacă, să se uite şi să gândească de una singură.

Podul dădea într-o stradă pavată întortocheată, mărginită de buticuri pentru turişti, prăvălii care vindeau granate roşii-sângerii şi bucăţi mari de ambră faţetată poloneză, sticlărie grea de Boemia şi jucărioare de lemn. Chiar şi la această oră, agenţii de vânzare stăteau în faţa cluburilor de noapte, înmânând permise de intrare gratuită sau tichete care-ţi asigurau reduceri la băuturi; Sebastian îi refuza cu un gest nerăbdător, mârâindu-şi enervarea în cehă. Aglomeraţia se risipi când strada se deschise într-o veche piaţă medievală. În pofida vremii reci, era plină de trecători şi de chioşcuri care vindeau cârnaţi şi cidru fiert cu mirodenii. Cei trei se opriră să-şi ia ceva de mâncare şi mâncară la o masă înaltă şi şubredă. Orologiul astronomic uriaş din mijlocul pieţei începu să bată ora exactă. Maşinării zăngănitoare se puseră în mişcare şi un cerc de statuete de lemn apărură pe nişte uşi de o parte şi de alta a ceasului – cei doisprezece apostoli, explică Sebastian, în timp ce statuetele se învârteau încontinuu.

— Există o legendă, zise el, aplecându-se înainte, cu

palmele lipite pe o stacană de cidru fierbinte, că regele a pus să-i fie scoşi ochii creatorului orologiului când acesta şi-a terminat lucrul, ca să nu mai poată construi niciodată ceva la fel de frumos.

Clary se înfioră şi se dădu un pic mai aproape de Jace. El fusese tăcut de când coborâseră de pe pod, ca pierdut în gânduri. Oamenii – fetele, mai ales – se opreau să-l privească mai bine când treceau pe lângă el, cu părul lui strălucitor şi şocant printre culorile întunecate de iarnă din Piaţa Veche.

— Ăsta-i sadism, zise ea.

Sebastian îşi plimbă degetul pe buza cănii şi îl linse de cidru.

— Trecutul e o altă ţară.

— O ţară străină, zise Jace.

Sebastian se uită la el cu ochi leneşi.

— Cum?

— „Trecutul e o ţară străină: lucrurile se fac altfel acolo”[11], zise Jace. Ăsta-i citatul complet.

Sebastian ridică din umeri şi îşi împinse cana deoparte. Primeai un euro dacă le duceai înapoi la standul de unde cumpăraseşi cidrul, dar Clary bănui că Sebastian nu s-ar fi ostenit să facă pe bunul cetăţean pentru un amărât de euro.

— Hai să mergem.

Clary nu-şi terminase cidrul, totuşi îl lăsă pe masă şi îl urmă, Sebastian conducându-i în afara pieţei, printr-un labirint de străduţe înguste şi întortocheate. Jace îl corectase pe Sebastian, gândi ea. Cu siguranţă fusese asupra unui lucru minor, dar magia sângelui lui Lilith nu presupunea oare să-l fi legat de fratele lui în aşa fel încât să creadă că tot ce făcea Sebastian era corect? Putea fi

[11] Începutul celei mai cunoscute creaţii a autorului britanic L. P. Hartley, romanul *The Go-Between* (1953), ecranizat în 1970 în regia lui Joseph Losey. Filmul (în româneşte, *Mesagerul*) face celebră, aproape proverbială, fraza de deschidere — profesorul David Lowenthal va scrie, în 1985, o carte de meditaţii socio-istorice intitulată chiar aşa, *Trecutul e o ţară străină.*

acesta un semn – chiar şi unul minuscul – că vraja care îi lega începuse să slăbească?

Era prea stupid să spere, ştia asta. Însă, uneori, speranţa e tot ce ai.

Străzile deveniră mai strâmte, mai întunecoase. Norii de deasupra acoperiseră complet soarele coborât la apus şi, ici şi colo, ardeau lămpi cu gaz de modă veche, iluminând înserarea ceţoasă. Asfaltul se transformase în caldarâm, iar trotuarele se îngustaseră, silindu-i să meargă în şir indian, de parcă ar fi traversat un pod îngust. Numai vederea celorlalţi trecători, apărând şi dispărând în ceaţă, o făcea pe Clary să simtă că nu păşise într-un soi de întoarcere în timp într-un oraş visat, creaţie a imaginaţiei sale.

În cele din urmă, ajunseră la un arc de piatră care se deschidea într-o piaţă mică. Majoritatea magazinelor îşi stinseseră luminile, deşi vizavi de ei mai era unul încă luminat. Pe el scria ANTIKVARIAT, cu litere aurite, iar vitrina era plină de etajere cu sticle vechi de diverse substanţe, etichetele lor aproape desprinse fiind scrise în latină. Clary fu surprinsă când Sebastian se îndreptă într-acolo. La ce le-ar fi putut folosi lor nişte sticle vechi?

Îşi alungă acest gând când păşiră peste prag. Interiorul prăvăliei era slab luminat şi mirosea a naftalină, dar era plin, ba chiar înţesat, de o incredibilă colecţie de fleacuri vechi – şi nu numai fleacuri. Frumoase hărţi ale cerului se înghesuiau cu solniţe de sare şi piper lucrate ca statuile orologiului din Piaţa Oraşului Vechi. Erau acolo maldăre de cutii de tutun vechi şi de trabucuri, timbre fixate în rame de sticlă, aparate de fotografiat vechi, modele est-germane şi ruseşti, un vas de sticlă splendid şlefuit, de culoarea smaraldului, stând alături de un teanc de calendare vechi, pătate de igrasie. Un drapel cehesc vechi atârna într-un suport de arborare, deasupra.

Sebastian înaintă printre grămezile de vechituri spre o tejghea din spatele prăvăliei, iar Clary îşi dădu seama că manechinul pe care-l zărise ea era de fapt un bătrân cu o faţă încreţită şi ridată ca un cearşaf mototolit, stând

rezemat cu spatele de tejghea şi braţele încrucişate. Tejgheaua însăşi avea o vitrină de sticlă în partea din faţă, unde erau ţinute grămezi de bijuterii ieftine vintage şi mărgele de sticlă scânteietoare, poşete cu lănţişoare împodobite cu încuietori bătute cu pietre şi mai multe şiruri de butoni de cămaşă.

Sebastian spuse ceva în ceheşte, iar omul dădu din cap, făcând un semn scurt cu bărbia spre Clary şi Jace, cu o privire suspicioasă. Ochii lui, văzu Clary, erau roşu-întunecat. Îşi miji şi ea ochii, concentrându-se puternic, şi începu să-i decojească iluzia magică învăluitoare.

Nu era uşor; părea să fie lipită de el ca hârtia de muşte. În cele din urmă, izbuti să i-o înlăture, doar atât cât să vadă în străfulgerări adevărata creatură care stătea în faţa ei – înaltă şi de formă omenească, cu pielea cenuşie şi ochi rubinii, o gură plină de colţi ascuţiţi îndreptaţi în toate direcţiile şi braţe lungi, şerpuitoare, care se sfârşeau cu nişte capete ca de ţipari – înguste, diabolice şi pline de colţi.

— Un demon Vetis, murmură Jace la urechea ei. Sunt ca dragonii. Le place să adune lucruri sclipitoare. Gunoaie, bijuterii, e totuna pentru ei.

Sebastian se uită în spate, peste umăr, la Jace şi la Clary.

— Ei sunt fratele şi sora mea, zise, după o clipă. Sunt cu totul de încredere, Mirek.

Un fior slab o străbătu pe Clary pe sub piele. Nu-i plăcea ideea să pozeze ca sora lui Jace, nici măcar în ochii unui demon.

— Nu-mi place asta, zise demonul Vetis. Ai spus că vom trata numai cu tine, Morgenstern. Şi dacă ştiu că Valentine a avut o fiică – înclină capul spre Clary – la fel ştiu că a avut numai un fiu.

— E adoptat, zise Sebastian, vioi, făcând un gest spre Jace.

— Adoptat?

— Şi cred că o să găseşti că definiţia familiei moderne chiar se schimbă într-un ritm impresionant, în zilele

noastre, zise Jace.

Demonul – Mirek – *nu* păru impresionat.

— Nu-mi place asta, repetă el.

— Dar o să-ţi placă *asta,* zise Sebastian, scoţând din buzunar o pungă legată la gură.

O răsturnă deasupra tejghelei şi o grămăjoară de monede de aramă zornăitoare căzu din ea, rostogolindu-se pe sticlă.

— Bănuţi de pe ochii morţilor. O sută de bucăţi. Acum, ai lucrul pentru care ne-am înţeles?

O mână cu colţi îşi croi drum peste tejghea şi muşcă uşurel dintr-o monedă. Ochii demonului sclipiră spre grămada de monede.

— Toate astea sunt foarte bune, dar nu de ajuns pentru ceea ce cauţi tu.

Făcu semn cu un braţ ondulator şi deasupra apăru ceea ce lui Clary i se păru a fi o bucată mare de cristal de stâncă – numai că era mai luminos, mai translucid, argintiu şi frumos. Ea-şi dădu seama, cu o tresărire, că era materialul din care se făceau pumnalele de seraf.

— *Adamas* pur, zise Mirek. Material ceresc. Inestimabil.

Mânia trosni pe faţa lui Sebastian ca fulgerul şi, pentru o clipă, Clary văzu băiatul plin de răutate de dedesubt, cel care râsese când Hodge zăcea agonizând. Apoi expresia pieri.

— Dar ne-am înţeles la un preţ.

— Cum ne-am înţeles şi că vei veni singur, zise Mirek.

Ochii lui se întoarseră spre Clary, apoi spre Jace, care nu se mişcase, dar a cărui înfăţişare căpătase neclintirea stăpânită a unei pisici la pândă.

— Îţi spun eu ce altceva îmi mai poţi da, zise. O şuviţă din frumosul păr al surorii tale…

— Bine, zise Clary, făcând un pas înainte. Vrei un smoc din părul meu…

— Nu! Jace făcu un pas să o oprească. Se ocupă cu magia neagră, Clary. Habar n-ai ce poate face cu o şuviţă din părul tău sau cu un pic de sânge.

— Mirek, zise Sebastian încet, fără să se uite la Clary.

Iar în clipa aceea, ea se întrebă, dacă Sebastian voia să dea la schimb o şuviţă din părul ei pentru *adamas,* ce avea să-l oprească? Jace protestase, dar în acelaşi timp era silit să facă ceea ce îi cerea Sebastian. În momentul critic, ce avea să câştige? Constrângerea sau sentimentele lui Jace pentru ea?

— În niciun caz.

Demonul clipi încet, ca o şopârlă.

— În niciun caz?

— N-ai să te atingi de niciun fir de păr de-al surorii mele, zise Sebastian. Nici n-ai să renegi târgul nostru. Nimeni nu-l înşală pe fiul lui Valentine Morgenstern. Preţul stabilit sau…

— Sau ce? mârâi Marek. Sau o să-mi pară rău? Tu nu eşti Valentine, băieţică. Ei, acela era un bărbat care inspira loialitate…

— Nu, zise Sebastian, scoţându-şi un pumnal de seraf de la brâu. Eu nu sunt Valentine. Nu intenţionez să tratez cu demonii, cum a făcut Valentine. Dacă nu pot avea loialitatea ta, o să obţin frica ta. Află doar că sunt mai puternic decât a fost vreodată tatăl meu şi, dacă nu te porţi corect în înţelegerea făcută cu mine, o să-ţi iau viaţa şi lucrul pentru care am venit.

Ridică pumnalul pe care-l ţinea.

— *Dumah,* şopti el şi lama ţâşni, scânteind ca o coloană de foc.

Demonul dădu înapoi, lătrând câteva cuvinte într-o limbă bolovănoasă. În mâna lui Jace era deja un pumnal. O avertiză pe Clary, dar nu destul de rapid. Ceva o lovi cu putere în umăr şi ea căzu cu faţa în jos pe podeaua plină de obiecte. Se răsuci pe spate, rapid, uitându-se în sus…

Şi ţipă. Aplecat deasupra ei era un şarpe mare – sau cel puţin cu un corp gros, acoperit de solzi, şi cu un cap asemănător cu al unei cobre, dar corpul îi era prevăzut cu zeci de picioare subţiri, ca de insectă, care se mişcau rapid şi care se terminau cu colţi ascuţiţi. Clary bâjbâi după armele de la centură, când creatura se cabră, cu venin galben picurându-i din colţi, şi lovi.

Simon adormise la loc după ce „vorbise” cu Clary. Când se trezi din nou, luminile erau aprinse, iar Isabelle stătea în genunchi la marginea patului, îmbrăcată în jeanşi şi un tricou uzat pe care îl împrumutase probabil de la Alec. Avea găuri la mâneci, iar cusăturile de la tiv începuseră să se desfacă. Trăsese de guler, lăsându-şi gâtul liber, şi folosea vârful unei stele ca să-şi traseze o rună pe pielea pieptului, chiar sub claviculă.

El se ridică în coate.

— Ce faci?

— *Iratze,* zise ea. Pentru astea.

Îşi dădu părul pe după ureche, iar el văzu urmele celor două înţepături pe care i le făcuse în gât. Când termină runa, acestea păliră, lăsând în urmă doar două pete vag albicioase.

— Eşti… bine?

Întrebarea îi ieşi şoptit. Calm. Încercase să-şi reţină celelalte întrebări pe care ar fi vrut să i le pună. *Te-a durut? Acum crezi că sunt un monstru? Te-am dezgustat profund?*

— Sunt bine. Am dormit mult mai mult decât o fac vreodată în mod normal, dar mă gândesc că ăsta-i probabil un lucru bun.

Văzându-i expresia, Isabelle îşi vârî stela la brâu. Veni de-a buşilea spre Simon, cu graţia unei pisici, şi se postă deasupra lui, părul ei acoperindu-i pe amândoi. Erau atât de aproape că li se atingeau nasurile. Ea îl privi fără să clipească.

— De ce eşti atât de ţicnit? zise ea şi el îi putu simţi răsuflarea pe faţă, ca o şoaptă uşoară.

Ar fi vrut s-o tragă spre el şi s-o sărute – nu s-o muşte, doar s-o sărute – dar exact în clipa aceea se auzi soneria de la intrare. O secundă mai târziu, cineva bătu la uşa dormitorului – buşi în ea, mai precis, făcând-o să se zgâlţâie din balamale.

— Simon, Isabelle! zise Magnus. Uite, nu mă interesează dacă dormiţi sau vă faceţi lucruri de nespus unul altuia.

Îmbrăcați-vă şi veniţi în living. Acum.

Simon îşi încrucişă privirea cu Isabelle, care părea la fel de nedumerită ca el.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Veniţi odată aici, zise Magnus, iar sunetul paşilor lui îndepărtându-se se auzi cu putere.

Isabelle se dădu jos de pe Simon, spre marea lui dezamăgire, şi oftă.

— Ce crezi că e?

— Habar n-am, zise Simon. Întâlnire de urgenţă a Echipei Binelui, bănuiesc.

Găsise amuzantă expresia când o folosise Clary. Isabelle, însă, clătină din cap şi suspină.

— Nu sunt sigură că există aşa ceva ca Echipa Binelui, zilele astea, spuse ea.

13

CANDELABRUL DE OASE

Când capul şarpelui se repezi spre Clary, o fulgerare de lumină îl spintecă, aproape orbind-o. O lamă de seraf, al cărei tăiş pâlpâitor reteză complet gâtul demonului. Capul căzu, împroşcând venin şi limfă; Clary se întoarse pe o parte, dar substanţa toxică o stropi pe piept. Demonul dispăru mai înainte ca jumătăţile lui să poată atinge podeaua. Clary îşi înăbuşi ţipătul de durere şi dădu să se ridice. O mână îi apăru deodată înaintea ochilor – o ofertă de-a o trage în sus. Jace, gândi ea, dar când îşi înălţă ochii, descoperi că se uita la fratele ei.

— Hai, zise Sebastian, cu mâna încă întinsă. Sunt mai mulţi.

Ea îl prinse de mână şi îl lăsă s-o ridice în picioare. Şi el era stropit de sângele demonului – o substanţă neagră-verzuie care ardea tot ce atingea, făcându-i scrum hainele. Pe când ea se uita la el, una dintre creaturile cu cap de şarpe – demoni Elapid, îşi dădu ea seama cu întârziere, amintindu-şi ilustraţia dintr-o carte – se înălţă în spatele lui, cu gâtul turtindu-i-se ca al unei cobre. Fără să se gândească, ea îl prinse de umăr pe Sebastian şi-l împinse la o parte, cu putere; el se clătină înapoi, când demonul lovi, iar Clary se ridică să-l întâmpine cu cuţitul pe care şi-l smulsese de la brâu. Îşi răsuci corpul într-o parte când înfipse cuţitul, evitând colţii creaturii; şuieratul demonului se prefăcu într-un gâlgâit când lama pătrunse adânc, iar ea o trase înapoi, spintecând creatura cum ai spinteca burta unui peşte. Sânge arzător de demon explodă peste mâna ei într-un şuvoi fierbinte. Ea ţipă, dar ţinu cuţitul strâns, iar

demonul Elapid dispăru.

Se răsuci pe-un călcâi. Sebastian lupta cu un alt Elapid, lângă uşa prăvăliei; Jace se apăra de alţi doi, lângă o vitrină cu obiecte ceramice antice. Cioburi de ceramică acopereau podeaua. Clary ridică iute braţul şi azvârli cuţitul, aşa cum o învăţase Jace. Zbură înalt prin aer şi se implântă în flancul unuia dintre monştri, trimiţându-l, zvârcolindu-se şi scheunând, la distanţă de Jace. Jace se întoarse şi, văzând-o, îi făcu cu ochiul, înainte de a-şi ridica mâna pentru a-i reteza capul demonului Elapid rămas în luptă. Corpul demonului se prăbuşi şi dispăru, iar Jace, mânjit tot de sânge negru, rânji.

Un val de ceva o inundă pe Clary – o senzaţie de exaltare încărcată de energie. Şi Jace, şi Isabelle îi vorbiseră despre beţia luptei, dar n-o simţise cu adevărat niciodată. Acum o simţea. Simţea forţa copleşitoare care-i făcea venele să zbârnâie, răsfirându-se de la baza şirei spinării. Totul păru să încetinească în jurul ei. Văzu cum demonul Elapid rănit se învârteşte şi se întoarce spre ea, dezvelindu-şi colţii. Făcu un pas înapoi, smulse steagul vechi din suportul de pe perete şi înfipse capătul lui în botul larg căscat al demonului. Coada steagului străpunse craniul creaturii, iar Elapidul dispăru, cu steag cu tot.

Clary râse. Sebastian, care tocmai nimicise un alt demon, se răsuci la auzul sunetului şi făcu ochii mari.

— Clary! Opreşte-l! strigă el şi ea se întoarse şi-l văzu pe Mirek bâjbâind pe lângă o uşă din fundul prăvăliei.

Ea o luă la fugă, trăgând pumnalul de seraf de la centură.

— *Nakir!* strigă, sărind pe tejghea şi, în timpul saltului, arma ei explodă luminos.

Ateriză în spinarea demonului Vetis, doborându-l. Unul dintre braţele lui ca ţiparul se repezi la ea şi, aducând pumnalul cu o mişcare laterală, ea-l reteză. Şi mai mult sânge o împroşcă. Demonul se uită la ea cu ochi roşii, înspăimântaţi.

— Opreşte, şuieră el. Pot să-ţi dau orice-ţi doreşti…

— Am tot ce-mi doresc, şopti ea şi lovi cu pumnalul de

seraf. Acesta se înfipse în pieptul demonului, iar Mirek dispăru cu un strigăt dogit. Clary îşi dădu drumul în genunchi, cu o bufnitură, pe covor.

O clipă mai târziu, două capete se iţiră peste tejghea, uitându-se în jos la ea – unul blond-auriu şi unul blond-argintiu. Jace şi Sebastian. Jace cu ochii mari; Sebastian, palid.

— Pentru numele Îngerului, Clary, bâigui el. *Adamas*-ul…

— Oh, chestia aia pe care o voiai? E aici.

Se rostogolise sub tejghea. Clary îl ridică acum, ca pe un bulgăre luminos de argint, mânjit de sângele de pe mâinile ei.

Sebastian trase o înjurătură de uşurare şi smulse *adamas*-ul din mâinile ei, în timp ce Jace sări peste tejghea, dintr-o singură mişcare, aterizând lângă ea. Îngenunche şi o trase mai aproape, plimbându-şi mâinile peste ea, cu ochii umbriţi de îngrijorare. Ea îl prinse de încheieturi.

— Sunt bine, zise.

Inima îi bătea cu putere, sângele îi vâjâia prin vene. El deschise gura să spună ceva, dar ea se aplecă şi îşi puse mâinile pe obrajii lui, apăsându-şi degetele cu putere.

— Mă simt *bine.*

Se uită la el, ciufulit, transpirat şi plin de sânge cum era şi dori să-l sărute. Dori…

— În regulă, voi doi, zise Sebastian.

Clary se trase înapoi de lângă Jace şi îşi ridică privirea spre fratele ei. El rânjea în jos la ei, învârtind încet *adamas*-ul într-o mână.

— Mâine vom folosi ăsta, zise el, făcând semn cu capul spre bulgăre. Dar în seara asta – după ce ne curăţăm niţel – sărbătorim.

Simon lipăi desculţ în living, cu Isabelle în urma lui, şi dădură cu ochii de un tablou surprinzător. Cercul şi pentagrama din mijlocul podelei străluceau cu o lumină argintie puternică, aidoma mercurului. Din centrul ei se

înălţa fum, o coloană înaltă, roşie şi neagră, cu vârfuri albe. Toată încăperea mirosea a ars. Magnus şi Alec stăteau în afara cercului şi, lângă ei, Maia şi Jordan, care – după hainele şi şepcile pe care le purtau – se părea că tocmai sosiseră.

— Ce se întâmplă? întrebă Isabelle, întinzându-şi braţele lungi cu un căscat. De ce se uită toată lumea pe Canalul Pentagramă?

— Aşteaptă puţin, zise Alec, sumbru. O să vezi.

Isabelle ridică din umeri şi privi şi ea unde priveau ceilalţi. Sub ochii lor, fumul alb începu să se răsucească, din ce în ce mai repede, ca o minitornadă în centrul pentagramei, lăsând în urmă cuvinte scrise cu scrum.

V-AŢI HOTĂRÂT?

— Hm, a făcut aşa toată dimineaţa? se miră Simon.

Magnus îşi aruncă braţele în sus. Purta pantaloni de piele şi o bluză cu un fulger metalic în zigzag pe ea.

— Şi toată noaptea.

— Doar a pus aceeaşi întrebare, la nesfârşit?

— Nu, zice diverse chestii. Uneori înjură. Azazel pare să se distreze bine.

— Ne poate auzi? întrebă Jordan, plecându-şi capul într-o parte. Hei, tu, ăsta, demone.

Literele arse se rearanjară singure.

SALUTARE, VÂRCOLACULE.

Jordan făcu un pas înapoi, uitându-se la Magnus.

— E… normal aşa?

Magnus părea foarte nefericit.

— Cu siguranţă că nu e normal. N-am mai invocat niciodată un demon atât de puternic ca Azazel, dar chiar şi aşa… am cercetat prin toate cărţile şi n-am putut găsi un exemplu că s-ar mai fi întâmplat asta vreodată. Scapă de sub control.

— Azazel trebuie trimis înapoi, zise Alec. Adică, trimis pentru totdeauna înapoi. Clătină din cap, adăugând: Poate că Jocelyn avea dreptate. Nu poate ieşi nimic bun din invocarea demonilor.

— Sunt foarte sigur că *eu* am ieşit din invocarea unui

demon, remarcă Magnus. Alec, am mai făcut asta de sute de ori. Nu ştiu de ce, de data asta, e altfel.

— Azazel nu poate ieşi, nu? întrebă Isabelle. Din pentagramă, adică.

— Nu, zise Magnus, dar nici n-ar trebui să fie în stare să facă vreunul dintre lucrurile pe care le face.

Jordan se aplecă, sprijinindu-şi mâinile de genunchi.

— Cum e, băi, să fii în Iad? întrebă el. Cald sau frig? Am auzit şi-aşa, şi-aşa.

Nu primi niciun răspuns.

— Bună treabă, Jordan, zise Maia. Cred că l-ai enervat.

Jordan împunse în marginea pentagramei.

— Ne poate spune viitorul? Deci, pentagramă, formaţia noastră o să ajungă de succes?

— E un demon din Iad, nu un glob de cristal, Jordan, zise Magnus, scos din răbdări. Şi stai departe de marginile pentagramei. Invocă un demon şi ţine-l captiv într-o pentagramă, iar el n-o să-ţi poată face vreun rău. Dar fă un pas în pentagramă şi intri în raza de putere a demonului…

În clipa aceea, coloana de fum începu să se coaguleze. Magnus ridică brusc capul, iar Alec se ridică în picioare, aproape dărâmându-şi scaunul, când fumul luă forma lui Azazel. Cel dintâi se materializă costumul – cenuşiu cu dunguliţe argintii şi butoni eleganţi –, apoi acesta păru să se umple, ochii lui de foc fiind ultimii care apărură. Se uită în jurul lui, cu evidentă satisfacţie.

— Văd că e prezentă toată gaşca, zise. Deci, aţi ajuns la o decizie?

— Da, răspunse Magnus. Nu cred c-o să avem nevoie de serviciile tale. Mulţumim, oricum.

Urmă o tăcere.

— Acum poţi pleca. Magnus flutură degetele de la revedere. Mersi.

— Nu prea cred, zise Azazel mulţumit, scoţându-şi batista şi tamponându-şi unghiile cu ea. Mă gândesc să rămân. Îmi place aici.

Magnus oftă şi-i spuse ceva lui Alec, care se duse la masă şi reveni cu o carte pe care i-o înmână magicianului.

Magnus o deschise, dădu nişte pagini şi începu să citească.

— *Spirit damnat, piei. Întoarce-te în împărăţia de fum şi de flăcări, de cenuşă şi…*

— Asta n-o să aibă efect la mine, remarcă demonul, cu o voce plictisită. Zi-i înainte şi încearcă, dacă vrei. Eu tot aici voi fi.

Magnus se uită la el cu ochii aprinşi de-mânie.

— Nu ne poţi sili să încheiem un târg cu tine.

— Pot încerca. Pe bune dacă am altceva mai bun cu care să-mi ocup…

Azazel se întrerupse când o siluetă familiară săgetă prin cameră. Era Preşedintele Miau, alergând îndeaproape după ceea ce părea un şoarece. În timp ce toată lumea îl privea, cu surprindere şi groază, micuţul motan ţâşni peste linia de margine a pentagramei şi Simon, mai mult din instinct decât gândind raţional, sări în pentagramă după el, prinzându-l în braţe.

— Simon!

El ştiu imediat că acela fusese strigătul reflex al lui Isabelle. Se întoarse să se uite la ea, cum îşi lipise mâna peste gură, privindu-l cu ochii cât cepele. Cu toţii se holbau, înmărmuriţi. Isabelle era albă de groază, până şi Magnus părea tulburat.

Invocă un demon şi ţine-l captiv într-o pentagramă, iar el n-o să-ţi poată face vreun rău. Dar fă un pas în pentagramă şi intri în raza de putere a demonului.

Simon simţi că-l bate cineva pe umăr. Îi dădu drumul din braţe Preşedintelui Miau şi se întoarse, iar pisoiul o zbughi afară din pentagramă şi în capătul celălalt al camerei, ascunzându-se sub canapea. Simon îşi ridică privirea. Faţa uriaşă a lui Azazel se apleca peste el. De atât de aproape, îi putea vedea demonului şi crăpăturile din piele, ca nişte crăpături în marmură, şi flăcările din ochii adânci ca două puţuri. Când Azazel zâmbi, Simon văzu că fiecare dintre dinţii lui avea în vârf un ac de fier.

Azazel răsuflă. Un nor de sulf fierbinte se împrăştie în jurul lui Simon. Desluşi vag vocea lui Magnus, ridicându-se şi coborând într-o incantaţie, şi Isabelle strigând ceva,

când mâinile demonului îl înşfăcară de braţe. Azazel îl ridică pe Simon de la podea, ţinându-l cu picioarele atârnând în aer – şi-l aruncă.

Sau încercă. Mâinile îi alunecară de pe Simon; Simon căzu la podea, ghemuit, iar Azazel ţâşni înapoi şi păru să se izbească de o barieră invizibilă. Se auzi un zgomot de piatră sfărâmată. Azazel se lăsă moale în genunchi, apoi se ridică anevoie în picioare. Îşi ridică privirile cu un muget, arătându-şi colţii, şi porni hotărât spre Simon – care, înţelegând cu întârziere ce se petrecea, ridică mâna şi, cu degete tremurătoare, îşi dădu părul la o parte de pe frunte.

Azazel se opri scurt. Mâinile ale căror unghii aveau, de asemenea, vârfuri de fier ascuţite ca şi dinţii, i se strânseră pe lângă corp.

— Rătăcitorule, şopti, cu răsuflarea tăiată, tu eşti?

Simon rămase nemişcat. Magnus îşi continua încetişor incantaţia în fundal, dar toţi ceilalţi erau amuţiţi. Simon se temu să se uite în jur şi să surprindă privirea prietenilor săi. Clary şi Jace, gândi el, deja văzuseră cum acţiona Pecetea, focul ei orbitor. Dar nimeni altcineva n-o mai văzuse. Nu era de mirare că-şi pierduseră cuvintele.

— Nu, zise Azazel, mijindu-şi ochii de foc. Nu, eşti prea tânăr şi lumea e prea veche. Dar cine ar îndrăzni să pună o pecete a Cerului pe un vampir? Şi de ce?

Simon lăsă mâna jos.

— Atinge-mă din nou şi o să afli, zise.

Azazel scoase un hârâit profund – pe jumătate râs, pe jumătate exclamaţie de dezgust.

— Cred că nu, spuse el. Dacă v-aţi învârtit să legaţi voinţa Cerului, nici măcar pentru libertatea mea nu merită să risc să-mi leg soarta de a voastră. Privi roată prin cameră, apoi adăugă: Sunteţi cu toţii nebuni. Noroc, copii de oameni. O să aveţi nevoie.

Şi se făcu nevăzut, într-o izbucnire de flăcări, lăsând în urmă fum negru arzător – şi duhoare de sulf.

— Stai aşa, zise Jace, luând pumnalul Herondale în mână

şi folosindu-i vârful ca să-i despice bluza lui Clary de la gât până la tiv.

Prinse cele două jumătăţi şi-i dădu jos, cu multă grijă, bluza de pe umeri, lăsând-o pe marginea chiuvetei doar în jeanşi şi în camizol. Cea mai mare parte a limfei şi a veninului o stropise pe jeanşi şi pe haină, dar bluza fragilă de mătase era zdrenţe. Jace o lăsă să cadă în chiuvetă, unde sfârâi în contact cu apa, şi, cu vârful stelei, îi aplică uşor pe umăr o rună vindecătoare.

Ea închise ochii, simţind arsura runei, apoi un val de uşurare a durerii i se răspândi pe braţe şi în lungul spatelui. Era ca Novocaina, însă fără s-o amorţească.

— Mai bine? întrebă Jace.

Ea deschise ochii.

— Mult.

Nu era perfect – o *iratze* nu avea prea mare efect contra arsurilor provocate de veninul demonilor, dar rănile acestea tindeau să se vindece repede pe pielea de vânător de umbre. În momentul acela, doar o usturau puţin, iar Clary, încă simţind beţia luptei, abia dacă le dădea atenţie.

— E rândul tău, spuse ea.

El rânji şi îi oferi stela. Se aflau în spatele prăvăliei de antichităţi. Sebastian se dusese să încuie uşa de la intrare şi să mai stingă din lumini, ca să nu atragă atenţia mundanilor. Era pornit să „sărbătorească” şi, înainte să-i lase singuri, discutaseră dacă să meargă înapoi la apartament şi să se schimbe sau drept la un club de noapte din Malá Strana.

Dacă o parte din Clary simţea că nu părea în regulă ideea de a sărbători ceva, reticenţele i se pierdură în clocotul sângelui ei. Era uluitor că trebuise să participe la luptă tocmai alături de *Sebastian,* cum n-ar fi crezut vreodată, ca să se declanşeze în ea instinctele de vânător de umbre. Îi venea să sară peste clădiri dintr-un salt, să facă o sută de tumbe în aer, să înveţe să foarfece cu pumnalele cum făcea Jace. În loc de asta, luă stela de la el şi zise:

— Dă-ţi cămaşa jos, atunci.

El şi-o scoase peste cap, iar ea încercă să pară netulburată. Avea o tăietură lungă pe o parte, roşu-vineţie şi inflamată la margini, şi arsuri de sânge de demon pe claviculă şi pe umărul drept. Cu toate acestea, era cea mai frumoasă persoană pe care o cunoscuse ea vreodată. Piele de un auriu-pal, umeri largi, talie îngustă şi şolduri strâmte, linia aceea subţire de păr auriu care cobora de la buric pe sub betelia jeanşilor. Ea îşi dezlipi ochii de la el şi îi aşeză stela pe umăr, gravându-i cu hărnicie în piele ceea ce trebuia să fie runa de vindecare numărul un milion pe care o dobândea la viaţa lui.

— Bine? întrebă ca când termină.

— Îm-hm.

Se aplecă şi ea-i putu simţi mirosul – a sânge şi a cărbune, a năduşeală şi a săpunul ieftin pe care-l găsiseră lângă chiuvetă.

— Mi-a plăcut asta, zise el. Ţie, nu? Că am luptat împreună aşa?

— A fost… intens.

El stătea deja între picioarele ei; veni mai aproape, vârându-şi degetele prin găicile jeanşilor ei. Mâinile ei fluturară spre umerii lui şi atunci văzu sclipirea inelului de aur cu model de frunze de pe degetul ei. Asta o mai trezi puţin. *Nu te lăsa distrasă; nu-ţi pierde capul. Ăsta nu e Jace, nu e Jace, nu e Jace.*

Buzele lui i le atinseră uşor pe ale ei.

— Mie mi s-a părut incredibil. *Tu* ai fost incredibilă.

— Jace, şopti ea şi atunci se auzi o bufnitură în uşă.

Jace îi dădu drumul, surprins, iar ea se trase înapoi, atingând robinetul, care imediat se porni, împroşcându-i pe amândoi cu apă. Ea ţipă, surprinsă, iar Jace izbucni în râs, întorcându-se spre uşa care se deschidea, în vreme ce Clary se răsuci spre chiuvetă să închidă robinetul.

Era Sebastian, bineînţeles. Arăta remarcabil de curat, având în vedere prin ce trecuseră. Îşi abandonase jacheta de piele pătată în favoarea unei tunici militare vechi, care, pusă peste tricoul lui, îi dădea o înfăţişare şic, de second-hand. Avea ceva în mână, ceva negru şi strălucitor.

El îşi ridică sprâncenele.

— E vreun motiv pentru care tocmai mi-ai aruncat sora în chiuvetă?

— Am făcut-o să leşine, zise Jace, aplecându-se să-şi ia cămaşa de jos.

Şi-o îmbrăcă din două mişcări. Ca şi în cazul lui Sebastian, hainele sale de deasupra avuseseră cel mai mult de suferit, deşi cămaşa îi era sfâşiată într-o parte, de gheara unui demon.

— Ţi-am adus ceva de îmbrăcat, zise Sebastian, în timp ce obiectul negru şi lucios lui Clary, care se dăduse jos din chiuvetă şi acum stătea în picioare, iar din ea picura pe pardoseală apă cu săpun. E vintage. Pare să fie mărimea ta.

Surprinsă, Clary îi dădu stela înapoi lui Jace şi luă veşmântul oferit. Era o rochie – de fapt, un furou – neagră ca smoala, cu breteluţe împodobite migălos cu mărgele şi cu dantelă la tiv. Bretelele erau reglabile, iar materialul era destul de elastic cât să creadă că Sebastian avea dreptate, probabil i s-ar fi potrivit. O parte din ea nu agrea ideea de a purta ceva ales de Sebastian, dar nu prea putea să se ducă într-un club într-un camizol destrămat şi o pereche de jeanşi uzi leoarcă.

— Mulţumesc, zise ea, în cele din urmă. Bine, ieşiţi afară amândoi ca să mă schimb.

Plecară, închizând uşa în urma lor. Ea îi putea auzi, voci ridicate, băieţeşti, şi, cu toate că nu putea desluşi cuvintele, îşi dădea seama că glumeau unul cu celălalt. Degajat. Familiar. Era atât de ciudat, gândi ea, în timp ce-şi dădea jos jeanşii şi camizolul şi îmbrăca rochia. Jace, care atât de greu se deschidea faţă de cineva, râdea şi glumea când era cu Sebastian.

Se întoarse şi se privi în oglindă. Negrul îi ştergea toată culoarea din obraji, făcându-i ochii să pară mari şi închişi la culoare, părul mai roşu, braţele şi picioarele lungi, subţiri şi palide. În jurul ochilor avea umbre întunecate. Ghetele pe care le purtase pe sub jeanşi adăugau o notă de duritate toaletei. Nu era sigură dacă arăta chiar drăguţ,

dar fără îndoială avea aerul cuiva cu care n-ar fi trebuit să te joci. Se întrebă dacă Isabelle ar fi de acord.

Deschise uşa de la baie şi ieşi. Era în semiîntunericul din spatele prăvăliei, unde toate nimicurile care nu putuseră fi expuse în faţă fuseseră aruncate la grămadă. O draperie de catifea despărţea acest spaţiu de restul stabilimentului. Jace şi Sebastian erau de partea cealaltă a draperiei, vorbind, deşi ea nu le putea înţelege cuvintele. Trase draperia deoparte şi ieşi.

Luminile erau aprinse, deşi paravanul metalic fusese lăsat peste vitrina din faţă a prăvăliei, făcând interiorul invizibil pentru eventualii trecători. Sebastian scotocea prin lucrurile de pe rafturi, mâinile lui lungi şi delicate luând obiect cu obiect, supunându-l unei inspecţii rapide, şi punându-l înapoi pe raft.

Jace fu primul care o văzu pe Clary. Ochii lui scăpărară şi ea-şi aminti de prima oară când o văzuse gătită, purtând hainele lui Isabelle, când se pregăteau să se ducă la petrecerea lui Magnus. Ca şi atunci, îşi plimbă ochii peste ea, fără grabă, de la ghete în sus, la picioare, şolduri, talie, sâni, până ajunseră să se odihnească pe faţa ei. Zâmbi leneş.

— Aş putea să atrag atenţia că asta nu e o rochie, e un furou, zise el, dar mă îndoiesc că ar fi în interesul meu.

— Mai e nevoie să-ţi amintesc, zise Sebastian, că *aceea e sora mea*?

— Cei mai mulţi fraţi ar fi încântaţi să vadă un gentleman atât de chipeş ca mine curtându-le surorile prin oraş, zise Jace, luând un veston de armată de pe un umeraş şi îmbrăcându-l.

— Curtând? repetă Clary. Mai urmează să-mi spui că eşti un curtezan libertin.

— Şi-apoi urmează duelurile în zori, zise Sebastian, făcându-şi loc spre draperia de catifea. Mă întorc imediat. Trebuie să-mi spăl sângele din păr.

— Spilcuit pretenţios, strigă Jace după el cu un rânjet, apoi întinse mâna spre Clary şi o trase la el. Îşi coborî vocea aproape de şoaptă: Mai ţii minte când am fost la

petrecerea lui Magnus? Când ai apărut în hol, cu Isabelle, şi Simon aproape c-a făcut apoplexie?

— Ciudat, şi eu m-am gândit la asta. Îşi lăsă capul pe spate, ca să se uite la el. Nu-mi amintesc c-ai fi zis ceva atunci despre cum arătam.

Degetele lui se strecurară pe sub breteluţele rochiei, atingându-i uşor pielea.

— Nu credeam că mă plăceai cine ştie ce. Şi nu credeam că o descriere în detaliu despre toate lucrurile pe care voiam să ţi le fac, servită în faţa unui public, ar fi fost potrivită ca să-ţi schimb părerea.

— Nu credeai că te plăceam pe *tine*? spuse ea şi vocea i se ridică, neîncrezătoare. Jace, când nu te-a plăcut pe tine vreodată o fată?

El ridică din umeri.

— Fără îndoială, casele de nebuni din lume sunt pline cu femei nefericite care n-au izbutit să-mi vadă farmecul.

O întrebare îi stătea lui Clary pe vârful limbii, una pe care întotdeauna voise să i-o pună, dar n-o făcuse niciodată. La urma urmelor, ce mai conta ce făcuse el înainte s-o întâlnească pe ea? Ca şi când i-ar fi putut citi pe chip, ochii lui aurii se îmblânziră uşor.

— Niciodată nu mi-a păsat ce gândesc fetele despre mine, zise el. Nu înainte de tine.

Înainte de tine. Vocea lui Clary tremură puţin:

— Jace, m-am întrebat…

— Preludiul vostru verbal e plictisitor şi enervant, zise Sebastian, reapărând de după draperia de catifea, cu părul argintiu ud şi ciufulit. Sunteţi gata?

Clary se desprinse de Jace, roşind; Jace păru netulburat.

— Noi eram cei care te aşteptam pe tine.

— Se pare că aţi găsit o cale să vă umpleţi timpul ucigător de lung. Acum, hai. Să mergem. Vă spun de pe acum, o să *adoraţi* localul ăsta.

— N-o să-mi mai văd garanţia înapoi, zise Magnus, posomorât.

Stătea cocoţat pe masă, printre cutii de pizza şi căni de

cafea, privind cum restul Echipei Binelui se străduia cât putea să cureţe dezastrul lăsat în urmă de Azazel – găurile fumegânde din pereţi, mâzga sulfuroasă ce picura de pe ţevile din tavan, cenuşa şi alte reziduuri negre intrate în podea. Preşedintele Miau stătea tolănit în poala magicianului, torcând. Magnus era scutit de la curăţenie, pentru că el pusese la bătaie apartamentul pe jumătate distrus; Simon era scutit de la curăţenie pentru că, după incidentul cu pentagrama, nimeni nu ştia exact cum să-l ia. El încercase să-i vorbească lui Isabelle, dar ea numai scuturase mopul la el, ameninţător.

— Am o idee, zise Simon.

Stătea lângă Magnus, cu coatele pe genunchi.

— Dar n-o să vă placă.

— Am sentimentul că ai dreptate, Sherwin.

— Simon. Mă cheamă Simon.

— Mă rog. Magnus flutură o mână subţire. Ce idee?

— Eu am Pecetea lui Cain, zise Simon. Asta înseamnă că nimic nu mă poate omorî, este?

— Poţi să te omori singur, zise Magnus, cumva prea puţin de folos. Din câte ştiu eu, obiectele neanimate te pot ucide accidental. Deci, dacă plănuiai să înveţi lambada pe o platformă unsuroasă deasupra unei gropi pline de cuţite, nu te-aş sfătui.

— S-a zis cu planurile mele de sâmbătă.

— Dar nimic altceva nu te poate ucide, adăugă Magnus.

Ochii lui se mutaseră de la Simon şi îl urmărea pe Alec, care părea să se lupte cu un aspirator Swiffer.

— De ce?

— Ceea ce s-a întâmplat în pentagramă, cu Azazel, m-a făcut să mă gândesc, răspunse Simon. Ai spus că invocarea îngerilor e mai periculoasă decât invocarea demonilor, pentru că ei ar putea să facă praf persoana care i-a invocat sau s-o facă scrum, cu focul Ceresc. Dar dacă aş face-o *eu*… Lăsă cuvintele în aer. Ei bine, aş fi în siguranţă, nu-i aşa?

Asta-i readuse brusc atenţia lui Magnus.

— Tu? Să invoci un înger?

— Mi-ai putea arăta cum, zise Simon. Ştiu că nu sunt magician, dar Valentin a reuşit. Dacă a făcut-o el, n-ar trebui să pot şi eu? Adică, există oameni care pot face magie.

— Nu ţi-aş putea promite c-o să supravieţuieşti, zise Magnus, dar era o scânteie de interes în vocea lui care îi contrazicea avertismentul. Pecetea este protecţia Cerului, dar te protejează oare de Cerul însuşi? Nu cunosc răspunsul.

— Nici nu mă gândeam că-l cunoşti. Dar eşti de acord că, dintre noi toţi, eu am probabil cea mai mare şansă, este?

Magnus se uită prin cameră, la Maia, care-l stropea cu apă murdară pe Jordan şi râdea când el se ferea, ţipând. Ea îşi dădu părul creţ peste cap, lăsându-şi dâre de murdărie pe frunte. Arăta foarte tânără.

— Da, zise Magnus, fără tragere de inimă. Probabil că ai avea.

— Cine e tatăl tău? întrebă Simon.

Ochii lui Magnus se întoarseră la Alec. Erau aurii-verzui şi la fel de imposibil de citit ca ai motanului pe care-l ţinea în poală.

— Nu-i subiectul meu preferat, Smedley.

— Simon, zise Simon. Dacă e să mor pentru voi toţi, cel puţin mi-aţi putea ţine minte numele.

— Nu mori pentru mine, zise Magnus. Dacă n-ar fi Alec, eu aş fi…

— Unde ai fi?

— Am avut un vis, zise Magnus, cu ochii undeva în depărtări. Am văzut un oraş înecat în sânge, cu turnuri făcute din oase, iar sângele curgea pe străzi ca apa. Poate că îl poţi salva pe Jace, Diurnule, dar nu poţi salva lumea. Întunericul se apropie. „Ţinutul întunericului şi al umbrelor morţii; ţara de întuneric şi neorânduială, unde lumina e totuna cu bezna.”[12] Dacă n-ar fi Alec, aş fi fost plecat de aici.

— Unde te-ai fi dus?

[12] Cartea lui Iov, 10:22.

— M-aş fi ascuns. Aş fi aşteptat să treacă urgia. Nu sunt un erou.

Magnus îl ridică pe Preşedintele Miau şi-l lăsă jos, pe podea.

— Îl iubeşti pe Alec destul cât să rămâi prin preajmă, zise Simon. Asta-i oarecum eroic.

— Tu ai iubit-o pe Clary destul cât să-ţi distrugi întreaga viaţă pentru ea, zise Magnus cu o amărăciune care nu-i stătea în fire. Vezi şi tu unde-ai ajuns din pricina asta. Îşi ridică vocea: Atenţie, toată lumea. Veniţi încoace. Sheldon are o idee.

— Cine-i Sheldon? întrebă Isabelle.

Străzile din Praga erau întunecate şi reci şi, deşi Clary îşi ţinea haina arsă de limfă înfăşurată pe umeri, descoperi că frigul tăios îi domolise cântecul sângelui prin vene, amuţind beţia rămasă în urma luptei. Îşi cumpără o cană de vin fiert ca să-şi păstreze entuziasmul, înconjurând-o cu palmele ca să-i absoarbă căldura, în timp ce ea, Jace şi Sebastian se pierdeau într-un labirint de străzi vechi parcă şi mai înguste, şi mai întunecate. Nu existau indicatoare de stradă sau nume şi niciun alt trecător; singura constantă era luna care se strecura printre norii groşi de deasupra. În sfârşit, câteva trepte de piatră îi conduseră într-o piaţă micuţă, o latură a căreia era luminată de o firmă de neon pâlpâitoare, pe care scria KOSTI LUSTR. Sub firmă era o uşă deschisă, un dreptunghi alb şi gol în zid care arăta ca un dinte lipsă.

— Ce înseamnă *„Kosti Lustr*”? întrebă Clary.

— Înseamnă *Candelabrul de Os.* E numele clubului de noapte, zise Sebastian, înaintând degajat.

Părul lui reflecta schimbarea de culoare a neoanelor firmei: roşu aprins, albastru îngheţat, auriu metalic.

— Vii?

Un zid de sunet şi lumină o izbi pe Clary în clipa în care intră în club. Era un spaţiu larg, foarte aglomerat, care arăta ca şi când ar fi fost cândva interiorul unei biserici. Încă mai putea vedea ferestrele cu vitralii, sus, pe pereţi.

Spoturi luminoase săgetau prin sală, luminând feţele extaziate ale dansatorilor din mulţimea frământată, arătând câte una o dată: trandafiriu aprins, verde-neon, violet incandescent. Era o estradă de DJ de-a lungul unui perete, iar muzica trance bubuia din boxe. Muzica pulsa prin ea, în sângele ei, îi vibra în oase. Încăperea era încinsă de corpurile care se înghesuiau, de mirosul de transpiraţie, de fum şi de bere.

Era gata să se întoarcă şi să-l întrebe pe Jace dacă voia să danseze, când simţi o mână pe spatele ei. Era Sebastian. Ea se încordă, dar nu se trase deoparte.

— Haide, îi spuse el la ureche. N-o să stăm aici, cu gloata.

Mâna lui era ca un fier de călcat lipit pe coloana ei. Îl lăsă s-o împingă înainte, printre dansatori; mulţimea părea, totuşi, să le facă loc să treacă, oamenii ridicând privirea spre Sebastian, apoi lăsându-şi ochii în jos şi dându-se la o parte. Fierbinţeala crescu, iar Clary aproape gâfâia când ajunseră în capătul cel mai îndepărtat al sălii. Acolo era o intrare boltită pe care n-o observase mai devreme. Un şir de trepte de piatră tocite conducea în jos, spiralând în întuneric.

Ea îşi ridică privirea când Sebastian îşi luă mâna de pe spatele ei. Lumina izbucni în jurul lor. Jace îşi scosese lampa-vrăjitoarei din buzunar. Rânji la ea, cu faţa numai muchii şi umbre în lumina dură, concentrată.

— „Uşoară e coborârea”, zise el.

Clary se înfioră. Ştia versul întreg: *Uşoară e coborârea în Iad.*

— Haide!

Sebastian făcu semn din cap şi începu să coboare, cu graţie şi siguranţă, fără grijă c-ar putea aluneca pe pietrele şlefuite de vreme. Clary îl urmă, ceva mai încet. Aerul devenea din ce în ce mai rece, pe măsură ce coborau, iar zgomotul muzicii, din ce în ce mai slab. Ea putea auzi respiraţiile lor trei şi putea vedea umbrele, distorsionate şi fusiforme, aruncate pe pereţi.

Auzi o altă muzică înainte să ajungă la capătul scării.

Avea un beat chiar mai insistent decât în clubul de sus; îi pătrundea prin urechi şi prin vene, luând-o pe sus şi învârtind-o. Era aproape ameţită când ajunseră la ultima treaptă şi ieşiră într-o încăpere masivă care-i tăie respiraţia.

Totul era de piatră, pereţii neregulaţi şi colţuroşi, spre deosebire de podea, netedă sub picioarele lor. O statuie uriaşă a unui înger cu aripi negre se ridica la peretele îndepărtat, cu capul cufundat în umbrele de sus, cu aripile din care atârnau şiraguri de granate ce arătau ca picăturile de sânge. Explozii de culoare şi de lumină izbucneau ca petardele prin încăpere, cu totul deosebite de lumina artificială din sala de sus – erau frumoase, scânteind ca focurile de artificii, şi de fiecare dată când izbucnea vreuna, ploua cu sclipiri tremurătoare peste mulţimea dansatorilor. Uriaşe fântâni de marmură aruncau jeturi de apă sclipitoare; petale negre de trandafir pluteau la suprafaţă. Şi mai presus de toate celelalte, atârnând până jos, spre ringul de dans aglomerat, de un cablu lung, de aur, era un masiv candelabru făcut din oase.

Era deopotrivă laborios şi înfiorător. Corpul principal al candelabrului era alcătuit din coloane vertebrale, topite unele într-altele; femururi şi tibii atârnau ca ornamente de braţele armăturii, care se avântau în sus să susţină cranii omeneşti, fiecare servind drept suport pentru o lumânare groasă. Ceară neagră picura ca sângele de demon, stropindu-i pe dansatorii de dedesubt, deşi niciunul nu părea să observe. Iar dansatorii înşişi, rotindu-se, învârtindu-se şi bătând din palme – niciunul nu era om.

— Vârcolaci şi vampiri, zise Sebastian, răspunzând întrebării nerostite de Clary. În Praga, sunt aliaţi. Aici e locul unde ei… se relaxează.

Un aer fierbinte sufla prin încăpere ca vântul deşertului; îi ridicase părul lui argintiu şi i-l adusese în ochi, ascunzându-i expresia.

Clary îşi dădu jos haina şi o ţinu strâns la piept, aproape ca pe un scut. Se uita în jur cu ochii mari. Putea simţi caracterul neuman al celorlalţi din sală, vampirii cu

paloarea, iuţeala şi graţia lor leneşă, vârcolacii feroce şi rapizi. Majoritatea erau tineri, dansând aproape, unduindu-şi corpurile în sus şi-n jos pe lângă ale celorlalţi.

— Dar… nu îi deranjează prezenţa noastră? Prezenţa unor nefilimi?

— Pe mine mă cunosc, zise Sebastian. Şi o să ştie că sunteţi cu mine. Întinse mâna după haina pe care o ţinea ea strâns în braţe: Mă duc să-ţi pun asta în cuier.

— Sebastian…

Dar el dispăruse în mulţime.

Clary se uită la Jace, care stătea lângă ea. El îşi ţinea degetele mari petrecute prin găicile jeanşilor şi privea în jur cu un interes detaşat.

— Garderobă de vampiri? se miră ea.

— De ce nu? zâmbi Jace. Observă, te rog, că nu s-a oferit să-mi ducă şi mie haina. Cavalerismul e mort, îţi spun eu. Îşi lăsă capul într-o parte, cu o expresie cercetătoare, şi spuse: Nu contează. Probabil că trebuie să stea de vorbă cu cineva aici.

— Deci nu e vorba numai de distracţie?

— Sebastian nu face niciodată ceva numai de distracţie, răspunse Jace, apoi o luă de mâini şi-o trase spre el. Dar eu fac, adăugă el.

Spre totala lipsă de surprindere a lui Simon, nimeni nu se arătă entuziasmat de planul lui. Se auzi un puternic cor de dezaprobare, urmat de o larmă a vocilor care încercau să-i scoată ideea din cap şi puneau întrebări, majoritatea spre Magnus, despre siguranţa întregii afaceri. Simon îşi rezemă coatele pe genunchi şi aşteptă să se potolească.

În cele din urmă, simţi o uşoară atingere pe braţ. Se întoarse şi, spre surprinderea lui, era Isabelle. Ea îi făcu semn s-o urmeze.

Se ascunseră în umbrele unuia dintre stâlpi, în timp ce cearta continua în urma lor. De vreme ce Isabelle fusese, iniţial, una dintre cele mai gălăgioase protestatare, el îşi făcea curaj, aşteptând-o să ţipe la el. Cu toate acestea, ea doar îl privea, cu buzele strânse.

— OK, zise el în final, nemaisuportând tăcerea. Bănuiesc că nu eşti mulţumită de mine în clipa asta.

— *Bănuieşti?* Ți-aş da un şut în fund, vampirule, dar nu vreau să-mi stric cizmele noi şi scumpe.

— Isabelle…

— Nu sunt iubita ta.

— Corect, zise Simon, deşi nu-şi putu reţine o tresărire de dezamăgire. Ştiu asta.

— Şi nu ţi-am purtat niciodată pică pentru timpul petrecut cu Clary. Ba chiar te-am încurajat. Ştiu cât de mult ţii la ea. Şi cât de mult ţine ea la tine. Dar asta de acum… vorbeşti despre a-ţi asuma un risc smintit. Eşti *sigur?*

Simon se uită în jur – la apartamentul răvăşit al lui Magnus, la micul grup din colţ care se certa pentru soarta lui.

— Aici nu e vorba despre Clary.

— Şi nu e nici despre mama ta, nu? zise Isabelle. Fiindcă te-a numit monstru? Nu ai nimic de demonstrat, Simon. E problema ei, nu a ta.

— Nu-i aşa. Jace mi-a salvat viaţa. Îi sunt dator.

Isabelle păru surprinsă.

— Dar nu faci asta numai ca să-ţi plăteşti datoria faţă de Jace, nu? Pentru că eu cred că, între timp, aţi devenit chit.

— Nu, nu complet, zise el. Uite, ştim cu toţii situaţia. Sebastian nu se poate vântura nestingherit peste tot. Nu e sigur. Conclavul are dreptate în privinţa asta. Dar dacă el moare, moare şi Jace. Iar dacă Jace moare, Clary…

— O să supravieţuiască, zise Isabelle, cu vocea repezită şi aspră. E rezistentă şi puternică.

— Va fi îndurerată. Poate pentru totdeauna. Eu nu vreau să sufere aşa. Nu vreau ca *voi* să suferiţi aşa.

Isabelle îşi încrucişă braţele.

— Bineînţeles că nu. Dar crezi tu, Simon, că nu va suferi şi dacă ţi se întâmplă *ţie* ceva?

Simon îşi muşcă buza. Adevărul e că nu se gândise la asta. Nu aşa.

— Dar tu?

— Eu, ce?

— Ai suferi dacă mi s-ar întâmpla ceva?

Ea continuă să se uite la el, cu spatele drept şi bărbia hotărâtă. Însă ochii îi străluceau.

— Da.

— Dar vrei să-l ajut pe Jace.

— Da. Şi asta vreau.

— Trebuie să mă laşi să fac asta, zise el. Nu-i numai pentru Jace sau pentru tine şi Clary, deşi sunteţi toţi motive destul de întemeiate. Ci pentru că eu cred că vine întunericul. Îl cred pe Magnus când o spune. Cred că Raphael e cu adevărat înfricoşat de un război. Cred că vedem doar o mică parte a planului lui Sebastian, dar nu cred că e vreo coincidenţă că l-a luat pe Jace cu el când a plecat. Sau că el şi Jace sunt legaţi. El ştie că avem nevoie de Jace ca să câştigăm un război. Ştie ce este Jace.

Isabelle nu-l contrazise.

— Eşti la fel de curajos ca şi Jace.

— Poate, zise Simon. Dar eu nu sunt nefilim. Nu pot face ce face el. Şi nu însemn la fel de mult pentru la fel de multe persoane.

— La destine speciale, încercări speciale, şopti Isabelle. Simon – tu însemni mult pentru mine.

El întinse mâna şi îi cuprinse obrazul în palmă.

— Tu eşti o luptătoare, Iz. Asta faci tu. Asta eşti tu. Dar dacă nu poţi să te lupţi cu Sebastian pentru că, rănindu-l pe el, l-ai răni pe Jace, nu poţi să lupţi în război. Iar dacă va trebui să-l ucizi pe Jace ca să câştigi războiul, cred că aşa o să-ţi ucizi o parte din suflet. Şi nu vreau să văd asta, nu dacă aş putea face eu ceva ca s-o schimb.

Ea înghiţi cu greu.

— Nu-i drept, zise ea, că trebuie să fii tu…

— E alegerea mea să fac asta. Jace nu are de ales. Dacă moare, va fi pentru ceva cu care n-a avut nicio legătură, nu cu adevărat.

Isabelle răsuflă lung. Îşi desfăcu mâinile şi îl luă de braţ.

— Bine, zise ea. Hai să mergem.

Îl conduse înapoi la grupul celorlalţi, care se

întrerupseră din discuţie şi se uitară la ei când ea îşi drese glasul, de parcă nu-şi dăduseră seama, până atunci, că ei doi lipseau.

— Destul cu asta, zise ea. Simon a luat o decizie şi e dreptul lui să decidă. O să-l invoce pe Raziel. Iar noi o să-l ajutăm cu tot ce vom putea.

*

Au dansat. Clary a încercat să se piardă în ritmul bubuitor al muzicii, în năvala sângelui din venele ei, aşa cum fusese cândva în stare s-o facă la Pandemonium, cu Simon. Bineînţeles, Simon fusese un dansator absolut îngrozitor, iar Jace era un excelent dansator. Bănuia că era de înţeles. Cu tot controlul acela în urma antrenamentului de luptă şi graţia atentă, nu prea avea cum să nu reuşească tot ce-şi punea corpul să facă. Atunci când îşi lăsa capul pe spate, părul îi era întunecat de sudoare, lipit de tâmple, iar arcuirea gâtului lucea în lumina candelabrului de oase.

Ea văzu cum se uitau la el ceilalţi dansatori – apreciere, speculaţie, foame de prădător. O posesivitate pe care nu ştia s-o numească sau s-o stăpânească se ridică deodată în ea. Se dădu mai aproape, şerpuindu-şi corpul pe lângă al lui aşa cum le văzuse făcând pe fete în ringul de dans, dar cum nu avusese niciodată tupeul să încerce şi ea. Întotdeauna fusese convinsă că avea să-şi agaţe părul în catarama pantalonilor cuiva, dar acum lucrurile erau diferite. Lunile ei de antrenament nu-şi vădeau efectul doar în luptă, ci oricând trebuia să-şi folosească trupul. Se simţea fluidă, în control, ca niciodată până atunci. Îşi lipi corpul de al lui Jace.

Ochii lui fuseseră închişi; acum şi-i deschise exact când o explozie de lumini colorate înflori în întunericul de deasupra lor. O ploaie de picuri metalici căzu peste ei; i se prinseră lui Jace în păr şi sclipeau ca mercurul pe pielea lui. El atinse cu degetele o picătură de lichid argintiu de pe claviculă şi o aruncă spre ea, arcuindu-şi buzele într-un zâmbet.

— Ţi-aduci aminte ce ţi-am spus prima oară, la Taki's, despre mâncarea spiritelor naturii?

— Îmi amintesc c-ai spus că ai alergat pe Madison Avenue gol şi cu coarne de cerb pe cap, zise Clary, clipind să-şi scuture genele de picăturile argintii.

— Nu cred că s-a dovedit vreodată că am fost într-adevăr eu acela.

Numai Jace putea vorbi când dansa fără să facă să pară asta anapoda.

— Ei bine, chestia asta… – şi dădu un bobârnac în lichidul argintiu care i se lipise de păr şi de piele, vopsindu-l în metal – e la fel. O să te simţi…

— Drogată?

El o privi cu ochi întunecaţi.

— Poate fi distractiv.

O altă purtătoare de flori le explodă deasupra capetelor; aceasta împroşcă argintiu-albastru, ca apa. Jace linse o picătură de pe dosul mâinii lui, urmărindu-i reacţia.

Drogată. Clary nu luase niciodată droguri, nici măcar nu băuse. Poate dacă puneai la socoteală sticla de Kahlua, pe care ea şi Simon o şterpeliseră din dulapul cu băuturi al mamei lui şi o băuseră când aveau treisprezece ani. Se simţiseră grozav de rău după aceea; Simon, de fapt, vomitase într-un tufiş. Nu meritase, dar ea-şi amintea senzaţia de ameţeală şi râsul nestăpânit şi fericirea fără motiv.

Când Jace îşi lăsă mâna în jos, gura lui era murdară de argintiu. Încă o mai privea, cu ochii aurii umbriţi de genele lui lungi.

Fericire fără motiv.

Se gândi la modul în care fuseseră împreună în vremea de după Războiul Mortal, înainte ca Lilith să fi început să-l posede. Pe atunci, el fusese Jace din fotografia de pe peretele lui: atât de fericit. Amândoi fuseseră fericiţi. Nu existase nicio îndoială care să nu-i dea pace când se uita la el, niciuna din aceste senzaţii de minuscule cuţite sub piele, măcinând apropierea dintre ei.

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută, încet şi hotărât, pe buze.

În gură îi explodă un gust dulce-acrişor, ca un amestec de vin şi bomboane. Încă o şarjă de lichid argintiu plouă peste ei, iar ea se desprinse de el, lingându-şi buzele, intenţionat. Jace respira greu; întinse mâinile după ea, dar ea se roti, îndepărtându-se şi râzând.

Se simţi deodată aţâţată şi liberă şi incredibil de uşoară. Ştia că exista ceva extrem de important pe care ar fi trebuit să-l facă, dar nu-şi mai putea aminti ce anume sau de ce îi păsa. Feţele dansatorilor din jurul ei nu mai arătau vulpeşti şi vag înfricoşătoare, ci frumoase într-un fel misterios. Se afla într-o peşteră cu ecou minunat, iar umbrele din jurul ei erau pictate în culori mai frumoase şi mai strălucitoare decât orice apus de soare. Statuia îngerului care se înălţa deasupra ei părea binevoitoare, de o mie de ori mai mult decât Raziel şi lumina lui albă, rece, şi o notă înaltă, melodioasă, venea dinspre ea, pură, clară şi perfectă. Ea se învârtea, din ce în ce mai repede, lăsând în urma ei mâhnirea, amintirile, pierderea, până când nimeri într-o pereche de braţe care se strecurară spre ea din spate şi o prinseră strâns. Se uită în jos şi văzu mâinile cu cicatrice închise în jurul mijlocului ei, cu degete subţiri şi frumoase, cu runa Vederii. Jace. Se rezemă, topită, cu toată greutatea de el, lăsându-şi capul să cadă în căuşul umărului său. Îi putea simţi inima bătând în şira spinării ei.

Nicio altă inimă nu bate ca a lui Jace, nici n-ar putea vreodată.

Deschise brusc ochii şi se răsuci, cu mâinile înainte să-l împingă de la ea.

— Sebastian, şopti ea.

Fratele ei îi zâmbi, argintiu şi negru ca inelul Morgenstern.

— Clarissa, zise el. Vreau să-ţi arăt ceva.

Nu. Cuvântul veni şi dispăru, dizolvându-se ca zahărul în lichid. Nu-şi putea aminti de ce ar fi trebuit să-i spună nu. El era fratele ei; ar fi trebuit să-l iubească. El o adusese în acest loc frumos. Probabil că făcuse nişte lucruri rele, dar asta fusese demult şi ea nu-şi mai putea aminti care fuseseră acelea.

— Pot s-aud îngerii cântând, îi spuse ea.

El chicoti.

— Văd c-ai descoperit că substanţa argintie nu e doar sclipici.

Întinse mâna şi îşi trecu un deget peste pometele ei; când îl trase înapoi, era argintiu, de parcă îi şterse o lacrimă pictată.

— Vino, fată de înger.

Îi întinse mâna.

— Dar Jace, zise ea. L-am pierdut în mulţime…

— O să ne găsească el.

Mâna lui Sebastian se strânse în jurul mâinii ei, surprinzător de caldă şi de liniştitoare. Ea îl lăsă s-o conducă spre una dintre fântânile din mijlocul încăperii şi s-o aşeze pe marginea de marmură. El se aşeză lângă ea, continuând s-o ţină de mână.

— Uită-te în apă, zise el. Spune-mi ce vezi.

Ea se aplecă şi se uită în oglinda netedă şi întunecată a bazinului, îşi putea vedea propria faţă reflectată, ochii mari şi entuziasmaţi, cu dermatograful întins ca nişte vânătăi, părul ciufulit. Şi apoi Sebastian se aplecă şi el, iar ea îi văzu chipul lângă al ei. Argintiul părului său reflectat în apă o duse cu gândul la luna de pe râu. Întinse mâna să-i atingă strălucirea, iar apa tremură şi sfărâmă imaginea, reflecţiile lor devenind distorsionate, de nerecunoscut.

— Ce e? întrebă Sebastian, cu nerăbdare în glas.

Clary clătină din cap; el se purta prosteşte.

— M-am văzut pe mine şi pe tine, zise ea, mustrător. Ce altceva?

El îi puse mâna sub bărbie şi îi întoarse faţa spre el. Ochii lui erau negri, negri ca noaptea, cu numai un cerc de argint separându-i irisurile de pupile.

— Nu vezi? Suntem la fel, tu şi cu mine.

— La fel?

Ea clipi derutată. Era ceva foarte greşit în ceea ce spunea el, deşi nu-şi dădea seama exact ce anume.

— Nu…

— Eşti sora mea, zise el. Avem acelaşi sânge.

— Tu ai sânge de demon, zise ea. Sângele lui Lilith.

Din nu ştiu ce motiv, asta i se păru foarte amuzant şi râse.

— Eşti în întregime întuneric, întuneric, întuneric. Iar Jace şi cu mine suntem lumină.

— Ai o inimă de întuneric în tine, fiica lui Valentine, zise el. Trebuie doar s-o recunoşti. Şi dacă-l vrei pe Jace, ar fi mai bine să accepţi asta. Pentru că el îmi aparţine mie acum.

— Şi-atunci, tu cui aparţii?

Sebastian dădu să zică ceva, dar n-o făcu. Pentru prima oară, gândi Clary, arăta ca şi când n-ar fi avut nimic de spus. Era surprinsă: cuvintele lui nu însemnaseră prea mult pentru ea, ci o făcuseră vag curioasă. Mai înainte să poată să mai spună ceva, o voce de deasupra lor zise:

— Ce se întâmplă?

Era Jace. Se uita de la unul la celălalt, cu o expresie impenetrabilă. Şi mai multă substanţă sclipitoare cursese peste el, iar picăturile argintii îi erau agăţate în părul său de aur.

— Clary.

Părea supărat. Ea se desprinse de Sebastian şi se ridică în picioare.

— Scuze, zise ea, cu răsuflarea tăiată. M-am pierdut în mulţime.

— Am observat, zise el. În secunda asta dansam cu tine, iar în secunda următoare dispăruseşi şi un vârcolac foarte insistent încerca să-mi descheie nasturii de la jeanşi.

Sebastian chicoti.

— Un vârcolac fată sau băiat?

— Nu ştiu sigur. În orice caz, ar fi putut folosi un aparat de ras. O luă pe Clary de mână, cuprinzându-i cu degetele încheietura. Vrei să mergem acasă? Sau mai dansăm?

— Să mai dansăm. E-n regulă?

— Daţi-i drumul. Sebastian se lăsă uşor pe spate, cu mâinile proptite în lateral de marginea fântânii, cu zâmbetul ca muchia unui brici. Nu mă deranjează să privesc.

Ceva fulgeră prin faţa ochilor lui Clary: amintirea unei urme de mână însângerată. Dispăru cu aceeaşi viteză cu care apăruse, iar ea se încruntă. Noaptea era prea frumoasă ca să se gândească la lucruri urâte. Se uită înapoi, la fratele ei, doar o clipă mai înainte ca Jace s-o conducă din nou spre mulţime, pe lângă umbre, unde aglomeraţia de trupuri era ceva mai respirabilă. O altă bilă de lumină colorată li se sparse deasupra capetelor, în timp ce mergeau, împrăştiind argint, iar ea îşi lăsă capul pe spate, prinzând picăturile dulci-sărate pe limbă.

În mijlocul încăperii, sub candelabrul de oase, Jace se opri şi ea se aruncă asupra lui. Braţele ei se încolăciră de el şi simţi lichidul argintiu şiroindu-i pe faţă ca lacrimile. Materialul tricoului lui era subţire şi ea îi putea simţi fierbinţeala pielii dedesubt. Îşi vârî mâinile pe sub marginea tricoului, zgâriindu-i uşor cu unghiile coastele. Picături de lichid argintiu înstelau genele lui Jace când îşi coborî privirea spre ea, aplecându-se să-i şoptească la ureche. Mâinile lui trecură peste umerii ei şi mai jos, pe braţe. Niciunul dintre ei nu mai dansa propriu-zis: muzica hipnotică plutea în jurul lor, ca şi vârtejul celorlalţi dansatori, dar Clary abia de-i mai observa. Un cuplu care trecea pe lângă ei izbucni în râs şi făcu un comentariu zeflemitor în cehă; Clary nu-l putu înţelege, dar bănuia că în esenţă fusese *Luaţi~vă o cameră.*

Jace scoase un sunet nerăbdător, apoi se mişcă din nou prin mulţime, trăgând-o şi pe ea după el, până într-unul dintre alcovurile întunecate aliniate pe lângă pereţi.

Erau zeci de astfel de alcovuri circulare, fiecare cu o bancă de piatră şi cu o draperie de catifea care putea fi închisă pentru a oferi o oarecare intimitate. Jace smuci draperia închizând-o şi se aruncară unul asupra altuia ca marea asupra ţărmului. Gurile li se ciocniră şi alunecară împreună; Jace o ridică şi o lipi de el, învârtindu-şi degetele în materialul lunecos al rochiei lui Clary.

Ea era conştientă de fierbinţeală şi de moliciune, mâinile căutând şi găsind, deschizând şi apăsând. Cu mâinile pe sub tricoul lui Jace, înfipse ghearele în spatele lui, sălbatic

satisfăcută când el tresări. El îi muşcă buza de jos, iar ea simţi gustul sângelui în gură, sărat şi fierbinte. Era ca şi când ar fi vrut să se sfâşie unul pe celălalt, gândi ea, să se caţere fiecare în corpul celuilalt şi să-şi împărtăşească bătăile inimilor, chiar dacă asta i-ar fi ucis pe amândoi.

Era întuneric în alcov, atât de întuneric încât Jace nu era decât un contur de umbre şi aur. Trupul lui o ţintui pe Clary de perete. Mâinile lui alunecară peste corpul ei, ajungând la marginea rochiei şi trăgând-o în sus, pe picioare.

— Ce faci? şopti ea. Jace?

El se uită la ea. Ciudata lumină din club îi transformase ochii într-o spuzeală de culori frânte. Zâmbetul lui era răutăcios.

— Poţi să-mi spui să mă opresc oricând vrei tu, zise el. Dar n-ai s-o faci.

Sebastian trase la o parte draperia prăfuită de catifea care închidea alcovul şi zâmbi.

O bancă se întindea de-a lungul peretelui micii încăperi circulare şi pe ea stătea un bărbat, sprijinindu-şi coatele de o masă de piatră. Avea părul lung şi negru legat la spate, o cicatrice sau un semn în formă de frunză pe un obraz, iar ochii lui erau verzi ca iarba. Purta un costum alb şi o batistă cu broderie de frunze verzi i se iţea dintr-un buzunar.

— Jonathan Morgenstern, zise Meliorn.

Sebastian nu-l corectă. Spiritele naturii pun mare preţ pe nume şi nu l-ar fi numit niciodată altfel decât cu numele pe care tatăl lui îl alesese pentru el.

— Nu eram sigur că ai să fii aici la ora stabilită, Meliorn.

— Pot să-ţi reamintesc că Spiritele Naturii nu mint, zise cavalerul.

Întinse mâna şi închise draperia în spatele lui Sebastian. Muzica bubuitoare de afară deveni discret înfundată, deşi continua să se audă destul de tare.

— Intră, atunci, şi ia loc. Vin?

Sebastian se instală pe bancă.

— Nu, nimic.

Vinul, ca şi lichiorul spiritelor naturii, n-ar fi făcut decât să-i înceţoşeze gândurile, iar spiritele naturii păreau să aibă o mai mare rezistenţă.

— Recunosc că am fost surprins când am primit mesajul că vrei să ne întâlnim aici.

— Tu mai presus de oricine ar trebui să ştii că Stăpâna noastră are un interes special pentru tine. Îţi cunoaşte toate mișcările. Meliorn luă o gură de vin şi continuă: A fost o mare tulburare demonică aici, în Praga, în seara asta. Regina a fost îngrijorată.

Sebastian întinse braţele în lături.

— După cum vezi, sunt teafăr.

— O tulburare atât de mare cu siguranţa va atrage atenţia nefilimilor. De fapt, dacă nu mă înşel, mai mulţi din aceştia deja se amuză şi fără.

— Fără ce? întrebă Sebastian, nevinovat.

Meliorn luă o altă gură de vin şi-l fulgeră cu privirea.

— Oh, corect, spuse Sebastian. Întotdeauna uit modul amuzant în care vorbesc spiritele naturii. Vrei să spui că în mulţimea de afară sunt vânători de umbre care mă caută. Ştiu asta. I-am observat mai devreme. Regina nu are o impresie prea bună despre mine dacă-şi închipuie că nu mă pot descurca singur cu câţiva nefilimi.

Sebastian trase un pumnal de la cingătoare şi îl învârti, făcându-i lama să scânteieze, cu toată lumina slabă din alcov.

— O să-i raportez ce ai spus, murmură Meliorn. Trebuie să recunosc, habar n-am de ce o atragi. Eu te-am cântărit bine şi n-am găsit nimic atrăgător, dar eu nu am gusturile stăpânei mele.

— M-ai cântărit şi m-ai descoperit în lipsă? Amuzat, Sebastian se aplecă spre el. Dă-mi voie să te luminez, cavalere elf. Eu sunt tânăr. Şi sunt gata să fac scrum toată lumea ca să obţin ceea ce vreau.

Pumnalul lui trasă o crăpătură din masa de piatră.

— Ca şi mine, Regina e mulţumită să joace un joc mai lung. Dar pe mine mă interesează următorul lucru: când

amurgul nefilimilor va veni, Curtea va fi de partea mea sau împotriva mea?

Faţa lui Meliorn nu trăda nicio emoţie.

— Stăpâna spune că va fi de partea ta.

Gura lui Sebastian schiţă un zâmbet.

— Asta-i o veste excelentă.

Meliorn pufni.

— Întotdeauna am presupus că rasa omenească se va distruge singură, zise el. De o mie de ani am profeţit că voi veţi fi propria cauză a morţii voastre. Dar nu mă aşteptam să se sfârşească astfel.

Sebastian învârti pumnalul strălucitor între degete.

— Nimeni nu se aşteaptă vreodată.

— Jace, şopti Clary. Jace, oricine ar putea intra şi ne-ar vedea.

Mâinile lui nu se opriră din ceea ce făceau.

— N-o să intre.

Trasă o cărare de săruturi pe gâtul ei în jos, risipindu-i la modul propriu gândurile. Era greu să se agaţe de ceea ce era real când mâinile lui erau pe ea, iar mintea şi amintirile ei se învâltoreau, şi degetele ei erau atât de strâns încleştate de tricoul lui Jace încât era sigură că avea să i-l rupă.

Zidul de piatră era rece în spatele ei, dar Jace îi săruta umărul, dându-i breteluţa rochiei jos. Ea se simţea şi febrilă, şi înfrigurată şi tremura. Lumea se spărsese în cioburi mici, ca bucăţelele strălucitoare dintr-un caleidoscop. Era gata să se descompună sub mâinile lui.

— Jace…

Trase de tricoul lui. Era lipicios, vâscos. Se uită o clipă în jos, la mâinile ei, fără să înţeleagă ce vedea. Fluid argintiu, amestecat cu roşu.

Sânge.

Îşi ridică privirea. Atârnat cu capul în jos de tavanul de deasupra lor, ca o *piñata* macabră, era un cadavru uman, legat cu sfori de glezne. Sângele picura din gâtul lui tăiat.

Clary ţipă, dar ţipătul ei nu se auzi. Îl împinse pe Jace,

care se clătină înapoi; sângele cursese în părul lui, pe tricoul lui, pe pielea ei goală. Ea-şi ridică bretelele rochiei şi se împletici până la draperiile alcovului, pe care le deschise brusc.

Statuia îngerului nu mai era la fel ca înainte. Aripile sale negre erau acum aripi de liliac, chipul frumos, binevoitor, se schimonosise într-un rânjet de dispreţ. Atârnate de tavan în sfori răsucite erau cadavrele măcelărite de bărbaţi, femei, animale – spintecate, cu sângele curgând ca ploaia. Fântâna arunca sânge, iar ceea ce plutea la suprafaţa lichidului nu erau flori, ci mâini retezate. Dansatorii zvârcolitori, încleştaţi de pe ring erau scăldaţi în sânge. Sub ochii lui Clary, un cuplu trecu învârtindu-se pe lângă ea, bărbatul înalt şi palid, femeia fără vlagă în braţele lui, cu gâtul tăiat, evident moartă. Bărbatul îşi linse buzele şi se aplecă să mai muşte o dată, dar, înainte de asta, se uită la Clary şi rânji, cu faţa mânjită de sânge şi argint. Ea simţi mâna lui Jace pe braţ, trăgând-o înapoi, dar se zbătu, eliberându-se. Se holba la acvariile de sticlă înşirate de-a lungul pereţilor, în care crezuse că se află peşti strălucitori. Apa nu era limpede, ci neagră şi mocirloasă, şi cadavre de oameni înecaţi pluteau în ea, cu părul învârtindu-se în jurul lor ca filamentele meduzelor luminoase. Se gândi la Sebastian plutind în sicriul lui de sticlă. Un ţipăt i se ridică în gât, dar şi-l înăbuşi, în timp ce liniştea şi întunericul o copleşeau.

14

PRECUM CENUŞA

Clary îşi reveni în fire încet, cu senzaţia ameţitoare pe care şi-o amintea din prima dimineaţă de la Institut, când se trezise fără să ştie unde se afla. Tot corpul o durea şi îşi simţea capul de parcă i l-ar fi izbit cineva cu o halteră. Stătea întinsă pe o parte, cu capul sprijinit pe ceva aspru, iar peste umăr o apăsa o greutate. Uitându-se în jos, văzu o mână subţire, apăsată protector pe sternul ei. Recunoscu Peceţile, urmele şterse ale cicatricelor, chiar şi harta venelor albastre de-a lungul antebraţului. Apăsarea dinăuntrul pieptului ei se uşură, iar ea se ridică în capul oaselor cu grijă, strecurându-se pe sub braţul lui Jace.

Se aflau în dormitorul lui. Recunoscu incredibila ordine, patul îngrijit făcut, cu colţurile sale ca de spital. Încă nu era dezordine. Jace dormea, rezemat de tăblia patului, în aceleaşi haine pe care le purtase cu o seară înainte. Era chiar şi încălţat. În mod evident adormise ţinând-o în braţe, deşi ea nu-şi amintea deloc despre asta. Era încă stropit de ciudata substanţă argintie de la club.

Jace se mişcă puţin, ca şi când ar fi simţit că ea plecase, şi îşi înfăşură braţul eliberat în jurul corpului său. Nu părea lovit sau rănit, gândi ea, doar obosit, cu genele lungi, auriu-închis, întoarse în adânciturile umbrelor de sub ochii lui. Arăta vulnerabil când dormea – un băieţel. Ar fi putut fi Jace *al ei.*

Dar nu era. Ea-şi aminti noaptea de la club, mâinile lui pe corpul ei, în întuneric, cadavrele şi sângele. Stomacul i se întoarse pe dos şi îşi duse mâna la gură, înghiţind împotriva valului de greaţă. Îi era rău din pricina celor pe

care şi le amintise şi, dedesubtul răului, avea senzaţia sâcâitoare că-i lipseşte ceva.

Ceva important.

— Clary.

Se întoarse. Jace deschisese ochii pe jumătate; se uita la ea printre gene, cu aurul din ochi întunecat de oboseală.

— De ce te-ai trezit? zise el. Abia s-a luminat de ziuă.

Mâinile ei se încleştară în păturile răvăşite.

— Noaptea trecută, zise ea, cu voce nesigură. Cadavrele… sângele…

— Ce?

— Asta am văzut eu.

— Eu, nu. Drogurile elfilor, clătină el din cap. Ştiai…

— A părut atât de real.

— Îmi pare rău. Închise ochii. Am vrut să fie distractiv. Ar fi trebuit să te facă fericită. Să vezi lucruri frumoase. Am crezut că ne-am putea distra împreună.

— Eu am văzut sânge, zise ea. Şi oameni morţi plutind în acvarii…

El clătină din cap, şi genele îi fluturară închizându-se.

— Nimic n-a fost real…

— Nici ce s-a întâmplat între tine şi mine…?

Clary se întrerupse, pentru că ochii lui se închiseseră şi pieptul i se ridica şi-i cobora liniştit. Adormise.

Ea se ridică în picioare, fără să se uite la Jace, şi se duse la baie. Stătu privindu-se lung în oglindă, simţind cum i se răspândeşte prin oase amorţeala. Era murdară toată de argintiu. Îi amintea de ziua în care un stilou metalic i se spărsese în rucsac, distrugând totul dinăuntru. Una dintre bretelele sutienului îi era ruptă, probabil fiindcă trăsese Jace de ea, în noaptea dinainte. Ochii îi erau înconjuraţi de urme negre de rimel întins, iar pielea şi părul ei erau lipicioase de la substanţa argintie.

Simţindu-se slăbită şi îngreţoşată, ea-şi dădu jos rochia şi lenjeria de corp şi le aruncă în coşul de gunoi, apoi intră sub apa fierbinte.

Îşi spălă părul îndelung, încercând să scape de murdăria din el. Era ca şi când ar fi încercat să înlăture nişte vopsea

cu ulei. Şi mirosul persista, ca apa dintr-o vază după ce florile au putrezit, slab, dulceag şi stricat pe pielea ei. Oricât săpun ar fi folosit, nu părea să poată scăpa de el.

În cele din urmă, se convinse că era cât se putea de curată, se şterse şi se întoarse în dormitorul principal ca să se îmbrace. A fost o uşurare să intre iarăşi în jeanşi şi ghete şi să-şi tragă peste cap un pulover confortabil de bumbac. Abia atunci, când îşi încălţa a doua gheată, senzaţia sâcâitoare se întoarse, senzaţia că îi lipsea ceva. Îngheţă.

Inelul ei. Inelul de aur care o ajuta să vorbească cu Simon.

Nu mai era.

Înnebunită, îl căută, scotocind prin coşul de gunoi ca să verifice dacă nu se prinsese în rochie, apoi căută prin fiecare cotlon al camerei lui Jace, în timp ce el dormea liniştit. Îşi trecu degetele prin covor, pipăi aşternuturile, verifică în sertarele noptierei.

În cele din urmă se aşeză, cu inima bătându-i gata să-i spargă pieptul şi cu o senzaţie de gol în stomac.

Inelul dispăruse. Îl pierduse, undeva, cumva. Încercă să-şi amintească ultima oară când îl văzuse. Cu siguranţă sclipise pe mâna ei când înfipsese pumnalul în demonii Elapid. Să-i fi scăpat în magazinul de vechituri? În clubul de noapte?

Îşi înfipse unghiile cât de tare putu în jeanşii strânşi pe coapse, până când durerea o făcu să tresară. *Adună-te,* îşi porunci ea. *Adună-te.*

Poate că inelul îi căzuse de pe deget undeva în apartament. Probabil că Jace o adusese în braţe pe scări, la un moment dat. Şansele erau slabe, dar orice posibilitate trebuia cercetată.

Se ridică în picioare şi ieşi cât mai tăcut cu putinţă pe hol. Se îndreptă spre camera lui Sebastian şi şovăi. Nu-şi putea imagina de ce inelul ar fi fost acolo şi, să-l fi trezit, ar fi însemnat să se complice inutil. Se întoarse şi coborî în schimb scara, păşind cu grijă ca să nu facă zgomot cu ghetele.

Mintea i se învârtea. Fără vreo cale de a-l contacta pe Simon, ce avea să se facă? Trebuia să-i spună despre magazinul de antichităţi, despre *adamas.* Ar fi trebuit să vorbească mai devreme cu el. Îi venea să dea cu pumnii în perete, dar se sili să se calmeze, să-şi cântărească opţiunile. Sebastian şi Jace începuseră să aibă încredere în ea; dacă ar fi putut să scape de ei pentru câteva momente, pe o stradă aglomerată a oraşului, ar fi putut folosi un telefon cu fise pentru a-l *suna* pe Simon. Ar fi putut intra pe ascuns într-un Internet café şi să-i trimită un email. Ştia mai multe despre tehnologia mundană decât ei. Pierderea inelului nu însemna sfârşitul.

Nu putea să se dea bătută.

Mintea îi era atât de ocupată cu gânduri despre ce avea să facă mai departe, încât, la început, nu-l văzu pe Sebastian. Spre norocul ei, era cu spatele la ea. Stătea în living, cu faţa la perete.

Deja ajunsă la capătul scării, Clary înlemni, apoi o rupse la fugă şi se lipi de jumătatea de perete care despărţea bucătăria de camera mai mare. Nu exista niciun motiv să intre în panică, îşi spuse ea. Locuia şi ea acolo. Dacă Sebastian o vedea, i-ar fi putut spune că a coborât după un pahar cu apă.

Dar şansa să-l urmărească fără ştirea lui era prea ispititoare. Îşi întoarse uşor corpul şi aruncă o privire pe deasupra şi pe după barul din bucătărie.

Sebastian era tot cu spatele la ea. Nu mai era îmbrăcat în hainele cu care fusese la clubul de noapte. Renunţase la vestonul de armată; purta o cămaşă şi jeanşi. Când se întoarse şi bluza i se ridică, ea văzu că avea centironul de arme la brâu. Ridică braţul drept, şi ea văzu că avea în mână stela – şi a fost ceva în felul în care o ţinea, doar pentru o clipă, cu grijă gânditoare, care-i aminti de modul în care mama ei ţinea o pensulă.

Ea închise ochii. Era o sfâşiere ca de pânză într-un cârlig tresărirea inimii sale când recunoştea la Sebastian ceva care îi amintea de mama ei sau de ea însăşi. Care îi amintea că, oricât de mult din sângele lui era otravă, totuşi

o mare parte era acelaşi sânge care curgea şi prin venele ei.

Deschise din nou ochii, la timp ca să vadă uşa apărând în faţa lui Sebastian. El întinse mâna după o eşarfă ce atârna într-un cui din perete şi păşi afară, în întuneric.

Clary avu doar o fracţiune de secundă pentru a se hotărî. Să rămână şi să caute prin camere sau să se ia după Sebastian şi să vadă unde se ducea. Picioarele ei făcură alegerea mai înaintea minţii. Desprinzându-se de zid, ţâşni prin deschiderea întunecată a uşii cu doar câteva momente înainte ca aceasta să se închidă în urma ei.

Camera în care zăcea Luke era luminată doar de strălucirea felinarelor de stradă care pătrundea printre şipcile jaluzelei. Jocelyn ştia că ar fi putut cere o lumină, dar prefera aşa. Întunericul îi ascundea gravitatea rănilor, paloarea feţei şi cearcănele adâncite de sub ochii lui.

De fapt, în semiîntuneric aducea foarte mult cu băiatul pe care îl cunoscuse ea în Idris înainte să se fi înfiinţat Cercul. Şi-l amintea în curtea şcolii, slăbuţ şi şaten, cu ochi albaştri şi mâini nervoase. Fusese cel mai bun prieten al lui Valentine şi, din cauza asta, nimeni nu se uitase cu adevărat la el. Nici măcar ea, altminteri n-ar fi fost atât de groaznic de oarbă încât să nu observe sentimentele pe care le avea pentru ea.

Îşi aminti ziua nunţii ei cu Valentine, soarele strălucitor şi cerul limpede prin acoperişul de cristal al Sălii Acordurilor. Avea nouăsprezece ani şi Valentine douăzeci şi îşi aminti cât de nefericiţi fuseseră părinţii ei că ea alesese să se mărite atât de tânără. Dezaprobarea lor i se păruse un fleac – n-o înţelegeau. Fusese sigură că nu avea să fie niciodată în viaţa ei altcineva decât Valentine.

Luke fusese cavalerul lui de onoare. Îşi aminti chipul lui când păşise pe culoarul spre altar – nu-i aruncase decât o privire, întorcându-şi apoi întreaga atenţie spre Valentine. Îşi aminti că îşi spusese că probabil el nu se simţea bine, fiindcă arăta ca şi când ar fi suferit. Şi mai târziu, în Piaţa Îngerului, când oaspeţii treceau de colo-colo – fuseseră

prezenţi cei mai mulţi membri ai Cercului, de la Maryse şi Robert Lightwood, deja căsătoriţi, la Jeremy Pontmercy, de numai cincisprezece ani pe atunci – iar ea stătea cu Luke şi Valentine, cineva făcuse vechea glumă despre cum, dacă mirele n-ar fi apărut, mireasa ar fi trebuit să se mărite cu cavalerul de onoare. Luke purta haine de seară, cu rune aurii pentru noroc în căsătorie, şi arăta foarte chipeş, dar în timp ce toată lumea râsese, el pălise foarte tare. *Probabil că nu poate suferi ideea de a se însura cu mine,* gândise ea. Îşi aminti că-i atinsese umărul şi râsese.

— Nu face faţa asta, îl tachinase ea. Ştiu că ne cunoaştem de o veşnicie, dar îţi făgăduiesc că nu vei fi niciodată nevoit să te căsătoreşti cu mine!

Apoi venise Amatis, însoţită de un Stephen râzând în gura mare, iar Jocelyn uitase cu totul de Luke, de felul în care se uitase la ea – de modul ciudat în care Valentine se uitase la *el.*

Aruncă o privire spre Luke acum şi tresări puternic în scaun. Luke avea ochii deschişi, pentru prima oară după atâtea zile, şi fixaţi asupra ei.

— Luke, şopti ea.

El părea buimac.

— De cât timp… dorm?

Ea ar fi vrut să i se arunce în braţe, dar bandajele groase care încă îi mai acopereau pieptul o făcură să renunţe. Îl luă în schimb de mână şi i-o duse la obrazul ei, împletindu-şi degetele cu ale lui. Închise ochii şi, în clipa aceea, simţi lacrimile furişându-se de sub pleoapele ei.

— De aproape trei zile.

— Jocelyn, zise el, de-a dreptul alarmat acum. De ce suntem la secţie? Unde e Clary? Chiar nu-mi pot aminti…

Ea lăsă jos mâinile de la obrazul ei şi, cu o voce pe cât putu mai neşovăitoare, îi povesti ce se întâmplase – despre Sebastian şi Jace, despre metalul demonic implantat în coastele lui şi despre ajutorul gărzilor Pretorilor.

— Clary, zise el imediat, când ea termină de vorbit. Trebuie să ne ducem după ea.

Retrăgându-şi mâna din a ei, începu să se căznească să

se ridice în capul oaselor. Chiar şi în lumina săracă, ea îl putu vedea pălind mai mult şi tresărind de durere.

— Asta nu e cu putinţă. Luke, întinde-te la loc, te rog. Nu crezi că dacă ar fi existat vreo cale de a o urma, eu m-aş fi dus deja?

El îşi dădu picioarele jos din pat, şezând la marginea patului; apoi, cu o exclamaţie, se lăsă înapoi pe spate, sprijinindu-se în mâini. Arăta îngrozitor.

— Dar pericolul…

— Crezi că nu m-am gândit la pericol?

Jocelyn îşi aşeză mâinile pe umerii lui şi îl împinse blând la loc între perne.

— Simon mă contactează în fiecare seară. Clary e bine. Zău. Şi tu nu eşti deloc într-o stare în care să poţi face ceva în privinţa asta. Omorându-te, n-ai s-o ajuţi. Te rog, ai încredere în mine, Luke.

— Jocelyn, nu pot să stau aici degeaba.

— Ba poţi, zise ea, ridicându-se. Şi o să stai, chiar dacă va trebui să mă aşez peste tine. Ce naiba ai, Lucian? Ţi-ai pierdut minţile? Sunt îngrozită pentru Clary şi am fost îngrozită şi pentru tine. Te rog, nu face asta – nu-mi face asta mie. Dacă ţi se întâmplă ceva…

El se uită la ea cu surprindere. Avea deja o pată roşie pe bandajele albe care-i înfăşurau pieptul, unde mişcările lui deschiseseră rana.

— Eu…

— *Ce?*

— Nu sunt obişnuit să mă iubeşti, zise el.

Era o sfiiciune în cuvintele lui pe care ea n-o putea asocia cu Luke şi, pentru câteva clipe, se uită lung la el, apoi spuse:

— Luke. Întinde-te la loc, te rog.

Ca un soi de compromis, el se adânci mai mult între perne. Respira anevoios. Jocelyn se repezi la noptieră, îi umplu un pahar cu apă şi, întorcându-se, i-l puse în mână.

— Bea-l, zise ea. Te rog.

Luke luă paharul, ochii lui albaştri urmărind-o cum se aşază înapoi în scaunul de lângă patul lui, din care abia

dacă se dezlipise în atâtea ore, încât se mira şi ea că nu se făcuse una cu scaunul.

— Ştii la ce mă gândeam? întrebă ea. Chiar înainte să te trezeşti?

El luă o înghiţitură de apă.

— Păreai dusă foarte departe.

— Mă gândeam la ziua în care m-am căsătorit cu Valentine.

Luke lăsă paharul în jos.

— Cea mai urâtă zi din viaţa mea.

— Mai urâtă decât aceea în care ai fost muşcat? întrebă ea, strângându-şi picioarele sub ea.

— Mai urâtă.

— Eu n-am ştiut, zise ea. N-am ştiut ce simţeai. Mi-ar fi plăcut să ştiu. Lucrurile ar fi fost altfel.

El se uită la ea, fără să-i vină să creadă.

— Cum?

— Nu m-aş fi căsătorit cu Valentine, zise ea. Nu dacă aş fi ştiut.

— Ba da, ai fi făcut-o…

— Ba nu, zise ea tăios. Am fost prea proastă ca să-mi dau seama ce simţeai, dar am fost şi prea proastă ca să-mi dau seama ce simţeam *eu.* Întotdeauna te-am iubit. Chiar dacă n-am ştiut-o. Se aplecă şi-l sărută blând, nevrând să-i provoace durere; apoi îşi lipi obrazul de al lui şi-i spuse: Promite-mi că n-o să te pui în pericol. Promite-mi.

Îi simţi mâna liberă în părul ei.

— Promit.

Ea se dădu înapoi, parţial mulţumită.

— Mi-ar plăcea să mă pot întoarce în timp. Să îndrept totul. Să mă căsătoresc cu cel care trebuie.

— Dar atunci n-am mai avea-o pe Clary, îi aminti el.

Ea adora modul în care vorbea el despre „noi”, cu atâta naturaleţe, de parcă nu exista nicio îndoială în mintea lui că era şi fiica lui.

— Dacă ai fi fost aici mai mult în vreme ce creştea…, oftă Jocelyn. Simt că tot ce-am făcut a fost greşit. Am fost atât de preocupată s-o protejez, încât am protejat-o prea

mult. Clary se repede cu capul înainte în primejdie, fără să se gândească. Atunci când noi am crescut, ne-am văzut prietenii murind în bătălie. Ea n-a văzut pe niciunul. Şi nu că i-aş dori asta, dar uneori mă îngrijorează că nu crede că *ar putea* muri.

— Jocelyn, zise Luke, cu voce domoală. Ai crescut-o să fie o persoană bună. Cineva cu valori, care crede în bine şi în rău şi se luptă să fie bună. Aşa cum ai fost şi tu, mereu. Nu poţi creşte un copil să creadă opusul a ceea ce crezi tu. Eu nu cred că ea nu crede că poate muri. Sunt convins că, la fel ca şi tine, crede că există lucruri *pentru care* merită să mori.

Clary se furişă după Sebastian printr-o reţea de străduţe înguste, ţinându-se la umbră, pe lângă zidurile clădirilor. Nu mai erau în Praga – asta i-a fost limpede imediat. Străzile erau întunecate, cerul de deasupra era albastru şi gol, cum e în fiecare dimineaţă foarte devreme, iar firmele de deasupra buticurilor şi a magazinelor erau toate în franceză. La fel şi indicatoarele stradale: RUE DE LA SEINE, RUE JACOB, RUE DE L'ABBAYE.

Pe măsură ce pătrundeau mai adânc în oraş, oamenii treceau pe lângă ea ca fantomele. Când şi când, vreo maşină mai străbătea cu vuiet strada, iar camioanele trăgeau lângă magazine, pentru livrările de marfă de la primele ore. Aerul mirosea a apă de râu şi a gunoi. Era deja foarte sigură de locul în care se aflau, dar atunci, după o cotitură, o alee i-a dus pe un bulevard larg şi un panou indicator s-a ridicat din întunericul ceţos. Săgeţile arătau în diverse direcţii, indicând calea spre Bastilia, spre Notre Dame şi spre Cartierul Latin.

Paris, gândi Clary, ascunzându-se după o maşină parcată când Sebastian traversă strada. *Suntem la Paris.*

Asta era ironic. Întotdeauna voise să meargă la Paris cu cineva care cunoştea oraşul. Întotdeauna visase să se plimbe pe străzile lui, să vadă fluviul, să picteze clădirile. Nu-şi imaginase niciodată asta. Nu-şi imaginase niciodată că s-ar furişa după Sebastian, traversând le Boulevard

Saint-Germain, pe lângă o clădire galbenă de *bureau de poste,* pe un bulevard unde barurile erau închise, dar rigolele erau pline de sticle de bere şi chiştoace de ţigări, şi apoi pe o străduţă îngustă, mărginită de case albe. Sebastian se opri în faţa uneia dintre ele, iar Clary încremeni şi ea, lipită de un zid.

Privi cum el îşi ridică mâna şi bate un cod într-o casetă de lângă uşă, ochii ei urmărind cu atenţie mişcările degetelor lui. Se auzi un declic; uşa se deschise, iar el intră. În clipa în care se închise, ea se repezi după el, oprindu-se să tasteze acelaşi cod – X235 – şi aşteptând să audă sunetul discret care anunţa că uşa era descuiată. Când sunetul veni, nu ştiu dacă să fie uşurată sau surprinsă. *N-ar trebui să fie chiar atât de simplu.*

În clipa următoare, era în interiorul unei curţi. Curtea era pătrată, înconjurată pe toate laturile de clădiri cu înfăţişare obişnuită. Trei scări se puteau vedea prin uşile deschise. Sebastian, totuşi, dispăruse.

Deci n-avea să fie chiar atât de simplu.

Înaintă în curte, conştientă că astfel ieşea din adăpostul umbrei şi ieşea la loc deschis, unde putea fi văzută. Cerul se luminase cu fiecare clipă ce trecuse. Faptul că ştia că era vizibilă îi dădea fiori pe ceafă şi se adăposti în umbra celei mai apropiate case a scării.

Era simplă, cu trepte de lemn care urcau şi coborau, şi cu o oglindă ieftină pe perete, în care îşi putu zări faţa palidă. Simţi un nedesluşit miros de gunoi şi se întrebă, o clipă, dacă se afla lângă locul unde se depozitau containerele de gunoi, înainte ca mintea ei obosită să percuteze şi să-şi dea seama: duhoarea semnala prezenţa demonilor.

Muşchii ei istoviţi începură să tremure, dar îşi strânse pumnii cu tărie. Era dureros de conştientă de lipsa oricărei arme. Trase adânc aerul puturos în nări şi începu să coboare treptele.

Mirosul devenea mai puternic şi aerul mai întunecat în timp ce cobora şi îşi dori să fi avut o stelă şi o rună pentru vederea de noapte. Însă nu putea face nimic în privinţa

asta. Continuă să meargă pe scara ce cobora în spirală şi deodată fu recunoscătoare pentru lipsa de lumină, când călcă într-o baltă de ceva lipicios. Se agăţă de balustradă şi încercă să respire pe gură. Întunericul spori, până ce ajunse să meargă orbeşte, cu inima bătându-i atât de tare încât era sigură că îi trăda prezenţa. Străzile Parisului, lumea obişnuită, păreau la ani-lumină depărtare. Nu era decât bezna şi ea, coborând din ce în ce mai adânc.

Şi atunci – lumina licări în depărtare, un punct minuscul, ca vârful unui chibrit aprinzându-se. Se dădu mai aproape de balustradă, aproape ghemuindu-se, când lumina crescu. Îşi putea vedea acum propria mână şi conturul treptelor de sub ea. Mai avea doar câteva. Ajunse la capătul scării şi se uită în jur.

Orice asemănare cu un imobil obişnuit de locuinţe dispăruse. Undeva, pe drum, treptele de lemn deveniseră trepte de piatră, iar acum stătea într-o încăpere scundă, cu pereţi de piatră, în care era aprinsă o torţă ce dădea o lumină verzuie bolnăvicioasă. Podeaua era de stâncă, lustruită bine şi cioplită cu numeroase simboluri ciudate. Ea le ocoli şi traversă încăperea spre cealaltă ieşire, un arc de piatră în vârful căruia era dispus un craniu omenesc în V-ul a două topoare ornamentale enorme, încrucişate.

Prin arcul de piatră putea auzi voci. Erau prea îndepărtate ca să înţeleagă ce vorbeau, dar erau totuşi voci. *Pe aici,* păreau să-i spună. *Urmează-ne.*

Se uită în sus, la craniu, iar orbitele lui goale îi răspunseră privirii, batjocoritor. Ea se întrebă unde se afla – dacă Parisul mai era deasupra capului ei sau dacă păşise într-o cu totul altă lume, la fel cum se întâmpla când intrai în Oraşul Tăcut. Se gândi la Jace, pe care-l lăsase dormind în ceea ce acum i se părea o altă viaţă.

Pentru el făcea asta, îşi reaminti ea. Ca să-l aducă înapoi. Păşi pe sub arcul de piatră în culoarul de dincolo, lipindu-se instinctiv de perete. Fără zgomot, înaintă, în vreme ce vocile deveneau din ce în ce mai puternice. Era întuneric pe culoar, dar nu beznă. Din loc în loc, o altă torţă ardea, răspândind miros de cărbune.

O uşă se deschise deodată în zidul din stânga ei, iar vocile deveniră mai puternice.

…nu ca tatăl său, spunea una din ele, rostind cuvintele la fel de aspru ca şmirghelul. *Valentine n-ar fi stat deloc la înţelegere cu noi. Ar fi făcut din noi nişte sclavi. Ăsta ne dă lumea lui.*

Foarte încet, Clary aruncă o privire pe după colţ.

Camera era goală, cu pereţi netezi, fără niciun fel de mobilier. Înăuntru era un grup de demoni. Arătau ca nişte şopârle, cu piele verde-brună, dar fiecare avea şase picioare ca tentaculele de caracatiţă, care scoteau un ropot uscat când se mişcau. Capetele erau bulboase, nepământene, prevăzute cu ochi negri, faţetaţi.

Ea îşi înghiţi gustul de fiere. Îşi amintise de Ravener, unul dintre primii demoni pe care îi văzuse în viaţa ei. Ceva din combinaţia grotescă de şopârlă, insectă şi extraterestru îi întorcea stomacul pe dos. Se lipi mai mult de perete, ciulind urechea.

Asta, dacă îl credeţi.

Era greu de spus care dintre ei vorbea. Picioarele lor se încleştau şi se descleştau când mergeau, ridicându-le şi coborându-le corpurile bulboase. Aparent nu aveau guri, ci nişte ciorchini de mici tentacule care vibrau când vorbeau.

Mărita Mamă avea încredere în el. E fiul ei.

Sebastian. Bineînţeles că vorbeau despre Sebastian.

Este, totodată, şi nefilim. Nefilimii sunt cei mai mari duşmani ai noştri.

Sunt şi duşmanii lui, deopotrivă. El poartă sângele lui Lilith.

Dar cel pe care îl numeşte tovarăşul lui poartă sângele duşmanilor noştri. E de-al îngerilor.

Cuvântul fu rostit cu atâta ură, încât Clary îl simţi ca pe o palmă.

Odrasla lui Lilith ne asigură că îl are bine sub control şi, într-adevăr, pare supus.

Un chicotit uscat, de insectă.

Voi, tinerii, sunteţi prea măcinaţi de griji. Nefilimii au ţinut multă vreme această lume departe de noi. Bogăţiile ei

sunt mari. O s-o bem până la ultima picătură şi o s-o lăsăm precum cenuşa. Cât despre băiatul înger, el va fi ultimul din neamul lui care va muri. O să-l ardem pe un rug până va rămâne numai oase de aur.

Un val de mânie urcă în Clary. Trase aer pe nări – un sunet abia auzit, totuşi un sunet. Demonul cel mai apropiat de ea îşi ridică brusc capul. Pentru o clipă, Clary încremeni, captivă în privirea oglinzilor ochilor negri.

Apoi se întoarse şi fugi. Fugi, înapoi spre intrare şi spre scările care conduceau în sus prin întuneric. Putu auzi agitaţia din urma ei, zgomotul tropăiturilor celor ce veneau după ea. Aruncă o privire peste umăr şi îşi dădu seama că nu avea să reuşească. În pofida startului ei bun, aproape c-o ajunseseră.

Îşi putea auzi propria respiraţie gâfâită, şuierând înăuntru şi în afara plămânilor, şi ajunse la arcadă, se răsuci şi sări ca să se prindă de ea cu mâinile. Se balansă şi izbi cu ghetele înainte, cu toată forţa, în primul demon, doborându-l pe spate, iar el ţipă. Încă legănându-se, apucă de mânerul unuia dintre topoarele încrucişate de deasupra craniului şi dădu să-l smulgă de acolo.

Lipit bine, acesta nu se clinti.

Închise ochii, strânse mai tare şi, cu toată forţa, *trase.*

Toporul se desprinse de perete cu un zgomot de smulgere înfiorătoare, într-o ploaie de pietre şi mortar. Dezechilibrată, Clary căzu şi aterizâ ghemuit, ţinând toporul în faţa ei. Era greu, dar ea abia de-l simţea. Se întâmpla din nou ceea ce se întâmplase şi în prăvălia de vechituri. Încetinirea timpului, intensitatea sporită a simţurilor. Putea simţi fiecare adiere a aerului pe piele, fiecare denivelare a podelei de sub picioare. Îşi adună curajul când primul demon veni rapid prin arcadă şi se cabră ca o tarantulă, cu picioarele din faţă bătând aerul de deasupra capului ei. Sub tentaculele de pe faţă erau doi colţi lungi, din care picura veninul.

Toporul din mâna ei păru să se repeadă singur înainte, înfigându-se adânc în pieptul creaturii. Imediat îşi aminti ce-i spusese Jace, să nu urmărească rănirea în piept, ci

decapitarea. Nu toţi demonii au inimă. Dar, în cazul acesta, avu noroc. Îi nimerise fie inima, fie alt organ vital. Creatura se zvârcoli şi scheună; sângele bolborosi în jurul rănii şi apoi monstrul dispăru, lăsând-o să se dea fără voie un pas înapoi, cu arma năclăită de limfă demonică în mână. Sângele demonului era negru şi puturos, precum catranul.

Când următorul se aruncă asupra ei, ea se lăsă jos, aducând toporul într-o mişcare largă şi retezându-i mai multe picioare. Urlând, atacatorul căzu pe spate ca un scaun rupt; deja următorul demon trecea peste corpul lui, încercând s-o prindă. Ea lovi din nou şi toporul se înfipse în faţa creaturii. Limfa ţâşni ca un gheizer şi ea făcu un salt înapoi, lipindu-se cu spatele de casa scărilor. Dacă vreunul dintre ei ajunsese în spatele ei, era moartă.

Înnebunit, demonul căruia îi crăpase faţa se repezi din nou asupra ei; ea dădu cu toporul, retezându-i un picior, dar un alt picior i se înfăşură de încheietura mâinii. Durerea incredibilă îi fulgeră prin braţ. Ea ţipă şi încercă să-şi elibereze mâna, dar strânsoarea demonului era prea puternică. Simţea o mie de ace înroşite în foc înfigându-i-se în piele. Încă ţipând, ea lovi cu pumnul stâng, nimerind creatura drept în rana făcută de topor. Demonul scoase un şuierat şi îşi slăbi strânsoarea o idee; ea îşi smuci mâna, eliberând-o, exact când acesta se cabră…

Şi de nicăieri coborî o lamă scânteietoare care se implântă în ţeasta demonului. Sub ochii ei, demonul dispăru şi ea îl văzu pe fratele ei, cu o lamă de seraf aprinsă în mână, stropit de limfă pe piepţii albi ai cămăşii. În urma lui, camera se golise, mai puţin cadavrul unuia dintre demoni, încă scuturat de convulsii, dar cu fluidul negru curgând şuvoi din cioturile picioarelor ca uleiul dintr-o maşină accidentată.

Sebastian. Ea se uită la el, uluită. Tocmai îi salvase ei viaţa?

— Stai departe de mine, Sebastian, şuieră ea.

El nu părea s-o fi auzit.

— Braţul tău.

Ea aruncă o privire la încheietura mâinii drepte, încă pulsând de durere. O bandă lată de răni în formă de farfurioare îi înconjura braţul, acolo unde ventuzele demonului i se lipiseră de piele. Deja rănile se înnegreau, căpătând o nuanţă albastră îngreţoşătoare.

Se uită din nou la fratele ei. Părul lui alb părea un halou în întuneric. Sau poate să fi fost de la faptul că vederea ei slăbea. Lumina descria un halou şi în jurul torţei verzi de pe perete, şi în jurul pumnalului de seraf care ardea în mâna lui Sebastian. El îi vorbea, dar cuvintele lui erau bolborosite, nedesluşite, de parcă ar fi vorbit sub apă.

— … otravă mortală, zicea el. Ce naiba a fost în capul tău, Clarissa?

Vocea lui se stingea şi revenea. Ea se căzni să se concentreze.

— … să te lupţi cu şase demoni Dahak cu un topor ornamental…

— Otravă, repetă ea şi, pentru o clipă, faţa lui deveni iarăşi clară, cu liniile de enervare din jurul gurii şi ale ochilor lui pronunţate şi surprinzătoare. Deci bănuiesc că nu mi-ai salvat viaţa, la urma urmelor, nu-i aşa?

Mâna ei tresăltă de spasme şi scăpă toporul, care zăngăni pe podea. Simţi puloverul agăţându-se de peretele aspru când începu să alunece pe el în jos, dorindu-şi doar să se întindă la podea. Dar Sebastian n-o lăsă să se odihnească. Îşi vârî braţele pe sub ale ei, ridicând-o, apoi o purta, iar braţul ei bun atârna pe după gâtul lui. Voia să se zbată să scape de el, dar nu mai avea energie. Simţi o durere ascuţită pe partea dinăuntru a cotului, o arsură – atingerea unei stele. Amorţeala i se răspândi în vene. Ultimul lucru pe care-l văzu înainte să închidă ochii a fost faţa craniului din arcadă. Ar fi putut jura că ochii lui goi râdeau.

15

MAGDALENA

Greaţa şi durerea veneau şi treceau în vârtejuri din ce în ce mai strânse. Clary putea vedea numai culori nedesluşite în jurul ei: era conştientă că fratele ei o purta în braţe, fiecare dintre paşii lui înfigându-i-se în creier ca un junghi de gheaţă. Îşi dădea seama că atârna de el şi că tăria braţelor lui era liniştitoare – că era foarte ciudat că putea fi ceva liniştitor la Sebastian şi că el părea să aibă grijă să n-o zdruncine prea mult în timp ce mergea. Ca de la foarte mare depărtare, ştia că gâfâia sufocată şi îl auzi pe fratele ei rostindu-i numele.

Apoi totul se cufundă în tăcere. Pentru o clipă, se gândi că acesta era sfârşitul: murise, murise luptându-se cu demonii, aşa cum mureau majoritatea vânătorilor de umbre. Apoi simţi o altă arsură usturătoare la interiorul braţului şi un val rece ca gheaţa i se răspândi prin vene. Strânse din ochi de durere, dar răceala a ceea ce îi făcuse Sebastian a fost ca un pahar de apă aruncat pe faţa ei. Încet, lumea încetă să se mai învârtă, vârtejurile de greaţă şi durere slăbiră până când rămaseră doar nişte văluriri în fluxul sângelui ei. Putu respira din nou.

Cu o tresărire, deschise ochii.

Cer albastru.

Stătea întinsă pe spate, uitându-se la nesfârşitul cer albastru, cu doar câţiva nori albi şi pufoşi, semănând cu cerul pictat de pe tavanul infirmeriei de la Institut. Îşi întinse braţele dureroase. Cel drept încă mai purta urmele brăţării de răni, deşi se decoloraseră până la roz-deschis. Pe cel stâng era o *iratze,* pe cale de a deveni invizibilă, iar

la interiorul cotului era un *mendelin* pentru durere.

Trase adânc aer în piept. Aerul toamnei, cu un uşor miros de frunze. Putea vedea vârfurile copacilor, putea auzi murmurul traficului şi…

Sebastian. Auzi un chicotit şi îşi dădu seama că nu stătea doar întinsă, ci sprijinită de fratele ei. Sebastian, pe care îl simţea cald şi respirând, şi al cărui braţ îi susţinea ei capul. Restul corpului ei era întins pe o bancă de lemn puţin umedă.

Sări în capul oaselor. Sebastian râse din nou; stătea la capătul unei bănci de parc cu braţe de fier forjat complicat lucrate. Eşarfa îi era împăturită în poală, unde stătuse ea, şi braţul care nu-i sprijinise capul era întins pe spătarul băncii. Îşi descheiase cămaşa albă ca să ascundă petele de limfă. Pe dedesubt avea un tricou cenuşiu simplu. Brăţara de argint îi sclipea la mână. Ochii lui negri o studiau cu amuzament, în timp ce ea se trase cât mai departe de el, pe bancă.

— Bună treabă că eşti atât de scundă, zise el. Dacă erai mai înaltă, ar fi fost extrem de greu să te car în braţe.

Ea făcu un efort să-şi păstreze vocea sub control.

— Unde suntem?

— În *Jadin du Luxembourg,* zise el. E un parc foarte frumos. Trebuia să te duc undeva ca să poţi sta întinsă şi mijlocul străzii nu mi s-a părut o idee prea bună.

— Mda, există un cuvânt pentru lăsatul cuiva să moară în mijlocul străzii. Omor rutier prin imprudenţă.

— Sunt patru cuvinte, de fapt, şi cred că ar fi omor rutier prin imprudenţă numai dacă, practic, te-ai călca tu singură cu maşina. Îşi frecă palmele ca pentru a le încălzi. Oricum, continuă el, de ce te-aş fi lăsat să mori în mijlocul străzii după ce m-am ostenit atâta să-ţi salvez viaţa?

Ea înghiţi cu greutate, plecându-şi privirea la braţul ei. Rănile erau acum şi mai şterse. Dacă n-ar fi ştiut unde să se uite după ele, probabil că nu le-ar fi observat deloc.

— De ce ai făcut-o?

— De ce am făcut ce?

— Mi-ai salvat viaţa.

— Eşti sora mea.

Ea înghiţi. În lumina dimineţii, faţa lui avea ceva mai multă culoare. Avea arsuri uşoare pe gât, unde îi stropise limfa demonilor.

— Nu ţi-a păsat niciodată că eram sora ta, înainte.

— Nu?

Ochii lui negri o măsurară iute din cap până-n picioare. Ea îşi aminti când Jace intrase în casa ei, după ce ea se luptase cu demonul Ravener şi era pe moarte din cauza otrăvii. El o vindecase, la fel cum o făcuse şi Sebastian, şi o purtase pe braţe în acelaşi fel. Poate că ei doi semănau mai mult decât ar fi vrut ea vreodată să creadă, chiar dinainte de vraja care îi legase.

— Tatăl nostru a murit, zise el. Nu mai există alte rude. Tu şi cu mine suntem ultimii. Ultimii din spiţa Morgenstern. Tu eşti singura mea şansă pentru cineva cu acelaşi sânge care curge şi prin venele mele. Cineva ca mine.

— Ai ştiut că te-am urmărit, zise ea.

— Bineînţeles că da.

— Şi m-ai lăsat.

— Am vrut să văd ce vei face. Şi recunosc că n-am crezut că mă vei urma până jos. Eşti mai curajoasă decât mi-am închipuit.

Îşi ridică eşarfa din poală şi o prinse la gât. Parcul începea să se umple de turişti cu hărţi în braţe, de părinţi cu copii de mână, de bătrâni care stăteau pe alte bănci asemănătoare cu a lor, fumând pipe.

— N-ai fi câştigat niciodată lupta aceea.

— Poate c-aş fi câştigat-o.

El rânji, un rânjet iute, cu jumătate de gură, de parcă nu s-ar fi putut abţine.

— Poate.

Ea îşi frecă tălpile ghetelor în iarbă, care era udă de rouă. N-avea de gând să-i mulţumească lui Sebastian. Pentru nimic.

— De ce negociezi cu demonii? vru ea să ştie. Am ascultat cum vorbeau despre tine. Ştiu ce faci…

— Ba nu, nu ştii.

Rânjetul dispăruse, tonul superior se întorsese.

— Întâi de toate, aceia nu erau demonii cu care negociam eu. Aceia erau paznicii lor. De aceea erau într-o încăpere separată şi de aceea eu nu eram acolo. Demonii Dahak nu sunt prea deştepţi, deşi sunt cruzi şi puternici şi buni apărători. Aşadar, nu erau cu adevărat informaţi despre ceea ce se petrecea. Doar repetau zvonurile pe care le prinseseră de la stăpânii lor. Demonii Căpetenii. Cu *aceia* mă întâlnisem eu.

— Şi asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

El se aplecă spre ea, peste bancă.

— Nu încerc să te fac să te simţi mai bine. Încerc să-ţi spun adevărul.

— Nu-i de mirare că arăţi de parcă ai avea o criză de alergie, zise ea, deşi nu era chiar exact.

Sebastian arăta enervant de liniştit, deşi maxilarul strâns şi zvâcnetul de pe tâmplă îi spuneau că nu era atât de calm pe cât pretindea.

— Demonii Dahak spuneau că tu vei dărui această lume demonilor.

— Ei, acuma, zi dacă sună a ceva ce aş face eu?

Ea doar se uită la el.

— Credeam că ai spus că o să-mi dai o şansă, zise el. Nu mai sunt aşa cum eram când m-ai cunoscut în Alicante.

Privirea lui era limpede.

— De altfel, nu sunt singura persoană pe care ai cunoscut-o să fi crezut în Valentine. El a fost tatăl meu. Tatăl amândurora. Nu e uşor să te îndoieşti de lucrurile pe care ai crescut crezându-le.

Clary îşi încrucişă braţele peste piept; aerul era proaspăt, dar rece, muşcând a iarnă.

— Da, asta e adevărat.

— Valentine a greşit, zise el. Era atât de obsedat de nedreptăţile pe care credea că i le făcuse lui Conclavul, încât nu mai putea vedea nimic în afară de a le dovedi că el avusese dreptate. El voia ca Îngerul să se ridice şi să le spună tuturor că el era Jonathan Vânătorul de umbre

întors din morţi, că era liderul lor şi calea lui era cea dreaptă.

— Nu s-a întâmplat chiar aşa.

— Ştiu ce s-a întâmplat. Lilith mi-a povestit despre asta.

O spuse simplu, de parcă discuţia cu mama tuturor magicienilor era una pe care toată lumea o avea din când în când.

— Nu te amăgi gândind că ceea ce s-a întâmplat a fost din pricină că Îngerul are multă milă, Clary. Îngerii sunt reci ca sloiurile de gheaţă. Raziel a fost furios că Valentine uitase de misiunea tuturor vânătorilor de umbre.

— Care este?

— De a ucide demonii. Asta este împuternicirea noastră. Desigur, trebuie să fi auzit şi tu că din ce în ce mai mulţi demoni au pătruns în lumea noastră, în ultimii ani, nu? Că habar n-avem cum să-i ţinem la distanţă?

În mintea ei reveni ecoul unor cuvinte, ceva ce-i spusese Jace, parcă în urmă cu un secol, prima oară când vizitaseră Oraşul Tăcut. *Dacă am fi putut, am fi fost în stare să-i împiedicăm să mai vină aici, dar nimeni n-a putut măcar să-şi închipuie cum să facă asta. De fapt, din ce în ce mai mulţi demoni vin aici. Obişnuiau să fie doar mici valuri de invazie de demoni în lumea asta, uşor de stăvilit. Dar chiar de pe timpul meu, tot mai mulţi au năvălit prin scuturi. Conclavul e nevoit să trimită mereu vânători de umbre în misiune şi de multe ori cei trimişi nu se mai întorc.*

— Un mare război cu demonii se apropie, iar Conclavul e jalnic de nepregătit, zise Sebastian. În privinţa asta, tatăl meu a avut dreptate. Sunt prea anchilozaţi în căile lor ca să audă avertismentele sau să se schimbe. Eu nu doresc nimicirea Lumii de Jos, ca Valentine, dar mă tem că orbirea Conclavului va condamna lumea asta pe care o apără vânătorii de umbre.

— Vrei să te cred că-ţi pasă dacă lumea asta e distrusă?

— Ei bine, aici trăiesc, zise Sebastian, cu mai multă blândeţe decât s-ar fi aşteptat ea. Şi uneori situaţiile extreme impun măsuri extreme. Ca să distrugi duşmanul ar putea fi necesar să-l înţelegi, chiar să cazi la înţelegere

cu el. Dacă îi voi putea face pe Demonii Căpetenii să aibă încredere în mine, atunci îi pot ademeni aici, unde pot fi nimiciţi şi ei, şi cei pe care îi conduc. Asta ar trebui să întoarcă fluxul. Demonii vor şti că lumea asta nu e atât de uşor de prădat precum şi-au imaginat.

Clary clătină din cap.

— Şi ai de gând să faci asta cu cine, doar tu şi cu Jace? Sunteţi destul de impresionanţi, nu mă înţelege greşit, dar nici măcar voi doi…

Sebastian se ridică în picioare.

— Chiar nu poţi să crezi că eu m-am gândit bine la asta, nu-i aşa?

Se uită în jos la ea, vântul toamnei zburătăcindu-i părul alb peste faţă.

— Vino cu mine. Vreau să-ţi arăt ceva.

Ea şovăi.

— Jace…

— Încă doarme. Crede-mă, ştiu. Îi întinse mâna. Vino cu mine, Clary. Dacă nu te pot face să crezi că am un plan, poate reuşesc să ţi-o dovedesc.

Ea se uită lung la el. Imaginile i se rostogoleau în minte ca nişte confeti scuturate: prăvălia de vechituri din Praga, inelul ei de aur în formă de frunză căzând în întuneric, Jace strângând-o în braţe în alcovul de la club, acvariile cu cadavre. Sebastian cu un pumnal de seraf în mână.

Să ţi-o dovedesc.

Ea îi luă mâna şi îl lăsă s-o ridice în picioare.

Rămase stabilit, deşi nu fără o grămadă de discuţii contradictorii, că pentru invocarea îngerului Raziel, Echipa Binelui avea nevoie să găsească un loc cât mai izolat.

— Nu putem invoca un înger de douăzeci de metri în mijlocul lui Central Park, remarcă Magnus sec. Oamenii l-ar putea observa, chiar dacă suntem în New York.

— Raziel are douăzeci de metri înălţime? se miră Isabelle.

Stătea tolănită într-un fotoliu pe care-l trăsese lângă masă. Avea cearcăne sub ochii negri; ea – ca şi Alec,

Magnus şi Simon – era epuizată. Cu toţii stătuseră treji cu orele, căutând prin cărţile lui Magnus, atât de vechi încât paginile erau subţiri ca foiţa de ceapă. Atât Isabelle cât şi Alec puteau citi în greacă şi latină, iar Alec cunoştea ceva mai bine limba demonilor decât Izzy, dar tot erau foarte multe pe care numai Magnus le putea înţelege. Maia şi Jordan, dându-şi seama că puteau fi de mai mult ajutor în altă parte, plecaseră la secţia de poliţie ca să afle cum se mai simţea Luke. Între timp, Simon încercase să se facă util în alte moduri – aducând mâncare şi cafea, copiind simboluri după cum îl instruia Magnus, făcând rost de mai multe hârtii şi creioane, ba chiar hrănindu-l pe Preşedintele Miau, care îi mulţumise regurgitând un ghem de păr pe podeaua din bucătăria lui Magnus.

— De fapt, are numai 17,9 metri în înălţime, dar îi place să exagereze, zise Magnus.

Oboseala nu-i îmbunătăţea dispoziţia. Părul îi stătea drept în sus şi pe dosul mâinilor se vedeau dâre de sclipici, unde se frecase la ochi.

— E un înger, Isabelle. Chiar n-ai învăţat niciodată *nimic?*

Isabelle plescăi din limbă, enervată.

— Valentine a invocat un înger în pivniţa lui. Nu văd de ce ai avea nevoie de tot spaţiul ăsta…

— Pentru că Valentine este CU MULT MAI GROZAV decât mine, se răsti Magnus, lăsând stiloul din mână. Uite…

— Nu ţipa la sora mea, zise Alec.

O spuse liniştit, dar cu forţă în spatele cuvintelor. Magnus se uită la el, surprins. Alec continuă:

— Isabelle, mărimea îngerilor, când îşi fac apariţia în dimensiunea pământească, variază în funcţie de puterea lor. Îngerul pe care l-a invocat Valentine era de un rang mai mic decât Raziel. Şi dacă e să invoci un înger de rang şi mai înalt, pe Mihail sau pe Gavril…

— N-aş putea să fac o vrajă care să-i lege, nici măcar temporar, zise Magnus, pe un ton stăpânit. Îl invocăm pe Raziel în parte pentru că sperăm că, fiind creatorul

vânătorilor de umbre, va avea o compasiune specială – sau, de fapt, orice fel de compasiune – pentru situaţia voastră. El este, de asemenea, cam de rangul potrivit. Un înger mai puţin puternic s-ar putea să nu fie în stare să ne ajute, dar un înger mai puternic… ei bine, dacă ceva nu merge cum trebuie…

— S-ar putea să nu fiu numai eu cel care moare, zise Simon.

Magnus arăta îndurerat, iar Alec se uită în jos, la hârtiile întinse pe toată masa. Isabelle puse o mână peste a lui Simon.

— Nu pot să cred că într-adevăr stăm aici şi discutăm despre invocarea unui înger, zise ea. De când mă ştiu, noi am jurat pe numele Îngerului. Ştim că puterile noastre vin de la îngeri. Dar ideea de a vedea unul… Nu-mi pot imagina cum ar fi. Când încerc să mă gândesc la asta, nu pot cuprinde ideea cu mintea.

În jurul mesei se lăsă tăcerea. În ochii lui Magnus era o întunecime care-l făcu pe Simon să se întrebe dacă el văzuse vreodată un înger. Cântări dacă ar trebui să-l întrebe, dar fu salvat de a decide de soneria telefonului său celular.

— O secundă, murmură el şi se ridică în picioare.

Deschise telefonul şi se sprijini de unul din stâlpii apartamentului mansardat. Era un mesaj – mai multe – de la Maia.

VEŞTI BUNE! LUKE S-A TREZIT ŞI VORBEŞTE. SE PARE CĂ VA FI OK.

Un val de uşurare îl cuprinse pe Simon. În sfârşit, veşti bune. Închise telefonul şi duse mâna la inelul de pe mână. *Clary?*

Nimic.

Îşi înghiţi panica. Probabil dormea. Îşi ridică privirile şi se trezi cu toţi ceilalţi trei de la masă uitându-se fix la el.

— Cine-a sunat? întrebă Isabelle.

— A fost Maia. Zice că Luke şi-a recăpătat cunoştinţa şi vorbeşte. Că o să fie OK.

Se auzi un murmur de voci uşurate, dar Simon continua

să se uite în jos, la inelul de pe mâna lui.

— Mi-a dat o idee, spuse el.

Isabelle se ridicase în picioare şi o pornise spre el; auzindu-l, se opri, părând îngrijorată. Simon îşi zise că nu era de condamnat. Ideile lui fuseseră pur şi simplu sinucigaşe în ultima vreme.

— Ce anume?

— De cât avem nevoie ca să-l invocăm pe Raziel? Cât spaţiu? întrebă Simon.

Magnus se opri din cititul dintr-o carte.

— Vreo milă în diametru, cel puţin. Apa ar fi bine-venită. Precum Lacul Lyn…

— Ferma lui Luke, zise Simon. În nordul statului. La o oră sau două distanţă. Ar trebui să fie închis totul pe acolo acum, dar ştiu eu cum se ajunge. Şi există şi un lac. Nu la fel de mare cât Lyn, dar…

Magnus închise cartea pe care o ţinea.

— Asta nu-i o idee proastă, Seamus.

— Câteva ore? zise Isabelle, uitându-se la ceas. Am putea fi acolo pe la…

— Oh, nu, zise Magnus şi dădu cartea deoparte. În timp ce entuziasmul tău este nemărginit şi impresionant, Isabelle, eu sunt prea frânt de oboseală ca să fac cum trebuie vraja de invocare în clipa asta. Şi n-aş vrea să-mi asum niciun risc cu asta. Cred că suntem cu toţii de acord.

— Atunci, când? întrebă Alec.

— Avem nevoie de cel puţin câteva ore de somn, zise Magnus. Aş zice să plecăm după prânz. Sherlock – scuze, *Simon* – sună şi vezi dacă poţi împrumuta camioneta lui Jordan. Şi acum… Îşi împinse hârtiile la o parte. Eu am să dorm. Isabelle, Simon, sunteţi mai mult decât bine-veniţi să folosiţi din nou camera de oaspeţi, dacă vreţi.

— Camere diferite ar fi mai bine, mormăi Alec.

Isabelle se uită la Simon cu ochi negri întrebători, dar el deja vârâse mâna în buzunar după telefon.

— OK, zise el. Mă întorc pe la prânz, dar acum am de făcut ceva important.

La lumina zilei, Parisul era un oraş de străzi înguste, şerpuitoare, care se deschideau în bulevarde largi, cu clădiri de un galben blând şi acoperişuri de ardezie colorată, şi un fluviu sclipitor care îl tăia pe din două ca o cicatrice din duel. Sebastian, în pofida declaraţiei lui că avea să-i dovedească lui Clary că avea un plan, nu-i dăduse alte amănunte. Merseră pe o stradă mărginită de galerii de artă şi de magazine care vindeau cizme vechi şi prăfuite, până ajunseră la Quai des Grands Augustins, la marginea fluviului.

Dinspre Sena sufla un vânt rece, iar ea tremura. Sebastian îşi desfăcu eşarfa de la gât şi i-o întinse. Era de lână ecosez, negru cu alb, şi încă păstra căldura după ce fusese înfăşurată la gâtul lui.

— Nu te prosti, zise el. Ţi-e frig. Pune-o.

Clary şi-o înfăşură la gât.

— Mersi, zise ea din reflex şi tresări.

Poftim. Îi mulţumise lui Sebastian. Se aştepta să cadă un fulger din cer şi s-o lase moartă pe loc. Dar nu se întâmplă nimic.

El îi aruncă o privire ciudată.

— Eşti bine? Arăţi de parc-ai da să strănuţi.

— Mi-e bine.

Eşarfa mirosea a colonie de citrice şi a băiat. Nu era sigură cum se aşteptase să miroasă. Porniră din nou la drum. De data asta, Sebastian încetini, mergând pe lângă ea, oprindu-se să-i explice că districtele în Paris erau numerotate şi că ei traversaseră din al cincilea în al şaselea, Cartierul Latin, şi că podul pe care-l puteau vedea arcuindu-se peste fluviu, în depărtare, se numea Pont Saint-Michel. Numeroşi tineri treceau pe lângă ei, observă Clary; fete de vârsta ei sau mai mari, imposibil de elegante în pantaloni mulaţi şi tocuri cui ultraînalte, cu părul lung fluturând în vântul dinspre Sena. Câteva dintre ele chiar se opriră ca să-i arunce lui Sebastian ocheade apreciative, pe care el păru să nu le bage de seamă.

Jace, gândi ea, ar fi observat. Sebastian *era* izbitor, cu părul lui alb ca gheaţa şi ochii negri. Ea îl considerase

frumos prima oară când îl întâlnise şi, pe atunci, el avea părul vopsit negru; culoarea aceea chiar nu i se potrivise. Arăta mai bine aşa. Paloarea părului său îi făcea faţa un pic colorată, atrăgând privirile spre trandafiriul de pe pomeţii înalţi şi spre graţioasa formă a feţei. Genele lui erau incredibil de lungi, un ton mai închis decât părul şi uşor întoarse, exact ca ale lui Jocelyn— *atât* de nedrept. De ce nu moştenise ea genele întoarse din familie? Şi de ce el nu avea niciun pistrui?

— Deci, zise ea abrupt, întrerupându-l la mijlocul unei propoziţii, ce suntem noi?

El se uită pieziş la ea.

— Ce vrei să spui cu „Ce suntem noi”?

— Ai spus că suntem ultimii din spiţa Morgenstern. Morgenstern e un nume nemţesc, zise Clary. Deci, ce suntem, nemţi? Care-i povestea? De ce nu mai sunt şi alţii în afara noastră?

— Nu ştii nimic despre familia lui Valentine?

Neîncrederea răzbătea din glasul lui Sebastian. Se oprise lângă zidul ce mărginea Sena, pe lângă trotuar.

— Mama ta nu ţi-a spus nimic?

— E şi mama ta şi, nu, nu mi-a spus. Valentine nu e subiectul ei preferat.

— Numele vânătorilor de umbre sunt compuse, începu Sebastian încet şi se cocoţă pe zid.

Întinse o mână în jos şi, după o clipă, ea îl lăsă s-o ridice pe zid, lângă el. Sena curgea verde-cenuşie la picioarele lor, ambarcaţiuni turistice mici ca nişte muşte pufăiau în sus şi-n jos fără grabă.

— Fair-child, Light-wood, White-law[13]. Morgenstern înseamnă „luceafărul de dimineaţă”. E un nume german, dar familia a fost elveţiană.

— A fost?

— Valentine a fost copil unic, zise Sebastian. Tatăl lui – bunicul nostru – a fost ucis de damnaţi, iar fratele bunicului nostru a murit într-o bătălie. El n-a avut niciun copil. Asta – întinse mâna şi-i atinse părul – e din partea

[13] Copil-bălai, Lemn (uşor)-de-aprins, Lege-pură.

familiei Fairchild. E şi sânge englez aici. Eu arăt mai mult ca partea elveţiană. Ca Valentine.

— Ştii ceva despre bunicii noştri? întrebă Clary, fascinată în pofida voinţei sale.

Sebastian lăsă braţul jos şi sări jos de pe zid. Ţinu mâna ridicată pentru ea, şi ea i-o luă, echilibrându-se când sări. Pentru o clipă, se lovi de pieptul lui, tare şi cald pe sub cămaşă. O fată care tocmai trecea îi aruncă o privire amuzată, geloasă, iar Clary se dădu înapoi grăbită. Îi veni să strige după fata aceea că Sebastian era fratele ei şi că ea oricum îl ura. N-o făcu.

— Nu ştiu nimic despre bunicii din partea mamei, zise el. Cum aş putea? Zâmbi într-o parte. Vino. Vreau să-ţi arăt unul dintre locurile mele preferate.

Clary rămase pe loc.

— Credeam că o să-mi dovedeşti că ai un plan.

— Toate la timpul lor.

Sebastian începu să meargă şi, după câteva clipe, ea-l urmă. *Descoperă care îi e planul. Poartă-te frumos, până reuşeşti.*

— Tatăl lui Valentine era în mare măsură ca şi el, continuă Sebastian. Îşi punea nădejdea în forţă. „Noi suntem războinicii aleşi de Dumnezeu.” Asta credea el. Suferinţa te căleşte. Durerea te face puternic. Când a murit…

— Valentine s-a schimbat, zise Clary. Mi-a spus Luke.

— Îl şi iubea pe tatăl său, îl şi ura. Ceva ce ai putea înţelege cunoscându-l pe Jace. Valentine ne-a crescut aşa cum îl crescuse pe el tatăl lui. Întotdeauna te întorci la ceea ce ştii.

— Dar pe Jace, zise Clary, Valentine l-a învăţat mai multe decât cum să se lupte. L-a învăţat limbi străine şi să cânte la pian…

— Asta a fost influenţa lui Jocelyn.

Sebastian îi rosti numele fără chef, de parcă ar fi urât cum suna.

— Ea a crezut că Valentine ar trebui să fie în stare să vorbească despre cărţi, artă, muzică – nu doar despre a

ucide. El i-a transmis toate acestea lui Jace.

O poartă albastră de fier forjat se ridica în stânga lor. Sebastian se aplecă, trecând pe sub ea, şi îi făcu semn lui Clary să-l urmeze. Ea nu trebui să se aplece, dar merse după el, cu mâinile în buzunare.

— Şi tu? întrebă ea.

El îşi ridică mâinile. Erau, fără îndoială, mâinile mamei sale – abile, cu degete lungi, făcute să ţină o pensulă sau un stilou.

— Eu am învăţat să cânt la instrumentele războiului, zise el, şi să pictez cu sânge. Nu sunt ca Jace.

Se aflau pe o alee îngustă între două şiruri de clădiri făcute din aceeaşi piatră aurie ca multe alte clădiri din Paris, cu acoperişurile scânteind verde-arămiu în bătaia soarelui. Strada de sub picioarele lor era pavată şi pe ea nu treceau maşini sau motociclete. În stânga ei era o cafenea, o firmă de lemn atârnând de un stâlp de fier forjat fiind singurul indiciu că exista vreo activitate comercială pe această stradă întortocheată.

— Îmi place aici, zise Sebastian, urmărindu-i privirea, pentru că e ca şi când ai fi într-un secol trecut. Fără zgomot de maşini, fără neoane. Doar… tihnă.

Clary se holbă la el. *Minte,* îşi zise ea. *Sebastian nu are astfel de gânduri. Lui Sebastian, cel care a încercat să facă scrum Alicante, nu-i pasă de „tihnă”.*

Se gândi la locul în care crescuse el. Ea nu-l văzuse niciodată, dar i-l descrisese Jace. O casă mică – o casă de ţară, într-adevăr –, într-o vale din afara oraşului Alicante. Nopţile trebuie să fi fost foarte linişte acolo, iar cerul, plin de stele. Dar să-i fi lipsit lui asta? Ar fi putut? Era aceasta genul de emoţie pe care s-o poţi nutri şi când nu erai de fapt nici măcar uman?

Nu te deranjează, ar fi vrut ea să întrebe, *să fii în locul unde adevăratul Sebastian Verlac a crescut şi a trăit, până când i-ai pus tu capăt vieţii? Să mergi pe aceste străzi, purtându-i numele, ştiind că, undeva, mătuşa lui plânge după el? Şi ce-ai vrut să spui când ai zis că n-ar fi trebuit să se opună?*

Ochii lui negri o priveau gânditori. Că avea simţul umorului, ştia şi ea; o înclinaţie spre ironie muşcătoare în care, uneori, semăna cu Jace. Numai că el nu zâmbea.

— Vino, zise el, smulgând-o din reverie. Localul ăsta are cea mai bună ciocolată caldă din tot Parisul.

Clary nu ştia după ce să-şi dea seama dacă asta era adevărat sau nu, dat fiind faptul că ea se afla pentru prima oară în Paris, dar odată ce s-au aşezat la masă, trebui să admită că era excelentă. Ţi-o preparau la masă – care era mică şi de lemn, ca şi scaunele de modă veche, cu spătar înalt –, într-un vas ceramic albastru, folosind frișcă, pudră de ciocolată şi zahăr. Rezultatul era o cacao atât de groasă încât îţi putea sta dreaptă linguriţa în ea. Aveau şi croasanţi, pe care ei îi înmuiară în ciocolată.

— Ştii, dacă mai vrei un croasant, o să-ţi mai aducă, zise Sebastian, lăsându-se pe spate în scaun.

Ei erau cele mai tinere persoane din local, cu o diferenţă de decenii, observă Clary.

— L-ai devorat pe acela ca o nevăstuică.

Clary ridică din umeri.

— Mi-e foame. Uite, dacă vrei să vorbeşti cu mine, vorbeşte. Convinge-mă.

El se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe masă. Ea îşi aminti cum se uitase în ochii lui, cu o noapte înainte, şi îi observase inelele argintii din jurul irisurilor.

— Mă gândeam la ceea ce ai spus aseară.

— Aseară halucinam. Nu-mi amintesc ce ţi-am spus.

— M-ai întrebat eu cui îi aparţin, zise Sebastian.

Clary se opri cu ceaşca de ciocolată la jumătatea drumului spre gură.

— Te-am întrebat?

— Da, zise el, şi ochii lui îi studiau faţa cu atenţie. Şi nu am un răspuns.

Ea puse ceaşca jos, simţindu-se deodată foarte stingherită.

— Nu trebuie să aparţii nimănui, zise ea. E doar o figură de stil.

— Atunci, dă-mi voie să te întreb eu ceva, zise Sebastian.

Crezi că mă poţi ierta? Vreau să spun, crezi că iertarea este posibilă pentru cineva ca mine?

— Nu ştiu. Clary se apucă de marginea mesei. Eu… adică, nu ştiu prea multe despre conceptul religios de iertare, doar genul comun de iertare a oamenilor.

Trase adânc aer în piept, conştientă că se bâlbâise. Era ceva în fixitatea privirii întunecate a lui Sebastian de parcă într-adevăr s-ar fi aşteptat să-i dea răspunsuri la nişte întrebări la care nimeni altcineva nu-i putea răspunde.

— Ştiu că trebuie să faci nişte lucruri ca să-ţi câştigi iertarea. Să te schimbi. Să mărturiseşti, să te căieşti – şi să dai despăgubiri.

— Despăgubiri, repetă Sebastian.

— Ca să compensezi ce ai făcut.

Îşi plecă privirea la ceaşca ei. Nu exista nicio cale de a compensa lucrurile pe care le făcuse Sebastian, nu în vreun fel care să fi avut vreo noimă.

— *Ave atque vale*, zise Sebastian, plecându-şi şi el privirea în ceaşca lui de ciocolată.

Clary recunoscu formula tradiţională rostită de vânătorii de umbre la căpătâiul morţilor lor.

— De ce spui asta? Nu sunt pe moarte.

— Ştii că e dintr-un poem de Catullus, zise el. *Frater, ave atque vale.* „Te salut şi rămas-bun, frate.” El vorbea despre cenuşă, despre ritul morţii, şi despre propria durere pentru fratele său. Eu am învăţat poemul când eram mic, dar nu l-am *simţit* – nici durerea lui, nici pierderea, nici măcar nu m-am întrebat cum ar fi să mori şi să nu ai pe nimeni să te plângă… Se uită la ea, pătrunzător. Cum crezi că ar fi fost dacă Valentine te-ar fi crescut şi pe tine odată cu mine? M-ai fi iubit?

Clary era foarte bucuroasă că pusese ceaşca jos, pentru că dacă n-ar fi făcut-o, ar fi scăpat-o din mână. Sebastian se uita la ea nu doar fără nicio sfială sau genul de stinghereală naturală care ar putea însoţi o întrebare atât de bizară, dar ca şi cum ea era o formă de viaţă ciudată, străină.

— Ei bine, zise ea, eşti fratele meu. Te-aş fi iubit. Ar fi…

trebuit.

El continua să se uite la ea cu aceeaşi privire cercetătoare, intensă. Se gândi să-l întrebe dacă, după părerea lui, asta ar fi însemnat că şi el ar fi iubit-o pe ea. Ca pe o soră. Însă bănuia că el habar n-avea ce însemna asta.

— Dar Valentine nu m-a crescut pe mine, zise ea. De fapt, eu l-am omorât.

Nu ştia sigur de ce-o spusese. Poate că voise să vadă dacă era posibil să-l supere. La urma urmelor, Jace îi spusese, odată, că el credea că Valentine fusese probabil singurul de care îi păsase vreodată lui Sebastian. Însă el nu reacţionă.

— De fapt, zise el, Îngerul l-a ucis. Deşi a fost din cauza ta.

Degetele lui desenau modele pe masa de lemn tocită.

— Ştii, când te-am întâlnit prima oară, în Idris, trăgeam nădejde… mă gândisem că şi tu ai fi putut fi ca mine. Şi când am văzut că nu semănai deloc cu mine, te-am urât. Iar apoi, când am fost readus la viaţă şi Jace mi-a povestit ce ai făcut tu, mi-am dat seama că mă înşelasem. *Eşti* ca mine.

— Ai mai spus asta, aseară, zise Clary. Dar nu sunt…

— Tu l-ai omorât pe tatăl nostru, zise el, cu vocea liniştită. Şi *nu-ţi pasă.* N-ai reconsiderat niciodată decizia, nu-i aşa? Valentine l-a bătut până la sânge pe Jace în primii zece ani din viaţa lui, iar Jace încă îi duce dorul. Suferă pentru moartea lui, chiar dacă ei doi nu aveau deloc acelaşi sânge. Însă ţie ţi-a fost tată, şi tu l-ai ucis, dar n-ai avut nicio noapte de insomnie din pricina asta.

Clary se uita la el cu gura căscată. Era nedrept. Atât de nedrept. Valentine nu fusese niciodată un tată pentru ea – nu o iubise –, ci fusese un monstru care trebuia să moară. Ea îl ucisese pentru că nu avusese de ales.

Nechemată, în mintea ei apăru imaginea lui Valentine, implântându-şi sabia în pieptul lui Jace, apoi ţinându-l în braţe în timp ce murea. Valentine plânsese pentru fiul pe care îl omorâse. Dar ea nu plânsese niciodată pentru tatăl

ei. Nici măcar nu se gândise la posibilitatea asta.

— Am dreptate, nu-i aşa? zise Sebastian. Spune-mi că mă înşel. Spune-mi că nu eşti ca mine.

Clary se uită în jos, la ceaşca de ciocolată, acum rece. Simţea că i se pornise un vârtej în cap care-i absorbise toate gândurile şi cuvintele.

— Am crezut că pe *Jace* îl credeai ca tine, zise ea, în cele din urmă, cu o voce gâtuită. Am crezut că de aceea l-ai vrut cu tine.

— Am nevoie de Jace, zise Sebastian. Dar în inima lui el nu e ca mine. Tu eşti.

Se ridică. Probabil plătise nota, la un moment dat; Clary nu-şi aducea aminte.

— Vino cu nune.

Îi întinse mâna. Ea se ridică fără să i-o ia şi îşi legă din nou eşarfa lui la gât, mecanic; ciocolata pe care o băuse era ca acidul fremătându-i în stomac. Îl urmă pe Sebastian afară din cafenea şi pe alee, unde el se oprise ca să se uite în sus, la cerul albastru.

— Eu nu sunt ca Valentine, zise Clary, oprindu-se lângă el. Mama noastră…

— Mama *ta*, zise el, m-a urât. Mă urăşte. Ai văzut-o. A încercat să mă omoare. Vrei să-mi spui că tu semeni cu mama ta, bine. Jocelyn Fairchild e nemiloasă. Întotdeauna a fost aşa. S-a prefăcut luni în şir că-l iubea pe tatăl nostru, poate chiar ani în şir, doar ca să poată obţine informaţii şi să-l trădeze. Ea a pus la cale Răzmeriţa şi a privit cum toţi prietenii soţului ei sunt *măcelăriţi.* Ţi-a furat amintirile. Ai iertat-o? Şi când a fugit din Idris, crezi tu sincer că s-a gândit vreo clipă să mă ia şi pe mine cu ea? Trebuie să fi fost uşurată la gândul că murisem…

— N-a fost aşa! se răsti Clary. Avea o casetă cu lucrurile tale de nou-născut în ea. Obişnuia s-o scoată şi să plângă peste ea. În fiecare an, de ziua ta de naştere. Ştiu că o ai la tine în cameră.

Buzele fine, elegante ale lui Sebastian zâmbiră. Îi întoarse spatele şi o porni de-a lungul aleii.

— Sebastian! strigă Clary după el. Sebastian, *stai.*

Nu ştia prea bine de ce voia să-l vadă venind înapoi. De acord, habar n-avea unde se afla sau cum să-şi găsească drumul înapoi la apartament, dar era ceva mai mult de atât. Voia să iasă în faţă şi să se lupte, să demonstreze că ea nu era cum spusese el că e. Îşi ridică vocea:

— *Jonathan Christopher Morgenstern!*

El se opri şi se întoarse încet, uitându-se la ea peste umăr.

Ea se îndreptă spre el, iar el o privi apropiindu-se, cu capul lăsat într-o parte, cu ochii mijiţi.

— Pariez că nici măcar nu-mi ştii numele mijlociu, zise ea.

— Adele.

Îl rosti cu o anume muzicalitate, o familiaritate care o făcu să se simtă prost.

— Clarissa Adele.

Ea ajunse lângă el.

— De ce Adele? N-am ştiut niciodată.

— Nici eu nu ştiu, zise el. Ştiu că Valentine n-a vrut în ruptul capului să fii numită Clarissa Adele. El ar fi vrut să te numeşti Seraphina, după mama lui. Bunica noastră. Sebastian se întoarse şi începu din nou să meargă, dar de data asta ea ţinu pasul. După ce bunicul nostru a fost omorât, ea a murit – de atac de cord. A murit de inimă rea, aşa spunea Valentine mereu.

Clary se gândi la Amatis, care niciodată nu se vindecase de prima ei iubire, Stephen; şi la tatăl lui Stephen, care murise de supărare; şi la Inchizitoare, care-şi dedicase toată viaţa ei răzbunării. Şi la mama lui Jace, care-şi tăiase venele când soţul ei murise.

— Înainte să-i cunosc pe nefilimi, aş fi spus că era imposibil să mori de inimă rea.

Sebastian râse sec.

— Noi nu ne creăm relaţii ca mundanii, zise el. Bine, uneori, desigur. Nu toată lumea e la fel. Dar legăturile dintre noi tind să fie intense şi de nedesfăcut. De aceea ne înţelegem atât de prost cu alţii care nu sunt din specia noastră. Damnaţi, mundani…

— Mama mea s-a măritat cu un damnat, zise Clary, înţepată.

Se opriseră în faţa unei clădiri de piatră pătrată cu obloane vopsite în albastru, aproape la capătul aleii.

— El a fost odinioară nefilim, zise Sebastian. Şi uită-te la tatăl tău. Mama ta l-a trădat şi l-a părăsit, iar el tot şi-a petrecut restul vieţii aşteptând s-o găsească din nou şi s-o convingă să vină înapoi la el. Şifonierul acela plin de haine…

Clătină din cap.

— Dar Valentine i-a spus lui Jace că iubirea este slăbiciune, zise Clary. Că te va distruge.

— Tu n-ai gândi la fel, dacă ţi-ai petrece jumătate din viaţă alergând după o femeie, deşi ea te urăşte din tot sufletul, numai pentru că n-o poţi uita? Dacă ar trebui să-ţi aminteşti că persoana pe care ai iubit-o cel mai mult pe lume te-a înjunghiat pe la spate şi a răsucit cuţitul în rană? Sebastian se aplecă un moment, destul cât ea să-i simtă răsuflarea în păr. Poate că semeni mai mult cu mama ta decât cu tatăl nostru. Dar care-i diferenţa? Ai cruzimea în oase şi gheaţa în inimă, Clarissa. Nu-mi spune că nu-i aşa.

Îi întoarse spatele mai înainte ca ea să-i poată răspundă şi urcă treptele de la intrarea casei cu obloane albastre. Un şir de sonerii se întindea pe perete, lângă uşă, fiecare cu un nume scris de mână pe o bucată de carton, alături. El apăsă butonul din dreptul numelui Magdalena şi aşteptă. În cele din urmă, o voce cârâită se auzi în difuzor:

— *Qui est là?*[14]

— *C’est le fils et la fille de Valentine,* zise el. *Nous avions rendez-vous.*[15]

Urmă o pauză, apoi se auzi un bâzâit. Sebastian deschise uşa – şi o ţinu deschisă, lăsând-o, politicos, pe Clary s-o ia înainte. Scările erau de lemn, la fel de tocit şi de lustruit ca bordul unui vas. Le urcară în tăcere până la ultimul etaj, unde o uşă era proptită întredeschisă pe palier. Sebastian intră cel dintâi, iar Clary îl urmă.

[14] Cine e? (lb. fr.)

[15] Fiul şi fiica lui Valentine... Aveam o întâlnire. (lb. fr.)

Se trezi într-o locuinţă spaţioasă, aerisită şi luminoasă. Pereţii erau albi, la fel şi perdelele. Printr-o fereastră putu vedea strada de jos, mărginită de restaurante şi buticuri. Maşinile zumzăiau în sus şi-n jos, dar zgomotul lor nu părea să pătrundă înăuntrul apartamentului. Podeaua era de lemn lustruit, mobilierul de lemn vopsit alb, iar canapelele capitonate aveau pernuţe multicolore. O parte din apartament era aranjat ca un soi de atelier. Lumina cădea dintr-o lucarnă pe o masă lungă de lemn. Acolo erau şevalete, cu pânze aruncate deasupra lor pentru a împiedica vederea lucrărilor. O salopetă murdară de vopsele atârna de un cuier din perete.

În picioare, lângă masă, era o femeie. Clary ar fi zis că era cam de vârsta lui Jocelyn, dacă n-ar fi fost mai mulţi factori care să-i ascundă vârsta. Purta o salopetă neagră informă care îi masca trupul; numai mâinile, faţa şi gâtul se vedeau. Pe fiecare obraz era gravată o rună groasă, neagră, care pornea de la colţul exterior al ochiului până la buze. Clary nu mai văzuse runele înainte, dar le putea simţi înţelesul – putere, pricepere, măiestrie. Femeia avea păr bogat, arămiu şi lung, care-i cădea în valuri până în talie, iar ochii ei, când şi-i ridică, aveau o ciudată culoare oranj mat, ca o flacără muribundă.

Femeia îşi prinse mâinile în faţa salopetei. Cu o voce melodioasă, nervoasă, zise:

— *Tu dois être Jonathan Morgenstern. Et elle, c'est ta sœur? Je pensais que…*[16]

— Eu sunt Jonathan Morgenstern, zise Sebastian. Şi aceasta este sora mea, da. Clarissa. Te-aş ruga să vorbeşti în engleză în faţa ei. Ea nu ştie franceza.

Femeia îşi drese glasul.

— Am cam uitat engleza. Au trecut ani buni de când nu am mai folosit-o.

— Mie mi se pare destul de bună. Clarissa, aceasta este sora Magdalena. Din ordinul Surorilor de Fier.

Clary, foarte surprinsă, îşi dădu drumul la gură:

[16] Tu trebuie să fii Jonathan Morgenstern. Şi ea, e sora ta? Credeam că… (lb. fr.)

— Dar eu credeam că Surorile de Fier nu-şi părăsesc niciodată fortăreaţa…

— Nu şi-o părăsesc, zise Sebastian. Decât dacă au fost dizgraţiate când li s-a descoperit implicarea în Răzmeriţă. Cine crezi că i-a înarmat pe membrii Cercului? El zâmbi spre Magdalena fără voioşie. Surorile de Fier sunt Făuritoare, nu luptătoare. Dar Magdalena a fugit din Fortăreaţă mai înainte de a-i fi fost descoperit rolul ei în Răzmeriţă.

— N-am mai văzut un nefilim în ultimii cincisprezece ani, până să mă contacteze fratele tău, zise Magdalena.

Era greu de spus la cine se uita când vorbea; ochii ei fără expresivitate păreau să rătăcească aiurea, dar în mod cert nu era oarbă.

— E adevărat? Aveţi… materialul?

Sebastian băgă mâna într-o pungă pe care o ţinea atârnată de centironul armelor şi scoase o bucată de ceva ce părea cuarţ. O aşeză pe masa lungă şi o rază de soare, trecând prin luminator, păru că o luminează din interior. Clary îşi ţinu respiraţia. Era *adamas*-ul din prăvălia de vechituri din Praga.

Magdalena trase şuierător aer în piept.

— *Adamas* pur, zise Sebastian. Nicio rună nu l-a atins vreodată.

Sora de Fier se apropie de masă şi îşi aşeză mâinile deasupra *adamas*-ului. Mâinile ei, de asemenea crestate de multiple rune, tremurau.

— *Adamas* pur, şopti ea. Au trecut ani de când n-am mai atins materialul sfânt.

— E în întregime al tău, ca să-l lucrezi, zise Sebastian. Când termini, o să-ţi plătesc cu mai mult din acesta. Bineînţeles, dacă eşti de părere că poţi crea ce ţi-am cerut eu.

Magdalena se îndreptă mândră.

— Nu sunt o Soră de Fier? N-am depus eu jurămintele? N-au lucrat mâinile mele substanţa Cerului? Pot să-ţi dau ceea ce ţi-am promis, fiu al lui Valentine. De asta nu te îndoi.

— Mă bucur să aud.

Era o notă de umor în vocea lui Sebastian.

— Atunci, o să mă întorc la noapte. Ştii cum să mă chemi dacă ai nevoie.

Magdalena dădu din cap. Toată atenţia i se îndreptase din nou asupra materialului translucid, *adamas*-ul. Îl mângâia cu degetele.

— Da. Poţi pleca.

Sebastian dădu din cap şi făcu un pas înapoi. Clary şovăi. Îi venea s-o apuce pe femeie, s-o întrebe ce anume îi ceruse Sebastian să facă, s-o întrebe de ce încălcase Legea Acordurilor ca să lucreze mână-n mână cu Valentine. Magdalena, de parcă i-ar fi simţit ezitarea, îşi ridică fruntea şi zâmbi subţire.

— Voi doi, zise ea şi, pentru o clipă, Clary se gândi că urma să spună că nu înţelegea de ce erau împreună, că auzise că se urau unul pe celălalt, că fiica lui Jocelyn era vânător de umbre, în vreme ce fiul lui Valentine era un criminal.

Ea însă clătină doar din cap.

— *Mon Dieu,* zise, dar arătaţi exact ca părinţii voştri.

16

FRAŢI ŞI SURORI

Când Clary şi Sebastian se întoarseră la apartament, în living nu era nimeni, dar în chiuvetă erau farfurii care nu fuseseră înainte.

— Ai crezut că Jace dormea, îi zise ea lui Sebastian, cu o notă acuzatoare în voce.

Sebastian ridică din umeri.

— Dormea când am spus-o.

Era o uşoară zeflemea în glasul lui, dar nu răutate serioasă. Veniseră împreună pe jos de la Magdalena, mai mult tăcând, însă nu cu o tăcere ostilă. Clary îşi lăsase mintea să hoinărească, revenind la realitate ocazional, atunci când îşi dădea seama că Sebastian era acela lângă care mergea.

— Sunt foarte sigur că ştiu unde e.

— În camera lui?

Clary porni către scări.

— Nu.

Făcu un pas, tăindu-i calea.

— Vino, o să-ţi arăt.

Urcă scările înaintea ei, cu pas rapid, şi intră în dormitorul principal, Clary urmându-l îndeaproape. În timp ce ea privea uimită, el apăsă pe latura garderobei. Aceasta alunecă într-o parte, dezvăluind un şir de trepte în spatele ei. Sebastian îi aruncă o privire încrezută peste umăr când ea se apropie în spatele lui.

— Glumeşti, zise ea. Scări secrete?

— Nu-mi spune că e cel mai ciudat lucru pe care l-ai văzut pe ziua de azi.

Coborî treptele câte două odată, iar Clary, deşi frântă de oboseală, îl urmă. Scara cotea şi apoi se deschidea într-o cameră spaţioasă, cu podea lustruită de lemn şi pereţi înalţi. Tot soiul de arme atârnau de pereţi, la fel ca în sala de antrenamente de la Institut – *kindjal*-uri şi *chakhram*-uri, macete, săbii şi pumnale, arcuri şi cnuturi de bronz, steluţe ninja şi topoare, săbii de samurai.

Cercuri de antrenament erau pictate clar pe podea. În mijlocul lor stătea Jace, cu spatele la uşă. Era cu bustul gol şi desculţ, cu pantaloni de trening negri, şi cu câte un cuţit în fiecare mână. O imagine îi fulgeră lui Clary prin minte: spatele gol al lui Sebastian, brăzdat de urmele inconfundabile de bici. Pielea lui Jace, de un auriu-pal, era netedă, bine întinsă peste muşchi, însemnată numai cu cicatricele tipice ale unui vânător de umbre – şi zgârieturile unghiilor ei, pe care i le făcuse noaptea trecută. Simţi că roşeşte, dar în minte încă îi stăruia întrebarea: de ce-l biciuise Valentine pe unul din băieţi, dar nu şi pe celălalt?

— Jace, zise ea.

El se întoarse. Era curat. Fluidul argintiu dispăruse, iar părul lui de aur era întunecat aproape ca arama, ud şi lipit de cap. Pielea îi lucea de sudoare. Expresia de pe faţa lui era reţinută.

— Unde aţi fost?

Sebastian se duse la perete şi începu să examineze armele de acolo, trecându-şi mâna peste lame.

— M-am gândit că poate Clary vrea să vadă Parisul.

— Aţi fi putut să-mi lăsaţi un bilet, zise Jace. Nu-i ca şi când situaţia noastră ar fi dintre cele mai sigure, Jonathan. Aş prefera să nu fiu nevoit să-mi fac griji pentru Clary…

— Eu l-am urmărit, zise Clary.

Jace se întoarse şi se uită la ea, iar pentru o clipă ea prinse o sclipire în ochii lui, ceva din băiatul din Idris, care strigase la ea pentru că-i stricase toate planurile lui grijulii de a o ţine în siguranţă. Dar acest Jace era diferit. Mâinile lui nu tremurară când se uită la ea, iar pulsul de pe gâtul lui rămase constant.

— Ce-ai făcut?

— L-am urmărit pe Sebastian, zise ea. Mă trezisem şi voiam să văd unde se duce.

Îşi vârî mâinile în buzunarele jeanşilor şi se uită la el sfidător. Ochii lui o cântăriră, de la părul ei ciufulit de vânt până la ghetele din picioare, iar ea simţi sângele urcându-i în obraji. Năduşeala lucea pe claviculele lui şi pe coama muşchilor abdomenului. Pantalonii lui de trening erau răsfrânţi la betelie, lăsând la vedere V-ul oaselor şoldurilor. Ea îşi aminti senzaţiile din momentul în care avusese braţele lui înfăşurate în jurul ei, şi fusese strânsă destul de aproape de el cât să-i simtă pe trup toate detaliile oaselor şi muşchilor…

Simţi un val de stinghereală atât de acut, încât o luă cu ameţeală. Ceea ce înrăutăţea lucrurile era că Jace nu arăta câtuşi de puţin jenat sau că noaptea trecută l-ar fi afectat la fel de tare ca pe ea. Părea doar… enervat. Enervat şi asudat şi sexy.

— Mda, bine, zise el, data viitoare când te mai hotărăşti să te furişezi afară din apartamentul nostru cu protecţii magice, pe o uşă care nu există în realitate, lasă un bilet.

Ea îşi ridică sprâncenele.

— Eşti cumva sarcastic?

El aruncă un cuţit în aer şi îl prinse.

— Posibil.

— Am dus-o pe Clary s-o vadă pe Magdalena, zise Sebastian. Luase o steluţă ninja din perete şi o examina. I-am dus *adamas*-ul.

Jace aruncă al doilea cuţit în aer; rată prinderea, de data asta, şi cuţitul se înfipse în podea.

— L-ai dus?

— L-am dus, zise Sebastian. Şi i-am spus lui Clary planul. I-am spus că avem de gând să-i ademenim pe Demonii Căpetenii aici, ca să-i putem nimici.

— Dar nu şi cum aţi plănuit să duceţi asta la îndeplinire, zise Clary. Partea *asta* nu mi-ai mai împărtăşit-o.

— Am crezut c-ar fi mai bine să ţi-o spun aici, de faţă cu Jace, răspunse Sebastian.

Zvâcni din încheietură foarte rapid, iar steluţa ninja zbură către Jace, care o pară cu o mişcare iute a cuţitului. Steluţa căzu zăngănind pe podea. Sebastian fluieră.

— Rapid, comentă el.

Clary se răsuci spre fratele ei.

— L-ai fi putut răni…

— Orice îl răneşte pe el, mă răneşte şi pe mine, zise Sebastian. Îţi arătam cât de multă încredere am în el. Acum vreau ca tu să ai încredere în *noi.* O străpunse cu privirea ochilor lui negri. *Adamas*-ul, zise, materialul pe care i l-am dus azi Surorii de Fier, ştii ce se face din el?

— Bineînţeles. Pumnalele de seraf. Turnurile demonilor din Alicante. Stelel…

— Şi Pocalul Mortal.

Clary clătină din cap.

— Pocalul Mortal e de aur. L-am văzut.

— *Adamas* poleit cu aur. Şi Sabia Mortală, de asemenea, are plăselele din materialul ăsta. Se spune că e materialul din care sunt clădite palatele în Ceruri. Şi nu e uşor să-l lucrezi. Numai Surorile de Fier pot prelucra materialul ăsta şi numai ele ar trebui să aibă acces la el.

— Şi de ce i-ai dat o bucată Magdalenei?

— Ca să facă un al doilea Pocal, zise Jace.

— Un al doilea Pocal Mortal? Clary se uită de la unul la celălalt, uluită. Dar nu puteţi face asta. Nu se poate face pur şi simplu un alt Pocal Mortal. Dacă s-ar fi putut, Conclavul n-ar fi intrat aşa în panică atunci când Pocalul Mortal original a dispărut. Valentine n-ar fi avut atâta nevoie de el…

— E doar un vas, zise Jace. Oricât de bine lucrat, întotdeauna va fi doar un vas, până ce îngerul nu-şi va pune de bunăvoie sângele în el. Asta îl face să fie atât de important.

— Şi voi credeţi că Raziel o să-şi pună de bunăvoie sângele lui într-un al doilea vas pentru voi? Clary nu-şi putu reţine neîncrederea tăioasă din voce. Mult noroc!

— E un truc, Clary, zise Sebastian. Ştii că toate lucrurile au o alianţă? Serafică sau demonică? Ceea ce cred demonii

este că noi vrem echivalentul demonic al lui Raziel. Un demon de mare putere, care să-şi amestece sângele cu al nostru şi să creeze o nouă rasă de vânători de umbre. Una care să nu fie legată de Lege sau de Acorduri sau de regulile Conclavului.

— Le-aţi spus că vreţi să faceţi… inversul vânătorilor de umbre?

— Ceva de genul ăsta. Sebastian râse, trecându-şi degetele prin părul blond. Jace, vrei să m-ajuţi să explic?

— Valentine era un fanatic, zise Jace. S-a înşelat în numeroase privinţe. A greşit când s-a gândit să-i ucidă pe vânătorii de umbre. A greşit în privinţa damnaţilor. Dar n-a greşit în privinţa Conclavului sau a Consiliului. Fiecare Inchizitor pe care l-am avut a fost corupt. Legile lăsate de Înger sunt arbitrare şi fără sens, iar pedepsele lor sunt cele mai nedrepte. „Legea e aspră, dar e Lege.” De câte ori a trebuit să ne ferim şi să evităm Conclavul şi Legile lui, chiar dacă încercam de fapt să-i salvăm pe ei? Cine m-a aruncat pe mine în închisoare? Inchizitoarea. Cine l-a aruncat pe *Simon* în închisoare? Conclavul. Cine l-ar fi lăsat să ardă?

Inima lui Clary începuse să bată cu putere. Vocea lui Jace, atât de familiară, spunând aceste cuvinte, îi topea oasele pe dinăuntru. Avea dreptate şi, deopotrivă, greşea. La fel ca Valentine. Dar ea voia să creadă în el, aşa cum nu voise să creadă în Valentine.

— Bine, zise ea. Înţeleg că tot Conclavul e corupt. Dar nu văd ce legătură are asta cu înţelegerea cu demonii.

— Menirea noastră este să nimicim demonii, zise Sebastian. Dar Conclavul şi-a revărsat toată energia în alte sarcini. Protecţiile s-au slăbit şi din ce în ce mai mulţi demoni au pătruns pe pământ, dar Conclavul se face că nu vede. Noi am deschis o poartă în nordul îndepărtat, pe Insula Wrangel, şi o să ademenim demonii prin ea, cu promisiunea noului Pocal. Numai că, după ce îşi vor fi turnat sângele lor în Pocal, vor fi nimiciţi. Am făcut înţelegerea asta cu mai mulţi Demoni Căpetenie. Când Jace şi cu mine îi vom fi ucis, Conclavul va vedea că noi

suntem o forţă demnă de luat în considerare. Va trebui să ne asculte.

Clary se uită lung la el.

— Nu-i aşa uşor să ucizi Demoni Căpetenie.

— Am făcut-o şi azi, mai devreme, zise Sebastian. Ceea ce, întâmplător, este motivul pentru care niciunul dintre noi nu va avea necazuri pentru uciderea tuturor acelor demoni gardieni. Eu l-am ucis pe stăpânul lor.

Clary se uită de la Jace la Sebastian şi înapoi. Ochii lui Jace arătau un interes rece; privirea lui Sebastian era mai pătrunzătoare. Parcă ar fi vrut să încerce să-i citească mintea.

— Bine, zise ea, fără grabă. Sunt multe la care trebuie să mă gândesc. Şi nu-mi place ideea că vă expuneţi la o asemenea primejdie. Dar mă bucur că aţi avut destulă încredere în mine cât să-mi spuneţi.

— Ţi-am zis eu, făcu Jace. Ţi-am zis eu că ea o să înţeleagă.

— N-am spus niciodată contrariul.

Sebastian nu-şi dezlipea ochii de la faţa lui Clary.

Ea înghiţi anevoie nodul din gât.

— N-am prea dormit noaptea trecută, zise ea. Trebuie să mă odihnesc.

— Păcat, zise Sebastian. Tocmai voiam să te întreb dacă vrei să urci în Turnul Eiffel.

Ochii lui erau întunecaţi, imposibil de citit; ea nu era sigură dacă glumise sau nu. Înainte de a răspunde ceva, mâna lui Jace se strecură într-a ei.

— Merg cu tine, zise el. Nici eu n-am dormit prea bine. Făcu semn din cap spre Sebastian. Ne vedem la cină.

Sebastian nu-i răspunse. Erau aproape de scară, când Sebastian strigă:

— Clary?

Ea se întoarse, trăgându-şi mâna dintr-a lui Jace.

— Ce-i?

— Eşarfa mea.

Întinse mâna după ea.

— Oh. Aşa e.

Făcând câţiva paşi spre el, trase cu degete nervoase de eşarfa înnodată la gâtul ei. După ce o privi o clipă, Sebastian scoase un sunet de nerăbdare şi veni la ea cu paşi hotărâţi, picioarele lui lungi străbătând foarte repede distanţa dintre ei. Ea înlemni când el îşi puse mâna la gâtul ei şi-i desfăcu abil nodul din câteva mişcări, apoi îi scoase eşarfa. Pentru o clipă, ea crezu că va întârzia s-o desfăşoare până la capăt, cu degetele lui atingându-i gâtul…

Îşi aduse aminte cum îl sărutase pe deal, printre ruinele arse ale conacului Fairchild, şi cum se simţise de parcă ar fi căzut într-un loc întunecat şi pustiu, pierdută şi îngrozită. Se dădu grăbită înapoi, iar eşarfa îi căzu de la gât când se întoarse.

— Mulţumesc că mi-ai împrumutat-o, zise ea şi o zbughi după Jace, pe scară, fără să se uite înapoi ca să-l vadă pe fratele ei urmărind-o cum pleacă, ţinând eşarfa în mână, cu o expresie întrebătoare pe faţă.

Simon stătea printre frunzele uscate şi se uita în lungul aleii; încă o dată fu cuprins de impulsul omenesc de a trage adânc aer în piept. Se afla în Central Park, lângă Grădina Shakespeare. Copacii îşi pierduseră ultimele splendori ale toamnei, auriul, verdele şi roşul preschimbându-se în cafeniu şi negru. Majoritatea crengilor erau golaşe.

Atinse din nou inelul de pe deget. *Clary?*

Din nou, niciun răspuns. Îşi simţea muşchii încordaţi ca nişte corzi de chitară. Trecuse multă vreme de când putuse s-o contacteze folosind inelul. Îşi spusese, iar şi iar, că ea ar fi putut dormi, dar nimic nu-i putea desface cumplitul nod de tensiune din stomac. Inelul era singura lui conexiune cu ea şi, în clipa aceea, nu părea să fie nimic mai mult decât o bucată de metal mort.

Îşi lăsă mâinile pe lângă corp şi merse mai departe, pe alee, pe lângă statuile şi băncile gravate cu versuri din piesele lui Shakespeare. Aleea făcea o curbă la dreapta şi dintr-odată o putu vedea, stând pe o bancă mai în faţă,

uitându-se în partea opusă faţă de el, cu părul ei negru împletit într-o coadă lungă pe spate. Stătea nemişcată, aşteptând. Aşteptându-l pe el.

Simon îşi îndreptă spatele şi se apropie de ea, chiar dacă fiecare pas pe care îl făcea părea îngreunat cu plumb.

Ea îl auzi şi întoarse capul, faţa ei palidă devenind şi mai palidă când el se aşeză lângă ea.

— Simon, zise ea, dintr-o suflare. Nu eram sigură că ai să vii.

— Bună, Rebecca, zise el.

Ea îi întinse mâna, iar el i-o luă, bucurându-se în tăcere pentru prevederea de a-şi fi pus mănuşile, în dimineaţa aceea, astfel încât ea nu avea să-i simtă răceala pielii. Nu trecuse chiar atât de mult timp de când o văzuse ultima oară – poate patru luni – dar deja ea părea fotografia cuiva pe care-l cunoscuse cu mult timp în urmă, chiar dacă totul la ea îi era familiar – părul negru; ochii căprui, de aceeaşi formă şi culoare ca ai lui; spuzeala de pistrui de pe nas. Purta jeanşi, un hanorac galben aprins şi un fular verde cu flori mari, galbene, de bumbac. Clary numea stilul lui Becky „hippie-şic”, cam jumătate din hainele ei provenind de la magazinele vintage şi cealaltă jumătate fiind cusute de mâna ei.

Când îi strânse mâna, ochii ei căprui se umplură de lacrimi.

— Si, zise ea şi îşi petrecu braţele în jurul lui, îmbrăţişându-l strâns.

El o lăsă, bătând-o uşurel pe braţe şi pe spate, cu stângăcie. Ea se dădu înapoi, ştergându-se la ochi, şi se încruntă.

— Doamne, ce rece e faţa ta, zise ea. Ar trebui să porţi fular.

Se uită la el acuzator.

— Oricum, *unde* ai fost?

— Ţi-am spus, zise el, am stat cu un prieten.

Ea scoase un pufnet scurt de râs.

— OK, Simon, asta n-are niciun sens, zise ea. Ce naiba se petrece?

— Becks…

— Te-am sunat de Ziua Recunoştinţei, zise Rebecca, pornind-o drept spre copaci. Ştii tu, cu ce tren ar trebui să vin, chestii din astea. Şi ştii ce-a spus mama? A spus să nu vin acasă, fiindcă n-o să fie nicio Zi a Recunoştinţei. Apoi, te-am sunat pe tine. *Tu* n-ai răspuns. Am sunat-o din nou pe mama, ca să aflu unde erai. Ea mi-a închis telefonul. Pur şi simplu mi-a închis telefonul. Aşa că am venit acasă. Atunci am văzut ciudăţenia religioasă de pe uşă. Am făcut o criză de panică şi atunci mama mi-a spus că tu ai *murit.* Mort. Fratele meu. A spus că tu ai murit şi că un monstru ţi-a luat locul.

— Şi ce-ai făcut?

— Am plecat naibii de acolo, zise Rebecca.

Simon îşi dădea seama că ea încerca să pară dură, dar în voce avea o notă subţire, înspăimântată.

— Era foarte clar că mama şi-a pierdut minţile.

— Oh, zise Simon.

Rebecca şi mama lui întotdeauna avuseseră o relaţie tensionată. Rebeccăi îi plăcea să o numească pe mama lor „ţicnită” sau „nebuna doamnă”. Dar acum era prima oară când el simţea că vorbeşte serios.

— De bună seamă că *oh,* se răsti Rebecca. Eram înnebunită. Ţi-am trimis mesaje din două în două minute. În cele din urmă, am primit tâmpenia aia de mesaj de la tine, că stăteai cu un prieten. Acum ai vrut să te întâlneşti cu mine aici. Ce naiba, Simon? De câtă vreme e asta?

— De câtă vreme e ce anume?

— Tu ce crezi? Că mama şi-a pierdut complet minţile.

Degetele mici ale Rebeccăi trăgeau în neştire de fular.

— Trebuie să facem ceva. Să vorbim cu cineva. Doctori. S-o trecem pe tratament sau ceva. N-am ştiut ce *să fac.* Nu fără tine. Tu eşti fratele meu.

— *Nu pot,* zise Simon. Vreau să spun, nu pot să te ajut.

Vocea ei deveni mai blândă.

— Ştiu că e neplăcut şi că tu eşti doar la liceu, dar, Simon, trebuie să luăm deciziile astea împreună.

— Vreau să spun că nu te pot ajuta să o trecem pe un

tratament, zise el. Sau să o ducem la doctorul ei. Pentru că are dreptate. Sunt un monstru.

Rebecca rămase cu gura căscată.

— Te-a spălat ea pe creier?

— Nu…

Vocea ei tremură.

— Ştii, m-am gândit că poate te-a rănit – cu felul în care a vorbit –, dar apoi mi-am zis: Nu, n-ar face niciodată asta, orice s-ar întâmpla. Dar dacă a făcut-o, dacă te-a atins măcar cu un deget, Simon, aşa să-mi ajute…

Simon nu mai putu rezista. Îşi scoase mănuşa şi întinse mâna spre sora lui. Sora lui, care îl ţinuse de mână pe plajă, când era prea mic să intre în ocean neajutat. Care îl şterse de sânge după antrenamentele la fotbal, şi de lacrimi, după ce tatăl lor murise şi mama lor se purta ca un zombie, zăcând în camera ei cu ochii în tavan. Care îi citise, în patul lui de forma unei maşini de curse, când el mai purta încă pijamale-salopetă pentru bebeluşi. *Eu sunt Loraxul. Vorbesc pentru copaci*[17]*.* Care, odată, din greşeală, i-a făcut toate hainele să-i intre la apă, încât deveniseră ca nişte haine pentru păpuşi, când i le spălase încercând să fie gospodină. Care îi făcea pacheţelele de prânz când mama lor nu avea timp. *Rebecca,* gândi el. Ultima legătură pe care trebuia s-o taie.

— Ia-mi mâna, zise el.

Ea i-o luă şi tresări.

— Eşti atât de rece. Ai fost bolnav?

— Ai putea spune şi aşa.

Se uită la ea, dorindu-şi ca ea să simtă că era ceva în neregulă cu el, *cu adevărat* în neregulă, dar ea doar se uita la el cu ochi căprui încrezători. El îşi reţinu scânteia de nerăbdare. Nu era vina ei. Ea nu ştia.

— Ia-mi pulsul, zise el.

— Nu ştiu cum să iau pulsul, Simon. Sunt studentă la istoria artei.

El o luă de mână şi îi plimbă degetele peste încheietura

[17] Citat din *The Lorax* (1971), o foarte cunoscută carte pentru copii scrisă de Dr. Seuss.

mâinii lui.

— Apasă. Simţi ceva?

Pentru o clipă, ea stătu nemişcată, cu bretonul căzut peste frunte.

— Nu. Ar trebui să simt?

— Becky…

Îşi trase mâna înapoi cu frustrare. Nu mai rămăsese altceva. Nu mai era altă cale.

— Uită-te la mine, zise el, iar când ochii ei se opriră pe faţa lui, el îşi lăsă colţii să-i iasă din teci.

Ea ţipă.

Ţipă şi căzu de pe bancă pe pământul tare, acoperit de frunze uscate. Mai mulţi trecători se uitară spre ei, curioşi, dar erau în New York şi nu se opriră să caşte gura, ci îşi văzură de drum.

Simon se simţea groaznic. Asta voise, dar era totuşi altceva acum, când se uita la ea ghemuită acolo, atât de palidă încât pistruii îi ieşeau în evidenţă ca stropii de cerneală, cu mâna la gură. Exact cum fusese şi cu mama lui. Îşi aminti că-i spusese lui Clary că nu exista sentiment mai neplăcut decât să nu ai încredere în persoanele pe care le iubeşti; se înşelase. Era mai rău să vezi că persoanelor pe care le iubeşti le e frică de tine.

— Rebecca, zise el şi vocea i se frânse. Becky…

Ea clătină din cap, cu mâna tot la gură. Stătea pe pământ, cu fularul atârnând printre frunze. În alte împrejurări, ar fi fost amuzant.

Simon se ridică de pe bancă şi îngenunche lângă ea. Îşi vârâse colţii înapoi, dar ea încă se mai uita la el de parcă i-ar mai fi văzut. Şovăind, el întinse mâna şi o atinse pe umăr.

— Becks, zise, nu ţi-aş face niciodată vreun rău. Nu i-aş face niciodată vreun rău nici mamei. Am vrut doar să te mai văd o ultimă dată, ca să-ţi spun că am plecat şi că nu e nevoie să mă mai vezi de acum încolo. O să vă las pe amândouă în pace. Poţi să petreci de Ziua Recunoştinţei. Eu n-am să mă arăt. N-o să încerc să păstrez legătura cu voi. N-o să…

— Simon.

Ea îl apucă de braţ şi îl trase spre ea, ca pe un peşte prins în undiţă. El aproape căzu peste ea, iar ea îl îmbrăţişă, cu amândouă braţele strânse în jurul lui, iar ultima oară când îl îmbrăţişase astfel fusese în ziua înmormântării tatălui lor, când el plânsese aşa cum plâng oamenii când au impresia că n-o să se mai oprească niciodată.

— Nu vreau să nu te mai văd niciodată.

— Oh, zise Simon.

Se aşeză pe pământ, atât de surprins, încât mintea i se golise cu totul. Rebecca îl luă din nou în braţe, iar el se lăsă îmbrăţişat, chiar dacă era mai pirpirie decât el. Ea îl ţinuse în braţe când fuseseră copii şi putea s-o facă şi acum.

— Am crezut că n-ai să vrei.

— De ce? întrebă ea.

— Sunt un vampir, zise el.

Era ciudat s-o auzi aşa, spusă cu voce tare.

— Deci există vampiri?

— Şi vârcolaci. Şi alte chestii, mult mai ciudate. Asta doar… s-a întâmplat. Adică, am fost atacat. N-a fost alegerea mea, dar nu contează. Asta sunt eu acum.

— Tu… Rebecca ezită, iar Simon simţi că asta era marea întrebare, cea care conta cu adevărat. Tu muşti oameni?

El se gândi la Isabelle, apoi goni grăbit imaginea din minte. *Şi am mai muşcat o fată de treisprezece ani. Şi un tip. Nu e atât de ciudat pe cât sună.* Nu. Unele lucruri nu erau treaba surorii lui.

— Beau sânge de la sticlă. Sânge de animal. Eu nu rănesc oamenii.

— OK. Ea respiră adânc. OK.

— Zău? E OK, adică?

— Da. Te iubesc, zise ea.

Îl mângâie pe spate, cu stângăcie. El simţi ceva umed pe mână şi se uită în jos. Ea plângea. Una din lacrimile ei picase pe degetele lui. I se mai alătură una, iar el închise palma în jurul lor. Tremura, dar nu de frig; totuşi, ea îşi

scoase fularul de la gât şi îl înfăşură peste amândoi.

— O rezolvăm noi, zise ea. Tu eşti frăţiorul meu, tâmpitule. Te iubesc orice ar fi.

Au stat împreună, umăr lângă umăr, uitându-se în gol, spre umbrele dintre copaci.

Dormitorul lui Jace era scăldat în lumină, soarele de amiază revărsându-se înăuntru pe ferestrele deschise. În clipa în care Clary intră, cu tocurile ghetelor ei ţăcănind pe podeaua de lemn, Jace închise uşa şi o încuie în urma lui. Se auzi un zăngănit când el îşi lăsă cuţitele pe măsuţa de la capul patului. Ea începuse să se întoarcă, să-l întrebe dacă era bine, când el o prinse de mijloc şi o trase la el.

Ghetele o făceau mai înaltă, dar el tot trebui să se aplece ca s-o sărute. Mâinile lui, pe talia ei, o ridicară şi o lipiră de el – în secunda următoare, gura lui era peste a ei şi ea uită toate problemele de înălţime şi de stângăcie. El avea gust de sare şi foc. Ea încercă să-şi închidă toate celelalte canale în afară de senzaţii – mirosul familiar al pielii şi al năduşelii lui, răceala părului lui ud pe obrazul ei, forma umerilor şi a spatelui sub mâinile ei, modul în care trupul ei se mula pe al lui.

El îi scoase puloverul peste cap. Tricoul ei avea mâneci scurte şi simţi pe piele cum dogora căldura din el. Buzele lui i le desfăcură pe ale ei şi Clary simţi că-şi pierde capul, când mâna lui alunecă spre nasturele de sus al jeanşilor ei.

Trebui să-şi adune toată stăpânirea de sine ca să-l prindă de încheietura mâinii şi să-l oprească.

— Jace, zise ea, Nu.

El se dădu înapoi, doar atât cât ea să-i vadă faţa. Ochii lui erau sticloşi, instabili. Inima îi bătea cu putere în dreptul inimii ei.

— De ce?

Ea strânse din ochi.

— Noaptea trecută… dacă n-am fi… dacă eu n-aş fi leşinat, atunci nu ştiu ce s-ar fi întâmplat, şi ne aflam în mijlocul unei săli pline de lume. Chiar crezi că vreau ca prima oară cu tine – sau *oricând* cu tine – să fie în faţa unui

public?

— N-a fost vina noastră, zise el, trecându-şi blând degetele prin părul ei.

Palma lui aspră de cicatrice îi zgârie uşor obrazul.

— Substanţa aceea argintie era un drog de-al spiritelor naturii, ţi-am mai spus. Eram drogaţi. Dar acum sunt treaz şi tu eşti trează…

— Şi Sebastian e sus, şi eu sunt epuizată, şi…

Şi asta ar fi o idee foarte, foarte proastă, pe care amândoi am regreta-o.

— Şi asta nu mă atrage, minţi ea.

— Nu te atrage? zise el, neîncrezător.

— Îmi pare rău dacă nu ţi-a mai spus nimeni asta până acum, Jace, dar, nu. Nu mă atrage. Se uită dinadins în jos, la mâna lui, încă pe betelia jeanşilor ei, şi adăugă: Iar în clipa asta mă atrage chiar şi mai puţin.

El îşi ridică ambele sprâncene, dar în loc să mai spună ceva, îi dădu pur şi simplu drumul din braţe.

— Jace…

— O să mă duc să fac un duş rece, zise el, dându-se cu spatele înapoi de lângă ea.

Faţa lui era lipsită de orice expresie. Când uşa de la baie se trânti în urma lui, ea se duse până la pat – bine făcut, fără nicio rămăşiţă de substanţă argintie pe aşternut – şi se aşeză, prinzându-şi capul în mâini. Nu că ea şi Jace nu mai avuseseră disensiuni niciodată; ea întotdeauna se gândise că se certau cam tot atât cât orice cuplu normal, de regulă cu bună-dispoziţie, şi niciodată nu fuseseră supăraţi unul pe altul în mod foarte serios. Însă era ceva în răceala din adâncul ochilor lui Jace care o tulbura, ceva îndepărtat şi de neatins care îi făcea mai dificil ca niciodată să ocolească întrebarea care-i stătea permanent în minte: *Mai există vreun pic din adevăratul Jace aici, înăuntru? A mai rămas ceva de salvat?*

*

Acestea sunt legile junglei,
Cât lumea de vechi şi de clare,

Ferice de cel ce le ştie
Iar cel ce le calcă se stinge şi moare.
Cum viţa-mpresoară trunchiul cel aspru,
Şi Legea îi strânge pe toţi laolaltă,
Căci tăria Haitei în Lup se află
şi-a Lupului tărie stă în Haită.

Jordan se holbă fără să vadă la poemul prins în piuneze de peretele dormitorului său. Era un afiş vechi pe care-l găsise într-un anticariat, cuvintele fiind înconjurate de o bordură complicată de frunze. Poemul era de Rudyard Kipling şi surprindea atât de precis regulile după care trăiau vârcolacii, Legea care le guverna acţiunile, încât se întreba dacă nu cumva Kipling fusese el însuşi un damnat sau, cel puţin, dacă ştiuse despre Acorduri. Jordan se simţise îndemnat să cumpere afişul şi să-l pună pe peretele lui, deşi niciodată nu se dăduse în vânt după poezie.

Se învârtise prin apartament în ultima oră, uneori verificând dacă primise vreun nou mesaj de la Maia, pe telefonul mobil, între două reprize de deschis frigiderul şi de holbat înăuntru, să vadă dacă nu apăruse ceva ispititor de mâncare. Nu apăruse, dar nu voia să iasă să cumpere, în caz că ar fi venit ea tocmai când era plecat. Mai făcuse, de asemenea, şi un duş, curăţase bucătăria, încercase să se uite la televizor, dar nu izbutise, şi se apucase să-şi aranjeze colecţia de DVD-uri după culoare.

Nu avea astâmpăr. Era neliniştit, la fel cum i se mai întâmpla înainte de luna plină, când ştia că se apropie Preschimbarea şi simţea creşterea fluxului în sângele lui. Numai că acum luna era în descreştere, nu în creştere, şi nu Preschimbarea îl făcea să nu-şi găsească locul. Era din pricina Maiei. Din pricină că era fără ea după două zile pline în compania ei, niciodată la mai mult de un metru depărtare de ea.

Ea plecase fără el la secţia de poliţie, spunând că acum nu era timpul să supere haita cu o cerere de renunţare la a mai fi membru, chiar dacă Luke se însănătoşea. Nu era nevoie să vină şi Jordan, protestase ea, de vreme ce tot ce

trebuia să facă era să-l întrebe pe Luke dacă era de acord ca Simon şi Magnus să-i viziteze ferma mâine, iar apoi să se ducă înainte la fermă ca să avertizeze orice altă haită care s-ar fi putut aciua pe acolo să părăsească proprietatea. Avusese dreptate, Jordan ştia. Nu *era* niciun motiv ca el s-o însoţească, dar de îndată ce ea plecase, îl cuprinsese neliniştea. Oare plecase pentru că se săturase să fie cu el? Se răzgândise şi hotărâse că avusese dreptate în privinţa lui înainte? Şi ce anume se petrecea între ei? De acum erau iubiţi? *Poate că ar fi trebuit s-o întrebi mai înainte de a vă culca împreună, geniule,* îşi spuse el şi îşi dădu seama că stătea din nou în faţa frigiderului. Conţinutul acestuia nu se schimbase – sticle cu sânge, o pungă decongelată de carne tocată şi un măr muşcat.

Se auzi cheia în uşa de la intrare, iar el sări cât colo de lângă frigider şi se întoarse. Se cercetă o clipă. Era desculţ, în jeanşi şi un tricou vechi. De ce nu se folosise de timpul ăsta cât fusese ea plecată ca să se bărbierească, să se aranjeze, să-şi dea cu nişte colonie sau *ceva*? Îşi trecu rapid degetele prin păr, când Maia intră în living, lăsând cheile de rezervă pe măsuţa de cafea. Ea îşi schimbase hainele şi purta acum un pulover subţire, roz, şi jeanşi. Obrajii ei erau îmbujoraţi de frig, buzele roşii şi ochii strălucitori. Dorinţa lui de-a o săruta era atât de intensă că-l durea.

În loc de asta, înghiţi în sec.

— Deci… cum a mers?

— Bine. Magnus poate folosi ferma. Deja i-am trimis mesajul. Se apropie agale de el şi îşi sprijini coatele de bar, apoi continuă: De asemenea, i-am spus lui Luke ce-a zis Raphael despre Maureen. Sper că a fost în regulă că i-am spus.

Jordan era nedumerit.

— De ce crezi că ar fi trebuit să ştie şi el?

Ea păru să se dezumfle.

— Oh, Doamne. Nu-mi spune că ar fi trebuit să păstrez secretul.

— Nu… doar mă întrebam…

— Păi, dacă într-adevăr e un vampir sălbăticit care dă iama în Manhattanul de Jos, ar trebui să ştie şi haita. E teritoriul lor. În plus, voiam sfatul lui dacă să-i spunem sau nu şi lui Simon.

— Dar sfatul *meu*?

Se juca, vrând să pară rănit, dar undeva în sinea lui chiar era serios. Mai discutaseră şi înainte dacă Jordan ar fi trebuit să-i spună celui pe care-l supraveghea că Maureen bântuia pe afară şi ucidea sau dacă asta n-ar fi fost decât o povară în plus pentru Simon, peste toate cele prin care trecea acum. Jordan alesese să nu-i spună – oricum, ce-ar fi putut el să facă? –, dar Maia nu fusese convinsă că aşa era cel mai bine.

Ea se cocoţă pe bar şi se răsuci cu faţa la el. Chiar şi stând aşa jos, era mai înaltă decât el, şi îşi pironi privirea ochilor scânteietori în ai lui.

— Voiam sfatul *adulţilor.*

El o prinse de picioarele atârnate la marginea barului şi îşi plimbă mâinile pe cusăturile laterale ale jeanşilor ei.

— Am optsprezece ani – nu-s destul de mare pentru tine?

Ea îşi puse mâinile pe umerii lui şi le flexă, ca şi cum ar fi vrut să-i testeze muşchii.

— Ei bine, fără îndoială că eşti *mare…*

El o trase jos de pe bar, ţinând-o pe după mijloc şi sărutând-o. Focul sfârâi în sus şi-n jos prin venele lui când ea îl sărută, la rândul ei, lipindu-şi corpul de al lui. El îşi strecură mâinile în părul ei, dându-i jos căciuliţa tricotată şi lăsându-i cârlionţii să se înfoaie, liberi. O sărută pe gât, în timp ce ea îi scotea tricoul peste cap şi îşi plimba mâinile pe tot corpul lui – umeri, spate, braţe, torcând din gât ca o pisică. El se simţea ca un balon umplut cu heliu – plutind în al nouălea cer, fericit de sărutarea ei şi uşurat de orice povară. Deci până la urmă nu terminase cu el.

— Jordy, zise ea, stai puţin.

Aproape niciodată nu-i spunea astfel, decât dacă era ceva serios. Inima lui, care deja bătea nebuneşte, acum îşi înteţi bătăile.

— Care-i problema?

— Doar că… dacă de fiecare dată când ne vedem ajungem în pat… şi ştiu că eu am început, nu dau vina pe tine sau ceva… Numai că, poate că ar trebui *să vorbim.*

El se uită lung la ea, la ochii ei mari şi întunecaţi, la pulsul care îi zvâcnea pe gât, la îmbujorarea din obrajii ei. Cu un efort, îi răspunse stăpânit:

— OK. Despre ce vrei să vorbim?

Ea se uită doar la el. După o clipă, îşi scutură capul şi zise:

— Despre nimic. Îşi încolăci braţele pe după gâtul lui şi îl trase mai aproape de ea, sărutându-l pasionat, apăsându-şi trupul de al lui. Despre absolut nimic.

Clary nu ştia cât timp trecuse când Jace ieşi din baie, ştergându-şi cu prosopul părul ud. De pe marginea patului unde stătea, îşi ridică ochii spre el. El îşi îmbrăca un tricou albastru de bumbac peste pielea aurie, însemnată cu cicatrice albe.

Ea îşi întoarse repede privirea când el traversă camera şi se aşeză pe pat lângă ea, mirosind puternic a săpun.

— Îmi pare rău, zise el.

Acum se uită de-a dreptul la el, surprinsă. Se întrebase dacă el era capabil să regrete, în condiţia lui actuală. Expresia lui era gravă, puţin curioasă, dar nu nesinceră.

— Uau, zise ea. Duşul rece trebuie să fi fost brutal.

Buzele lui schiţară un surâs, dar expresia îi redeveni aproape imediat serioasă. Îşi puse o mână sub bărbia ei.

— N-ar fi trebuit să te grăbesc. Numai că… acum zece săptămâni, chiar şi gândul de a ne ţine în braţe era imposibil.

— Ştiu.

El îi luă faţa între palme, cu degetele lui lungi şi reci pe obrajii ei şi i-o întoarse în sus. Se uita în jos la ea şi totul la el îi era familiar – irisurile aurii ale ochilor lui, cicatricea de pe obraz, buza de jos plină, dintele puţin ciobit care îi salva chipul de o perfecţiune enervantă – şi totuşi, cumva, era ca întoarcerea într-o casă în care locuise în copilărie, ştiind că deşi exteriorul arăta neschimbat, o altă familie

locuia acum acolo.

— Nu mi-a păsat niciodată, zise el. Te-am vrut oricum. Dintotdeauna te-am vrut. Nimic n-a contat pentru mine decât tu. Niciodată.

Clary înghiţi. Simţi în stomac nu doar obişnuiţii fluturi pe care îi simţea cu Jace prin preajmă, ci o reală nelinişte.

— Dar, Jace, nu e adevărat. Ţi-a păsat de familia ta. Şi… întotdeauna am crezut că eşti mândru de a fi nefilim. Unul de-al îngerilor.

— Mândru? zise el. Să fii jumătate înger, jumătate om – întotdeauna conştient de propria-ţi insuficienţă. Să ştii că nu eşti înger. Nu eşti iubit de Cer. Lui Raziel nu-i pasă de noi. Nici măcar nu ne putem ruga lui. Ne rugăm la nimic. Ne rugăm *pentru* nimic. Ţi-aduci aminte când ţi-am spus că eram convins că am sânge de demon, pentru că aşa se explica de ce simţeam ce simţeam pentru tine? Era, într-un fel, o uşurare să cred lucrul acela. N-am fost niciodată un înger, nici măcar pe departe. Mă rog, adăugă el, poate din categoria celor căzuţi.

— Îngerii căzuţi sunt demoni.

— Eu nu vreau să fiu nefilim, zise Jace. Vreau să fiu altceva. Mai puternic, mai rapid, mai bun decât uman. Dar altfel. Nu subordonat Legii unui înger care nu dă doi bani pe noi. Liber. Îşi trecu mâna peste o buclă a părului ei. Sunt fericit acum, Clary. Nu schimbă asta lucrurile?

— Eu credeam că eram fericiţi împreună, zise Clary.

— Întotdeauna am fost fericit cu tine, zise el. Dar n-am crezut niciodată c-o meritam.

— Iar acum crezi?

— Acum sentimentul acela a dispărut, zise el. Tot ce ştiu e că te iubesc. Şi, pentru prima oară, îmi este de ajuns.

Ea închise ochii. În clipa următoare, el o săruta din nou, foarte blând de data asta, plimbându-și gura peste conturul buzelor ei. Ea simţi cum se topeşte sub mâinile lui. O simţi în timp ce răsuflarea lui devenea mai rapidă şi propriul ei puls o lua la goană. Mâinile lui o mângâiau pe păr, pe spate, pe talie. Atingerea lui era liniştitoare – bătăile inimii lui în dreptul inimii ei erau o muzică

familiară – şi, dacă tonul era uşor diferit, cu ochii închişi, nu-şi mai putea da seama. Sângele lor era acelaşi, pe sub piele, gândi ea, aşa cum o spusese Regina Elfilor: inima ei bătea mai repede când şi a lui bătea mai repede şi aproape că se oprise când se oprise a lui. Dacă ar fi trebuit s-o facă din nou, gândi ea, sub privirea nemiloasă a lui Raziel, ar fi făcut din nou acelaşi lucru.

De data asta, se dădu el singur înapoi, lăsându-şi degetele să zăbovească pe obrazul ei, pe buzele ei.

— Vreau ce vrei şi tu, zise el. Oricând vrei tu.

Clary simţi un fior străbătându-i şira spinării. Cuvintele erau simple, dar era o periculoasă şi seducătoare invitaţie în coborârea vocii lui: *Orice vrei tu oricând vrei tu.* Mâna lui îi mângâie părul, spatele, întârziind pe talia ei. Ea înghiţi. Nu era însă atât de mult, încât ea să nu fie în măsură să se oprească.

— Citeşte-mi, zise ea deodată.

El clipi nedumerit, uitându-se în jos la ea.

— Ce?

Ea se uită dincolo de el, spre cărţile de pe noptiera lui.

— E prea mult deodată, zise ea. Ceea ce a spus Sebastian, ce s-a întâmplat noaptea trecută, totul. Am nevoie de somn, dar sunt prea agitată. Când eram mică şi nu puteam dormi, mama obişnuia să-mi citească pentru a mă relaxa.

— Şi eu îţi amintesc de mama ta acum? Va trebui să-mi aleg o colonie mai bărbătească.

— Nu, doar că… am crezut că ar fi drăguţ.

El se întinse în spate printre perne, spre teancul de cărţi de lângă pat.

— Ai vreo preferinţă pentru ceea ce vrei să auzi?

Cu o fluturare a mâinii, alese cartea din vârful teancului. Părea veche, legată în piele, iar titlul era imprimat cu litere aurii pe copertă. *Poveste despre două oraşe.*

— Dickens e întotdeauna promiţător…

— Am mai citit-o. Pentru şcoală, zise Clary.

Îşi făcu loc printre perne, lângă Jace.

— Dar nu-mi amintesc nimic din ea, aşa că nu mă

deranjează s-o mai aud o dată.

— Excelent. Mi s-a spus că am o voce de lectură minunată, melodioasă.

Deschise cartea la prima pagină, unde titlul era tipărit cu un scris ornamentat. Lângă el era o dedicaţie lungă, a cărei cerneală se ştersese cu timpul şi abia de se mai putea citi, deşi Clary izbuti să desluşească semnătura: „Cu speranţă, în cele din urmă, William Herondale.”

— Un strămoş de-al tău, zise Clary, atingând pagina cu degetul.

— Da. Ciudat că o avea Valentine. Tata trebuie să i-o fi dăruit. Jace deschise cartea la întâmplare şi începu să citească: „Îşi ridică faţa din umbre, după o scurtă vreme, şi vorbi hotărât. «Nu vă temeţi să mă auziţi. Nu vă feriţi de orice vă spun eu. Sunt ca unul care a murit de tânăr. Toată viaţa mea am fost probabil astfel.» «Nu, Mr. Carton. Sunt sigură că partea cea mai bună din ea ar putea încă să urmeze; sunt sigur că ai putea avea mult, mult mai mult respect de sine.»”

— Oh, acum îmi amintesc povestea asta, zise Clary. Triunghiul amoros. Ea îl alege pe tipul plictisitor.

Jace chicoti încetişor.

— Plictisitor pentru tine. Cine ar putea spune ce le înfierbânta pe acele lady victoriene pe sub jupoane?

— Ştii, e adevărat.

— Ce, despre jupoane?

— Nu. Că ai o voce de lectură minunată.

Clary îşi întoarse faţa spre umărul lui. Momente ca acesta, mai mult decât cele când o săruta, dureau cel mai tare – momente când ar fi putut fi Jace. Câtă vreme ea ţinea ochii închişi.

— Şi asta, şi abdominali de oţel, zise Jace, dând pagina. Ce-ai putea cere mai mult?

17

RĂMAS BUN

Cum mă plimbam în jos pe chei,
În ultimele ceasuri ale zilei,
Suspinul unei drăgălaşe fete auzii:
„Vai, că n-am şi eu noroc de bucurii…”
Un trubadur flăcău o auzi
Şi imediat în ajutorul ei sări…

— Chiar trebuie să ascultăm muzica asta de jale la nesfârşit? întrebă Isabelle, bătând cu cizma din picior în bordul camionului lui Jordan.

— Întâmplător, mie îmi place muzica asta de jale, fata mea, şi, de vreme ce eu conduc, eu aleg, zise Magnus, arogant.

Într-adevăr, el conducea. Simon fusese surprins că ştia cum se face, deşi n-ar fi putut spune de ce. Magnus trăia de secole bune. Cu siguranţă găsise timpul să-şi strecoare câteva săptămâni pentru şcoala de şoferi. Deşi Simon nu se putu opri să nu se întrebe ce dată a naşterii scria oare pe carnetul lui.

Isabelle îşi dădu ochii peste cap, probabil pentru că nu era destul de mult loc să facă altceva în cabina camionului, cu ei patru înghesuiţi pe banchetă. Simon sincer nu se aşteptase să vină şi ea. Nu se aşteptase să vină niciunul la fermă cu el decât Magnus, deşi Alec stăruise să îi însoţească (spre marea supărare a lui Magnus, care considera întreaga întreprindere „prea periculoasă”), iar apoi, exact când Magnus ambala motorul camionului, Isabelle venise bufnind pe scările imobilului de

apartamente şi se năpustise afară pe uşa de la intrare, gâfâind, cu răsuflarea tăiată.

— Vin şi eu, anunţase ea.

Şi asta a fost. Nimeni n-o putea clinti sau n-o putea face să se răzgândească. Nu se uitase la Simon când insistase, nici nu explicase de ce venise, dar o făcuse şi era acolo. Purta jeanşi şi o jachetă de piele întoarsă violet pe care trebuie s-o fi furat din şifonierul lui Magnus. Centura ei de arme atârna în jurul şoldurilor subţiri. Se îndesase lângă Simon, care, în partea cealaltă, era strivit de portiera maşinii. O şuviţă din părul ei flutura liber şi îl gâdila pe faţă.

— Ce e asta, oricum? întrebă Alec, încruntându-se la CD-player, din care se auzea muzică deşi n-avea un CD în el.

Magnus apăsase pur şi simplu în sistemul de sound cu un deget care fulgerase albastru, iar acesta începuse să cânte.

— Vreo trupă de elfi?

Magnus nu-i răspunse, dar muzica se auzi mai tare.

Ea la oglindă fuga da,
Păru-i ca de abanos îşi pieptăna
Şi rochia scump plătită îmbrăca.
Apoi la plimbare pe stradă ieşind,
Un tânăr chipeş să întâlnească tânjind,
Până spre seară îşi toci picioruşele ei,
Dar toţi băieţii erau gay.

Isabelle pufni în râs.

— Toţi băieţii *sunt* gay. În camionul ăsta, cel puţin. Bine, tu nu, Simon.

— Ai observat, zise Simon.

— Eu mă gândesc la mine ca fiind bisexual prin rotaţie liberă, adăugă Magnus.

— Te rog, nu rosti niciodată cuvintele astea în faţa părinţilor mei, zise Alec. Mai ales în faţa tatei.

— Parcă părinţii tăi n-au avut nimic împotrivă, ştii tu, când le-ai mărturisit că eşti gay, zise Simon, aplecându-se

pe după Isabelle ca să se uite la Alec, care era – ca de cele mai multe ori – încruntat şi îşi dădea la o parte părul negru din ochi.

În afară de câte un schimb ocazional de cuvinte, Simon nu vorbise niciodată cu Alec prea mult. Nu era o persoană pe care să ajungi s-o cunoşti prea uşor. Dar – recunoştea Simon în sinea lui – recenta înstrăinare de mama lui îl făcuse mai curios în privinţa răspunsului lui Alec decât ar fi fost altădată.

— Mama pare să fi acceptat, zise Alec. Dar tata – nu, nu chiar. Odată, m-a întrebat ce credeam că m-a făcut gay.

Simon simţi că Isabelle se încordează lângă ea.

— Ce te-a făcut gay? se miră ea. Alec, de asta nu mi-ai spus.

— Sper că i-ai spus că ai fost muşcat de un păianjen gay, zise Simon.

Magnus pufni în râs; Isabelle păru nedumerită.

— Am citit şi eu colecţia de comicsuri a lui Magnus, zise Alec, aşa că ştiu despre ce vorbeşti.

Un început de zâmbet îi juca pe buze.

— Deci asta mi-ar fi dat proporţional homosexualitatea unui păianjen?

— Numai dacă era un *adevărat* păianjen homosexual, zise Magnus şi strigă când Alec îl lovi cu pumnul în braţ. Au, OK, nu contează.

— Mă rog, zise Isabelle, evident enervată că nu prinsese gluma. Tata oricum se pare că n-o să se mai întoarcă niciodată din Idris.

Alec oftă.

— Regret să-ţi stric viziunea despre familia noastră fericită. Ştiu că vrei să crezi că tata n-are nimic împotrivă cu faptul că eu sunt gay, dar nu-i aşa.

— Păi, dacă tu nu-mi *spui* când oamenii îţi zic lucruri din astea sau fac lucruri care te rănesc, atunci cum să te ajut?

Simon putu simţi cum agitaţia lui Isabelle îi vibra în tot corpul.

— Cum aş putea eu…

— Iz, zise Alec, cu lehamite. Nu-i ca şi cum ar fi un

singur lucru mare şi rău. Sunt o mulţime de mici lucruri invizibile. Când Magnus şi cu mine eram în călătorie, iar eu sunam din diverse locuri, tata nu mă întreba niciodată despre Magnus. Când mă ridic să vorbesc la întrunirile Conclavului, nu ascultă nimeni, şi nu ştiu dacă asta-i din cauză că sunt tânăr sau din altă cauză. Am văzut-o pe mama vorbind cu o prietenă despre nepoţii ei, iar în secunda în care am intrat eu în cameră au tăcut. Irina Cartwright mi-a spus ce păcat că, acum, nimeni nu are să mai moştenească ochii mei albaştri.

Ridică din umeri şi se uită la Magnus, care îşi luă mâna de pe volan pentru o clipă, punând-o peste a lui Alec.

— Nu e ca o rană de pumnal de care m-ai putea tu apăra. Mai degrabă ca un milion de mici tăieturi de hârtie, în fiecare zi.

— Alec, începu Isabelle, dar mai înainte să poată spune ceva, pe drum apăru semnul că trebuiau să cotească: o scândură de lemn în forma unei săgeţi, pe care scria FERMA TREI SĂGEŢI, cu litere groase.

Simon îşi aducea aminte de Luke, îngenuncheat pe podeaua casei lui, chinuindu-se să scrie cuvintele cu vopsea neagră, în vreme ce Clary adăuga – acum decolorat de vreme şi aproape invizibil – modelul de flori de la bază.

— La stânga! zise el, ridicând brusc braţul, gata să-l pocnească pe Alec. Magnus, am ajuns.

Fusese nevoie de câteva capitole din Dickens până când Clary, în sfârşit, să cedeze epuizării şi să adoarmă, cu capul pe umărul lui Jace. Pe jumătate în vis, pe jumătate în realitate, îşi aminti că el o dusese în braţe la parter şi o aşezase în patul în care se trezise în cea dintâi zi a sa din apartament. Trăsese draperiile şi închisese uşa după el când plecase, izolând camera în întuneric, iar ea adormise cu sunetul vocii lui pe hol, strigându-l pe Sebastian.

Visă din nou lacul îngheţat, şi pe Simon strigând-o, şi un oraş ca Alicante, dar în care turnurile demonilor erau făcute din oase de om, iar prin canale curgea sânge. Se trezi înfăşurată în cearşafuri, cu părul vâlvoi şi încurcat,

când lumina de afară scăzuse până la semiîntunericul amurgului. La început, crezu că vocile de dincolo de uşă făceau parte din visul ei, dar când deveniră mai puternice, îşi înălţă capul să asculte, încă ameţită şi pe jumătate prinsă în pânza de păianjen a somnului.

— Hei, frăţioare!

Era vocea lui Sebastian, care plutea pe sub uşa ei dinspre living.

— S-a rezolvat?

Urmă o lungă tăcere. Apoi vocea lui Jace, ciudat de seacă şi de lipsită de culoare:

— S-a rezolvat.

Sebastian trase scurt şi zgomotos aer în piept.

— Şi bătrâna… a făcut ce i-am cerut? A făcut Pocalul?

— Da.

— Arată-mi-l.

Un foşnet. Tăcere. Jace zise:

— Poftim, ia-l tu dacă vrei.

— Nu.

În tonul lui Sebastian se simţea o ciudată cumpănire.

— Ţine-l tu, deocamdată. Tu ai îndeplinit misiunea de a-l aduce înapoi, la urma urmelor. Nu-i aşa?

— Dar a fost planul tău.

Era ceva în vocea lui Jace care-o determină pe Clary să se aplece şi să-şi lipească urechea de perete, dintr-odată disperată să audă mai mult.

— Şi eu l-am executat, întocmai cum ai vrut tu. Acum, dacă nu te superi…

— Ba mă supăr.

Se auzi mişcare. Clary şi-l închipui pe Sebastian stând în picioare, uitându-se de sus la Jace, de la un inch sau pe aproape cât era diferenţa de înălţime dintre ei.

— E ceva în neregulă. Îmi dau seama. Te pot citi, ştii.

— Sunt obosit. Şi a fost o grămadă de sânge. Uite, trebuie doar să mă spăl şi să dorm. Şi…

Vocea lui Jace se stinse.

— Şi s-o vezi pe sora mea.

— Mi-ar plăcea s-o văd, da.

— Doarme. Doarme de ore bune.

— Trebuie să-ţi cer voie?

În vocea lui Jace era o notă tăioasă, ceva ce îi amintea lui Clary de modul în care îi vorbise el odată lui Valentine. Ceva ce ea nu mai auzise în modul în care-i vorbea lui Sebastian de multă vreme.

— Nu.

Sebastian păru surprins, aproape prins pe picior greşit.

— Presupun că dacă vrei să dai năvală şi să te zgâieşti cu dor la faţa ei în timp ce doarme, poţi s-o faci imediat. N-am să înţeleg niciodată de ce…

— Nu, zise Jace, n-ai să înţelegi niciodată.

Urmă o tăcere. Clary şi-l putea imagina atât de clar pe Sebastian uitându-se după Jace, cu o expresie iscoditoare pe faţă, încât îi luă un moment până să-şi dea seama că Jace venea spre camera ei. Nu avu timp decât să se arunce pe pat şi să închidă ochii înainte să se deschidă uşa, lăsând să pătrundă o fâşie de lumină alb-galbenă care o orbi pe moment. Scoase ceea ce spera ea că ar fi un zgomot realist de trezire şi se rostogoli pe spate, cu mâna peste faţă.

— Ce…?

Uşa se închise. Camera era din nou în întuneric. Îl putea vedea pe Jace doar ca pe o siluetă care se apropie încet de pat, până când ajunse în dreptul ei, şi fără să vrea îşi aminti de o altă noapte în care el venise în camera ei în timp ce ea dormea. *Jace stând la capul patului ei, încă purtând hainele lui albe de doliu, şi nu era nimic neserios, sau sarcastic, sau distant în modul în care se uita în jos la ea. „M-am plimbat fără ţintă toată noaptea – nu puteam dormi – şi m-am tot trezit venind încoace. La tine.”*

Acum era doar un contur, un contur cu păr luminos care strălucea în puţinele raze ce se filtrau pe sub uşă.

— Clary, şopti el.

Se auzi o bufnitură, iar ea-şi dădu seama că el căzuse în genunchi, lângă patul ei. Ea nu se mişcă, dar corpul i se încordă. Glasul lui era o şoaptă.

— Clary, sunt eu. Sunt *eu.*

Ochii ei se deschiseră larg şi privirile li se întâlniră. Se

uita la Jace. Îngenuncheat lângă patul ei, ochii lui erau la acelaşi nivel cu ai ei. Purta o haină lungă, de lână neagră, încheiată la nasturi până la gât, unde-i putu vedea Peceţile negre – Inaudibil, Agilitate, Precizie – ca un soi de colier pe piele. Ochii lui erau foarte aurii şi foarte mari şi, ca şi când ar fi putut vedea prin ei, ea îl văzu pe *Jace* – Jace al ei. Jace care o ridicase în braţele lui când era pe moarte de la otrava de Ravener; Jace care o privise când îl ţinea pe Simon, încercând să-l protejeze de lumina soarelui răsărind peste East River; Jace care îi povestise despre un băieţel şi şoimul pe care tatăl lui îl ucisese. Jace pe care îl iubea ea.

Inima ei păru să se oprească de-a binelea. Nici măcar nu mai putu tresări.

Ochii lui erau plini de implorare şi de durere.

— Te rog, murmură el. Te rog, crede-mă.

Ea îl credea. Aveau acelaşi sânge, iubeau în acelaşi fel; acesta era Jace *al ei,* la fel cum mâinile ei erau mâinile ei, inima ei era inima ei. Dar…

— *Cum?*

— Clary, sst…

Ea începu să se lupte să se ridice în capul oaselor, însă el întinse mâinile şi-o împinse de umeri la loc în pat.

— Nu putem vorbi acum. Trebuie să plec.

Ea îl apucă de mânecă şi-l simţi tresărind.

— *Nu mă părăsi.*

El îşi lăsă capul în jos, doar pentru o clipă; când şi-l ridică din nou, ochii lui erau uscaţi, dar expresia din ei o amuţi.

— Aşteaptă câteva momente după ce plec eu, şopti el. Apoi strecoară-te şi vino sus, în camera mea. Sebastian nu trebuie să ştie că suntem împreună. Nu în seara asta. Se ridică în picioare, cu ochi rugători, şi adăugă: Fă în aşa fel încât să nu te audă.

Ea se ridică în capul oaselor.

— Stela ta. Lasă-mi stela.

În ochii lui fulgeră îndoiala; ea îi susţinu ferm privirea, apoi întinse mâna. După o clipă, el duse mâna la buzunar

şi scoase obiectul cu un luciu stins; îl puse în palma ei. Pentru o clipă, se atinseră, iar ea se cutremură – doar o uşoară atingere a mâinii lui Jace avu un efect aproape la fel de puternic cât toate săruturile şi devoratul reciproc de la club, din noaptea trecută. Ştiu că şi el o simţi la fel, căci îşi smuci mâna înapoi şi începu să se retragă cu spatele spre uşă. Îi putea auzi respiraţia, gâfâită şi rapidă. El bâjbâi la spate după clanţă şi ieşi, nedezlipindu-şi privirea de pe faţa ei decât în ultimul moment, când uşa se închise între ei cu un declic ferm.

Clary rămase în întuneric, şocată. Sângele ei parcă i se îngroşase în vene, iar inima trebuia să depună efort dublu pentru a bate. *Jace. Jace al meu.*

Mâna i se încleştă pe stelă. Ceva din ea, duritatea ei rece, păru să-i adune şi să-i ascută gândurile. Se uită în jos. Purta un maiou şi pantalonii scurţi de pijama; pe mâini avea pielea ca de găină, dar nu pentru că îi era frig. Aşeză vârful stelei pe interiorul braţului şi desenă, fără grabă, urmărind cum runa Inaudibil spirala pe pielea ei palidă, cu vene albăstrii.

Întredeschise uşa. Sebastian nu mai era, se dusese probabil la culcare. Se auzea muzică, la volum scăzut, de la televizor – ceva clasic, tipul de muzică de pian care îi plăcea lui Jace. Ea se întrebă dacă Sebastian aprecia muzica sau orice fel de artă. I se părea o capacitate atât de *umană.*

În pofida preocupării ei în ce priveşte locul în care s-ar fi aflat el, picioarele o purtară spre culoarul care ducea la bucătărie – şi apoi trecea prin living şi se repezea pe scările de sticlă, picioarele ei nefăcând niciun zgomot, până ajunse sus şi sprintă pe hol spre camera lui Jace. Apoi deschise brusc uşa şi se furişă înăuntru, uşa închizându-se singură în urma ei.

Ferestrele erau deschise, iar prin ele putea vedea acoperişurile şi o felie curbă de lună, o perfectă noapte pariziană. Piatra-rună lampa-vrăjitoarei a lui Jace stătea pe noptieră, lângă pat. Lumina cu o energie mocnită, răspândindu-şi razele prin cameră. Era destulă lumină ca

să-l vadă pe Jace, stând în picioare între cele două ferestre înalte. Îşi scosese haina neagră şi lungă, care zăcea mototolită la picioarele lui. Ea îşi dădu seama imediat de ce nu şi-o dăduse jos de cum intrase în casă, de ce o ţinuse încheiată până la ultimul nasture. Pentru că, pe dedesubt, el purta numai o cămaşă gri încheiată la nasturi şi jeanşi – care erau lipicioase şi năclăite de sânge. În unele părţi, cămaşa atârna în fâşii, de parcă ar fi fost spintecată cu o lamă foarte ascuţită. Mâneca lui stângă era suflecată şi antebraţul îi era înfăşurat într-un bandaj alb – probabil făcut de el – care deja se înnegrise la margini de sânge. Era desculţ, fiindcă îşi aruncase încălţările din picioare, iar podeaua în locul în care stătea era stropită cu sânge ca nişte lacrimi stacojii. Ea puse stela jos pe noptieră, cu un pocnet surd.

— Jace, zise blând.

Dintr-odată i se păru anormal că era atâta spaţiu între ei, că ea stătea în capătul celălalt al camerei de Jace şi că nu se atingeau. Porni spre el, dar el ridică o mână, s-o oprească.

— Nu.

Vocea lui se frânse. Degetele i se îndreptară spre nasturii cămăşii, descheindu-i, unul câte unul. Îşi scoase veşmântul plin de sânge de pe umeri şi-l lăsă să cadă la podea.

Clary făcu ochii mari. Runa lui Lilith era încă la locul ei, deasupra inimii, numai că în loc să strălucească roşu-argintiu, arăta ca şi când vârful înroşit în foc al unui vătrai fusese târât pe pielea lui, carbonizând-o. Ea-şi duse involuntar mâna la propriul piept, cu degetele răşchirate peste inimă. Îi putea simţi bătăile, puternice şi rapide.

— Oh.

— Da. Oh, zise Jace sec. N-o să dureze, Clary. Eu fiind din nou eu însumi, adică. Numai câtă vreme asta nu s-a vindecat.

— M-mă-ntrebam, se bâlbâi Clary. Înainte – când dormeai – m-am gândit să-ţi tai runa, aşa cum am făcut când ne-am luptat cu Lilith. Dar m-am temut că Sebastian

ar putea să simtă.

— Ar fi simţit.

Ochii aurii ai lui Jace erau la fel de inexpresivi ca şi vocea.

— Acum n-a simţit, pentru că asta a fost făcută cu un *pugio* – un pumnal călit în sânge de înger. Sunt incredibil de rare; eu nici măcar n-am văzut vreunul cu ochii mei, înainte. Îşi trecu degetele prin păr. Lama s-a prefăcut în cenuşă fierbinte după ce m-a atins pe mine, dar a făcut stricăciunea necesară.

— Te-ai luptat. A fost un demon? De ce n-a mers şi Sebastian cu…

— Clary, şopti stins Jace. Asta… va dura mai mult să se vindece decât o rană obişnuită… dar nu o veşnicie. Şi apoi o să fiu din nou *el.*

— Cât? Cât mai e până te întorci la cum erai?

— Nu ştiu. Pur şi simplu nu ştiu. Dar voiam – *aveam nevoie* să fiu cu tine, aşa, ca mine însumi, cât de mult se putea.

Întinse spre ea o mână ţeapănă, ca şi când n-ar fi fost sigur că ea i-o va accepta.

— Crezi că ai putea…

Ea deja fugea spre el. Îşi aruncă braţele după gâtul lui. El o prinse şi o ridică, îngropându-şi faţa în adâncitura de la baza gâtului ei. Ea îi inspiră mirosul ca pe un aer proaspăt. Mirosea a sânge, a sudoare, a cenuşă şi a Peceţi.

— Tu eşti, şopti ea. Eşti tu cu adevărat.

El se dădu înapoi, ca să se uite la ea. Cu mâna liberă, o mângâie blând pe pometele obrazului. Cât de dor îi fusese de asta, de blândeţea lui. Era unul dintre lucrurile care o făcuseră să se îndrăgostească de el, în primul rând – înţelesese că băiatul acesta plin de cicatrice, sarcastic, era blând cu lucrurile pe care le iubea.

— Mi-a fost dor de tine, zise ea. Mi-a fost atât de dor.

El îşi închise ochii de parcă l-ar fi îndurerat cuvintele acestea. Ea îi puse o mână pe obraz. El îşi lăsă capul în palma ei, părul lui gâdilându-i nodurile degetelor, şi îşi dădu seama că şi faţa lui era udă.

Băiatul n-a mai plâns niciodată.

— Nu e vina ta, zise ea.

Îi sărută obrazul cu aceeaşi tandreţe pe care i-o arătase el. Simţi gustul de sare – al sângelui şi al lacrimilor. El tot nu vorbi, dar ea putu simţi că inima îi bătea nebuneşte la pieptul ei. Braţele lui erau strânse în jurul ei, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul vreodată. Ea îi sărută pometele, maxilarul şi, în sfârşit, gura, apăsându-şi uşor buzele peste ale lui.

Nu era nimic din frenezia care fusese în clubul de noapte. Era un sărut care voia să-i ofere alinare, să-i spună tot ce nu găsise ocazia să-i spună. El o sărută înapoi, la început şovăitor, apoi cu o mai mare insistenţă, mâna lui furişându-se în părul ei, înfăşurându-şi buclele pe după degete. Săruturile lor se adânciră, treptat, uşor, intensitatea crescând între ei cum se întâmpla întotdeauna, ca un foc ce porneşte de la un singur băţ de chibrit şi erupe într-o vâlvătaie de nestăpânit.

Ştia cât de puternic era el, dar tot simţi un şoc când o duse în braţe până la pat şi o aşeză, blând, printre pernele risipite, aducându-şi corpul peste al ei, dintr-o mişcare lină, care îi reaminti pentru ce erau toate acele Peceţi de pe pielea lui. Putere. Graţie. Atingere uşoară. Respira răsuflarea lui, în timp ce se sărutau, fiecare sărut fiind acum prelungit, întârziat, explorator. Mâinile ei alunecau peste el, peste umerii lui, peste muşchii braţelor, peste spate. Pielea lui goală părea mătase caldă sub palmele ei.

Când mâinile lui găsiră marginea maioului ei, ea-şi întinse braţele, arcuindu-şi spatele, dorindu-şi ca orice barieră dintre ei să dispară. În clipa în care maioul fu scos, ea îl trase pe Jace înapoi la ea, săruturile devenind mai pătimaşe acum, de parcă se luptau să atingă fiecare vreun loc ascuns dinăuntrul celuilalt. Ea nu s-ar fi gândit că ar fi putut ajunge mai apropiaţi de atât, dar, în timp ce se sărutau, se împleteau cumva unul cu altul, ca firele unei sfori elaborat toarse, fiecare sărut fiind mai flămând şi mai adânc decât cel dinainte.

Mâinile se mişcară întâi febril, peste corpul celuilalt, şi

apoi, mult mai lent, descoperind şi fără grabă. Ea îşi încleştă degetele de umerii lui când el o sărută pe gât, pe clavicule, pe semnul în formă de stea de pe umărul ei. Îşi apăsă şi ea dosul palmei pe cicatricele lui şi-i sărută rana pe care Pecetea lui Lilith o făcuse pe pieptul lui. Îl simţi înfiorându-se, dorind-o, şi ea înţelese că era chiar în punctul dincolo de care n-ar mai fi fost cale de întoarcere, dar nu-i păsa. Acum ştia ce însemna să-l fi pierdut. Cunoştea zilele goale şi mohorâte care veneau după. Şi ştia că, dacă îl pierdea din nou, voia să-şi amintească de momentul acesta, să se agaţe de el, că, odată, fusese atât de aproape de el cât poţi fi de o altă persoană. Îşi încolăci picioarele în jurul lui, punându-şi gleznă peste gleznă pe şalele lui, iar el gemu pe gura ei, un sunet stins, înfundat, neajutorat, şi-şi înfipse degetele în şoldurile ei.

— Clary.

Se trase înapoi. Tremura.

— Nu pot… Dacă nu ne oprim acum, n-o să mai putem.

— Nu vrei?

Ea îl privi, surprinsă. Era roşu la faţă, ciufulit, părul lui blond având o nuanţă de auriu mai închis, unde năduşeala i-l lipise de frunte şi de tâmple. Îi putea simţi inima zbătându-i-se în piept.

— Ba da, numai că niciodată n-am…

— Niciodată? exclamă ea, sincer surprinsă. N-ai mai făcut asta înainte?

El trase adânc aer în piept.

— Ba da.

Ochii lui îi cercetau faţa, de parcă i-ar fi pândit judecata, dezaprobarea, dezgustul. Clary îi susţinu privirea, fără să şovăie. La fel presupusese şi ea, de altfel.

— Dar nu când a contat. El îi mângâie obrazul cu degetele, o atingere uşoară ca un fulg. Nici măcar nu ştiu cum…

Clary râse încetişor.

— Parcă tocmai stabiliserăm că ştii.

— Nu asta am vrut să spun.

Îi prinse mâna şi o ridică la faţa lui.

— Te vreau, zise el, mai mult decât am vrut orice altceva în viaţa mea vreodată. Dar… Înghiţi în sec. În numele Îngerului. O să-mi dau palme pentru asta mai târziu.

— Nu-mi spune că încerci să mă protejezi, zise ea vehementă. Pentru că eu…

— Nu de asta, zise el. Nu mă sacrific. Doar că sunt… gelos.

— Eşti… gelos? Pe cine?

— Pe mine însumi.

Faţa i se schimonosi.

— Urăsc gândul că el a fost cu tine. *El.* Celălalt eu. Cel pe care-l controlează Sebastian.

Ea simţi că obrajii încep să-i ardă.

— La club… noaptea trecută…

El îşi lăsă capul pe umărul ei. Un pic buimăcită, ea îi mângâie spatele, simţind zgârieturile pe care i le făcuse cu unghiile în clubul de noapte. Amintirea exactă o făcu să roşească mai tare. La fel şi înţelegerea faptului că el ar fi putut scăpa de zgârieturi cu o *iratze,* dacă ar fi vrut. Dar n-o făcuse.

— Îmi amintesc totul de noaptea trecută, zise el. Şi asta mă înnebuneşte, pentru că eram eu dar nu eram. Când suntem împreună, vreau să fii tu cea adevărată. Şi eu cel adevărat.

— Nu aşa suntem acum?

— Ba da.

Îşi ridică fruntea şi o sărută pe gură.

— Dar pentru cât timp? M-aş putea preschimba înapoi în *el* în orice clipă. N-aş putea să-ţi fac asta ţie. Nouă.

Vocea lui era plină de amărăciune.

— Nici măcar nu ştiu cum ai putut suporta, să stai lângă *chestia* asta care nu sunt eu…

— Chiar dacă te preschimbi în cinci minute, zise ea, tot o să merite, doar pentru că am fost cu tine, din nou, astfel. Că nu s-a sfârşit totul pe acoperişul acela. Pentru că ăsta eşti tu, şi chiar şi celălalt tu… există fragmente din adevăratul tu şi în el. E ca şi când m-aş uita printr-o fereastră înceţoşată la tine, dar *nu* eşti adevăratul tu. Şi

acum, cel puţin, ştiu.

— Ce vrei să spui?

Mâinile lui se strânseră pe umerii ei.

— Cum adică, acum cel puţin ştii?

Ea trase adânc aer în piept.

— Jace, când am fost prima oară împreună, cu adevărat *împreună,* tu ai fost atât de fericit, în acea primă lună. Şi tot ce am făcut împreună a fost amuzant şi distractiv şi uimitor. Apoi, a fost ca şi când începuse să-ţi sece fericirea aceea. Nu voiai să fii cu mine sau să te uiţi la mine…

— Mă temeam că te-aş putea *răni.* Credeam că-mi pierdeam minţile.

— N-ai mai zâmbit, n-ai mai râs, n-ai mai glumit. Şi nu te învinuiesc. Lilith se strecura în mintea ta, controlându-te. Schimbându-te. Dar trebuie să-ţi aduci aminte – ştiu că sună prostesc – că n-am mai avut niciun iubit înainte de tine. Am crezut că poate aşa era normal. Că poate tu doar te plictisiseşi de mine.

— N-aş fi putut…

— Nu-ţi cer să mă liniştteşti, zise ea. Doar îţi povestesc. Când eşti – cum eşti, controlat –, pari *fericit.* Eu am venit aici pentru că voiam să te salvez.

Vocea ei se stinse.

— Dar am început să mă întreb de la ce anume te salvam. Cum aş fi putut să te aduc înapoi la o viaţă în care păreai atât de nefericit.

— Nefericit? El clătină din cap. Am fost norocos. Atât de norocos. Şi n-am putut s-o văd.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

— Te iubesc, zise el. Şi tu mă faci mai fericit decât aş fi crezut vreodată c-aş putea fi. Iar acum că ştiu cum e să fii altcineva – să mă pierd pe mine însumi – îmi vreau viaţa înapoi. Familia mea. Pe tine. Totul.

Ochii i se întunecară.

— O vreau *înapoi.*

Gura lui coborî peste a ei, aproape strivind-o, buzele li se deschiseră, pătimaşe şi flămânde, iar mâinile lui o strânseră de talie – şi apoi înşfăcară cearşaful de o parte şi

de alta a ei, aproape sfâşiindu-l. Se dădu înapoi, gâfâind.

— Nu *putem...*

— Atunci nu mă mai săruta! exclamă ea. De fapt... Se feri, scăpându-i din strânsoare, şi îşi apucă maioul. Mă întorc imediat, zise.

Trecu pe lângă el şi se repezi în baie, încuind uşa în urma ei. Aprinse lumina şi se uită la chipul ei din oglindă. Avea privirea rătăcită, părul ciufulit, buzele umflate de la sărutări. Roşi, îmbrăcând din nou maioul, îşi dădu cu apă rece pe faţă, adunându-şi părul într-un conci. Când se convinse că nu mai arăta ca fecioara violată de pe coperta unui roman de dragoste, întinse mâna după prosoapele de mână – nimic romantic în *asta* –, înşfăcând unul şi udându-l, apoi săpunindu-l bine.

Se întoarse în dormitor. Jace stătea pe marginea patului, în jeanşi şi o cămaşă curată, neîncheiată la nasturi, cu părul lui zbârlit aureolat de lumina lunii. Arăta ca statuia unui înger. Numai că îngerii nu erau, de regulă, mânjiţi de sânge.

Ea veni în faţa lui.

— Bine, zise ea. Dă-ţi jos cămaşa.

Jace îşi ridică sprâncenele.

— N-am de gând să sar pe tine, zise ea, nerăbdătoare. Pot să mă uit la pieptul tău gol fără să leşin.

— Eşti sigură? întrebă el, lăsând cămaşa să-i alunece de pe umeri, ascultător. Pentru că vederea pieptului meu gol a făcut multe femei să se rănească serios, călcându-se în picioare, când au dat fuga să ajungă la mine.

— Mda, păi, nu văd pe nimeni aici, în afară de mine. Şi eu nu vreau decât să te curăţ de sânge.

El se lăsă pe spate, sprijinindu-se în coate. Sângele îi îmbibase cămaşa pe care o purtase, întinzându-se pe piept şi pe porţiunile plate ale abdomenului său, dar când ea-şi plimbă cu grijă degetele peste el, descoperi că majoritatea rănilor era superficiale. *Iratze* pe care şi-o desenase singur mai devreme deja le făcuse să pălească.

El îşi întoarse faţa spre ea, cu ochii închişi, în timp ce ea îi ştergea pielea cu cârpa udă, sângele colorând bumbacul

alb în roz. Îi frecă dârele de sânge uscat de pe gât, stoarse cârpa, o înmuie în paharul cu apă de pe noptieră şi începu să se ocupe de piept. El stătea cu capul lăsat pe spate, urmărind-o, în vreme ce cârpa aluneca peste muşchii umerilor lui, peste supleţea braţelor şi antebraţelor, peste pieptul tare, brăzdat de liniile albe ale cicatricelor şi negre ale Peceţilor permanente.

— Clary, zise el.

— Da?

Amuzamentul îi pierise din glas.

— N-o să-mi aduc aminte de asta, zise el. Când o să fiu din nou… cum am fost, sub controlul *lui,* n-o să-mi mai aduc aminte c-am fost eu însumi. N-o să-mi mai aduc aminte că am fost cu tine sau că am stat de vorbă astfel. Aşa că spune-mi – ei sunt bine? Familia mea? Au aflat…

— Ce ţi s-a întâmplat? În parte. Şi nu, nu sunt bine.

El închise ochii.

— Aş putea să te mint, zise ea. Dar ar trebui să ştii. Ei te iubesc foarte mult şi te vor înapoi.

— Nu aşa, zise el.

Ea îi atinse umărul.

— Ai de gând să-mi povesteşti ce s-a întâmplat? Cum te-ai ales cu rănile astea?

El trase adânc aer în piept, iar cicatricea de pe piept ieşi în afară, lividă şi întunecată.

— Am ucis pe cineva.

Ea simţi şocul cuvintelor lui străbătând-o prin tot corpul ca reculul unei puşti. Scăpă prosopul plin de sânge şi se aplecă să-l ia de jos. Când îşi ridică privirea, el se uita ţintă la ea. În lumina lunii, liniile feţei lui erau subţiri, adânci şi triste.

— Pe cine? întrebă ea.

— Ai cunoscut-o, zise Jace, rostind fiecare cuvânt cu greutate. Femeia pe care ai vizitat-o cu Sebastian. Sora de Fier. Magdalena.

Se răsuci cu spatele la ea şi se întinse ca să ia ceva înfăşurat în aşternuturile răvăşite, iar muşchii braţelor şi spatelui îi jucară pe sub piele. Apoi se întoarse înapoi spre

Clary, cu obiectul lucind în mâna lui.

Era un potir cristalin, transparent – o replică exactă a Pocalului Mortal, numai că, în loc să fie de aur, era sculptat în *adamas* alb-argintiu.

— Sebastian m-a trimis – l-a trimis pe *el*—să ia asta de la ea, în seara asta, zise Jace. Şi, de asemenea, mi-a dat ordin s-o ucid. Ea nu se aştepta. Nu se aştepta la vreo violenţă, ci doar la plată şi schimb. Credea că eram de aceeaşi parte. Eu am lăsat-o să-mi dea Pocalul, apoi mi-am scos pumnalul şi… Trase abrupt aer în piept, de parcă amintirea l-ar fi durut. Am înjunghiat-o. Intenţionam să fie drept în inimă, dar ea s-a întors şi am ratat cu câţiva centimetri. Ea s-a clătinat, dând înapoi, şi s-a repezit cu mâinile pe masa ei de lucru – acoperită cu praf de *adamas* – pe care l-a aruncat spre mine. Cred c-a vrut să mă orbească. Mi-am întors capul şi, când m-am uitat înapoi, ea avea un *aegis*[18] în mână. Cred că am ştiut ce era. Lumina lui mi-a ars ochii. Am strigat, iar ea mi l-a implântat în piept – am simţit o durere pârjolitoare în Pecete şi apoi lama s-a fărâmiţat. Jace se uită în jos şi râse, fără pic de veselie. Chestia ciudată e că, dacă aş fi purtat costumul de luptă, asta nu s-ar fi întâmplat. Nu mi l-am pus, pentru că n-am crezut că merita osteneala. N-am crezut că ea m-ar fi putut răni. Dar *aegis*-ul a ars Pecetea – Pecetea lui Lilith – şi dintr-odată am fost din nou eu însumi, stând acolo, cu femeia moartă la picioarele mele, cu un pumnal însângerat într-o mână şi Pocalul în cealaltă.

— Nu înţeleg. De ce ţi-a cerut Sebastian s-o ucizi? Ea urma să-ţi *dea* Pocalul ţie. Lui Sebastian. A zis…

Jace oftă, întretăiat.

— Îţi aduci aminte ce a spus Sebastian despre orologiul din Piaţa Oraşului Vechi? În Praga?

— Că regele a pus să i se scoată ochii meşterului ceasornicar, ca să nu mai poată face niciodată ceva la fel de frumos, răspunse Clary. Dar nu văd…

— Sebastian a vrut ca Magdalena să moară ca să nu mai poată face niciodată ceva ca Pocalul ăsta, zise Jace. Şi, de

[18] Aici, cuţit de luptă (militar) cu lamă rabatabilă.

asemenea, să nu poată spune nimănui.

— Ce să spună?

Ea îşi ridică mâna, îl apucă pe Jace de bărbie şi-i aplecă faţa ca să se uite la ea.

— Jace, ce plănuieşte de fapt Sebastian? Povestea pe care mi-a spus-o în camera de antrenament, despre invocatul demonilor ca să-i poată nimici…

— Sebastian chiar vrea să invoce demonii, zise Jace cu o voce sumbră. Un demon, în special. Lilith.

— Dar Lilith e moartă. Simon a nimicit-o.

— Demonii Căpetenii nu mor. Nu de-adevăratelea. Demonii Căpetenii locuiesc în spaţiul dintre lumi, în marele Abis, vidul. Simon n-a făcut decât să-i sfărâme puterea, s-o trimită bucăţi înapoi în nimicul de unde a venit. Însă ea se va recompune, încetul cu încetul, acolo. Va renaşte. Ar dura secole, dar nu şi dacă o ajută Sebastian.

O senzaţie de răceală creştea în capul pieptului lui Clary.

— Cum s-o ajute?

— Invocând-o înapoi în lumea asta. Vrea să amestece sângele ei şi al lui în pocalul ăsta şi să creeze o armată de nefilimi diabolici. El vrea să fie Jonathan Vânătorul de umbre reîncarnat, dar de partea demonilor, nu a îngerilor.

— O armată de nefilimi diabolici? Voi doi sunteţi tari, dar nu faceţi tocmai o armată.

— Sunt în jur de cincizeci de nefilimi care fie i-au fost odinioară loiali lui Valentine, fie urăsc actuala orientare a Conclavului şi sunt gata să audă ce are de spus Sebastian. El e în contact cu ei. Când o s-o invoce pe Lilith, ei vor fi acolo. Jace răsuflă prelung. Şi după asta? Cu puterea lui Lilith în spate, cine ştie cine se va mai alătura cauzei lui? El *vrea* un război. E încredinţat că va câştiga, iar eu nu sunt sigur că nu va reuşi. Cu fiecare nefilim diabolic pe care îl creează, va creşte în putere. Adaugă asta la demonii cu care deja a făcut alianţe şi nu ştiu dacă Conclavul e pregătit să-i ţină piept.

Clary îşi lăsă mâna jos.

— Sebastian nu s-a schimbat deloc. Sângele tău nu l-a schimbat cu nimic. E exact cel care a fost întotdeauna.

Ochii ei fulgerară spre Jace:

— Dar, tu. Şi tu m-ai minţit.

— *El* te-a minţit.

Gândurile i se învârteau lui Clary în cap:

— Ştiu. Ştiu că acel Jace nu eşti tu…

— *El* crede că e pentru binele tău şi că o să fii mai fericită, în cele din urmă, dar într-adevăr te-a minţit. Iar eu n-aş fi făcut asta niciodată.

— *Aegis*-ul, zise Clary. Dacă te poate răni pe tine, dar Sebastian nu poate simţi, nu l-ar putea ucide pe el, fără să te rănească pe tine?

Jace clătină din cap.

— Nu cred. Dacă aş avea un *aegis,* poate aş fi gata să încerc, dar – nu. Forţele noastre vitale sunt legate laolaltă. Una este rănirea. Dar dacă el ar muri…

Vocea i se înăspri:

— Ştii calea cea mai simplă pentru a pune capăt poveştii ăsteia. Înfige-mi un pumnal în inimă. Mă mir că n-ai făcut-o când dormeam.

— Tu ai fi putut? Dacă aş fi fost în locul tău? întrebă ea cu voce tremurată. Cred că există o cale să rezolvăm problema asta. Încă mai cred. Dă-mi stela ta şi o să fac un Portal.

— Nu poţi să faci un Portal de aici, dinăuntru, zise Jace. Nu funcţionează. Singura cale de acces în apartamentul ăsta este prin peretele de la parter, din bucătărie. E singurul loc din care poţi muta şi locul apartamentului.

— Ne-ai putea muta în Oraşul Tăcut? Dacă ne întoarcem, Fraţii Tăcuţi vor putea descoperi o cale de a te separa de Sebastian. O să spunem Conclavului planul lui, ca să fie pregătiţi…

— Aş putea să ne mut la una dintre intrări, zise Jace. Şi am s-o fac. O să mă duc. O să mergem împreună. Dar, ca să nu fie niciun neadevăr între noi, Clary, trebuie să ştii că ei o să mă omoare. După ce o să le spun tot ce ştiu, o să mă omoare.

— Să te omoare? Nu, n-o să…

— Clary, zise el, blând. Ca un bun vânător de umbre, se cuvine să mă ofer *voluntar* să mor, ca să opresc ceea ce pregăteşte Sebastian. Şi, ca un bun vânător de umbre, am s-o fac.

— Dar nimic din toate astea nu e vina ta.

Vocea ei se ridică şi se sili să şi-o coboare, fiindcă nu voia ca Sebastian, la parter, s-o audă.

— Nu te puteai opune la ceea ce ţi s-a făcut. Tu eşti o victimă aici. Nu eşti *tu,* Jace: e altcineva, cineva care îţi poartă chipul. N-ar trebui să fii pedepsit…

— Nu e vorba de pedepsire. E spirit practic. Mă omori pe mine, Sebastian moare. Nu e foarte diferit de a mă sacrifica într-o bătălie. Nu e nicio problemă să spun că nu eu am ales asta. Că s-a întâmplat. Şi cel ce sunt acum, eu însumi, o să dispară destul de curând. Şi, Clary, ştiu că n-are legătură, dar o să-mi aduc aminte – o să-mi aduc aminte de toate. O să-mi aduc aminte cum m-am plimbat cu tine la Veneţia, şi noaptea de la club, şi că am dormit în patul ăsta cu tine, şi, nu înţelegi? *Am vrut asta.* Asta e tot ce mi-am dorit, *dintotdeauna,* să trăiesc cu tine aşa, să fiu cu tine aşa. Ce trebuie să cred, că lucrul cel mai rău care mi s-a întâmplat vreodată îmi dă exact ceea ce vreau? Poate că Jace Lightwood poate vedea toate aspectele pentru care asta e greşit şi dat peste cap, dar lui Jace Wayland, fiului lui Valentine… îi place viaţa asta.

Ochii lui erau mari şi aurii în timp ce se uita la ea, iar Clary îşi aminti de Raziel, de privirea lui care părea să cuprindă toată înţelepciunea şi toată tristeţea lumii.

— Şi de aceea trebuie să plec, zise el. Mai înainte să dispară starea de acum. Înainte să fiu din nou *el.*

— Unde să pleci?

— În Oraşul Tăcut. Trebuie să mă predau – şi să le dau şi Pocalul.

PARTEA A TREIA

Totul e schimbat

Totul s-a schimbat, s-a schimbat absolut:
O frumuseţe înspăimântătoare s-a născut.

— William Butler Yeats, *Easter*; *1916.*

18

RAZIEL

Clary?

Simon stătea pe treptele verandei din spatele casei de la ţară, uitându-se în lungul potecii care ducea, prin livada de meri, până la lac. Isabelle şi Magnus erau pe potecă, Magnus uitându-se întâi spre lac şi apoi în sus, la munţii nu foarte înalţi care înconjurau zona. Lua notiţe într-un carneţel cu un stilou al cărui vârf scânteia albastru-verzui. Alec stătea ceva mai la distanţă, uitându-se la copacii care mărgineau şirul de dealuri ce separau ferma de şosea. Părea să stea cât de departe putea de Magnus, însă cât să-l audă, totuşi. Lui Simon i se părea – deşi era cel dintâi care recunoştea că nu se pricepea să observe lucrurile de genul ăsta – că, în pofida glumelor din maşină, o perceptibilă distanţă apăruse în ultimul timp între Magnus şi Alec, una pe care el n-o putea exact desluşi, dar de care ştia că există.

Îşi ţinea mâna dreaptă în mâna stângă, plimbându-şi degetele pe inelul de aur.

Clary, te rog.

Încercase s-o găsească în fiecare oră de când primise mesajul Maiei despre Luke. Nu obţinuse nimic. Nici măcar o fulgerare de răspuns.

Clary, sunt la casa de la ţară. Îmi amintesc de tine aici, cu mine.

Era o zi neobişnuit de caldă pentru acel anotimp, un vânt slab foşnea printre ultimele frunze de pe ramurile copacilor. După ce petrecuse mult prea mult timp întrebându-se ce fel de haine ar trebui să porţi când te

întâlneşti cu îngerii – un costum i se păruse exagerat, chiar dacă avea unul rămas de la petrecerea de logodnă a lui Jocelyn cu Luke –, era îmbrăcat în jeanşi şi un tricou, cu braţele goale în bătaia soarelui. Avea atât de multe amintiri fericite şi însorite legate de locul ăsta, de casa asta. El şi Clary veniseră aici, cu Jocelyn, aproape în fiecare vară, cam de când îşi putea el aminti. Înotau în lac. Simon se bronza, iar pielea albă a lui Clary se ardea încontinuu. Mai mult, făcea un milion de pistrui în plus pe umeri pe şi braţe. Jucau „baseball cu mere” în livadă, murdărindu-se dar şi distrându-se, şi scrabble şi poker în casă, la care Luke câştiga întotdeauna.

Clary, mă pregătesc să fac ceva stupid şi periculos şi poate că e sinucidere curată. E atât de rău că vreau să vorbesc cu tine o ultimă oară? Fac asta pentru siguranţa ta şi nici măcar nu ştiu dacă eşti în viaţă ca te mai pot ajuta. Dar dacă ai fi moartă, aş şti, nu-i aşa? Aş simţi-o.

— Bine. Să mergem, zise Magnus, apărând la picioarele scării.

Se uită la inelul de pe mâna lui Simon, dar nu făcu niciun comentariu.

Simon se ridică şi îşi scutură jeanşii, apoi o luă înainte pe poteca şerpuitoare din livadă. Lacul sclipea în faţă ca o monedă albastru rece. Când se apropiară de el, Simon putu vedea vechiul doc ieşind din apă, locul în care odinioară îşi legau ei bărcile, înainte ca o bucată mare din doc să se fi rupt şi să fi fost dus de ape. I se păru că aude zumzetul leneş al albinelor şi simte greutatea verii pe umeri. Când ajunseră la malul lacului, se întoarse şi privi spre casă, cu pereţii ei de scânduri vopsiţi în alb, cu obloane verzi şi o veche verandă închisă, cu mobilier de nuiele alb, şubrezit.

— Chiar ţi-a plăcut aici, hm? zise Isabelle.

Părul ei negru plesnea ca un steag în briza lacului.

— După ce-ţi dai seama?

— După expresia ta, zise ea. De parcă ţi-ai fi amintit de ceva de bine.

— A fost bine, zise Simon. Duse mâna să-şi ridice

ochelarii pe puntea nasului, îşi aminti că nu mai purta ochelari şi lăsă mâna jos. Am fost norocos.

Ea privi spre lac. Purta nişte cercei tortiţe de aur; unul se încurcase într-o şuviţă de păr, iar Simon ar fi vrut să întindă mâna să i-l elibereze, să-i atingă obrazul cu degetele.

— Şi acum nu mai eşti?

El ridică din umeri. Îl privi pe Magnus, care ţinea ceea ce arăta ca o nuia lungă, flexibilă, cu care desena în nisipul ud de la marginea lacului. Alec îl urmărea, cu expresia cuiva care s-ar fi uitat la un străin.

— Ţi-e frică? întrebă Isabelle, dându-se un pic mai aproape de Simon.

El îi putu simţi căldura braţului lângă al lui.

— Nu ştiu. Mare parte din frică e în senzaţiile fizice. Inima îţi bate mai repede, transpiri, pulsul ţi-o ia razna. Eu nu am nimic din toate astea.

— Ce păcat, zise Isabelle, cu ochii la apă. Băieţii care asudă sunt sexy.

El îi zâmbi scurt; era mai greu decât crezuse că o să fie. Poate că era speriat.

— Destul cu obrăzniciile, domnişorică.

Buza lui Isabelle tremură, ca şi când s-ar fi abţinut să nu zâmbească. Apoi oftă.

— Ştii ce nu mi-a trecut niciodată prin minte c-aş vrea? zise ea. Un tip care să mă facă să râd.

Simon se întoarse spre ea, luând-o de mână, fără să-i pese, pentru moment, că fratele ei îi privea.

— Izzy…

— Gata, strigă Magnus. Am terminat. Simon, vino aici.

Se întoarseră. Magnus stătea în interiorul cercului, care răspândea o uşoară lumină albă. De fapt, erau două cercuri, unul puţin mai mic în interiorul unuia mai mare, iar în spaţiul dintre ele erau desenate zeci de simboluri. Şi acestea luminau, alb-albastru ca oţelul, aidoma oglinzii lacului.

Simon o auzi pe Isabelle trăgând scurt aer în piept şi se îndepărtă mai înainte să se poată uita la ea. Ar fi făcut

lucrurile şi mai dificile. Păşi peste marginea cercului, în centru, lângă Magnus. Să priveşti în afară, din centrul cercului, era ca şi când te-ai fi uitat prin apă. Restul lumii părea unduitoare şi neclară.

— Ţine!

Magnus îi trânti cartea în braţe. Hârtia era subţire, acoperită cu rune ascuţite, dar Magnus lipise o foaie cu transcrierea fonetică a cuvintelor peste incantaţia în sine.

— Doar rosteşte ce vezi, murmură el. Ar trebui să meargă.

Ţinând cartea la piept, Simon îşi scoase inelul de aur, legătura lui cu Clary, şi i-l dădu lui Magnus.

— Dacă nu merge, zise el, mirându-se de unde avea atâta calm, cineva ar trebui să ia ăsta. E singura noastră legătură cu Clary şi ce ştie ea.

Magnus dădu din cap şi îşi strecură inelul pe deget.

— Eşti gata, Simon?

— Ei, zise Simon, ţi-ai amintit numele meu!

Magnus îi aruncă o privire imposibil de citit cu ochii lui verzi-aurii şi ieşi din cerc. Numaidecât şi el deveni înceţoşat şi neclar. Alec şi Isabelle veniră lângă el, încadrându-l; Isabelle îşi ţinea coatele în palme şi, chiar şi prin aerul tremurător, Simon îşi dădea seama că arăta foarte nefericită.

Simon îşi drese glasul.

— Bănuiesc că ar fi mai bine ca voi să plecaţi.

Dar ei nu se clintiră. Păreau să aştepte de la el să spună altceva.

— Vă mulţumesc că aţi venit aici, cu mine, zise el în cele din urmă, după ce-şi storsese creierii după ceva semnificativ de spus; asta păreau că aşteaptă ei.

El nu era genul care să ţină discursuri impresionante de adio sau să le ureze oamenilor un rămas-bun dramatic. Se uită întâi la Alec.

— Ăă, Alec. Întotdeauna mi-a plăcut de tine mai mult decât de Jace. Se întoarse spre Magnus: Magnus, mi-ar fi plăcut să am tupeul să port genul de pantaloni pe care-i porţi tu.

Şi, la sfârşit, Izzy. O putea vedea privindu-l prin ceaţă, cu ochii negri ca obsidianul.

— Isabelle, zise Simon.

Se uita la ea. Vedea în ochii ei întrebări, dar nu i se părea c-ar putea să-i spună ceva de faţă cu Alec şi Magnus, ceva care să cuprindă tot ce simţea. Se dădu înapoi, spre centrul cercului, plecându-şi capul.

— La revedere, bănuiesc.

Crezuse că or să-i spună şi ei ceva lui, dar ceaţa tremurătoare dintre ei făcea cuvintele nedesluşite. Îi privi cum se întorc, îndepărtându-se pe poteca din livadă, spre casă, urmărindu-i până ce deveniră doar nişte puncte negre. Până când nu-i mai putu vedea deloc.

Chiar nu-şi închipuise că nu va putea vorbi cu Clary pentru ultima oară înainte să moară – nici măcar nu-şi amintea ultimele cuvinte pe care şi le spuseseră. Şi totuşi, dacă închidea ochii, îi putea auzi râsul plutind prin livadă; îşi putea aminti cum fusese înainte să crească şi totul să se schimbe. Dacă murea aici, probabil ar fi chiar potrivit. La urma urmelor, aici erau unele dintre cele mai frumoase amintiri ale lui. Dacă Îngerul avea să-l doboare cu foc, cenuşa lui s-ar fi putut răspândi prin livada de meri şi peste lac. Ceva din gândul acesta părea odihnitor.

Se gândi la Isabelle. Apoi la familia lui – mama lui, tatăl lui, Becky. *Clary,* gândi în cele din urmă. *Oriunde ai fi, tu eşti cea mai bună prietenă a mea. Întotdeauna o să fii cea mai bună prietenă a mea.*

Ridică, apoi, cartea de vrăji şi începu să psalmodieze.

— Nu! Clary se ridică în picioare, scăpând prosopul ud din mână. Jace, nu poţi face asta. O să te omoare.

El luă o cămaşă curată şi o îmbrăcă, fără să se uite la ea, în timp ce-şi încheia nasturii.

— Vor încerca, mai întâi, să mă separe de Sebastian, zise el, deşi nu părea convins. Dacă asta n-o să meargă, *atunci* mă vor omorî.

— Nu-i mulţumitor.

Ea întinse mâna spre el, dar el se feri, aplecându-se să

se încalţe. Când se întoarse, expresia îi era sumbră.

— Nu am de ales, Clary. Asta e ceea ce trebuie făcut.

— E o nebunie. Aici eşti în siguranţă. Nu poţi să renunţi la viaţa ta…

— Să mă salvez e trădare. Înseamnă să pun o armă în mâinile duşmanului.

— Cui îi pasă de trădare? Sau de Lege? întrebă ea. Mie îmi pasă de *tine.* O s-o rezolvăm împreună…

— N-o putem rezolva *împreună.* Jace vârî în buzunar stela de pe noptieră, apoi luă Pocalul Mortal. Pentru că eu nu voi fi *eu* decât încă puţin timp. Te iubesc, Clary. Îi ridică faţa spre el şi o sărută, fără grabă. Fă asta pentru mine, şopti el.

— În niciun caz, zise ea. N-o să încerc să te ajut să-ţi găseşti moartea.

Dar el deja se îndrepta spre uşă. O trase şi pe ea după el şi ieşiră pe culoar, vorbind în şoaptă.

— Asta-i o nebunie, şuieră Clary. Să te arunci în calea primejdiei…

El lăsă să-i scape un oftat exasperat.

— De parcă tu n-o faci.

— Corect, şi de asta eşti tu *furios,* şopti ea, alergând după el pe scară. Îţi mai aduci aminte ce mi-ai spus în Alicante…

Ajunseseră în bucătărie. El puse Pocalul pe bufet şi-şi scoase stela.

— N-aveam niciun drept să ţi-o spun, zise el. Clary, *asta* suntem noi. Suntem vânători de umbre. Asta facem. Sunt riscuri pe care ni le asumăm care nu sunt doar riscurile pe care le întâlneşti într-o luptă.

Clary clătină din cap şi-l apucă de încheieturi.

— N-o să te las.

O expresie îndurerată îi traversă chipul.

— Clarissa…

Ea trase brusc aer în piept, abia venindu-i să creadă ce urma să facă. Dar în mintea ei se afla imaginea morgii din Oraşul Tăcut, cu trupurile neînsufleţite ale vânătorilor de umbre întinse pe mesele de marmură, şi n-ar fi putut

suporta ca Jace să fie unul dintre ele. Tot ce făcuse ea – venind aici, îndurând tot ce îndurase – fusese pentru a-i salva lui viaţa şi nu pentru ea. Se gândi la Alec şi la Isabelle, care o ajutaseră, şi la Maryse, care îl iubea, şi aproape fără să-şi dea seama că o făcea, îşi ridică glasul şi strigă:

— *Jonathan! Jonathan Christopher Morgenstern!*

Jace făcu ochii mari.

— *Clary…*, începu el, dar deja era prea târziu.

Ea îi dăduse drumul şi se îndepărta. Sebastian probabil era pe drum încoace; era imposibil să-i spună lui Jace că asta nu însemna că ea avea încredere în Sebastian, ci că Sebastian era singura armă pe care o avea ea la dispoziţie care să-l fi putut face să rămână.

Urmă o mişcare fulgerătoare şi Sebastian era acolo. Nu se mai ostenise să coboare scările, doar se aruncase peste margine şi aterizase între ei. Părul îi era ciufulit de somn; purta un tricou de culoare închisă şi pantaloni negri, iar Clary se întrebă, fără legătură, dacă dormise îmbrăcat. El îşi plimbă scurt privirea de la Clary la Jace, ochii lui negri evaluând situaţia.

— Ceartă de îndrăgostiţi? se interesă el.

Ceva îi sclipi în mână. Un cuţit?

Vocea lui Clary tremură:

— Runa lui e stricată. Aici – arătă, ducându-şi mâna la inima ei. Încearcă să se ducă înapoi, să se predea Conclavului…

Mâna lui Sebastian ţâşni şi smulse Pocalul din mâna lui Jace. Îl trânti pe bufetul din bucătărie. Jace, încă alb la faţă de şoc, îl privea; nu i se mişcă niciun muşchi când Sebastian făcu un pas spre el şi-l apucă de piepţii cămăşii. Nasturii de sus cedară, dezvelindu-i pieptul, iar Sebastian îşi repezi vârful stelei spre el, cioplind o *iratze* în piele. Jace îşi muşcă buza, cu ochii plini de ură, când Sebastian îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi, cu stela în mână.

— Pe cinstite, Jace, numai ideea că ai crezut că poţi scăpa cu aşa ceva mă face paf.

Mâinile lui Jace se strânseră în pumni când *iratze,*

neagră ca tăciunele, începu să-i intre în piele. Spuse, lungind cuvintele, cu respiraţia tăiată:

— Data viitoare… când vrei să fii paf… voi fi bucuros să te ajut. Poate cu o cărămidă.

Sebastian ţâţâi.

— O să-mi mulţumeşti mai târziu. Chiar şi tu trebuie să recunoşti că dorinţa asta a ta de a muri e un pic exagerată.

Clary se aştepta ca Jace să-i răspundă iarăşi tăios. Dar n-o făcu. Privirea lui se plimbă încet peste faţa lui Sebastian. Pentru un moment, nu mai erau decât ei doi în încăpere, iar când Jace vorbi, o făcu rece şi clar.

— N-o să-mi mai aduc aminte de asta mai târziu, zise el. Dar tu, da. Persoana aceea care se poartă ca prietenul tău… Făcu un pas înainte, închizând spaţiul dintre el şi Sebastian. Persoana aceea care se poartă ca şi când te-ar *plăcea.* Persoana aceea nu e adevărată. Asta e adevărat. Asta sunt eu. Şi eu te urăsc. Întotdeauna o să te urăsc. Şi nu există nicio vrajă şi niciun descântec în lumea asta sau în oricare alta care să schimbe vreodată asta.

Pentru o clipă, rânjetul de pe faţa lui Sebastian şovăi. Dar Jace, nu. În schimb, îşi mută privirea de la Sebastian spre Clary.

— Am nevoie să ştii şi tu, zise el, adevărul… nu ţi-am spus tot adevărul.

— Adevărul e periculos, zise Sebastian, ridicând stela în faţă ca pe un cuţit. Ai grijă ce spui.

Jace tresări. Pieptul i se ridica şi-i cobora cu rapiditate; era limpede că runa vindecătoare de pe pieptul lui îi provoca durere fizică.

— Planul, zise el, de-a o invoca pe Lilith, de a face un nou Pocal, de a crea o armată diabolică – n-a fost planul lui Sebastian. *A fost al meu.*

Clary încremeni.

— Ce?

— Sebastian ştia ce vrea, zise Jace, dar eu m-am gândit cum ar putea s-o facă. Un nou Pocal Mortal – eu i-am dat ideea.

Se zvârcoli de durere. Clary îşi imagină ce se întâmpla

sub pânza cămăşii lui: carnea se suda, vindecându-se, runa lui Lilith se întregea şi strălucea din nou.

— Sau, ca să fiu mai exact, *el* a născocit totul. Ştii tu, creatura aia care seamănă cu mine, dar nu e. O să facă scrum toată lumea, dacă Sebastian îl pune, şi o să râdă în timp ce-o face. Asta e ceea ce salvezi tu, Clary. *Asta.* Nu înţelegi? Mai degrabă aş muri…

Vocea i se frânse şi se îndoi de durere. Muşchii umerilor i se încordară şi undele suferinţei îi străbătură corpul. Clary îşi aminti cum îl ţinuse în braţe, în Oraşul Tăcut, când Fraţii îi scormoneau prin minte după răspunsuri… Acum, el îşi ridică privirea, cu o expresie nedumerită.

Ochii lui căutară mai întâi, nu spre ea, ci spre Sebastian. Ea simţi cum îi stă inima, deşi ştia că era numai rezultatul acţiunii ei.

— Ce se întâmplă? zise Jace.

Sebastian rânji la el.

— Bine ai venit înapoi.

Jace clipi, arătând zăpăcit pe moment – şi apoi privirea păru să-i alunece înăuntru, aşa cum făcuse ori de câte ori Clary încerca să-i pomenească despre ceva pe care el nu-l putea înţelege – uciderea lui Max, războiul din Alicante, durerea pe care i-o provocase familiei lui.

— E timpul? întrebă el.

Sebastian se uită la ceas teatral.

— Aproape. De ce nu o iei tu înainte? Venim şi noi după aceea. Poţi să începi tu să pregăteşti lucrurile.

Jace aruncă o privire în jur.

— Pocalul – unde e?

Sebastian îl luă de pe bufetul bucătăriei.

— Chiar aici. Te simţi puţin distrat?

Gura lui Jace schiţă un zâmbet într-o parte şi luă Pocalul în mână. Cu bunăvoinţă. Nu exista nici urmă de băiatul care-l înfruntase pe Sebastian cu câteva clipe în urmă şi îi declarase că-l urăşte.

— În regulă. Te aştept acolo. Se întoarse spre Clary, care împietrise de şoc, şi o sărută pe obraz, spunând: Şi pe tine.

Se dădu un pas înapoi şi-i făcu cu ochiul. Era afecţiune în ochii lui, dar nu conta. Acesta nu era Jace al ei, cât se poate de clar că nu era Jace al ei, şi ea îl privi, amorţită, cum străbate odaia. Stela lui fulgeră şi o uşă se deschise în perete; Clary zări un petic de cer şi un platou stâncos, după care el păşi prin uşă şi dispăru.

Ea îşi înfipse unghiile în palme.

Ştii tu, creatura aia care seamănă cu mine, dar nu e. O să facă scrum toată lumea, dacă Sebastian îl pune, şi o să râdă în timp ce-o face. Asta e ceea ce salvezi tu, Clary. Asta. Nu înţelegi? Mai degrabă aş muri.

Lacrimile o usturau în fundul gâtlejului şi tot *ce* putea face era să şi le stăvilească, în timp ce fratele ei se întoarse spre ea, cu ochii lui negri foarte strălucitori.

— Ai strigat după mine, zise el.

— Voia să se predea Conclavului, şopti ea, neştiind sigur pentru cine se scuza – făcuse ceea ce trebuise, se folosise de singura armă la îndemână, chiar dacă era una pe care o dispreţuia. Ei l-ar fi omorât.

— Ai strigat după *mine,* zise el din nou şi făcu un pas spre ea.

Întinse mâna şi ridică o buclă lungă a părului ei, dându-i-o la o parte de pe faţă, vârând-o după ureche.

— Aşadar, ţi-a spus? Planul? În întregime?

Ea îşi stăpâni un val de repulsie.

— Nu chiar tot. Nu ştiu ce o să se întâmple în noaptea asta. Ce-a vrut Jace să spună cu „E timpul”?

El se aplecă şi o sărută pe frunte; ea simţi că o arde sărutarea aceea, ca un fier roşu între ochii ei.

— Ai să afli, zise el. Ţi-ai câştigat dreptul de a fi aici, Clarissa. Poţi să priveşti totul din locul tău, de lângă mine, în seara asta, la Al Şaptelea Loc Sfânt. *Ambii* copii ai lui Valentine, împreună… în sfârşit.

Simon ţinu ochii pe hârtie, intonând cuvintele pe care Magnus le scrisese pentru el. Exista un oarecare ritm în ele, aproape muzical, uşor şi vioi şi frumos. Îi aminti de

când citise, cu voce tare, *haftarah*[19]-ul în timpul bar mitzvah-ului său, deşi atunci ştia ce însemnau cuvintele, pe când acum nu.

În timp ce psalmodierea înainta, simţi o strânsoare în jurul lui, de parcă aerul devenise mai dens şi mai greu. Îl apăsa pe piept şi pe umeri. Aerul devenea, de asemenea, din ce în ce mai cald. Astfel, îi putea simţi arsura pe piele, pârlindu-i genele, cămaşa. Îşi ţinu ochii pe hârtia din faţa lui, până când o picătură de sânge îi curse de la baza părului, căzându-i pe carte.

Şi atunci sfârşi. Ultimul cuvânt – „Raziel” – a fost rostit, iar Simon îşi înălţă capul. Îşi putea simţi sângele şiroindu-i pe faţă. Ceaţa din jurul lui se limpezise, iar înaintea lui văzu apa lacului, albastră şi scânteietoare, nemişcată ca sticla.

Şi atunci explodă.

Mijlocul lacului se prefăcu în auriu, apoi în negru. Apa se îndepărta de el, năvălind către marginile lacului, zburând prin aer, iar Simon privea acest inel de apă, ca un cerc de neîntrerupte cascade, scânteind tot şi împroşcând în sus şi-n jos, un efect bizar şi nefiresc de frumos. Picăturile de apă ajunseră tremurătoare şi peste el, răcorindu-i pielea încinsă. El îşi lăsă capul pe spate, exact când cerul se făcu negru – tot albastrul dispărând, înghiţit brusc de un val de întuneric şi de nori cenuşii tunători. Apa se revărsă la loc în lac şi, din mijlocul ei, unde era argintiul era cel mai dens, se ridică o siluetă de aur.

Simon simţi că i se usucă gura. Văzuse nenumărate picturi de îngeri, credea în ei, ascultase avertismentele lui Magnus. Şi cu toate acestea se simţi ca şi când ar fi fost străpuns de o suliţă, când în faţa lui se desfăcu o pereche de aripi. Păreau să acopere tot cerul. Erau uriaşe, albe, aurii şi argintii, penele lor părând să aibă nişte ochi arzători, aurii. Ochii priveau la el cu dispreţ. Apoi aripile se ridicară, împrăştiind norii dinaintea lor, şi se strânseră la loc, iar un bărbat – sau silueta unui bărbat,

[19] O scurtă selecţie din *Profeţi,* care se citeşte la fiecare Sabath într-o sinagogă imediat după citirea unui fragment din *Tora.*

impunătoare, înaltă de mai multe etaje, se destinse şi se ridică.

Lui Simon începură să-i clănţănească dinţii. Nu prea ştia de ce. Dar valurile de putere, de ceva mai mult decât putere – de forţă elementară a universului – părură să se rostogolească dinspre înger când se ridică în toată înălţimea lui. Primul gând, şi mai degrabă bizar, al lui Simon a fost că arăta ca şi când cineva l-ar fi luat pe Jace şi l-ar fi umflat până la dimensiunea unui panou publicitar. Numai că nu arăta întocmai ca Jace. Era în întregime din aur, de la aripi până la piele şi ochi, care nu aveau deloc alb, ci doar un luciu de aur ca o membrană. Părul lui era de aur şi părea tăiat din bucăţi de metal care se ondulau ca fierul forjat. Era nepământean şi înspăimântător. Prea mult din orice te poate distruge, se gândi Simon. Prea mult întuneric te putea ucide, dar prea multă lumină te putea orbi.

Cine îndrăzneşte să mă invoce?

Îngerul vorbi în mintea lui Simon, cu un glas ca dangătul unor clopote uriaşe.

Înşelătoare întrebare, gândi Simon. Dacă ar fi fost Jace în locul lui, ar fi putut răspunde „unul dintre nefilimi”, iar dacă ar fi fost Magnus, ar fi putut spune că era unul dintre copiii lui Lilith şi Înalt Magician. Clary şi Îngerul se mai văzuseră o dată, aşa că presupuse că s-ar fi împrietenit repede. Dar el era Simon, fără niciun titlu pe lângă numele lui, fără nicio faptă eroică în existenţa lui.

— Simon Lewis, zise, în cele din urmă, aşezând cartea de descântece jos şi îndreptându-se. Copil al Nopţii şi… slujitorul tău.

Slujitorul meu? Glasul lui Raziel era îngheţat de dezaprobare glacială. *Mă chemi la tine ca pe un câine şi îndrăzneşti să te numeşti slujitorul meu? O să fii spulberat din lumea aceasta, ca soarta ta să fie învăţătură pentru alţii să nu facă la fel. Le este interzis şi nefilimilor mei să mă invoce. De ce-ar sta lucrurile altfel pentru tine, Diurnule?*

Simon presupuse că n-ar fi trebuit să fie mirat că Îngerul

ştia cine e, dar era surprinzător, totuşi, cum surprinzătoare era şi dimensiunea Îngerului. Într-un fel, se gândise că Raziel avea să fie mai uman.

— Eu…

Crezi că pentru faptul că porţi sângele unuia dintre descendenţii mei ar trebui să-ţi arăt milă? Dacă-i pe aşa, ai jucat şi ai pierdut. Mila Cerului e pentru cei merituoşi. Nu pentru aceia care încalcă Legile Acordurilor noastre.

Îngerul ridică o mână, cu degetul îndreptat spre Simon.

Simon îşi adună tot curajul. De data asta, nu încercă să spună cuvintele, ci numai le gândi. *Ascultă, o, Israele! Domnul este Dumnezeul nostru, Domnul este unul…*

Ce Pecete e asta? Vocea lui Raziel părea contrariată. *De pe fruntea ta, copile.*

— Este Pecetea, îngăimă Simon. Prima Pecete. Pecetea lui Cain.

Braţul lui Raziel coborî încet.

Te-aş ucide, dar Pecetea mă împiedică. Pecetea aceea a fost menită să fie aşezată pe fruntea ta de mâna Cerului, totuşi ştiu că n-a fost aşa. Cum se poate?

Nedumerirea evidentă a îngerului îi dădu curaj lui Simon.

— Unul dintre copiii tăi, nefilimii, zise el, unul cu har deosebit, a aşezat-o aici, ca să mă protejeze. Făcu un pas mai aproape de marginea cercului. Raziel, am venit să-ţi cer o favoare, în numele acestor nefilimi. Se confruntă cu un mare pericol. Unul dintre ei a fost… a fost atras de întuneric şi îi ameninţă pe toţi ceilalţi. Ei au nevoie de ajutorul tău.

Eu nu intervin.

— Dar ai intervenit, zise Simon. Când Jace a murit, tu l-ai adus înapoi. Nu că n-am fi cu toţii foarte fericiţi pentru asta, dar dacă n-ai fi făcut-o, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Aşadar, într-un fel, depinde de tine să îndrepţi lucrurile.

Poate că nu-mi stă în putere să te ucid, cugetă Raziel, *dar nu există niciun motiv pentru care să-ți dau ceea ce vrei.*

— Nici măcar n-am spus ce vreau, zise Simon.

Vrei o armă. Ceva care să-l separe pe Jonathan Morgenstern de Jonathan Herondale. Vrei să-l ucizi pe unul şi să-l păstrezi în viaţă pe celălalt. Cel mai uşor, bineînţeles, este să-i ucizi pur şi simplu pe amândoi. Jonathan al vostru a fost mort şi, probabil, moartea încă mai tânjeşte după el, iar el după ea. V-a trecut asta prin minte vreodată?

— Nu, răspunse Simon. Ştiu că nu valorăm prea mult, în comparaţie cu voi, dar noi nu ne ucidem prietenii. Încercăm să-i salvăm. Dacă Cerul n-ar fi vrut asta, ar fi trebuit să nu ni se fi dat niciodată capacitatea de a iubi. Îşi dădu părul pe spate, dezvelind Pecetea. Nu, nu trebuie să mă ajuţi pe mine. Dar dacă n-o faci, nimic nu mă va opri să nu te chem încă o dată şi încă o dată, acum, că ştiu că nu mă poţi ucide. Gândeşte-te la mine ca şi când m-aş atârna de soneria uşii tale din Ceruri… Pentru totdeauna.

Raziel, incredibil, păru să chicotească la aceste cuvinte.

Eşti încăpăţânat, zise el. *Un adevărat războinic al poporului tău, ca acela al cărui nume îl porţi, Simon Macabeul. Şi, la fel cum el a dat totul pentru fratele lui, Ionatan, la fel* o *să dai şi tu totul pentru Jonathan al tău. Sau te codeşti?*

— Nu e numai pentru el, zise Simon, puţin zăpăcit. Dar, da, orice vrei. O să-ţi dau.

Dacă eu îţi dau ce vrei, juri, de asemenea, că n-o să mă mai deranjezi altă dată?

— Nu cred, zise Simon, că asta va fi o problemă.

Prea bine, zise atunci îngerul. O *să-ţi spun ce doresc. Doresc blasfematoarea Pecete de pe fruntea ta. O să-ţi iau Pecetea lui Cain, căci n-ai fost niciodată în măsură s-o porţi.*

— Eu… dar dacă îmi iei Pecetea, atunci mă poţi ucide, zise Simon. Nu este ăsta singurul lucru care stă între mine şi mânia ta Cerească?

Îngerul se opri să chibzuiască puţin.

O *să jur să nu-ţi fac niciun rău. Indiferent dacă porţi Pecetea sau nu.*

Simon şovăi. Expresia Îngerului deveni mânioasă.

Jurământul unui Înger al Cerului e cel mai sacru din câte există. Îndrăzneşti să te îndoieşti de mine, damnatule?

— Eu…

Simon ezită pentru un moment chinuitor de lung. Ochii îi erau plini de amintirea lui Clary, stând pe vârfuri, când apăsase stela de fruntea lui; prima oară când văzuse Pecetea acţionând, când se simţise ca un paratrăsnet pentru un fulger, energia pură străbătându-i corpul cu o forţă mortală. Era un blestem, unul care îl îngrozise şi îl făcuse deopotrivă dorit şi temut. Urâse Pecetea. Şi totuşi, acum, pus să renunţe la ea, la ceea ce îl făcuse special…

Înghiţi nodul din gât.

— Bine. Da. Sunt de acord.

Îngerul zâmbi, iar zâmbetul lui era înfricoşător, ca privitul drept în soare.

Atunci jur să nu-ţi fac niciun rău, Simon Macabeul.

— Lewis, zise Simon. Numele meu de familie este Lewis.

Dar eşti din sângele şi credinţa Macabeilor. Unii spun că Macabeii au fost însemnaţi de însăşi mâna Domnului. Şi-ntr-un caz şi-n celălalt, eşti un războinic al Cerului, Diurnule, fie că-ţi place sau nu.

Îngerul se mişcă. Ochii lui Simon lăcrimară, căci Raziel păru să-şi strângă cerul pe lângă el ca pe o haină, în vârtejuri negre, argintii şi alb-de-nori. Aerul din jurul lui se înfioră. Ceva fulgeră pe deasupra capului ca sclipirea răsfrântă de un metal şi un obiect izbi nisipul şi pietrele de lângă Simon cu un zăngănit metalic.

Era o sabie – nimic special la prima vedere, o sabie de fier cu aspect vechi şi cu un mâner înnegrit. Tăişurile îi erau ciobite, ca mâncate de acid, deşi vârful era ascuţit. Părea un obiect pe care nişte săpături arheologice tocmai l-ar fi scos la iveală, fără să fi apucat să fie curăţat cum se cuvine.

Îngerul vorbi.

Odinioară, când Iosua era în apropiere de Ierihon, s-a uitat în sus şi a văzut un om stând înaintea lui, cu o sabie scoasă. Iosua s-a dus la el şi l-a întrebat: „Eşti unul dintre

ai noştri sau unul dintre vrăjmaşi?" El a răspuns: „Niciunul, nici altul, dar acum am venit în calitate de conducător al oştirii Domnului."

Simon aruncă o privire la obiectul neatrăgător de la picioarele sale.

— Şi asta e sabia aceea?

Este sabia Arhanghelului Mihail, conducătorul oştirilor Cerului. Are puterea Focului Ceresc. Loveşte-ţi vrăjmaşul cu ea şi îi va arde răul dinăuntru. Dacă e mai mult rău decât bun, mai mult de-al Iadului decât de-al Cerului, îi va arde, de asemenea, şi viaţa din el. Cu siguranţă va reteza legătura dintre el şi prietenul tău – şi îl poate răni numai pe unul dintre ei odată.

Simon se aplecă şi luă sabia. Aceasta îi trimise un şoc prin mână, prin braţ, până în inima lui nemişcată. Din instinct, o ridică şi norii de deasupra părură să se despice pentru o clipă, o rază de lumină săgetând în jos ca să lovească metalul mohorât al sabiei şi să-l facă să răsune.

Îngerul se uita în jos la el, cu ochi reci.

Numele sabiei nu poate fi rostit de limba voastră omenească săracă. Dar poţi să-i spui Slăvită.

— Eu…, începu Simon. Îţi mulţumesc.

Nu-mi mulţumi. Te-aş fi ucis, Diurnule, dacă Pecetea ta şi, acum, jurământul meu nu m-ar fi împiedicat. Pecetea lui Cain s-ar fi cuvenit să fie pusă asupra ta de către Domnul, şi n-a fost. Îţi va fi ştearsă de pe frunte şi protecţia ei, înlăturată. Iar dacă mă mai chemi o dată, n-o să te mai ajut.

Numaidecât, raza de lumină strălucitoare care cădea din cer printre nori se înteţi, lovind sabia ca un bici de foc, înconjurându-l pe Simon într-o cuşcă de lumină orbitoare şi căldură. Sabia ardea; el strigă şi-o scăpă la pământ, durerea sfârtecându-l prin creieri. Simţi ca şi când cineva i-ar fi înfipt un ac înroşit în foc între ochi. Îşi acoperi faţa, îngropându-şi capul în braţe, lăsând durerea să i se răspândească prin tot corpul. Era cea mai chinuitoare agonie pe care o simţise din noaptea în care murise.

Durerea slăbi treptat, retrăgându-se ca refluxul. El se

întoarse pe spate, uitându-se în sus, cu capul încă zvâcnind. Norii negri începuseră să gonească înapoi, dezvelind o fâşie din ce în ce mai largă de albastru; Îngerul dispăruse, lacul înălţându-se sub lumina tot mai puternică precum apa care dă în clocot.

Simon începu să se ridice în capul oaselor, încet, mijind ochii îndurerat împotriva soarelui. Putea vedea pe cineva alergând pe potecă dinspre casă spre lac. Cineva cu păr lung şi negru şi o jachetă violet care flutura în urma sa ca nişte aripi. Ea ajunse la capătul potecii şi sări pe malul lacului, aruncând cu cizmele în urma ei nori de nisip. Ajunse la el şi se azvârli la pământ, încolăcindu-şi braţele în jurul lui.

— Simon, şopti Isabelle.

El îi simţea bătăile inimii, puternice şi hotărâte.

— Am crezut că ai murit, continuă ea. Te-am văzut prăbuşindu-te şi… am crezut că ai murit.

Simon o lăsă să-l ţină mai departe, sprijinindu-se în braţe. Îşi dădu seama că stătea înclinat ca o corabie cu o spărtură pe o parte şi încercă să nu se mişte. Se temea că dacă o făcea, ar fi căzut lat.

— *Sunt* mort.

— *Ştiu,* se răsti Izzy. Vreau să spun mai mort ca de obicei.

— Iz.

Îşi ridică faţa lângă a ei. Ea îngenunchease peste el, cu picioarele de-o parte şi de alta a lui şi ţinându-l cu braţele pe după gât. Părea o poziţie incomodă. El se lăsă să cadă înapoi pe nisip, trăgând-o şi pe ea după el. Se lovi cu spatele de nisipul rece, cu ea peste el, şi se uită în ochii ei negri. Păreau că înghiţiseră tot cerul.

Ea îi atinse fruntea, mirată.

— Ţi-a dispărut Pecetea.

— Raziel a luat-o. În schimbul sabiei.

Făcu semn spre armă. Mai sus, la casa ţărănească, putea vedea două pete stând în faţa verandei închise, urmărindu-i. Alec şi Magnus.

— E sabia Arhanghelului Mihail. Se numeşte Slăvită.

— Simon… Îl sărută pe obraz. Ai reuşit. L-ai adus pe înger. Ai obţinut sabia.

Magnus şi Alec porniseră pe potecă, spre lac. Simon închise ochii, extenuat. Isabelle se aplecă peste el, mângâindu-i faţa cu părul ei.

— Nu încerca să vorbeşti, spuse ea; mirosea a lacrimi. Nu mai eşti blestemat, şopti. Nu eşti blestemat.

Simon îşi împleti degetele cu ale ei. Se simţea ca plutind pe un fluviu întunecat, umbrele strângându-se în jurul lui. Numai mâna ei îl ancora de pământ.

— Ştiu.

19

DRAGOSTE ŞI SÂNGE

Metodic şi cu grijă, Clary scotocea camera lui Jace. Era încă în maiou, deşi îşi pusese o pereche de jeanşi; părul îi era strâns neglijent la ceafă, într-un conci zbârlit, iar unghiile îi erau pline de praf. Căutase sub pat, în toate sertarele şi dulapurile, se târâse pe sub şifonier şi birou, scotocise în toate buzunarele hainelor lui după o a doua stelă, dar nu găsise nimic.

Îi spusese lui Sebastian că era epuizată, că avea nevoie să se ducă în cameră şi să se întindă puţin; el părea să se gândească la altceva şi fluturase doar din mână. Imaginea feţei lui Jace continua să-i răsară nechemată în spatele pleoapelor, de flecare dată când închidea ochii – felul în care se uitase la ea, trădat, de parcă n-ar mai fi cunoscut-o.

Însă n-avea niciun rost să se poticnească de asta. Putea sta la marginea patului plângând în pumni, gândindu-se la ceea ce făcuse, dar n-ar fi folosit la nimic. I-o datora lui Jace, ei însăşi, să continue să se mişte. Să caute. Dacă măcar ar fi putut găsi o stelă…

Ridicase salteaua de pe pat, căutând în spaţiul dintre ea şi arcuri, când auzi o bătaie în uşă.

Lăsă salteaua jos din mâini, deşi nu înainte de a vedea că nu era nimic sub ea. Îşi strânse pumnii, trase aer în piept, se îndreptă hotărâtă spre uşă şi deschise.

Sebastian stătea în prag. Pentru prima oară, purta altceva decât negru şi alb. Aceiaşi pantaloni negri şi bocanci, era adevărat, dar avea o tunică de piele stacojie, împodobită cu un model complicat de rune de aur şi argint,

care se închidea în faţă cu un şir de încheietori de metal. La fiecare mână avea brăţări de argint şi purta inelul Morgenstern.

Ea îşi luă o expresie derutată.

— Roşu?

— Ceremonial, răspunse el. Culorile înseamnă lucruri diferite pentru vânătorii de umbre decât pentru oameni. Rostise cuvântul „oameni” cu dispreţ. Ştii vechea poezioară de copii a nefilimilor, nu?

Negru-i pentru vânatul prin noapte,
Albul e pentru doliu şi moarte.
Auru-i pentru rochia de mireasă,
Roşul, pentru aducerea vrăjii acasă.

— Vânătorii de umbre se îmbracă în auriu la nuntă? zise Clary.

Nu că o interesa în mod deosebit, dar încerca să-şi îndese corpul în deschizătura dintre uşă şi toc, ca el să nu se poată uita dincolo de ea şi să vadă harababura pe care o făcuse în camera de regulă foarte ordonată a lui Jace.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spulber visele de rochie albă la nuntă, rânji el. Şi pentru că tot veni vorba, ţi-am adus ceva cu care să te îmbraci.

Îşi aduse mâna din spate. Ţinea o haină împăturită. Ea o luă de la el şi o lăsă să se desfacă. Era o rochie lungă, dreaptă, fără mâneci, dintr-un material stacojiu cu ciudate ape aurii, ca marginile unei flăcări. Breteluţele erau aurii.

— Mama noastră obişnuia s-o poarte la ceremoniile Cercului, înainte să-l trădeze pe tatăl nostru, zise el. Îmbrac-o. Vreau s-o porţi în seara asta.

— *În seara asta?*

— Păi, nu prea poţi să vii la ceremonie în ceea ce ai acum pe tine.

Ochii lui o măsurară din tălpile goale şi jeanşii ei prăfuiţi, până la maioul scurt, lipit de sudoare pe corp.

— Felul în care arăţi în seara asta – impresia pe care o faci asupra noilor noştri acoliţi – e importantă. Îmbrac-o.

Mintea ei se învârtea rapid. *Ceremonia din seara asta. Noii noştri acoliţi.*

— Cât timp am… să mă pregătesc? întrebă ea.

— O oră, probabil, zise el. Ar trebui să fim la locul sacru la miezul nopţii. Ceilalţi o să se adune acolo. Nu se face să întârziem.

O oră. Cu inima bătându-i nebuneşte, Clary aruncă rochia pe pat, unde sclipea ca făcută din zale. Când se întoarse, el era încă în prag, cu o jumătate de zâmbet pe faţă, de parcă ar fi avut de gând să aştepte acolo cât se schimba ea.

Clary dădu să închidă uşa. El o prinse de încheietură.

— În seara asta, zise el, o să mă numeşti Jonathan. Jonathan Morgenstern. Fratele tău.

Un fior o străbătu prin tot corpul şi îşi lăsă privirea în jos, sperând ca el să nu-i vadă ura din ochi.

— Cum spui tu.

În clipa în care el plecă, ea întinse mâna după una dintre jachetele de piele ale lui Jace. O îmbrăcă, bucurându-se de căldura şi mirosul lui pe care le oferea. Îşi vârî picioarele în pantofi şi se furişă afară, pe hol, dorindu-şi o stelă şi o nouă rună Inaudibil. Putea auzi apa curgând la parter şi fluieratul în falset al lui Sebastian, dar paşii ei răsunau ca bubuiturile tunurilor în urechile ei. Se strecură mai departe, ţinându-se pe lângă perete, până când ajunse la uşa lui Sebastian şi intră în cameră.

Era întunecoasă, luminată doar de lumina ambientală a oraşului care pătrundea pe ferestre, draperiile cărora erau trase în lături. Era la fel de dezordonată ca şi prima oară când intrase în ea. Începu cu şifonierul, ticsit cu haine scumpe – cămăşi de mătase, jachete de piele, costume Armani, pantofi Bruno Magli. Pe jos, în şifonier, era o cămaşă albă, strânsă ghem şi pătată cu sânge – sânge destul de vechi, uscat şi devenit maroniu. Clary se uită la ea câteva momente, apoi închise şifonierul.

Se apucă apoi de cercetat biroul, deschizând sertarele, scotocind printre hârtii. Sperase mai degrabă să fie ceva simplu, ca de pildă o foaie de hârtie dintr-un carneţel pe

care să scrie, ca titlu, PLANUL MEU DIABOLIC – dar nu avu noroc. Erau zeci de hârtii cu formule complexe numerice şi alchimice, ba chiar şi o coală de hârtie pentru scrisori, pe care se putea citi începutul *Frumoasa mea,* cu scrisul înghesuit al lui Sebastian. Pierdu un moment sau două întrebându-se cine naiba putea fi frumoasa lui Sebastian – nu se gândise la el ca fiind vreodată capabil de sentimente romantice pentru cineva – înainte să se întoarcă la noptiera de lângă patul lui.

Trase un sertar. Înăuntru era un teanc de notiţe. Deasupra tuturor, sclipi ceva. Ceva circular şi metalic.

Inelul ei de elf.

Isabelle stătea cu braţul pe după Simon, în timp ce se întorceau cu maşina în Brooklyn. El era epuizat, capul îi bubuia, tot corpul îi era străpuns de junghiuri. Deşi Magnus îi dăduse inelul înapoi încă de când erau la lac, nu putuse s-o contacteze pe Clary cu el. Mai rău, îi era foame. Îi plăcea cât de aproape stătea Isabelle de el, felul în care îşi sprijinea mâna chiar deasupra cotului său, desenând cu degetele pe pielea lui, uneori coborând până la încheietura mâinii lui. Dar mirosul ei – parfum şi sânge – îi făcea stomacul să ghiorăie.

Începuse să se însereze, apusul de toamnă târzie venind grăbit pe urmele zilei, întunecând interiorul cabinei camionetei. Vocile lui Alec şi Magnus erau doar murmure în umbră. Simon îşi lăsă ochii să i se închidă, văzând Îngerul imprimat în spatele pleoapelor, o explozie de lumină albă.

Simon! Vocea lui Clary răsună brusc în capul lui, făcându-l să sară imediat, treaz. *Eşti acolo?*

O exclamaţie îi scăpă de pe buze. *Clary? Am fost atât de îngrijorat…*

Sebastian mi-a luat inelul. Simon, s-ar putea să n-avem prea mult timp. Trebuie să-ţi spun. Au făcut rost de un al doilea Pocal Mortal. Plănuiesc s-o invoce pe Lilith şi să creeze o armată de vânători de umbre diabolici – unii cu aceleaşi puteri ca nefilimii, dar aliaţi cu lumea demonilor.

— Glumeşti, zise Simon.

Îi luă un moment să-şi dea seama că vorbise cu voce tare; Isabelle se mişcă lângă el, iar Magnus îi aruncă o privire, curios.

— Eşti bine acolo, vampire?

— E Clary, zise Simon.

Toţi trei se uitară la el cu expresii stupefiate identice.

— Încearcă să-mi vorbească.

Îşi lipi palmele peste urechi, lăsându-se în scaun şi încercând să se concentreze la cuvintele ei.

Când vor s-o facă?

În noaptea asta. Curând. Nu ştiu unde suntem, exact – dar e cam zece seara aici.

Atunci sunteţi cam cu cinci ore înaintea noastră. Vă aflaţi în Europa?

Nici măcar nu pot ghici. Sebastian a pomenit ceva despre Al Şaptelea Loc Sacru. Nu ştiu ce e ăsta, dar am găsit câteva însemnări de-ale lui şi se pare că e un vechi mormânt. Pare să fie un soi de poartă prin care demonii invocaţi pot pătrunde.

Clary, n-am auzit niciodată despre ceva asemănător…

Dar Magnus şi ceilalţi poate c-au auzit. Te rog, Simon. Spune-le cât de repede poţi. Sebastian o s-o reînvie pe Lilith. Vrea război, un război total cu vânătorii de umbre. Are vreo patruzeci sau cincizeci de nefilimi gata să-l urmeze. O să fie şi ei acolo. Simon, el vrea să distrugă toată lumea. Trebuie să facem orice ne stă în puteri ca să-l oprim.

Dacă lucrurile sunt atât de periculoase, trebuie să ieşi de acolo.

Ea păru obosită. *Încerc. Dar s-ar putea să fie prea târziu.*

Simon era vag conştient că toţi ceilalţi se uitau la el, cu îngrijorarea zugrăvită pe feţe. Nu-i păsa. Vocea lui Clary în mintea lui era ca o frânghie întinsă peste o prăpastie şi, dacă el se putea prinde de capătul ei, poate c-ar reuşi s-o tragă şi pe ea spre siguranţă sau, cel puţin, s-o împiedice să alunece.

Clary, ascultă. Nu pot să-ţi spun cum, e o poveste prea

lungă, dar avem o armă. Poate fi folosită fie pe Jace, fie pe Sebastian, fără să-l rănească pe celălalt şi, potrivit… persoanei care ne-a dat-o, ar putea să-i despartă.

Să-i despartă? Cum?

El a zis c-o să ardă tot ce e diabolic din cel asupra căruia va fi folosită. Aşadar, dacă o folosim pe Sebastian, bănuiesc, o să ardă legătura dintre ei, pentru că legătura e diabolică.

Simon îşi simţea inima bătându-i cu putere şi spera că suna mai încrezător decât era.

Nu sunt sigur. E foarte puternică, oricum. Se-numeşte Slăvită.

Şi o s-o foloseşti pe Sebastian? O să ardă legătura dintre ei fără să-i ucidă?

Păi, asta-i ideea. Vreau să spun, există şanse să-l distrugă pe Sebastian. Asta o să depindă de cât bine mai există în el. „Dacă e mai mult de-al Iadului, decât de-al Cerului", parcă aşa a zis Îngerul…

Îngerul? Alarma ei era palpabilă. *Simon, ce ai…*

Vocea ei se întrerupse şi Simon se trezi deodată năpădit de un tumult de emoţii – surpriză, mânie, groază. Durere. Strigă, ridicându-se brusc:

Clary?

Dar nu auzi decât tăcere, răsunându-i în cap.

Clary! strigă el din noi şi apoi, cu voce tare, zise:

— La dracu'! A dispărut iar.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Isabelle. E teafără? Ce se petrece?

— Cred că avem mult mai puţin timp decât am crezut, zise Simon cu o voce mult mai calmă decât se simţea el. Magnus, opreşte camioneta. Trebuie să vorbim.

— Aşadar, zise Sebastian, ivindu-se în prag şi uitându-se în jos, la Clary, ar fi un déjà-vu dacă te-aş întreba ce cauţi în camera mea, surioară.

Clary înghiţi, simţindu-şi gâtul brusc uscat. Lumina puternică de pe hol, din spatele lui Sebastian, îl prefăcea într-o siluetă întunecată. Ea nu-i putea vedea expresia de

pe faţă.

— Te căutam pe tine, riscă ea.

— Eşti aşezată pe patul meu, zise el. Credeai că sunt sub el?

— Eu…

El intră în cameră – păşind agale, de parcă ar fi ştiut ceva ce ea nu ştia. Ceva ce nimeni altcineva nu mai ştia.

— Deci, de ce mă căutai? Şi de ce nu te-ai schimbat pentru ceremonie?

— Rochia, zise ea. Nu… mă încape.

— Bineînţeles că te încape, zise el, aşezându-se pe pat lângă ea.

Se răsuci cu faţa la ca, stând cu spatele spre tăblia patului.

— Orice altceva din camera aceea e pe măsura ta. Şi rochia asta ar trebui să ţi se potrivească.

— E mătase şi şifon. Nu se întinde.

— Eşti micuţă şi slăbuţă. Ar fi trebuit să te încapă.

O apucă de încheietură, iar ea îşi strânse degetele, încercând disperată să ascundă inelul.

— Uite, îţi pot cuprinde încheietura în mână.

Pielea lui se simţea fierbinte pe a ei, trimiţându-i furnicături ca nişte ace ascuţite prin nervi. Îşi aminti cum, în Idris, atingerea lui o arsese ca acidul.

— Al Şaptelea Loc Sacru, zise ea, fără să se uite la el. Acolo s-a dus Jace?

— Da. L-am trimis înainte. Pregăteşte lucrurile pentru venirea noastră. O să ne întâlnim cu el acolo.

Simţi brusc un gol în inimă.

— Nu se mai întoarce?

— Nu înainte de ceremonie.

Ea îi surprinse zâmbetul în colţul gurii.

— Ceea ce e un lucru bun, continuă Sebastian, pentru că ar fi atât de dezamăgit dacă i-aş spune despre *ăsta.*

Îşi trecu agil mâna peste a ei, desfăcându-i degetele. Inelul de aur strălucea ca un foc de semnalizare.

— Nu te-ai gândit că aş recunoaşte lucrarea elfilor? Ai crezut că Regina Elfilor e atât de fraieră încât să te trimită

să-i aduci inelele fără să-i treacă prin minte că aveai să le păstrezi pentru tine? Ea a *vrut* să aduci inelul ăsta aici, unde să-l pot găsi eu.

Îi smulse inelul de pe deget, zâmbind cu superioritate.

— Ai fost în legătură cu Regina Elfilor? a întrebat Clary. Cum?

— Cu inelul ăsta, zise Sebastian, torcând ca o pisică.

Clary îşi aminti că Regina îi spusese, cu vocea ei înaltă şi melodioasă: *Jonathan Morgenstern ar putea fi un aliat puternic. Spiritele naturii sunt un popor străvechi; noi nu luăm hotărâri pripite; ci mai întâi aşteptăm să vedem în ce direcţie bate vântul.*

— Chiar ai crezut că o să te lase să pui mâna pe ceva care te-ar ajuta să comunici cu micii tăi prieteni fără să fie şi ea în stare să asculte? De când ţi l-am luat eu, am vorbit cu ea, ea a vorbit cu mine – ai fost o fraieră când ai avut încredere în ea, surioară. Ei îi place să fie de partea învingătoare a lucrurilor, Regina Elfilor Luminii. Şi partea aceea o să fie a noastră, Clary. A noastră.

Vocea îi era joasă şi blândă.

— Uită-i pe ei, prietenii tăi vânători de umbre. Locul tău este cu noi. Cu mine. Sângele tău strigă după putere, ca şi al meu. Indiferent ce a făcut mama ta ca să-ţi modifice conştiinţa, ştii bine cine eşti. O luă din nou de încheietură, trăgând-o spre el: Jocelyn a luat numai decizii greşite. S-a alăturat Conclavului, împotriva familiei sale. Asta e şansa ta să-i îndrepţi greşeala.

Ea încercă să-şi tragă braţul înapoi.

— Dă-mi drumul, Sebastian. Vorbesc serios.

Mâna lui urcă de pe încheietură până deasupra cotului ei, încercuindu-i braţul cu degetele.

— Eşti aşa de plină de fumuri. Cine-ar fi crezut că te aprinzi atât de repede? Mai ales în pat.

Ea sări în picioare, smulgându-şi braţul şi depărtându-se de el.

— Ce-ai spus?

Se ridică şi el, cu colţurile gurii arcuite. Era mult mai înalt decât ea, aproape exact cât Jace. Se aplecă spre ea

când îi vorbi, iar vocea îi era joasă şi aspră.

— Tot ce îl însemnează pe Jace mă însemnează pe mine, zise el şi rânji. Până şi unghiile tale. Opt zgârieturi paralele pe spatele meu, surioară. Vrei să spui că nu tu le-ai făcut?

O mică explozie de mânie se petrecu în capul ei, ca un foc de artificii înăbuşit. Se uită la faţa lui batjocoritoare şi se gândi la Jace, şi la Simon, şi la cuvintele pe care tocmai le schimbaseră. Dacă Regina chiar putea trage cu urechea la conversaţia lor, atunci poate că ştia deja despre Slăvită. Dar Sebastian nu ştia. N-avea cum să ştie.

Înşfăcă inelul din mâna lui şi-l aruncă pe podea. Ea-l auzi pe Sebastian strigând, dar deja îşi pusese bocancul pe el, simţindu-l cum cedează, aurul prefăcându-se în pulbere.

El se uită la ea, nevenindu-i să creadă, când ea-şi trase piciorul înapoi.

— Eşti…

Ea-şi duse mâna dreaptă în spate, cea mai puternică, apoi îşi înfipse pumnul în stomacul lui.

Era el mai înalt, mai lat în umeri şi mai puternic decât ea, dar ea avu elementul de surpriză. El se îndoi, înecându-se, iar ea îi smulse stela de la centura cu arme. Apoi fugi.

Magnus învârti brusc de volan, trăgând maşina la marginea drumului atât de rapid, încât roţile scârţâiră. Isabelle ţipă. Intrară într-un refugiu, la umbra unui pâlc de copaci parţial fără frunze.

Următorul lucru pe care-l ştiu Simon a fost că uşile camionetei erau deschise şi că toată lumea cobora de-a dura pe asfalt. Soarele apusese, iar farurile camionetei erau aprinse, învăluindu-i într-o lumină nepământeană.

— Bine, băiete vampir, zise Magnus, clătinându-şi capul destul cât să împrăştie mici sclipiri. Ce *dracu'* se întâmplă?

Alec se sprijini de camion, în timp ce Simon le explică, repetându-le conversaţia cu Clary cât putea mai exact, înainte să i se şteargă totul din minte.

— A spus ceva despre cum o să plece ea şi Jace de acolo? întrebă Isabelle când termină, cu faţa palidă în lumina gălbuie a farurilor.

— Nu, zise Simon. Şi, Iz… nu cred că Jace vrea să plece. El vrea să fie unde e.

Isabelle îşi încrucişă braţele şi privi în pământ, cu părul ei negru fluturându-i peste faţă.

— Care-i treaba cu Al Şaptelea Loc Sacru? întrebă Alec. Ştiu despre cele şapte minuni ale lumii, dar locuri de şapte ori sacre?

— Sunt mai de interes pentru magicieni decât pentru nefilimi, zise Magnus. Fiecare dintre ele este un punct de convergenţă a căilor de energie străvechi, alcătuind o matrice – un soi de reţea în care descântecele magice sunt amplificate. Cel de-al şaptelea este un mormânt de piatră din Irlanda, la Poli na mBrón – numele înseamnă „peştera mâhnirilor”. Se află într-un ţinut foarte mohorât, nelocuit, numit Burren. Un loc potrivit pentru a invoca un demon, dacă e vorba despre unul mare. Se trase de o şuviţă de păr şi adăugă: Asta-i rău. Foarte rău.

— Crezi că ar putea s-o facă? Să creeze… vânători de umbre diabolici? întrebă Simon.

— Totul are o alianţă, Simon. Alianţa nefilimilor e serafică, dar şi dacă ar fi demonică, ar fi la fel de viguroşi şi de puternici pe cât sunt acum. Numai că ar fi dedicaţi eradicării speciei umane şi nu salvării ei.

— Trebuie să ajungem acolo, zise Isabelle. Trebuie să-i oprim.

— Pe el, vrei să zici, interveni Alec. Trebuie să îl oprim pe Sebastian.

— Jace este aliatul lui acum. Trebuie să accepţi asta, Alec, zise Magnus.

O ploaie uşoară începuse să cadă. Picăturile sclipeau ca aurul în lumina farurilor.

— Irlanda e cu cinci ore mai înainte decât noi. Îndeplinesc ceremonia la miezul nopţii. Aici e cinci după-amiaza. Avem o oră şi jumătate – două, cel mult – să-i oprim.

— Atunci n-ar trebui să mai aşteptăm. Ar trebui să mergem, zise Isabelle, cu o notă de panică în glasul ei. Dacă e să-l oprim…

— Iz, noi suntem numai patru, spuse Alec. Nici măcar nu ştim numărul celor cu care ne vom confrunta…

Simon aruncă o privire spre Magnus, care urmărea cearta dintre Alec şi Isabelle cu o expresie ciudat de detaşată.

— Magnus, zise Simon, de ce nu folosim portalul să ajungem la fermă? Tu ai trecut jumătate din Idris prin Portal spre Pădurea Brocelind.

— Am vrut să vă dau îndeajuns timp ca să vă răzgândiţi, a zis Magnus, fără să-şi dezlipească privirea de la iubitul lui.

— Dar ne putem transporta de aici, insistă Simon. Vreau să spun, ai putea face asta pentru noi.

— Mda, zise Magnus. Dar, aşa cum a spus Alec, nu ştim cu ce ne vom confrunta acolo, din punct de vedere al numărului. Sunt un magician destul de puternic, dar Jonathan Morgenstern nu e un vânător de umbre oarecare, cum nici Jace nu este, de altfel. Şi dacă ei reuşesc s-o readucă pe Lilith – va fi mult mai slăbită decât era înainte, dar va fi totuşi Lilith.

— Dar ea e moartă, zise Isabelle. Simon a omorât-o.

— Demonii Căpetenii nu mor, spuse Magnus. Simon a împrăştiat-o printre lumi. O să dureze mult timp până va reuşi să se reformeze şi va fi slăbită ani de-a rândul. Cel puţin, dacă n-o recheamă Sebastian.

Îşi trecu o mână prin părul lui ud, ţepos.

— Avem sabia, zise Isabelle. Îl putem scoate din joc pe Sebastian. Îi avem pe Magnus şi pe Simon…

— Nici măcar nu ştim dacă sabia va avea efect, zise Alec. Şi n-o să ne folosească prea mult dacă nu putem ajunge la Sebastian. Iar Simon nici măcar nu mai este Domnul Indestructibil. Poate fi ucis la fel ca oricare dintre noi.

Cu toţii se uitară la Simon.

— Trebuie să încercăm, zise el. Uite… nu ştim câţi o să fie acolo, bun. Avem un pic de timp. Nu prea mult, dar îndeajuns – dacă ne transportăm prin portal – ca să adunăm nişte întăriri.

— Întăriri de unde? întrebă Isabelle.

— Eu o să mă duc la Maia şi la Jordan, înapoi, la apartament, zise Simon, mintea lui bifând rapid printre posibilităţi. Să văd dacă Jordan poate obţine nişte ajutoare de la Praetor Lupus. Magnus, du-te la secţia de poliţie, să vezi ce membri ai haitei găseşti de înrolat pe acolo. Isabelle şi Alec…

— Ne despărţi? întrebă Isabelle, ridicând vocea. Cum rămâne cu mesajele de foc sau…

— Nimeni n-o să aibă încredere să trimită un mesaj de foc despre ceva ca asta, zise Magnus. Şi, de altfel, mesajele de foc sunt pentru vânătorii de umbre. Chiar vrei să comunici această informaţie Conclavului printr-un mesaj de foc, în loc să te duci tu însăţi la Institut?

— Bine.

Isabelle se îndreptă cu paşi hotărâţi spre portiera maşinii. O deschise furioasă, dar nu urcă înăuntru: în schimb, scoase afară Slăvita. Aceasta străluci în lumina slabă ca un fulger de beznă, cuvintele gravate pe lamă pâlpâind în farurile maşinii: *Quis ut Deus?*[20]

Ploaia începuse să-i lipească lui Isabelle părul de gât. Arăta formidabil când se întoarse la ceilalţi.

— Atunci lăsăm maşina aici. Ne despărţim, dar ne întâlnim la Institut, peste o oră. Atunci o să pornim, indiferent cu cine va fi alături de noi. Îşi plimbă privirea la fiecare dintre însoţitorii ei, unul câte unul, provocându-i s-o contrazică, şi spuse: Simon, ia asta.

Îi întinse Slăvită, cu mânerul înainte.

— Eu? Simon era uluit. Dar eu nu… n-am mai folosit o sabie până acum.

— Tu ai cerut-o, zise Isabelle, cu ochii ei negri sticlind în ploaie. Îngerul ţi-a dat-o ţie, Simon, şi tu vei fi cel care o va purta.

---

[20] Expresie latină, însemnând „Cine este ca Dumnezeu?”, o traducere literală a numelui Mihail din ebraică; de altfel, arhanghelul este adesea reprezentat ca un războinic, pe al cărui scut sunt gravate aceste cuvinte, ca o întrebare retorică şi dispreţuitoare adresată lui Satana.

Clary se repezi pe culoar şi coborî scările bufnind, în goana de a ajunge la parter şi în locul de pe perete despre care îi spusese Jace că era singura cale de acces în şi afară din apartament.

Nu-şi făcea nicio iluzie că ar putea scăpa. Avea nevoie doar de câteva momente să facă ceea ce trebuia făcut. Auzi bocancii grei ai lui Sebastian pe scările de sticlă din spatele ei şi sprintă, aproape ciocnindu-se de perete. Puse stela cu vârful înainte pe perete, desenând înnebunită: *un model la fel de simplu ca o cruce, nou pe lumea asta…*

Pumnul lui Sebastian o apucă de spatele jachetei, smucind-o îndărăt, stela zburându-i din mână cât colo. Ea scoase o exclamaţie când el o ridică de la podea şi-o izbi de perete, lăsând-o fără suflare. Aruncă o privire spre pecetea pe care o desenase ea pe perete şi buzele i se arcuiră într-un rânjet dispreţuitor.

— Runa Deschidere? zise el. Se aplecă şi-i şuieră la ureche: Şi nici măcar n-ai isprăvit-o. Nu că ar avea vreo importanţă. Chiar crezi că există vreun loc pe pământul ăsta în care să te poţi duce şi să nu te găsesc?

Clary îi răspunse cu un epitet pentru care ar fi fost dată afară din clasă, la şcoala St. Xavier. Exact când el începuse să râdă, ea îşi ridică mâna şi-l plesni peste obraz, cu atâta forţă încât îi amorţiră degetele. Surprins, el îi dădu drumul, iar ea se îndepărtă dintr-un salt, făcu o tumbă peste masă, alergând spre dormitorul de la parter, care cel puţin avea o încuietoare la uşă…

Iar el era în faţa ei, apucând-o de reverele jachetei şi învârtind-o. Picioarele îi fugiră de sub ea şi ar fi căzut dacă el n-ar fi ţintuit-o de perete cu corpul lui, cu braţele de o parte şi de alta, alcătuind un soi de cuşcă în jurul ei.

Rânjetul lui devenise diabolic. Nu mai rămăsese nici urmă din băiatul stilat care se plimbase pe malul Senei cu ea, cu care băuse ciocolată fierbinte şi discutase despre apartenenţă. Ochii îi erau negri în întregime, de nu se mai vedea pupila, ca două tuneluri fără capăt.

— Ce-ai păţit, surioară? Pari supărată.

Ea abia mai putea respira.

— Mi-a sărit… oja… de pe o unghie… când ţi-am pălmuit… mutra netrebnică. Vezi?

Şi-i arătă degetul – numai unul.

— Drăguţ, pufni el în râs. Ştii cum am ştiut că o să ne trădezi? Cum am ştiut că n-ai să te poţi abţine? Pentru că semeni mult prea mult cu mine.

Ea îşi lipi spatele mai tare de perete. Îi putea simţi pieptul ridicându-se şi coborând, lipit de pieptul ei. Ochii ei ajungeau în dreptul liniei ferme a claviculei lui. Corpul lui părea ca o închisoare în jurul ei, ţintuind-o în loc.

— Nu semăn întru nimic cu tine. Dă-mi drumul…

— Semeni întru totul cu mine, mârâi el la urechea ei. Te-ai infiltrat aici, între noi. Te-ai prefăcut prietenă, te-ai prefăcut că-ţi pasă.

— N-a trebuit să mă prefac niciodată că îmi pasă de *Jace.*

Văzu atunci fulgerând ceva în ochii lui, o gelozie întunecată, şi nu era sigură pe cine era el gelos. Îşi apropie buzele de obrazul ei, destul cât să le simtă mişcându-se pe pielea ei când vorbi.

— Ne-ai tras-o, murmură el.

Mâna lui o strângea în jurul braţului ei stâng ca o menghină; încet, începu s-o lase în jos.

— Probabil i-ai tras-o literalmente lui Jace…

Ea nu se putu abţine şi tresări. Îl simţi trăgându-şi brusc aer în piept.

— Ai făcut-o, zise el. Te-ai culcat cu el.

Părea aproape trădat.

— Nu e treaba ta.

El o prinse de faţă, întorcând-o ca să-l poată privi în ochi, înfigându-şi puternic degetele în bărbia ei.

— Nu poţi să i-o tragi cuiva din bunătate. Inteligentă mişcare nemiloasă, totuşi.

Gura lui schiţă un zâmbet glacial.

— Ştii că el nu-şi aminteşte nimic despre asta, nu-i aşa? Te-a făcut să te simţi bine, măcar? Pentru că eu aş fi făcut-o.

Ea simţi fierea urcându-i în gât.

— Tu eşti fratele meu.

— Cuvintele astea nu înseamnă nimic în ceea ce ne priveşte. Nu suntem oameni. Regulile lor nu se aplică şi la noi. Legi stupide despre care ADN se poate combina cu care. Ipocrizie, pe cuvânt, dacă stai să te gândeşti. Noi suntem deja nişte experimente. Regii din Egiptul antic obişnuiau să se căsătorească între fraţi de sânge, ştii. Cleopatra s-a căsătorit cu fratele ei. Întăreşte descendenţa.

Ea se uită la el cu scârbă.

— Ştiam că eşti ţicnit, zise ea. Dar nu mi-am dat seama că erai absolut, spectaculos de ieşit naibii din minţi.

— Oh, eu nu cred că ar fi ceva nebunesc în asta. Cui aparţinem noi, dacă nu unul altuia?

— Jace, zise ea. Eu îi aparţin lui Jace.

El scoase un pufnet dispreţuitor.

— N-ai decât să-l iei tu pe Jace.

— Parcă aveai nevoie de el.

— Am. Dar nu pentru acelaşi lucru pentru care ai tu nevoie de el.

Mâinile lui erau deodată pe mijlocul ei.

— Îl putem împărţi. Nu-mi pasă ce faci. Câtă vreme ştii că îmi aparţii mie.

Ea îşi ridică mâinile, vrând să-l îmbrâncească.

— Nu-ţi aparţin ţie. Eu îmi aparţin *mie.*

Privirea din ochii lui o încremeni.

— Cred că ai mai multă minte de atât, zise el şi îşi lipi gura de a ei, cu forţă.

Pentru o clipă, ea se trezi din nou în Idris, stând în faţa conacului Fairchild, ars, iar Sebastian o săruta şi ea se simţea ca şi când ar fi căzut în întuneric, într-un tunel care nu avea capăt. La momentul acela se gândise că era ceva în neregulă cu ea. Că nu putea săruta pe nimeni, decât pe Jace. Că era definitiv pierdută.

Acum ştia mai multe. Gura lui Sebastian se mişca pe a ei, la fel de dur şi de rece ca o tăietură de brici în întuneric, iar ea se ridică pe vârful picioarelor şi-l muşcă

tare de buză.

El ţipă şi se întoarse de la ea, cu mâna la gură. Ea îi putu simţi sângele, acid şi metalic; lui i se scurgea pe bărbie, în timp ce se uita la ea cu ochi măriţi de surpriză.

— Eşti…

Ea se răsuci şi îi trase un picior, cu forţă, drept în stomac, sperând că îl mai durea încă de la pumnul pe care i-l dăduse mai devreme. Când el se îndoi, ea ţâşni pe lângă el, alergând spre scări. Era la jumătatea distanţei când îl simţi apucând-o de guler, din spate. O învârti prin aer aşa cum ar fi învârtit o bâtă de baseball şi o azvârli în perete. Ea se izbi năucitor şi căzu în genunchi, cu răsuflarea tăiată.

Sebastian porni spre ea, strângând şi desfăcând mâinile pe lângă corp, cu ochii negri strălucind ca ai unui rechin. Arăta înspăimântător; Clary ştia că ar fi trebuit să fie speriată, dar o detaşare rece, sticloasă, o cuprinsese. Timpul părea să fi încetinit. Îşi aminti de lupta din prăvălia de vechituri din Praga, cum dispăruse în propria ei lume, în care fiecare mişcare era la fel de precisă ca mişcarea unui ceasornic. Sebastian întinse mâna spre ea şi ea săltă de la pământ, aducându-şi picioarele din lateral şi cosindu-le pe-ale lui.

El căzu în faţă, iar ea se rostogoli la o parte din calea lui, sărind în picioare. Nu se mai osteni să încerce să fugă, de data asta. În schimb, apucă vaza de porţelan de pe masă şi, când Sebastian se ridică, i-o trânti în cap. Vaza se sparse, împrăştiind apă şi frunze, iar el se clătină şi se dădu înapoi, sângele înflorindu-i în părul alb-argintiu.

Mârâi şi se repezi la ea. Era ca şi când ar fi fost izbită de o bilă de fier demolatoare. Clary zbură înapoi, proiectată prin masa de sticlă şi trântită de podea într-o explozie de cioburi şi de durere agonizantă. Ţipă când Sebastian ateriză peste ea, împingându-i corpul în sticla spartă, cu dinţii dezveliţi ca un câine. O lovi năprasnic cu dosul mâinii peste faţă. Sângele o orbi; se înecă, simţindu-i gustul în gură, şi sarea lui îi înţepă ochii. Îşi ridică brusc genunchiul şi-l lovi în stomac, dar era ca şi când ar fi dat

într-un zid. El o prinse de mâini, ţinându-i-le cu forţa pe lângă corp.

— Clary, Clary, Clary, zise el, gâfâind.

Cel puţin, îl făcuse să-şi piardă suflul. Sângele îi şiroia dintr-o rană din cap, colorându-i părul în stacojiu.

— N-a fost rău. Nu erai cine ştie ce luptătoare în Idris.

— Dă-te jos de pe mine…

El îşi apropie faţa de a ei. Scoase limba. Ea încercă să se ferească, dar nu se putu mişca destul de repede, iar el îi linse sângele de pe obraz şi rânji. Rânjetul îi despică mai mult buza şi sângele şiroi mai gros pe bărbie.

— Tu m-ai întrebat cui îi aparţin, şopti el. *Ţie* îţi aparţin. Sângele tău e şi sângele meu, oasele tale sunt şi oasele mele. Prima oară când m-ai văzut, ţi s-a părut că mă cunoşteai, nu-i aşa? La fel cum şi tu mi-ai părut mie cunoscută.

Ea căscă ochii la el.

— Nu eşti în toate minţile.

— E scris în Biblie, zise el. Cântarea lui Solomon. „Sora mea, mireasa mea, tu mi-ai robit inima numai c-o privire a ta şi cu colanu-ţi de la sân.”[21]

Degetele lui o mângâiată pe gât, înfăşurându-se pe după lănţişorul ei, lănţişorul pe care ţinea inelul Morgenstern. Ea se întrebă dacă avea să-i frângă laringele.

— „De dormit, dormeam, dar inima-mi veghea. Auzi glasul celui drag! El la uşă bătând zice: Deschide-mi, surioară, deschide-mi, iubita mea…

Sângele lui picura pe faţa ei. Ea se sili să rămână nemişcată, corpul zbârnâindu-i de efort, în timp ce mâna lui coborî de la gâtul ei, pe coaste, până la talie. Îşi vârî degetele pe sub betelia jeanşilor ei. Pielea lui era fierbinte, arzătoare; ea simţea că el o doreşte.

— Nu mă iubeşti, zise ea.

Vocea îi era foarte slabă; el îi zdrobea pieptul, împiedicând-o să respire. Îşi aminti ce spusese mama ei, că fiecare emoţie pe care o arăta Sebastian era o prefăcătorie. Gândurile ei erau limpezi precum cristalul;

[21] Biblia, *Cântarea cântărilor* 4:9.

mulţumi în sinea ei pentru euforia bătăliei care o ţinea concentrată asupra a ceea ce trebuia să facă, în timp ce Sebastian o îngreţoşa cu atingerea lui.

— Şi ţie nu-ţi pasă că sunt fratele tău, zise el. Ştiu ce-ai simţit pentru Jace, chiar şi atunci când credeai că era fratele tău. Pe mine nu mă poţi minţi.

— Jace e mai bun decât tine.

— Nimeni nu-i mai bun decât mine. Rânji, tot numai dinţi albi şi sânge. „Eşti grădină încuiată, sora mea…", recită el, „fântână acoperită şi izvor pecetluit".[22] Deşi nu mai eşti aşa, nu? A avut Jace grijă.

Se străduia să-i deschidă nasturele jeanşilor, iar ea profită de distragerea lui de moment ca să apuce de jos un ciob triunghiular mai mare şi să-i înfigă vârful zimţat în umăr.

Ciobul alunecă pe degetele ei, tăindu-i carnea. El ţipă, trăgându-se înapoi, mai mult de surprindere decât de durere; costumul de luptă îl protejase. Ea înfipse ciobul cu mai multă forţă, de data asta în coapsa lui, iar când el se cabră, îl lovi cu celălalt cot în gât. Sebastian căzu într-o rână, sufocându-se, iar ca se rostogoli, ţintuindu-l sub ea în acelaşi timp ce-i smulgea ciobul din picior. Aduse ciobul spre artera ce pulsa pe gâtul lui… şi se opri.

El râdea. Stătea sub ea şi râdea, iar vibraţiile râsului său treceau şi în trupul ei. Pielea îi era mânjită de sânge – sângele ei, picurând peste el, sângele lui, revărsându-se din rănile pe care i le făcuse ea, năclăindu-i părul alb-argintiu. El îşi lăsă braţele la podea, întinse larg în lături ca aripile unui înger zdrobit, căzut din cer.

Spuse:

— Ucide-mă, surioară. Ucide-mă şi o să-l ucizi şi pe Jace.

Ea lovi cu ciobul.

[22] *Ibid.,* 4:12.

20

O POARTĂ ÎN ÎNTUNERIC

Clary strigă de frustrare pură şi ciobul se înfipse în podeaua de lemn, la câţiva centimetri de gâtlejul lui Sebastian.

Ea îl simţea râzând sub ea.

— Nu poţi s-o faci, zise el. Nu mă poţi omorî.

— Dracu' să te ia, mârâi ea. Pe *Jace* nu-l pot ucide.

— Totuna, zise el.

Se ridică în capul oaselor atât de repede încât ea abia de percepu mişcarea, trăgându-i un pumn în faţă cu destulă forţă cât s-o trimită târâş peste podeaua acoperită cu cioburi. Lunecuşul ei se opri când se izbi în perete, icni şi tuşi sânge. Îşi puse capul pe antebraţ, cu gustul şi mirosul sângelui ei pretutindeni, îngreţoşător şi metalic. În clipa următoare, mâna lui Sebastian o apuca de jachetă şi o ridica în picioare.

Nu i se mai opuse. Ce rost avea? De ce te-ai lupta cu cineva când voia să te omoare şi ştia că tu nu vrei să-l omori, nici măcar să-l răneşti serios? Celălalt ar fi câştigat întotdeauna. Stătu nemişcată, în timp ce el o examina.

— Ar fi putut fi mai rău, zise el. Se pare că jacheta te-a protejat de orice vătămare adevărată.

Vătămare *adevărată?* Îşi simţea corpul ca tocat mărunt cu cuţitul. Îl fulgeră cu privirea printre gene, iar el o ridică în braţe. Era ca la Paris, când el o dusese pe braţe departe de demonii Dahak, dar atunci ea fusese… Dacă nu recunoscătoare, cel puţin buimacă, pe când acum clocotea de ură. Îşi păstră corpul încordat cât timp el o duse la etaj, bocancii lui răsunând pe treptele de sticlă. Ea încerca să

ignore faptul că îl atingea, că braţul lui era trecut pe sub coapsele ei, că mâinile lui se aflau, posesive, pe spatele ei.

O să-l ucid, gândi ea. *O să găsesc o cale şi o să-l ucid.*

El intră în camera lui Jace şi îi dădu drumul pe podea. Ea se împletici un pas înapoi. El o prinse şi îi smulse jacheta de pe ea. Pe dedesubt, purta numai un tricou. Era zdrenţuit, de parcă ar fi trecut cu răzătoarea peste el, şi pătat pretutindeni cu sânge.

Sebastian fluieră.

— Arăţi groaznic, surioară, zise el. Mai bine du-te la baie şi spală-te de sângele ăsta.

— Nu, răspunse ea. Lasă să mă vadă şi ei aşa. Lasă să vadă şi ei ce a trebuit să-mi faci ca să vin cu tine.

Mâna lui ţâşni şi o apucă de bărbie, forţând-o să-şi ridice capul spre el. Feţele lor erau la câţiva centimetri una de alta. Ei îi venea să închidă ochii, dar refuză să-i dea această satisfacţie; în schimb, se uită la el, la inelele argintii din ochii lui negri, la sângele de pe buza lui, acolo unde îl muşcase.

— Tu îmi aparţii mie, zise el din nou. Şi o să te am lângă mine, indiferent ce-ar trebui să-ţi fac ca să fii cu mine acolo.

— De ce? întrebă ea, cu mânia amară pe limbă ca şi gustul sângelui. De ce-ţi pasă? Ştiu că nu poţi să-l ucizi pe Jace, dar ai putea să mă ucizi pe mine. De ce n-*o faci* şi gata?

Pentru câteva momente, ochii lui deveniră distanţi, sticloşi, ca şi când ar fi văzut ceva invizibil pentru ea.

— Lumea asta o să fie mistuită de focul iadului, zise el. Dar eu o să vă port, pe tine şi pe Jace, în siguranţă prin flăcări, dacă doar o să faceţi ce vă cer. E o favoare pe care n-o extind asupra nimănui altcuiva. Nu vezi ce prostie ar fi s-o refuzi?

— Jonathan, zise ea, nu vezi cât de imposibil e să-mi ceri să lupt de partea ta, când tu vrei *să distrugi lumea*?

Atenţia lui reveni asupra chipului ei.

— Dar de ce? întrebă, aproape plângător. De ce e lumea asta atât de preţioasă pentru tine? *Ştii* că mai sunt şi

altele.

Sângele lui părea foarte roşu pe faţa lui şocant de albă.

— Spune-mi că mă iubeşti. Spune-mi că mă iubeşti şi că vei lupta alături de mine.

— N-o să te iubesc niciodată. Ai greşit când ai spus că avem acelaşi sânge. Sângele tău e otravă. Otravă demonică.

Rosti cu tot dispreţul ultimele cuvinte.

El doar zâmbi, iar ochii îi luceau întunecat.

Ea simţi o arsură pe braţ şi tresări, după care îşi dădu seama că era o stelă; el îi desena o *iratze* pe piele. Îl urî, chiar dacă durerea îi slăbi. Brăţara zornăia la încheietura lui, în timp ce-şi mişca mâna cu abilitate, completând runa.

— Am ştiut că ai minţit, i-a zis ea deodată.

— Eu spun atât de multe minciuni, iubito, zise el. La care anume te referi, mai precis?

— La inscripţia de pe brăţara ta, zise ea, *„Acheronta movebo”.* Nu înseamnă „Asta vor păţi întotdeauna tiranii”. De fapt, e un citat din Vergiliu: *Flectere şi nequeo superos, Acheronta movebo* – „Dacă nu pot urni Cerul, atunci voi ridica Iadul”.

— Latina ta e mai bună decât credeam.

— Învăţ repede.

— Nu destul de repede. Îi dădu drumul bărbiei. Acum du-te la baie şi spală-te, zise el, împingând-o înapoi. Înșfăcă rochia de ceremonie a mamei sale de pe pat şi i-o trânti în braţe. Timpul trece şi răbdarea mea odată cu el. Dacă nu ieşi în zece minute, intru eu să te scot. Şi, crede-mă, n-o să-ţi placă.

— Mor de foame, zise Maia. Mă simt de parcă n-am mai mâncat de nu ştiu câte zile. Deschise frigiderul şi se zgâi înăuntru. Oh, îh.

Jordan o trase înapoi, încolăcindu-şi braţele în jurul ei, şi-şi frecă nasul de ceafa ei.

— Putem comanda ceva. Pizza, mâncare thailandeză, mexicană, ce vrei tu. Cât timp nu costă mai mult de douăzeci şi cinci de dolari.

Ea se răsuci în braţele lui, râzând. Purta una dintre cămăşile lui; era puţin cam largă pentru el, dar ei îi ajungea până la genunchi. Părul îi era strâns la ceafă într-un coc.

— Cheltuitorule, zise ea.

— Pentru tine, oricât.

O ridică de mijloc de la podea şi o aşeză pe unul dintre taburetele de la bar.

— Poţi să-ţi iei un taco.

O sărută. Buzele lui erau dulci, uşor mentolate de la pasta de dinţi. Ea simţi freamătul din corpul ei care se pornea, de îndată ce-l atingea pe el, de la baza şirei spinării, transmiţându-se apoi prin toţi nervii.

Chicoti, fără să-şi dezlipească gura de a lui, încolăcindu-şi braţele pe după gâtul lui. Un ţârâit strident întrerupse vuietul plăcut din sângele ei, iar Jordan se trase înapoi, încruntându-se.

— Telefonul meu.

Continuând să se ţină de ea cu o mână, pipăi în spatele lui, pe tejghea, până îl găsi. Se oprise din sunat, dar el îl ridică totuşi, cercetându-i ecranul, încruntat.

— E de la Praetor.

Garda nu suna niciodată sau, cel puţin, foarte rar. Doar când era ceva de importanţă maximă. Maia oftă şi se lăsă pe spate.

— Răspunde.

El dădu din cap, deja ducându-şi telefonul la ureche. Vocea lui părea un murmur undeva într-un colţ al conştiinţei Maiei, în timp ce se dădea jos de pe bar şi se ducea înapoi la frigider, unde erau lipite meniurile de comandat. Frunzări printre ele până găsi meniul localului thailandez care-i plăcea ei şi se întoarse, cu el în mână.

Jordan stătea acum în mijlocul livingului, alb la faţă, cu telefonul uitat în mână. Maia putea auzi o voce slabă, îndepărtată, venind dinspre receptor, spunându-i numele.

Maia lăsă să-i cadă meniul din mână şi se grăbi spre el. Îi luă telefonul din mână, întrerupse convorbirea şi îl aşeză pe bar.

— Jordan? Ce s-a-ntâmplat?

— Colegul meu de cameră… Nick, mai ştii? zise el, cu o privire stupefiată în ochii căprui. Nu l-ai întâlnit niciodată, dar…

— Am văzut fotografii cu el, zise ea. S-a întâmplat ceva?

— A murit.

— Cum?

— Gâtlejul sfârtecat şi golit de tot sângele. Ei cred că îi luase urma persoanei de care trebuia să se ocupe şi ea l-a ucis.

— Maureen? Maia era şocată. Dar ea e doar o copiliță.

— E un vampir, acum. Trase aer în piept, tremurat. Maia…

Ea se uita fix la el. Ochii lui erau sticloşi, părul zbârlit. O subită panică se stârni în ea. Una era sărutatul şi ţinutul în braţe, ba chiar şi sexul. Dar cu totul alta era consolatul cuiva afectat de pierderea unui prieten. Însemna angajament. Însemna grijă. Însemna că voiai să-i alini durerea şi, în acelaşi timp, îi mulţumeai Domnului că, indiferent ce lucru rău se întâmplase, nu i se întâmplase *lui.*

— Jordan, zise ea cu blândeţe şi, ridicându-se pe vârfuri, îl luă în braţe. Îmi pare rău.

Inima lui Jordan bătea cu putere lângă inima ei.

— Nick avea doar şaptesprezece ani, spuse el.

— Era un gardian din Praetor, ca şi tine, continuă ea, încet. Ştia că treaba asta e primejdioasă. *Tu* ai numai optsprezece ani.

El o strânse mai tare în braţe, dar nu zise nimic.

— Jordan, zise ea, te iubesc. Te iubesc şi îmi pare rău.

Ea îl simţi încremenind. Era prima oară când spunea aceste cuvinte de când fusese muşcată. El părea să-şi ţină răsuflarea. În cele din urmă, lăsă aerul să-i iasă din piept, exclamând, gâtuit:

— Maia…

Apoi, de necrezut, mai înainte să mai poată spună şi altceva, sună telefonul ei.

— Lasă, zise ea, n-o să răspund.

El îi dădu drumul, cu expresia feţei îmblânzită, buimăcit de durere şi de surpriză.

— Nu, spuse el. Ar putea fi important. Răspunde.

Ea oftă şi se duse la bar. Telefonul nu mai suna când îl luă ea în mână, dar pe ecran pâlpâia un mesaj. Ea simţi cum i se încordează muşchii abdomenului.

— Ce-i? întrebă Jordan, de parcă i-ar fi simţit tensiunea subită.

Şi poate că i-o simţise.

— O urgenţă. Se întoarse spre el, cu telefonul în mână. O chemare la luptă. S-a transmis întregii haite. De la Luke… şi Magnus. Trebuie să plecăm imediat.

Clary stătea pe podeaua băii lui Jace, cu spatele sprijinit de cadă şi picioarele întinse în faţa ei. Îşi spălase sângele de pe corp şi de pe faţă şi îşi clătise părul năclăit de sânge în chiuvetă. Îmbrăcase rochia de ceremonie a mamei sale, suflecând-o pe coapse, simţind răceala dalelor podelei pe coapse şi pulpe.

Privi în jos, la mâinile ei. Ar fi trebuit să arate altfel, gândi ea. Dar erau aceleaşi mâini pe care le avusese dintotdeauna, cu degete subţiri, unghii tăiate din carne – n-aveai nevoie de unghii lungi când erai artist – şi pistrui pe nodurile degetelor. Şi faţa ei arăta la fel. Toată părea aceeaşi, dar nu era. Aceste ultime zile o schimbaseră în moduri pe care ea nu putea încă să le înţeleagă pe deplin.

Se ridică şi se cercetă în oglindă. Faţa ei părea palidă, între culoarea de foc a părului ei şi rochie. Vânătăile îi împodobeau umerii şi gâtul.

— Te admiri?

Nu-l auzise pe Sebastian deschizând uşa, dar se pomeni cu el, nesuferit de încrezut, ca întotdeauna, proptit de cadrul uşii. Era îmbrăcat într-un soi de costum de luptă cum ea nu mai văzuse până atunci: din acelaşi material rezistent ca de obicei, dar de culoarea stacojie a sângelui proaspăt. Adăugase şi un accesoriu nou acestui costum – o arbaletă. O ţinea degajat într-o mână, deşi trebuie să fi fost grea.

— Arăţi minunat, surioară. O companie potrivită pentru mine.

Ea îşi înghiţi cuvintele cu gust de sânge ce-i stăteau pe buze şi se îndreptă spre el. El o prinse de braţ când dădu să se strecoare pe lângă el, în cameră. Mâna lui se plimbă peste umărul ei gol.

— Bine, zise el. Nu ai nicio pecete aici. Urăsc când femeile îşi distrug pielea cu cicatrice. Să-ţi faci peceţile numai pe mâini şi picioare.

— Mai bine nu m-ai atinge.

El pufni cu dispreţ şi ridică arbaleta. O săgeată era fixată în ea, gata de tragere.

— Mergi, zise el, o să fiu imediat în spatele tău.

Clary făcu eforturi disperate să nu se ferească de el. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă, simţind o arsură între omoplaţi, unde îşi închipui că era îndreptată săgeata arbaletei. Merseră aşa pe hol, coborâră scările de sticlă, traversară bucătăria şi livingul. El bombăni la vederea runei scrijelite de Clary pe perete, întinse mâna pe după ea şi sub palma lui apăru o ieşire. Uşa se deschise singură spre un dreptunghi de beznă.

Arbaleta o înghionti puternic pe Clary în spate.

— Mişcă.

Trăgând aer adânc în piept, ea păşi în întunericul de afară.

Alec apăsă cu nervozitate butonul liftului ca o cuşcă şi se lăsă cu spatele de perete.

— Cât timp mai avem?

Isabelle se uită pe ecranul luminos al mobilului ei.

— Vreo patruzeci de minute.

Liftul ţâşni în sus. Isabelle aruncă o privire furişă fratelui ei. Părea obosit – cearcăne negre îi apăruseră sub ochi. În pofida înălţimii şi forţei, Alec, cu ochii lui albaştri şi părul negru, moale, lung până aproape de guler, arăta mult mai delicat decât era.

— Sunt bine, zise el, răspunzând întrebării ei nerostite. Tu eşti cea care o să ai necazuri fiindcă n-ai mai trecut pe

acasă. Eu am mai mult de optsprezece ani. Pot să fac ce vreau.

— I-am trimis mamei mesaj în fiecare seară şi i-am spus că eram cu tine şi cu Magnus, zise Isabelle, când liftul se opri. Deci nu poţi să spui că nu ştia de mine. Şi, fiindcă tot am pomenit de Magnus…

Alec întinse mâna peste umărul ei şi descinse uşa cabinei liftului.

— Ce?

— Voi doi sunteţi OK? Vreau să spun, totul merge bine între voi?

Alec îi aruncă o privire uluită şi ieşi pe culoar.

— Totul se duce naibii de râpă şi tu vrei să ştii despre relaţia mea cu Magnus?

— Întotdeauna m-a mirat expresia asta, zise Isabelle gânditoare, în timp ce se grăbea după fratele ei pe hol.

Alec avea picioare lungi-lungi şi, cu toate că ea era iute, era greu să se ţină după el.

— De ce naibii? De ce, dacă se duce ceva de râpă, trebuie să se ducă neapărat naibii?

Alec, care fusese *parabatai*-ul lui Jace destul timp cât să fi învăţat să ignore conversaţiile tangenţiale, zise:

— Magnus şi cu mine suntem OK, cred.

— O-oh, zise Isabelle. OK, crezi? Ştiu eu ce înseamnă când spui asta. Ce s-a întâmplat? V-aţi certat?

Alec juca darabana pe perete, în timp ce goneau mai departe, semn sigur că nu era în apele lui.

— Încetează să mai încerci să te amesteci în viaţa mea amoroasă, Iz. Dar tu? De ce tu şi Simon nu sunteţi un cuplu? Evident îţi place de el.

Isabelle lăsă să-i scape o exclamaţie de protest.

— *Nu* e evident.

— Ba, chiar e, zise Alec, cumva surprins şi el, acum, dacă se gândea mai bine. Te tot holbezi la el cu ochi visători. Şi cum ţi-ai ieşit din fire, la lac, când a apărut Îngerul…

— Am crezut că Simon era mort!

— Cum adică, *şi mai* mort? aruncă Alec, răutăcios.

Văzând expresia de pe faţa surorii lui, ridică din umeri. Uite, dacă-ţi place de el, bine. Nu înţeleg de ce nu ieşiţi împreună.

— Pentru că el nu mă place pe *mine.*

— Ba, bineînţeles că te place. Băieţii întotdeauna te plac.

— Să mă ierţi, dar cred că părerea ta e părtinitoare.

— Isabelle, zise Alec, iar acum era blândeţe în vocea lui, acel ton pe care ea-l asocia cu fratele ei – dragoste şi exasperare, amestecate. Ştii bine că eşti splendidă. Băieţii au alergat după tine încă de… dintotdeauna. De ce-ar fi Simon altfel?

Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu. Dar este. Îmi închipui că e rândul lui să acţioneze. Ştie ce simt. Dar nu cred că se grăbeşte să facă vreun pas în direcţia asta.

— Ce-i drept, nu e ca şi când n-ar avea nimic altceva de făcut acum.

— Ştiu, dar… el întotdeauna e aşa. Clary…

— Crezi că încă o mai iubeşte pe Clary?

Isabelle îşi muşcă buza.

— Păi… nu chiar. Cred că ea e singurul lucru care i-a mai rămas din viaţa lui omenească şi nu se poate desprinde de ea. Şi atâta vreme cât el nu se poate desprinde de ea, nu ştiu dacă e loc şi pentru mine.

Aproape ajunseseră la bibliotecă. Alec o privi dintr-o parte, printre gene.

— Dar dacă sunt numai prieteni…

— Alec.

Ea ridică o mână, făcându-i semn să tacă. Din bibliotecă se auzeau voci, prima stridentă şi imediat recognoscibilă ca fiind a mamei lor:

— Ce vrei să spui, cum a dispărut?

— N-a văzut-o nimeni de două zile, i-a răspuns o altă voce – blândă, de femeie şi uşor încurcată. Locuieşte singură, deci oamenii nu sunt siguri… dar ne-am gândit că, de vreme ce îl cunoşti pe fratele ei…

Fără să se oprească, Alec întinse braţul şi deschise uşa bibliotecii. Isabelle îşi iţi capul pe după el şi o văzu pe

mama ei stând la biroul masiv de mahon din mijlocul încăperii. În faţa ei stăteau în picioare două siluete familiare: Aline Penhallow, costumată de luptă, şi lângă ea Helen Blackthorn, cu părul ei creţ vâlvoi. Amândouă se întoarseră, părând surprinse, când uşa se deschise. Helen, pe sub pistruii săi, era palidă; şi ea era în costumul de luptă, care-i făcea pielea şi mai lipsită de culoare.

— Isabelle, zise Maryse, ridicându-se în picioare. Alexander. Ce s-a întâmplat?

Aline o luă de mână pe Helen. Inele de argint le sclipiră amândurora pe degete. Inelul Penhallow, cu desenul lui de munţi, lucea pe degetul lui Helen, în vreme ce modelul de spini împletiţi al inelului familiei Blackthorn îl împodobea pe al Alinei. Isabelle îşi înălţă fără voia ei sprâncenele; schimbul inelelor familiei era treabă serioasă.

— Dacă deranjăm, putem pleca…, începu Aline.

— Nu, staţi, zise Izzy, înaintând. S-ar putea să avem nevoie de voi.

Maryse se aşează mai bine în scaun.

— Deci, zise ea, copiii mei mă onorează cu prezenţa. Unde aţi fost?

— Ţi-am spus, zise Isabelle. Am fost acasă la Magnus.

— De ce? întrebă Maryse. Şi nu pe tine te întreb, Alexander. O întreb pe fiica mea.

— Deoarece Conclavul a oprit căutările în privinţa lui Jace, zise Isabelle. Dar noi, nu.

— Şi Magnus a fost de acord să ne ajute, adăugă Alec. N-a dormit mai deloc toate nopţile astea, căutând prin cărţile de vrăji, încercând să-şi dea seama unde ar putea fi Jace. Ba chiar a invocat…

— Nu! Maryse ridică o mână, reducându-l la tăcere. Nu-mi spune. Nu vreau să ştiu.

Telefonul negru de pe biroul ei începu să sune. Ochii tuturor se îndreptară spre el. Un apel pe telefonul negru era din Idris. Nimeni nu făcu vreun gest să răspundă şi, peste o clipă, amuţi.

— De ce sunteţi aici? întrebă Maryse, reîntorcându-şi atenţia spre odraslele ei.

— L-am căutat pe Jace…, începu din nou Isabelle.

— Asta e treaba Conclavului, se răsti Maryse.

Arăta obosită, observă Isabelle, cu pielea de sub ochi aproape transparentă. Ridurile de la colţurile gurii îi dădeau o expresie posacă. Era destul de slabă ca oasele de la încheieturile mâinilor să pară ieşite în afară.

— Nu a voastră.

Alec trânti palma pe birou, destul de tare cât să facă sertarele să zdroncănească.

— Vrei să ne *asculţi*? Conclavul nu l-a găsit pe Jace, dar l-am găsit noi. Şi pe Sebastian, odată cu el. Şi acum ştim exact ce plănuiesc şi abia dacă ne-a mai rămas – aruncă o privire spre ceasul din perete – ceva timp să îi oprim. Ai de gând să ne ajuţi sau nu?

Telefonul negru sună din nou. Încă o dată, Maryse nu schiţă niciun gest să răspundă. Se uita la Alec, cu faţa albă de şoc.

— Ce-aţi făcut?

— Ştim unde e Jace, mamă, zise Isabelle. Sau, cel puţin, unde o să fie. Şi ce urmează să facă. Ştim planul lui Sebastian, şi trebuie oprit. Oh, şi ştim şi cum să-l ucidem pe Sebastian, dar nu şi pe Jace…

— Opreşte-te! Maryse clătină din cap. Alexander, explică. Concis şi fără istericale. Mulţumesc.

Alec se porni să povestească – lăsând deoparte, socoti Isabelle, toate părţile *bune,* ceea ce era tocmai motivul pentru care izbutea el să rezume lucrurile atât de clar. Aşa prescurtată cum a fost relatarea lui, atât Aline cât şi Helen rămăseseră cu gura căscată la sfârşit. Maryse stătu nemişcată, cu trăsăturile feţei imobile. Când Alec termină, ea spuse, cu o voce şoptită:

— De ce aţi făcut toate lucrurile astea?

Alec păru uluit.

— Pentru Jace, zise Isabelle. Ca să-l aducem înapoi.

— Vă daţi seama că, punându-mă în poziţia asta, nu-mi lăsaţi nicio altă şansă decât să anunţ Conclavul, zise Maryse, cu mâna sprijinită pe telefonul negru. Mai bine n-aţi fi venit aici.

Isabelle îşi simţi gura uscată.

— Eşti într-adevăr supărată pe noi pentru că în sfârşit ţi-am spus ce se petrece?

— Dacă anunţ Conclavul, vor trimite întăriri. Jia nu va avea de ales şi va trebui să dea ordinul ca Jace să fie ucis pe loc. Aveţi vreo idee câţi vânători de umbre are de partea lui fiul lui Valentine?

Alec clătină din cap.

— Vreo patruzeci, cam aşa.

— Să zicem că aducem un număr de două ori mai mare. Am putea fi destul de încrezători că i-am învinge, dar ce şansă ar avea Jace? Nu există aproape nicio siguranţă că va scăpa cu viaţă. O să-l ucidă, doar ca să fie siguri.

— Atunci, nu le putem spune, zise Isabelle. O să mergem numai noi. O să facem asta fără Conclav.

Dar Maryse, uitându-se la ea, clătina din cap.

— Legea spune să îi anunţăm.

— Nu-mi pasă de Lege…, începu Isabelle, mânioasă.

Îl surprinse pe Alec uitându-se la ea şi închise gura.

— Nicio grijă, zise Aline. Eu n-am să-i spun nimic mamei. Vă sunt datoare, prieteni. Mai ales ţie, Isabelle.

Îşi încleştă maxilarul, iar Isabelle îşi aminti de întunericul de sub podul din Idris şi de biciul ei sfâşiind demonul care îşi înfipsese ghearele în Aline.

— Şi, de altfel, Sebastian mi-a ucis vărul. Pe *adevăratul* Sebastian Verlac. Am motivele mele să-l urăsc, înţelegeţi.

— Indiferent, zise Maryse, dacă nu le spunem, o să încălcăm Legea. Am putea fi pedepsiţi sau mai rău.

— Mai rău? întrebă Alec. Despre ce-ar putea fi vorba? Exil?

— Nu ştiu, Alexander, răspunse mama lui. Va rămâne la latitudinea lui Jia Penhallow şi a oricui va câştiga până la urmă postul de Inchizitor ca să decidă pedeapsa noastră.

— Poate c-o să fie tata, murmură Izzy. Poate că el nu va fi aspru cu noi.

— Dacă nu anunţăm Conclavul despre situaţia aceasta, Isabelle, nu e nicio şansă ca tatăl tău să mai ajungă Inchizitor. Niciuna, zise Maryse.

Isabelle trase adânc aer în piept.

— Ni s-ar putea smulge Peceţile? întrebă ea. Am putea… pierde Institutul?

— Isabelle, zise Maryse, am putea pierde *totul.*

Clary clipi ca să-şi obişnuiască ochii cu întunericul. Se afla pe un platou stâncos, bătut de vânt, fără niciun obstacol care să mai taie din puterea vijeliei. Petice de iarbă creşteau printre lespezi de rocă cenuşie. În depărtare, nişte munţi carstici mohorâţi, acoperiţi de grohotiş, se ridicau, negri şi nemiloşi, pe cerul nopţii. Undeva, înainte, erau aprinse lumini. Clary recunoscu săltăreţele străluciri albe ale lămpilor-vrăjitoarei, când uşa apartamentului se închise în urma lor.

Se auzi zgomotul unei explozii înfundate. Clary se răsuci şi văzu că uşa dispăruse; în locul unde fusese, mai rămăsese doar un petic ars de iarbă, încă fumegând. Sebastian privea absolut perplex.

— Ce…, făcu el.

Ea râse. O veselie întunecată o cuprinse la expresia feţei lui. Nu-l mai văzuse niciodată şocat astfel, cu toată prefăcătoria dispărută, lipsit de orice mască şi îngrozit.

Îşi ridică arbaleta, la câţiva centimetri de pieptul ei. Dacă trăgea de la distanţa aceea, săgeata ar fi trecut drept prin inima ei, ucigând-o pe loc.

— Ce ai făcut?

Clary se uită la el cu triumf sumbru.

— Runa aceea, despre care tu ai crezut că era o rună de Deschidere neterminată. Nu era. Nu era nimic din ceea ce mai văzuseşi tu înainte. Era una creată de mine.

— O rună *pentru ce?*

Ea îşi aminti cum lipise stela de perete, forma runei pe care o inventase în noaptea când Jace venise după ea, la casa lui Luke.

— De distrugere a apartamentului în secunda în care cineva ar fi deschis uşa. Apartamentul a dispărut. Nu-l mai poţi folosi. Nimeni nu mai poate.

— Dispărut?

Arbaleta tremură. Buzele lui Sebastian zvâcneau, ochii îi erau înnebuniţi.

— *Nenorocito.* Mică…

— Omoară-mă, zise ea. Dă-i drumul. Şi apoi explică-i lui Jace. *Te provoc.*

El se uită la ea, respirând greu, cu degetele tremurând pe trăgaci. Încet, îşi luă mâna de pe el. Ochii îi deveniseră mici şi furioşi.

— Există lucruri şi mai rele decât moartea, zise el. Şi o să ţi le fac, surioară, după ce-o să bei din Pocal. *Şi o să-ţi placă.*

Ea îl scuipă. El o înghionti cu putere, agonizant, în piept, cu vârful arbaletei.

— Întoarce-te, mârâi el.

Iar ea îl ascultă, ameţită de un amestec de groază şi triumf, în timp ce el o mână pe o pantă stâncoasă abruptă. În picioare avea balerini subţiri şi simţea fiecare pietricică şi crăpătură din stâncă. Apropiindu-se de lămpile-vrăjitoarei, Clary văzu mai bine scena care se desfăşura sub ochii lor.

În faţă, pământul se înălţa într-o colină joasă. În vârful acesteia, cu faţa spre nord, era un masiv mormânt antic de piatră. Îi amintea, vag, de Stonehenge: erau două pietre verticale care susţineau o cheie de boltă plată, făcând întregul ansamblu să semene cu o uşă. În faţa mormântului, se afla o lespede ca podeaua unei scene, care se întindea peste şisturi şi iarbă. Grupaţi în faţa lespezii, în semicerc, erau vreo patruzeci de nefilimi, în robe roşii, purtând torţe cu lampa-vrăjitoarei. În mijlocul semicercului lor, pe pământul întunecat, strălucea alb-albastră o pentagramă.

Pe lespede, stătea Jace. Purta un costum de luptă stacojiu, ca şi Sebastian; niciodată nu arătaseră mai asemănător.

Clary îi putea zări strălucirea părului chiar şi de la distanţă. Se plimba în sus şi-n jos pe marginea lespezii şi, când ei se apropiară, Sebastian împingând-o înainte pe Clary, ea putu auzi ce spunea Jace.

— … recunoştinţă pentru loialitatea voastră, chiar şi după anii aceştia dificili din urmă, şi vă sunt recunoscător pentru credinţa voastră în tatăl nostru şi, acum, în fiii lui. Şi în fiica lui.

Un murmur străbătu adunarea. Sebastian o îmbrânci pe Clary în faţă şi, trecând printre umbre, se urcară pe lespede, lângă Jace. Jace îi văzu şi îi salută înclinând capul, înainte de a se întoarce spre mulţime; zâmbea.

— Voi sunteţi cei care veţi fi salvaţi, zise el. În urmă cu o mie de ani, Îngerul ne-a dat sângele lui ca să ne facă speciali, ca să ne facă războinici. Dar nu a fost de ajuns. O mie de ani au trecut şi noi încă ne ascundem în umbră. Îi apărăm pe mundanii pe care nu îi iubim de forţe despre care ei habar n-au, iar Legi străvechi, anchilozate, ne împiedică să le dezvăluim că noi suntem salvatorii lor. Murim cu sutele, fără să ni se mulţumească, fără să fim regretaţi, decât de cei din neamul nostru, şi fără să găsim scăparea la Îngerul care ne-a creat.

Veni mai aproape de marginea platformei de piatră. Vânătorii de umbre dinaintea ei stăteau în semicerc. Părul lui arăta ca focul palid.

— Da. Îndrăznesc s-o spun. Îngerul care ne-a creat nu ne ajută şi suntem singuri. Mai singuri chiar decât mundanii, căci, aşa cum a spus odată unul dintre marii lor oameni de ştiinţă, ei sunt precum copiii, jucându-se cu pietricelele la ţărm, în timp ce de jur împrejurul lor se întinde marele ocean de adevăr încă nedescoperit. Dar noi ştim adevărul. Noi suntem salvatorii acestui pământ şi *ar trebui să-l conducem.*

Jace era un bun vorbitor, gândi Clary cu un soi de durere în inimă, la fel cum fusese şi Valentine. Ea şi Sebastian erau acum în spatele lui, cu faţa la platou şi la mulţimea adunată acolo; putea simţi privirile vânătorilor de umbre îndreptate asupra amândurora.

— Da. Să-l conducem. Jace zâmbi, un zâmbet minunat, nesilit, plin de farmec, accentuat neguros. Raziel e crud şi nepăsător la suferinţele noastre. E timpul să-l părăsim. Să ne întoarcem spre Lilith, Marea Mamă, care ne va da

puterea fără pedeapsă, conducerea fără Lege. Dreptul nostru din naştere este puterea. Este timpul s-o revendicăm. Se uită într-o parte, cu un zâmbet, în timp ce Sebastian ieşi în faţă, şi încheie: Şi acum, vă las să ascultaţi restul de la Jonathan, al cărui vis este, de altfel.

Şi se retrase, lăsându-l pe Sebastian să se strecoare în locul lui.

Mai făcu un pas în spate şi ajunse chiar lângă Clary, întinzând mâna şi împletindu-şi degetele cu ale ei.

— Bun discurs, murmură ea.

Acum vorbea Sebastian, dar ea îl ignoră, concentrându-şi atenţia doar asupra lui Jace.

— Foarte convingător.

— Crezi? Voiam să încep cu „Prieteni, romani, răufăcători…”[23], dar nu cred că ei ar fi prins poanta.

— Îi crezi răufăcători?

El ridică din umeri.

— Conclavul aşa i-ar socoti. Îşi întoarse privirea de la Sebastian spre ea. Arăţi minunat, zise el, dar cu vocea straniu de lipsită de intonaţie. Ce s-a întâmplat?

Ea fu luată pe nepregătite.

— Ce vrei să spui?

El îşi descheie jacheta. Pe dedesubt purta o cămaşă albă. Era pătată într-o parte şi pe mânecă de sânge. Ea observă că el avusese grijă să întoarcă spatele mulţimii când îi arătă sângele.

— Simt tot ce simte şi el, zise Jace. Sau ai uitat? A trebuit să-mi gravez o *iratze* fără să bage de seamă careva. Am simţit ca şi când mi-ar fi crestat cineva pielea cu un brici.

Clary se uită în ochii lui. Nu avea niciun rost să mintă, nu-i aşa? Nu mai exista cale de întoarcere, literal sau figurat.

---

[23] Alterare intenţionată a formulei de început a discursului lui Iulius Cezar, din piesa shakespeariană cu acelaşi nume: *„Friends, Romans, Countrymen..*(„Romani! Concetăţeni! Prieteni!...” – Actul III, Scena 2 – traducere de Tudor Vianu, în *Shakespeare, Opere,* vol. 2, EPLU, Bucureşti, 1955).

— Sebastian şi cu mine ne-am bătut.

Ochii lui îi cercetară chipul.

— Ei bine, zise el, lăsându-şi jacheta să se închidă la loc, sper că aţi rezolvat problema, oricare ar fi fost ea.

— Jace..., începu ea, însă el îşi întorsese atenţia acum spre Sebastian.

Profilul lui era rece şi clar în lumina lunii, ca o siluetă decupată dintr-o hârtie neagră. În faţa lor, Sebastian, care îşi pusese arbaleta jos, ridică braţele.

— Sunteţi cu mine? strigă el.

Un murmur străbătu mulţimea şi Clary se încordă. Unul din grupul nefilimilor, un bărbat mai în vârstă, îşi aruncă gluga pe spate şi se încruntă.

— Tatăl tău ne-a făcut multe promisiuni. Niciuna nu a fost îndeplinită. De ce am avea încredere în tine?

— Pentru că eu o să vă aduc îndeplinirea promisiunilor mele acum. În seara asta, zise Sebastian şi, din tunică, scoase imitaţia Pocalului Mortal.

Acesta lumina alb-stins, sub razele lunii.

Murmurul era acum mai puternic. Din locul său ferit, Jace spuse:

— Sper c-o să meargă totul fără poticneli. Mă simt de parcă n-am dormit deloc azi-noapte.

Era cu faţa spre mulţime şi spre pentagramă, cu o expresie de curiozitate sinceră pe chip. Faţa lui era uşor colţuroasă în lumina lămpii-vrăjitoarei. Ea îi putu vedea cicatricea de pe obraz, adânciturile tâmplelor, adorabila formă a gurii. *N-o să-mi aduc aminte de asta,* spusese el. *Când o să fiu din nou... cum am fost, sub controlul lui, n-o să-mi mai aduc aminte c-am fost eu însumi.* Şi avusese dreptate. Uitase cu desăvârşire. Cumva, deşi ea o ştiuse şi îl mai văzuse uitând, durerea realităţii era acută.

Sebastian coborî de pe piatră şi se îndreptă spre pentagramă. La marginea ei, începu să psalmodieze:

— *Abyssum invoco. Lilith invoco. Mater mea, invoco.*[24]

Scoase de la brâu un pumnal cu lamă subţire. Punând Pocalul la îndoitura cotului, folosi lama ca să-şi cresteze

[24] Invoc abisul. O invoc pe Lilith. O invoc pe mama mea. (lb. lat.)

palma. Sângele izvorî, negru în lumina lunii. Îşi puse cuţitul la loc în cingătoare şi îşi ţinu mâna sângerândă deasupra Pocalului, continuând să psalmodieze în latină.

Era acum sau niciodată.

— Jace, şopti Clary, ştiu că ăsta nu eşti tu, cel adevărat. Ştiu că există o parte din tine care nu poate fi de acord cu asta. Încearcă să-ţi aduci aminte cine eşti, Jace Lightwood.

El întoarse capul brusc şi se uită la ea uluit.

— Despre ce vorbeşti?

— Te rog, încearcă să-ţi aduci aminte, Jace. Te iubesc. Tu mă iubeşti…

— Te iubesc, Clary, zise el, cu o notă de iritare în glas. Dar ai spus că înţelegi. Asta este. Apogeul a tot ce am lucrat noi până acum.

Sebastian azvârli conţinutul Pocalului în mijlocul pentagramei.

— *Hic est enim calix sanguinis mei.*[25]

— Nu *noi,* şopti Clary. Eu nu am niciun amestec în asta. Nici tu…

Jace inspiră scurt. Pentru o clipă, Clary crezu că era din pricina celor spuse de ea – că poate, cumva, ea îi străpunsese carapacea –, dar când îi urmări privirea, văzu că o bilă de foc rotitoare apăruse în centrul pentagramei. Era cam de mărimea unei mingi de baseball, dar, sub ochii ei, crescu în volum, alungindu-se şi începând să capete formă, până când apăru silueta unei femei, alcătuită din flăcări.

— Lilith, zise Sebastian cu voce răsunătoare. Aşa cum m-ai chemat pe mine din morţi, acum te chem şi eu pe tine. Aşa cum tu mi-ai dat viaţă, acum îţi dau eu ţie viaţă.

Încet, flăcările se întunecară. Stătea acum în faţa tuturor Lilith, din nou pe jumătate din statura unui om obişnuit, complet goală, cu părul negru curgându-i ca o cascadă pe spate, până la glezne. Corpul îi era de culoarea cenuşii, cu crăpături întunecate ca lava unui vulcan. Îşi îndreptă ochii spre Sebastian, iar aceştia erau nişte şerpi

[25] Acesta este potirul cu sângele meu (lb. lat.) — formula uzuală rostită de preoţii romano-catolici ia oficierea euharistiei.

negri, zvârcolitori.

— Copilul meu, şopti ea.

Sebastian păru să răspândească lumină, ca şi când el însuşi ar fi fost o lampa-vrăjitoarei – piele palidă, păr palid, iar hainele lui, negre în lumina lunii.

— Mamă, te-am readus la viaţă aşa cum ai dorit s-o fac. În noaptea asta, n-o să fii doar mama mea, ci mama unei rase noi.

Făcu semn spre vânătorii de umbre, care aşteptau, nemişcaţi, probabil încremeniţi de şoc. Una era să ştii că un Demon Căpetenie urma să fie invocat şi alta era să-l vezi aievea.

— Pocalul, zise el şi îl întinse spre ea.

Buza Pocalului era mânjită de sângele lui.

Lilith chicoti. Sună ca scrâşnetul a două pietre uriaşe, frecate una de alta. Ea luă Pocalul şi, cu un gest la fel de firesc ca al cuiva care ar fi cules un gândac de pe o frunză, îşi înfipse dinţii în pielea ei cenuşie, deschizând o rană în încheietura mâinii. Foarte încet, sângele negru, vâscos, începu să curgă, picurând în Pocal, care păru să se schimbe, întunecându-se sub atingerea ei, transparenţa lui de cleştar tulburându-se.

— La fel cum Pocalul Mortal a fost pentru vânătorii de umbre atât un talisman, cât şi un mijloc de transformare, la fel va fi şi acest Pocal Infernal pentru voi, zise ca cu vocea-i carbonizată, bătută de vânt. Îngenunche, ridicând Pocalul spre Sebastian. Ia sângele meu şi bea-l.

Sebastian luă Pocalul din mâinile ei. Acum era negru de-a binelea, strălucind ca hematitul.

— Pe măsură ce armata ta va creşte, va creşte şi puterea mea, şuieră Lilith. Curând, voi fi destul de puternică să mă întorc în întregime – şi o să împărţim focul puterii, fiule.

Sebastian înclină capul.

— Te declarăm Moarte, mamă, şi proclamăm învierea ta.

Lilith râse, ridicându-şi braţele. Focul i se înălţă pe corp şi ea se lansă în aer, explodând în zeci de particule rotitoare de lumină, care se întunecau precum tăciunii unui foc gata să se stingă. În clipa în care dispăru complet,

Sebastian lovi cu piciorul în pentagramă, întrerupându-i linia continuă, şi îşi înălţă capul. Pe faţa lui era zugrăvit un zâmbet cumplit.

— Cartwright, zise el, adu-l aici pe cel dintâi.

Mulţimea se despică şi pe culoar înaintă un bărbat în robă, cu o femeie împleticindu-se pe lângă el. Un lanţ o lega de braţul lui şi părul ei lung şi ciufulit îi acoperea faţa. Clary se încordă toată.

— Jace, ce e asta? Ce se întâmplă?

— Nimic, zise el, privind drept înainte, absent. Nimeni n-o să păţească nimic. Doar o să se schimbe. Priveşte.

Cartwright, de numele căruia Clary îşi aducea vag aminte, din vremea în care fusese în Idris, îşi puse o mână pe capul prizonierei şi o sili să îngenuncheze. Apoi se aplecă şi o apucă de păr, întorcându-i faţa în sus. Ea se uită la Sebastian, clipind îngrozită şi sfidătoare, cu faţa clar luminată de lună.

Clary îşi ţinu respiraţia.

— *Amatis.*

21

IADUL SE RIDICĂ

Sora lui Luke se uită în sus, pironindu-şi ochii albaştri, atât de asemănători cu ai lui Luke, asupra lui Clary. Părea ameţită, şocată, puţin tulburată, de parcă fusese drogată. Încercă să se ridice în picioare, dar Cartwright o îmbrânci la loc, jos. Sebastian se apropie de ei, cu Pocalul în mână.

Clary făcu un pas înainte, dar Jace o prinse de braţ, trăgând-o înapoi. Ea îl lovi cu piciorul, dar el deja o prinsese în braţe, acoperindu-i gura cu palma. Sebastian îi vorbi lui Amatis cu o voce joasă, hipnotică. Ea clătină din cap violent, dar Cartwright o prinse de părul ei lung şi îi smuci capul pe spate. Clary o auzi ţipând, un sunet firav, dus de vânt.

Clary îşi aminti de noaptea în care stătuse trează, urmărindu-i respiraţia lui Jace, gândindu-se cum ar fi putut pune capăt tuturor acestora cu o singură lovitură de cuţit. Dar *toate acestea* nu avuseseră o faţă, o voce, un plan. Acum, când purtau faţa surorii lui Luke, acum, când Clary ştia planul, era prea târziu.

Sebastian avea o mână înfiptă în părul lui Amatis şi îi ţinea Pocalul lipit de gură. În timp ce el îi turna cu de-a sila conţinutul pe gât, ea vărsa şi scuipa, fluidul negru scurgându-i-se pe bărbie.

Sebastian trase Pocalul înapoi, dar lucrarea se înfăptuise. Amatis scoase un horcăit oribil şi corpul ei se îndreptă cu un spasm. Ochii i se holbară, făcându-se la fel de negri ca ai lui Sebastian. Îşi plesni palmele peste faţă, scoase un vaiet, iar Clary văzu, uluită, că runa Vederii i se ştergea de pe mână – devenind din ce în ce mai palidă –

până dispăru de tot.

Amatis îşi lăsă mâinile în jos. Expresia feţei sale se îmblânzise şi ochii îi erau din nou albaştri. Şi-i aţinti asupra lui Sebastian.

— Elibereaz-o, îi spuse lui Cartwright fratele lui Clary, fără să-şi dezlipească privirea de la Amatis. Las-o să vină la mine.

Cartwright desfăcu lanţul ce-l lega de Amatis şi făcu un pas înapoi, cu un amestec bizar de teamă şi fascinaţie pe faţă.

Amatis rămase o clipă nemişcată, cu mâinile atârnându-i pe lângă corp. Apoi se ridică şi se duse spre Sebastian. Îngenunche în faţa lui, măturând ţărâna cu părul.

— Stăpâne, zise ea. Cum aş putea să te slujesc?

— Ridică-te, zise Sebastian, iar Amatis se ridică de la pământ cu graţie.

Părea să fi căpătat, dintr-odată, o nouă mobilitate. Toţi vânătorii de umbre erau agili, dar ea se mişca acum cu o graţie tăcută pe care Clary o găsi ciudat de înspăimântătoare. Amatis stătu dreaptă în faţa lui Sebastian. Pentru prima oară, Clary văzu că ceea ce luase ea drept o rochie albă şi lungă era de fapt o cămaşă de noapte, de parcă ar fi fost trezită şi luată ca spirit, părăsindu-şi corpul în pat. Ce coşmar, să se trezească aici, printre aceste siluete cu capetele acoperite de glugi, în acest loc crunt, abandonat.

— Vino aici, la mine, o chemă Sebastian şi Amatis se apropie.

Era cu cel puţin un cap mai scundă decât el şi îşi lungi gâtul ca să audă ce-i şoptea el. Un zâmbet glacial i se desenă pe faţă.

Sebastian ridică mâna.

— Ai vrea să te lupţi cu Cartwright?

Cartwright lăsă jos lanţul pe care îl ţinea şi îşi duse mâna la centura cu arme, prin deschizătura mantiei. Era un bărbat tânăr, cu păr blond şi o faţă lată, cu fălci proeminente.

— Dar eu…

— Cu siguranţă se cuvine o demonstraţie a puterii ei, zise Sebastian. Haide, Cartwright, e o femeie şi mai în vârstă decât tine. Ţi-e frică?

Cartwright părea buimăcit, dar îşi scoase un pumnal cu lamă lungă de la brâu.

— Jonathan…

Ochii lui Sebastian fulgerară.

— Luptă cu el, Amatis!

Buzele ei schiţară un surâs.

— Încântată, zise ea şi sări.

Viteza sa era uluitoare. Făcu un salt prin aer şi îşi împinse piciorul înainte, lovindu-l pe Cartwright peste mână şi aruncându-i pumnalul cât colo. Clary o privi uimită cum se repede spre corpul lui, înfigându-i genunchiul în stomac. El se clătină înapoi şi ea îl izbi cu capul în ţeastă, învârtindu-se pe lângă corpul lui pentru a-l smuci cu forţă, apucându-l de spatele mantiei şi trântindu-l la pământ. El aterizã la picioarele ei cu o bufnitură oribilă şi gemu, îndurerat.

— Şi *asta* pentru că m-ai luat cu forţa din patul meu, în toiul nopţii, zise Amatis, ştergându-şi gura cu dosul mâinii, cu buza sângerându-i uşor.

Un murmur ca de râs stăpânit străbătu mulţimea.

— Aşadar, vedeţi şi voi, zise Sebastian. Chiar şi un vânător de umbre fără abilităţi sau puteri deosebite – mă ierţi, Amatis – poate deveni mai puternic şi mai agil decât corespondentul său de alianţă serafică. Îşi plesni pumnul în palma cealaltă. Putere. *Adevărată* putere. Cine este gata s-o primească?

Urmă un moment de ezitare, apoi Cartwright se ridică, târâş-grăpiş, cu o mână lipită protector pe stomac.

— Eu, zise el, aruncându-i o privire veninoasă lui Amatis, care doar îi zâmbi.

Sebastian ridică Pocalul Infernal.

— Atunci, apropie-te!

Cartwright se îndreptă spre Sebastian şi, în acest timp, ceilalţi vânători de umbre rupseră rândurile, venind spre locul unde stătea Sebastian, aşezându-se la coadă. Amatis

stătea senină într-o parte, cu braţele încrucişate. Clary o fixa cu privirea, dorindu-şi s-o facă pe femeia mai în vârstă să se uite la ea. Era sora lui Luke. Dacă lucrurile s-ar fi desfăşurat cum fuseseră plănuite, ar fi fost acum mătuşa lui Clary.

Amatis. Clary se gândi la casa mică de pe canal în Idris, la cât de binevoitoare fusese, la cât de mult îl iubise pe tatăl lui Jace. *Te rog, uită-te la mine,* gândi ea. *Te rog, arată-mi că mai eşti încă tu însăţi.* Ca şi când Amatis îi auzi rugăminţile mute, îşi ridică fruntea şi se uită direct la Clary.

Şi zâmbi. Nu cu un zâmbet blând sau liniştitor. Zâmbetul ei era întunecat, rece şi uşor amuzat. Era zâmbetul cuiva care te-ar privi cum te îneci, gândi Clary, şi n-ar ridica un deget să te ajute. Nu era zâmbetul lui Amatis. Nu mai era deloc Amatis. Amatis dispăruse.

Jace îşi luase mâna de la gura ei, dar ea nu mai avea chef să ţipe. Nimeni n-ar fi ajutat-o, iar persoana care stătea cu braţele încolăcite în jurul ei, ţinând-o prizonieră cu corpul său, nu era Jace. La fel cum hainele păstrau forma posesorului lor, chiar dacă nu mai fuseseră îmbrăcate de ani buni, sau cum o pernă mai păstra conturul capului persoanei care odinioară dormise pe ea, chiar dacă aceea murise de mult, numai atât mai rămăsese din el. O carapace goală pe care ea o umpluse cu dorinţele, cu dragostea şi visele ei.

Şi, prin aceasta, îi făcuse adevăratului Jace o cumplită nedreptate. Mânată de dorinţa ei de a-l salva, aproape că uitase pe cine salva. Îşi aminti ceea ce îi spusese el, în acele câteva momente în care fusese el însuşi. *Urăsc gândul că el a fost cu tine.* El. *Celălalt eu.* Jace ştiuse că erau două persoane distincte – că el, dezbrăcat de suflet, nu mai era deloc el însuşi.

El încercase să se predea Conclavului, iar ea nu îl lăsase. Nu ascultase ceea ce îşi dorise el. Alesese ea pentru el – ce-i drept, într-o clipă de pripeală şi de panică, dar o făcuse –, fără să-şi dea seama că Jace mai degrabă ar fi vrut să moară decât să fie astfel, iar ea practic nu-i

salvase viaţa, ci mai degrabă îl osândise la o existenţă pe care el o dispreţuia.

Se lăsă moale în braţele lui, iar Jace, luându-i schimbarea bruscă drept un indiciu că nu avea să i se mai opună, îşi slăbi strânsoarea. Cel din urmă vânător de umbre ajunsese în faţa lui Sebastian, întinzându-se grăbit după Pocalul Infernal, pe care i-l oferea el.

— Clary…, începu Jace.

Nu află niciodată ce voia să-i spună. Se auzi un strigăt şi vânătorul de umbre care întinsese mâna după Pocal se clătină, dându-se înapoi, cu o săgeată în gât. Nevenindu-i să creadă, Clary întoarse repede capul şi-l văzu, stând în vârful dolmenului de piatră, pe Alec, în costum de luptă, cu arcul în mâini. El rânji satisfăcut şi duse mâna la spate după o altă săgeată.

Şi apoi, venind din spatele lui, toţi ceilalţi dădură năvală pe platou. O haită de lupi, alergând cu burţile aproape de pământ, cu blana zbârlită strălucind în lumina bălţată. Maia şi Jordan erau printre ei, bănui ea. În urma lor veneau vânătorii de umbre cunoscuţi, într-un front compact: Isabelle şi Maryse Lightwood, Helen Blackthorn şi Aline Penhallow, şi Jocelyn, cu părul ei roşu vizibil chiar şi de la depărtare. Cu ei era Simon, şi mânerul unei săbii de argint i se iţea pe deasupra umărului, şi Magnus, în ale cărui mâini scăpărau flăcări albastre.

Inima îi tresăltă în piept.

— Sunt aici! strigă ea spre ei. *Sunt aici!*

— O vezi? întrebă Jocelyn. E acolo?

Simon încercă să se concentreze asupra întunecimii în mişcare din faţa lui, simţurile lui de vampir ascuţindu-se la mirosul distinct de sânge. Diverse tipuri de sânge, amestecate – sânge de vânător de umbre, sânge de demon şi sângele acid al lui Sebastian.

— O văd, zise el. O ţine Jace în braţe. O trage în spatele liniei de vânători de umbre, acolo.

— Dacă ei sunt loiali lui Jonathan la fel cum Cercul îi era lui Valentine, or să facă un zid din trupurile lor ca să-l

apere, şi deopotrivă pe Clary şi pe Jace.

Jocelyn clocotea de furie rece maternă, iar ochii ei verzi ardeau.

— Va trebui să le străpungem zidul ca să ajungem la ei.

— Cel la care trebuie să ajungem e Sebastian, zise Isabelle. Simon, o să croim o potecă pentru tine. Tu ajungi la Sebastian şi îl spinteci cu Slăvita. Odată ce-o să cadă…

— Ceilalţi probabil se vor risipi, zise Magnus. Sau, depinde cât de tare sunt legaţi de Sebastian, ar putea încerca să moară sau să cadă împreună cu el. Putem spera, cel puţin. Îşi întoarse capul în spate. Apropo de speranţă, aţi văzut cum a tras Alec cu arcul? Ăsta e iubitul meu.

Zâmbi radios şi îşi flutură degetele; scântei albastre zburară din ele. Strălucea din cap până-n picioare. Numai Magnus, gândi Simon resemnat, ar avea acces la o armură de război cu paiete.

Isabelle îşi descolăci biciul de pe încheietură. Îl întinse scurt în faţa ei, ca o limbă de foc auriu.

— OK, Simon, zise ea. Eşti gata?

Simon simţi cum i se încordează umerii. Se aflau încă la o oarecare distanţă de fontul armatei adverse – nu ştia cum altfel să se gândească la ei – care strânseseră rândurile, în robele şi costumele lor de luptă stacojii, cu mâinile încărcate de arme. Unii dintre ei scoteau exclamaţii nedumerite. El nu-şi putu reţine un rânjet.

— Pentru numele Îngerului, Simon, zise Izzy, ce găseşti de zâmbit?

— Pumnalele lor de seraf nu mai funcţionează, zise Simon, iar ei încearcă să priceapă de ce. Sebastian tocmai a strigat la ei să folosească alte arme.

Un strigăt izbucni dinspre front, când o altă săgeată fulgeră din vârful mormântului, înfigându-se în spatele unei matahale de vânător de umbre în stacojiu, care se prăbuşi cu faţa în jos. Linia apărătorilor se frânse şi se deschise puţin, ca o spărtură apărută într-un zid. Simon, văzând în asta şansa lui, ţâşni înainte, iar ceilalţi se grăbiră după el.

A fost ca şi când ar fi plonjat într-un ocean negru,

noaptea, un ocean plin de rechini şi creaturi marine cu colţi feroce, care se ciocneau unele de altele. Nu era prima bătălie la care participa Simon, dar în timpul Războiului Mortal fusese proaspăt însemnat cu Pecetea lui Cain. Nu începuse încă să-şi facă efectul, deşi mulţi demoni dăduseră înapoi doar văzând-o. Nu se gândise niciodată că avea să-i simtă lipsa, dar o simţea acum, când încerca să înainteze printre vânătorii de umbre strânşi umăr la umăr, care îşi repezeau pumnalele spre el. Isabelle era de o parte, Magnus de cealaltă, protejându-l – protejând Slăvita. Biciul lui Isabelle cânta prin aer, puternic şi sigur, iar mâinile lui Magnus scuipau foc, roşu, verde şi albastru. Fulgere de foc colorat îi loveau pe nefilimii întunericului, arzându-i pe loc. Alţi vânători de umbre ţipau când lupii lui Luke intrau printre ei, sfârtecând şi muşcând, sărind la gâturile lor.

Un pumnal veni prin aer cu o viteză uluitoare şi-l pătrunse pe Simon într-o parte. El strigă, dar continuă să înainteze, ştiind că rana avea să se vindece singură în câteva secunde. Se avântă…

Şi îngheţă. Un chip cunoscut apăruse în faţa lui. Al surorii lui Luke, Amatis. Când ochii ei se fixară asupra lui, văzu că şi ea îl recunoaşte. Ce căuta ea aici? Venise să lupte alături de ei? Dar…

Ea se repezi la el, cu un pumnal lucind întunecat în mână. Şi era *rapidă* – deşi nu atât de rapidă încât reflexele lui de vampir să nu-l salveze, dacă n-ar fi fost prea uluit ca să se mişte. Amatis era sora lui Luke; el o cunoştea; şi momentul acela de stupefacţie ar fi putut fi sfârşitul lui, dacă Magnus nu i-ar fi sărit în faţă, îmbrâncindu-l înapoi. Foc albastru izbucni din mâna lui Magnus, dar Amatis era mai iute decât magicianul. Se răsuci, ferindu-se de pârjol şi intră pe sub braţul lui Magnus, iar Simon surprinse sclipirea lunii răsfrântă în lama cuţitului ei. Ochii lui Magnus se măriră de şoc când lama de culoarea miezului nopţii împunse înainte, pătrunzând prin armura lui. Ea smulse cuţitul înapoi, cu lama acum udă de sânge lucios; Isabelle ţipă când Magnus se prăbuşi în genunchi. Simon

încercă să se întoarcă spre el, dar valul şi presiunea mulţimii care se lupta îl purtară înainte. Strigă numele lui Magnus, când Amatis se aplecă asupra magicianului căzut şi ridică pumnalul a doua oară, ţintind spre inima lui.

— Dă-mi drumul! strigă Clary, zvârcolindu-se şi lovind, cu mâinile şi cu picioarele, ca să se desprindă din strânsoarea lui Jace.

Nu putea vedea mai nimic peste valul mulţimii vânătorilor de umbre îmbrăcaţi în roşu care stăteau în faţa ei, a lui Jace şi a lui Sebastian, blocându-i familia şi prietenii. Ei trei se aflau la câţiva paşi în spatele liniei de luptă; Jace o ţinea strâns, în timp ce ea se zbătea, iar Sebastian, lângă ei, privea desfăşurarea evenimentelor cu o furie neagră întipărită pe chip. Buzele i se mişcau. Ea nu-şi dădea seama dacă înjura, se ruga sau rostea cuvintele unei vrăji.

— Dă-mi drumul, tu…

Sebastian se întoarse, cu o expresie înfricoşătoare pe faţă, ceva între rânjet şi dezvelit de colţi.

— Închide-i gura, Jace.

Jace, încă strângând-o pe Clary, întrebă:

— O să stăm doar aici, în spate, şi o să-i lăsăm pe ei să ne apere?

Făcu semn din bărbie către linia vânătorilor de umbre.

— Da, zise Sebastian. Noi, tu şi cu mine, suntem prea importanţi ca să riscăm să fim răniţi.

Jace clătină din cap.

— Nu-mi place. Sunt prea mulţi de partea cealaltă.

Îşi lungi gâtul să se uite peste mulţime.

— Cum rămâne cu Lilith? Nu poţi s-o chemi înapoi, s-o pui să ne ajute?

— Ce, s-o aduc aici? zise Sebastian cu voce dispreţuitoare. Nu. De altfel, e prea slăbită acum ca să ne fie de prea mare ajutor. Odinioară ar fi putut culca la pământ o armată întreagă, dar lepădătura aia de repudiat cu Pecetea lui Cain i-a risipit esenţa printre abisurile dintre lumi. Tot ce a putut ea face a fost să apară şi să ne

dea sângele ei.

— Laşule, îi strigă Clary. I-ai prefăcut pe toţi oamenii ăştia în sclavii tăi şi nici măcar nu lupţi să-i aperi…

Sebastian ridică mâna de parcă ar fi vrut să-i dea una cu dosul palmei peste faţă. Clary îşi dori s-o facă, îşi dori ca Jace să fie acolo şi să poată vedea când o făcea, dar, în loc de asta, un rânjet încrezut îi fulgeră pe faţă şi îşi coborî mâna.

— Şi dacă Jace ţi-ar da drumul, presupun că tu ai lupta?

— Bineînţeles că aş lupta…

— *De partea cui?*

Sebastian făcu iute un pas spre ea, ridicând Pocalul Infernal. Ea putu vedea ce avea înăuntru. Deşi mulţi băuseră din el, sângele rămăsese la acelaşi nivel.

— Ridică-i capul, Jace.

— Nu!

Îşi dublă eforturile să scape. Mâna lui Jace se strecură sub bărbia ei, însă i se păru că simte o ezitare în atingerea lui.

— Sebastian, zise el, nu…

— *Acum!* porunci Sebastian. Nu-i nevoie să rămânem aici. Noi suntem cei importanţi, nu carnea asta de tun. Am dovedit că Pocalul Infernal funcţionează. Asta-i ceea ce contează.

O apucă pe Clary de partea din faţă a rochiei.

— Dar o să fie mult mai uşor să scăpăm, zise el, fără ca ea să dea din picioare, să ţipe şi să lovească la fiecare pas.

— O putem face să bea mai târziu…

— Nu, mârâi Sebastian. Ţine-o nemişcată.

Şi ridică Pocalul, împingându-l spre buzele lui Clary, încercând să-i deschidă gura cu forţa. Ea i se opuse, scrâşnind din dinţi.

— Bea, zise Sebastian într-o şoaptă ameninţătoare, atât de joasă, că ea se îndoi că Jace o putuse auzi. Ţi-am spus că până la sfârşitul nopţii ai să faci tot ce vreau eu. *Bea!*

Ochii lui negri se posomorâră şi împinse Pocalul spre ea, spărgându-i buza de jos.

Ea simţi gust de sânge şi duse mâinile în spate,

apucându-l pe Jace de umeri şi folosindu-se de corpul lui ca reazem pentru a lovi cu picioarele. Simţi cusătura rochiei cedând şi despicându-se într-o parte, iar piciorul ei izbi cu putere în pieptul lui Sebastian. El se clătină înapoi, rămas fără suflare, exact când ea-şi dădu brusc capul pe spate, auzind trosnetul puternic în clipa în care ţeasta ei îl izbi pe Jace în faţă. El ţipă şi îşi slăbi strânsoarea, destul cât ea să se poată smulge, eliberându-se. Fugi de lângă el şi se aruncă în luptă fără să se uite îndărăt.

Maia gonea peste platoul stâncos, cu lumina stelelor trecându-şi degetele reci prin blana ei şi cu mirosurile puternice ale bătăliei asaltându-i nasul sensibil – sânge, sudoare şi duhoarea de cauciuc ars a magiei negre.

Haita se răspândise larg pe platou, sărind şi omorând cu ghearele şi colţii ucigaşi. Maia se ţinu aproape de Jordan, nu pentru că ar fi avut nevoie de protecţia lui, ci pentru că descoperise că unul lângă altul luptau mai bine, mai eficient. Mai fusese într-o singură bătălie înainte, pe Câmpia Brocelind, dar aceea fusese un vârtej haotic de demoni şi de repudiaţi. Erau mult mai puţini luptători aici, în Burren, dar vânătorii de umbre demonici erau formidabili, învârtindu-şi săbiile şi pumnalele cu o agilitate şi o forţă înspăimântătoare. Maia văzuse un om slăbuţ folosind un pumnal cu lamă scurtă pentru a-i reteza capul unui vârcolac în plin salt; ceea ce se prăbuşise la pământ fusese un corp omenesc decapitat, însângerat şi de nerecunoscut.

Tocmai când se gândea la asta, unul dintre nefilimii în robă stacojie se ridică ameninţător în faţa lor, ţinând în mâini o spadă cu tăiş dublu. Lama era mânjită în roşu întunecat, la lumina lunii. Jordan, lângă Maia, îşi dezveli colţii, dar ea a fost cea care s-a repezit asupra omului. El se feri, lovind fulgerător cu sabia. Ea simţi o durere ascuţită în umăr şi aterizã pe toate patru labele, durerea săgetând-o prin tot corpul. Se auzi un zăngănit şi ea ştiu că îi doborâse omului spada din mână. Mârâi satisfăcută şi se răsuci, dar Jordan deja sărea la gâtul nefilimului…

Iar omul îl prinse de grumaz, din aer, ţinându-l în sus ca pe un căţelandru răzvrătit.

— Jigodie de repudiat, zise el cu dispreţ şi, cu toate că nu era prima oară când Maia auzea asemenea insulte, ceva din ura glacială a tonului acestuia o făcu să se cutremure. Ar trebui să fii o haină! Ar trebui să te *port!*

Maia îşi înfipse colţii în piciorul lui. Sângele cu gust de cupru îi umplu gura, iar omul strigă de durere şi se dădu înapoi, clătinându-se, izbind-o cu piciorul şi scăpându-l din mână pe Jordan. Maia îl ţinu îndârjit, iar Jordan atacă din nou. De data asta, răcnetul de mânie al vânătorului de umbre a fost curmat scurt când ghearele vârcolacului îi sfârtecară gâtul.

Amatis lovi cu pumnalul spre inima lui Magnus – exact în clipa în care o săgeată şuieră prin aer şi se înfipse în umărul ei, izbind-o cu atâta forţă, încât o întoarse pe jumătate şi o trânti cu faţa de stâncă. Ţipă, sunetul fiind rapid acoperit de zăngănitul armelor din jur. Isabelle îngenunche lângă Magnus; Simon, ridicându-şi ochii, îl văzu pe Alec pe mormântul de piatră, stând încremenit, cu arcul în mâini. Era probabil prea departe ca să-l vadă clar pe Magnus; Isabelle îşi dusese mâinile la pieptul magicianului, dar Magnus – Magnus, care întotdeauna era atât de dinamic, atât de plin de energie – rămase absolut nemişcat la îngrijirile lui Isabelle. Ea îşi ridică ochii şi îl surprinse pe Simon holbându-se la ei; mâinile ei erau înroşite de sânge, dar ea clătină din cap violent la el.

— *Continuă! îi* strigă ea. *Găseşte-l pe Sebastian!*

Cu un efort, Simon se întoarse şi se aruncă din nou în bătălie. Linia compactă de vânători de umbre îmbrăcaţi în roşu începuse să se destrame. Lupii ţâşneau, ici şi colo, despărţindu-i pe vânătorii de umbre unii de alţii. Jocelyn încrucişase spada cu un bărbat ce-şi arăta colţii, dar al cărui braţ liber sângera – şi Simon observă un lucru bizar, în timp ce se împleticea înainte, prin micile spaţii de la periferie: *Niciunul dintre nefilimii îmbrăcaţi în roşu nu avea vreo Pecete.* Pielea lor era lipsită de orice ornament.

Erau, de asemenea, îşi dădu el seama – văzând cu colţul ochiului unul dintre vânătorii de umbre vrăjmaşi atacând-o pe Aline cu o ghioagă, numai pentru a fi spintecat de Helen, care se repezi la el din lateral – mult mai rapizi decât orice alt nefilim pe care-l văzuse el până atunci, în afară de Jace şi de Sebastian. Se mişcau cu iuţeala vampirilor, gândi el, când unul dintre ei lovi cu sabia un vârcolac în salt, despicându-i burta. Vârcolacul mort se prăbuşi la pământ, acum leşul unui bărbat corpolent, cu păr blond şi creţ. *Nu Maia sau Jordan.* Simţi un val de uşurare, apoi vinovăţie; se împletici înainte, cu mirosul de sânge îngroşându-se în jurul lui şi din nou regretă că nu mai avea Pecetea lui Cain. Dacă ar mai fi purtat-o încă, îşi zise el, i-ar fi putut preface în scrum pe toţi aceşti nefilimi…

Unul dintre nefilimii diabolici se ridică în faţa lui, rotind o sabie lată, cu un singur tăiş. Simon se feri, dar nu avu nevoie. Omul abia ajunsese cu sabia la jumătatea drumului, când o săgeată îl nimeri în gât şi căzu la pământ, cu sângele gâlgâind. Simon ridică iute capul şi-l văzu pe Alec, în continuare în vârful mormântului; faţa lui era o mască de piatră şi trăgea săgeată după săgeată, cu o precizie mecanică, ducând mâna la spate, ca un automat, apucând o săgeată, potrivind-o în arc şi lăsând-o să-şi ia zborul. Fiecare dintre ele nimerea o ţintă, dar Alec părea că nici nu observă. În timp ce săgeata era încă în zbor, el deja întindea mâna după următoarea. Simon auzi încă una şuierând pe lângă el şi înfigându-se într-un corp, când se repezi înainte, spre o porţiune deschisă a câmpului de luptă…

Încremeni. Iat-o. Clary, o siluetă fragilă, croindu-şi drum prin mulţime cu mâinile goale, lovind cu piciorul şi îmbrâncind ca să-şi facă loc. Purta o rochie roşie, ruptă, părul îi era un hăţiş încurcat, iar când îl zări, o expresie de uimire neîncrezătoare îi traversă chipul. Buzele ei părură să-i rostească numele.

Chiar în spatele ei era Jace. Faţa lui era plină de sânge. Mulţimea se dădu în lături când el se avântă, lăsându-l să

treacă. Prin spaţiul rămas deschis în urma lui, Simon putu zări o sclipire de roşu şi argintiu – o figură familiară, încoronată acum cu păr ca suflat cu aur alb, ca al lui Valentine.

Sebastian. Încă se ascundea în spatele ultimei linii de apărare a vânătorilor de umbre diabolici. Văzându-l, Simon duse mâna peste umăr şi o scoase pe Slăvită din teacă. În clipa următoare, o mişcare în mulţime o aruncă pe Clary spre el. Ochii ei erau aproape negri de adrenalină, dar bucuria ei la vederea lui era limpede. Uşurarea i se răspândi lui Simon în tot corpul şi îşi dădu seama că se întrebase dacă ea mai era încă ea însăşi sau se schimbase, ca Amatis.

— *Dă-mi sabia!* strigă ea, vocea fiindu-i aproape acoperită de zăngănitul furios al armelor.

Îşi întinse braţul ca s-o ia şi în clipa aceea nu mai era Clary, prietena lui din copilărie, ci un vânător de umbre, un înger răzbunător căruia i se potrivea sabia aceea în mână.

I-o întinse, cu mânerul înainte.

Lupta devenise un vârtej, gândi Jocelyn, care-şi croia drum prin înghesuiala generală, lovind cu *kindjal*-ul lui Luke în orice ţintă roşie care-i apărea în faţa ochilor. Lucrurile veneau asupra ta şi-apoi se retrăgeau cu atâta viteză, încât nu erai conştient decât de simţul pericolului incontrolabil, depunând eforturi supraomeneşti să rămâi în viaţă şi să nu fii înghiţit.

Ochii ei săgetau înnebuniţi prin masa luptătorilor căutând-o pe fiica ei, căutând să zărească măcar părul ei roşu – sau chiar să-l vadă pe Jace, pentru că acolo unde era el, avea să fie şi Clary. Pe platou erau împrăştiaţi bolovani mari, ca aisbergurile pe o mare imobilă. Ea se căţără pe vârful zimţat al unuia, încercând să obţină o vedere mai bună asupra câmpului de luptă, dar nu reuşi să desluşească decât trupurile încleştate, sclipirea armelor şi siluetele negre, alergând aproape de pământ, ale lupilor printre luptători.

Se întoarse ca să se dea jos de pe colţul de stâncă…

Doar ca să descopere că o aştepta cineva la bază. Jocelyn se opri scurt, făcând ochii mari.

El purta robă stacojie şi avea o cicatrice lividă pe un obraz, o amintire dintr-o bătălie necunoscută de ea. Faţa lui era scofâlcită şi îşi pierduse tinereţea, dar nu încăpea nicio îndoială că era el.

— Jeremy, zise ea încet şi vocea abia i se auzi în vuietul luptei. Jeremy Pontmercy.

Bărbatul care odinioară fusese cel mai tânăr membru al Cercului se uita la ea cu ochi injectaţi.

— Jocelyn Morgenstern. Ai venit să ni te alături?

— Să mă alătur vouă? Jeremy, nu…

— Ai fost cândva în Cerc, zise el, făcând un pas mai aproape de ea.

Un cuţit lung, cu tăişul ca un brici drept, îi atârna în mâna dreaptă.

— Ai fost cândva dintre noi. Şi acum noi îl urmăm pe fiul tău.

— Am rupt legătura cu voi când l-aţi urmat pe soţul meu, zise Jocelyn. De ce crezi că m-aş alătura vouă acum, când fiul meu vă conduce?

— Fie lupţi cu noi, fie împotriva noastră, Jocelyn.

Expresia lui se înăsprise.

— Nu te poţi ridica împotriva propriului tău fiu.

— Jonathan, zise ea blând, este cel mai mare rău pe care l-a comis vreodată Valentine. Niciodată n-aş putea lupta alături de el. La urma urmelor, n-am luptat niciodată alături de Valentine. Deci ce speranţă ai avea să mă convingi acum?

El clătină din cap.

— M-ai înţeles greşit, zise el. Vreau să spun, nu poţi să fii împotriva lui. Împotriva noastră. Conclavul nu poate. Nu sunt pregătiţi. Nu pentru ceea ce putem face noi. Şi ceea ce *vrem* să facem. Vor curge râuri de sânge pe străzile fiecărui oraş. Lumea va arde din temelii. Tot ce ştiţi voi va fi distrus. Iar noi ne vom ridica din cenuşa înfrângerii voastre, phoenixul triumfător. Aceasta este singura ta

şansă. Mă îndoiesc că fiul tău îţi va mai acorda vreo alta.

— Jeremy, zise ea, erai atât de tânăr când te-a recrutat Valentine. Te-ai fi putut întoarce, ai fi putut veni înapoi în Conclav. Ar fi fost îngăduitori…

— N-aş fi putut niciodată să mă întorc în Conclav, zise el cu o satisfacţie dură. Nu înţelegi? Noi, ăştia care am trecut de partea fiului tău, nu mai suntem nefilimi.

Nu mai suntem nefilimi. Jocelyn dădu să-i răspundă, dar mai înainte de a putea vorbi, lui Jeremy îi ţâşni sângele pe gură. Se frânse şi atunci Jocelyn o văzu pe Maryse, în spatele lui, cu o sabie lată.

Cele două femei se uitară o clipă una în ochii celeilalte, peste trupul neînsufleţit al lui Jeremy. Apoi, Maryse se întoarse şi plecă din nou la bătălie.

În clipa în care degetele lui Clary se închiseră în jurul mânerului, sabia explodă cu o lumină aurie. Focul ardea în josul lamei, de la vârf, iluminând cuvintele gravate întunecat pe o latură – *Quis ut Deus?* – şi făcând plăselele să strălucească de parcă ar fi închis în ele lumina soarelui. Clary aproape c-o scăpă din mână, crezând că luase foc, dar flacăra părea reţinută înăuntrul sabiei, iar metalul era rece în palma ei.

Totul, după aceea, păru să se petreacă foarte încet. Ea se întoarse, cu sabia arzând în mână. Căută disperată să-l vadă pe Sebastian în mulţime. Nu-l putea vedea, dar ştia că se afla în spatele grupului compact de vânători de umbre pe care trebuise să-i lovească cu pumnii ca să ajungă până aici. Strângând bine sabia, se îndreptă spre ei, dar se trezi că i se barează calea.

De către Jace.

— Clary, zise el.

Părea imposibil ca ea să-l audă; zgomotele din jurul lor erau asurzitoare: răcnete şi mârâituri, zăngănitul armelor izbind una într-alta. Dar marea siluetelor care se luptau păru să se despice în două, ca Marea Roşie[26], de-o parte şi

[26] Aluzie la episodul biblic descriind trecerea poporului Israel prin Marea Roşie, pe când ieşea din Egipt, sub conducerea lui Moise *(Exod,*

de alta, lăsând un spaţiu liber în jurul ei şi al lui Jace.

Sabia ardea, alunecoasă în strânsoarea mâinii ei.

— Jace. Dă-te din calea mea.

Îl auzi pe Simon, în spatele ei, strigând ceva; Jace clătină din cap. Ochii lui aurii erau impenetrabili, cu neputinţă de citit. Faţa îi era însângerată; ea-şi izbise ţeasta de pometele lui, iar pielea i se umflase şi se înnegrise.

— Dă-mi sabia, Clary.

— Nu.

Ea clătină din cap şi făcu un pas înapoi. Slăvita lumina spaţiul dintre ei, iarba din jur, strivită în picioare şi mânjită de sânge, şi pe Jace, care înainta spre ea.

— Jace, te pot separa de Sebastian. Îl pot ucide fără să te rănesc şi pe tine…

Faţa lui se schimonosi. Ochii aveau aceeaşi culoare cu focul din sabie sau îl reflectau, nu ştia sigur, dar în timp ce se uita la el îşi dădu seama că nu conta. Îl vedea pe Jace şi pe non-Jace: amintirile ei despre el, despre frumosul băiat pe care-l întâlnise prima oară, nesăbuit cu el însuşi şi cu ceilalţi, învăţând să poarte de grijă şi să fie precaut. Îşi aminti de noaptea pe care o petrecuseră împreună în Idris, ţinându-se de mâini peste patul îngust, şi de băiatul mânjit de sânge care se uita la ea cu ochi torturaţi şi mărturisea că fusese un ucigaş în Paris.

— Să-l *ucizi*? întrebă acum Jace-care-nu-era-Jace. Ţi-ai pierdut minţile?

Şi ea îşi aminti de noaptea aceea de la malul Lacului Lyn, când Valentine îşi înfipsese sabia în el, şi de felul în care însăşi viaţa ei păruse să se scurgă odată cu sângele lui.

Îl privise murind, acolo, pe plajă, în Idris. Şi după aceea, când îl adusese înapoi la viaţă, el venise la ea şi se uitase la ea cu ochii aceia care ardeau ca Sabia, ca sângele incandescent al unui înger.

Am fost în întuneric, spusese el. *Nu era nimic acolo, numai umbre, iar eu eram tot o umbră. Şi apoi ţi-am auzit vocea.*

---

14).

Dar vocea aceea se topi într-alta, una mai recentă: Jace înfruntându-l pe Sebastian în livingul apartamentului lui Valentine, spunându-i ei că mai degrabă ar fi murit decât să trăiască astfel. Îl putea auzi acum vorbind, spunându-i să-i dea lui sabia, că, dacă nu, avea să o ia el însuşi de la ea. Vocea lui era aspră, nerăbdătoare, vocea cuiva care i-ar fi vorbit unui copil. Şi în clipa aceea ea ştiu că, întocmai cum el nu era Jace, Clary pe care o iubea el nu era ea. Era o amintire a ei, tulbure şi distorsionată: imaginea cuiva docil, ascultător; cineva care nu înţelegea că dragostea dăruită fără bunăvoie sau sinceritate nu era deloc dragoste.

— Dă-mi sabia!

Mâna lui era întinsă, bărbia ridicată, tonul imperios.

— Dă-mi-o mie, Clary.

— O vrei?

Ea o ridică pe Slăvită, aşa cum el o învăţase, echilibrându-i greutatea, deşi o simţea grea pentru mâna ei. Flacăra din ea deveni mai intensă, până când păru să urce la cer şi să atingă stelele. Jace era la doar o lungime de sabie distanţă de ea, cu ochii lui aurii neîncrezători. Nici măcar acum nu-i venea să creadă că ea l-ar fi putut răni, răni cu adevărat. Nici măcar acum.

Ea trase adânc aer în piept.

— Ia-o.

Îi văzu ochii aprinzându-se, aşa cum făcuseră şi în ziua aceea, la malul lacului, şi apoi ea înfipse sabia în el, exact cum făcuse Valentine. Înţelegea, acum, că aşa trebuia să fie. Trebuise să moară aşa, iar ea să-l smulgă înapoi din ghearele morţii. Iar acum moartea revenea.

Nu poţi să păcăleşti moartea. În cele din urmă, îşi va lua dreptul.

Slăvita pătrunse în pieptul lui, iar ea îşi simţi mâna însângerată alunecând pe mâner, când lama se înfipse printre coaste, străpungând mai departe prin el până când pumnul i se lovi de corpul lui şi ea încremeni.

Jace nu se mişcase, iar ea era acum lipită de el, strângând în mână Slăvita, în timp ce sângele începuse a

şiroi din pieptul lui.

Se auzi un răget – un răget de furie şi de groază, ca al cuiva sfâşiat cu brutalitate. *Sebastian,* gândi Clary. Sebastian, strigând, căci legătura lui cu Jace era retezată.

Dar Jace – Jace nu scoase niciun sunet. În pofida a tot, faţa lui era calmă şi liniştită, faţa unei statui. Se uită în jos, la Clary, iar ochii lui străluciră, de parcă s-ar fi umplut cu lumină.

Apoi începu să ardă.

Alec nu-şi amintea când se dăduse jos de pe mormântul de piatră, nici cum îşi croise drum pe platoul stâncos printre corpurile celor căzuţi: vânători de umbre diabolici, vârcolaci morţi şi răniţi. Ochii lui căutau o singură persoană. Se împiedică, gata să cadă; când îşi ridică ochii, privirea lui scană câmpul dinaintea sa şi o văzu pe Isabelle, îngenuncheată lângă Magnus, pe pământ.

Avu senzaţia că nu mai avea aer în plămâni. Niciodată nu-l văzuse pe Magnus atât de palid sau atât de nemişcat. Pe armura lui de piele era sânge şi mai mult sânge băltea pe pământ, dedesubtul lui. Dar asta era cu neputinţă. Magnus trăise atât de multă vreme. El era veşnic. O permanenţă. În nicio lume pe care şi-ar fi putut-o imagina Alec, Magnus nu murea înaintea lui.

— Alec.

Era vocea lui Izzy, înălţându-se spre el ca prin apă.

— Respiră încă.

Alec lăsă să-i scape aerul din piept, tremurat. Întinse mâna spre sora lui.

— Pumnal.

Ea îi întinse unul, în tăcere. Niciodată nu fusese la fel de atentă ca el la orele de prim-ajutor; întotdeauna îşi spusese că runele aveau să rezolve totul. El tăie pieptul armurii de piele a lui Magnus şi apoi cămaşa de dedesubt, cu dinţii strânşi. S-ar fi putut ca armura să fi fost cea care-l ţinea încă în viaţă.

Dădu în lături marginile, cu multă grijă, surprins de siguranţa mâinilor proprii. Era mult sânge şi o rană

căscată larg, în partea dreaptă a pieptului lui Magnus. Dar după ritmul respiraţiei lui Magnus, era limpede că plămânii nu-i fuseseră străpunşi. Alec îşi scoase grăbit jacheta, o împături şi o apăsă peste rana încă sângerândă. Pleoapele lui Magnus se zbătură şi se deschiseră.

— Auu, zise el, slab. Nu te mai împinge în mine.

— *Raziel,* şopti Alec, cu recunoştinţă. Eşti bine. Îşi vârî mâna liberă sub capul lui Magnus, mângâind cu degetul mare obrazul însângerat al lui Magnus. Am crezut…

Îşi înălţă capul ca să arunce o privire surorii lui, înainte de a mai spune ceva de care să-i fie ruşine. Dar ea plecase, în tăcere, de lângă ei.

— Te-am văzut căzând, zise Alec, liniştit. Se aplecă şi-l sărută uşor pe Magnus pe gură, nevrând să-i provoace durere. Am crezut că ai murit.

Magnus zâmbi strâmb.

— Ce, de la o zgârietură?

Se uită în jos, la jacheta înroşită de sânge din mâna lui Alec.

— OK, o zgârietură adâncă. Aşa, ca de la o pisică foarte, foarte mare.

— Delirezi? zise Alec.

— Nu! Magnus îşi împreună sprâncenele. Amatis mi-a ţintit inima, dar nu mi-a atins nimic vital. Problema e că pierderea de sânge îmi vlăguieşte energia şi abilitatea de a mă vindeca. Trase adânc aer în piept, ceea ce îi provocă tusea. Hai, dă-mi mâna, spuse şi îşi ridică mâna, iar Alec îşi împleti degetele cu ale lui, strângând tare palma lui Magnus într-a lui. Îţi mai aduci aminte, în noaptea bătăliei de pe vasul lui Valentine, când am avut nevoie de nişte forţă de la tine?

— Ai nevoie şi acum? întrebă Alec. Pentru că poţi să iei.

— Întotdeauna am nevoie de forţa ta, Alec, zise Magnus, şi închise ochii, în timp ce degetele lor împletite începură să strălucească, de parcă ţineau între ele lumina unei stele.

Focul ţâşni prin mânerul sabiei Îngerului şi de-a lungul

lamei. Flacăra străbătu braţul lui Clary ca o descărcare electrică, trântind-o la pământ. Fulgerul fierbinte sfârâi în sus şi-n jos prin venele ei, iar ea se ghemui, în agonie, strângându-se în braţe ca şi când ar îl vrut să-şi împiedice corpul să se desfacă în bucăţi.

Jace căzu în genunchi. Sabia încă îl mai străpungea, dar acum ardea cu o flacără alb-aurie, iar focul îi umplea corpul la fel cum o apă colorată ar umple o carafă de sticlă transparentă. Flacăra aurie trecea prin el, făcându-i pielea străvezie. Părul lui era ca arama; oasele erau ca de iască dură, strălucind vizibil prin piele. Slăvita însăşi arsese complet, dizolvându-se în picături lichide ca aurul topit într-un creuzet. Capul lui Jace era lăsat mult pe spate, corpul îi era încordat ca un arc, în timp ce conflagraţia făcea ravagii prin el. Clary încercă să se târască spre el, pe terenul stâncos, dar căldura ce iradia din corpul lui era de nesuportat. Mâinile lui se încleştară la piept şi un râu de sânge auriu îi curgea printre degete. Piatra pe care îngenunchease se înnegrise, trosnind şi prefăcându-se în cenuşă. Şi apoi Slăvita mai răbufni o dată în sus, ca ultima jerbă a unui foc de tabără, într-o ploaie de scântei, iar Jace se prăbuşi cu faţa în jos, pe pietre.

Clary încercă să se ridice, dar picioarele i se înmuiau sub ea. Prin vene încă mai simţea valuri pârjolitoare şi durerea o săgeta la suprafaţa pielii, de parcă ar fi fost atinsă de vătraie înroşite în foc. Se târî înainte, însângerându-şi degetele, auzind cum se sfâşie rochia ei de ceremonie, până când ajunse la Jace.

Zăcea pe o parte, cu capul sprijinit pe un braţ, iar celălalt braţ întins în lateral. Ea se lasă să cadă lângă el. Căldura iradia din corpul lui de parcă ar fi fost o vatră de tăciuni mocnind, dar ea n-o luă în seamă. Îi putea vedea spintecătura din costum pe care i-o făcuse Slăvita. Aurul părului său era amestecat cu cenuşă de pietre calcinate şi sânge.

Foarte încet, fiecare mişcare provocându-i o durere de parcă ar fi fost bătrână, ca şi cum ar fi îmbătrânit cu un an pentru fiecare secundă în care arsese Jace, ea îl trase spre

ea, astfel încât îl întoarse cu spatele pe piatra mânjită de sânge şi înnegrită. Se uită la faţa lui, care nu mai era de aur, dar nemişcată şi încă frumoasă.

Clary îşi lipi mâna de pieptul lui, unde roşul sângelui ieşea în evidenţă pe roşul mai întunecat al costumului său de luptă. Simţise marginile sabiei scrâşnind printre coastele lui. Văzuse sângele şiroindu-i printre degete, atât de mult sânge, încât pătase pietrele de sub el în negru şi îi întărise vârfurile părului.

Şi totuşi. *Nu dacă e mai mult al Cerului decât al Iadului.*

— Jace, şopti ea.

În jurul lor se auzeau picioare fugind. Rămăşiţele zdrobite ale micii armate a lui Sebastian dădeau bir cu fugiţii peste Burren, aruncându-şi armele din mers. Ea nu-i băgă în seamă.

— *Jace.*

El nu se mişca. Faţa îi era neclintită, senină sub lumina lunii. Genele îi aruncau umbre negre, ca pânzele de păianjen, pe vârfurile pometţilor.

— Te rog, zise ea şi vocea i se păru că-i zgârie gâtlejul.

Când respira, plămânii îi ardeau.

— Uită-te la mine.

Clary închise ochii. Când îi deschise din nou, mama ei îngenunchease lângă ea, atingându-i umărul. Pe faţa lui Jocelyn şiroiau lacrimi. Dar asta nu se putea… De ce ar fi plâns mama ei?

— Clary, şopti mama ei, dă-i drumul. E mort.

În depărtare, Clary îl văzu pe Alec îngenunchind lângă Magnus.

— Nu, zise Clary. Sabia – arde ceea ce e demonic. Ar putea fi încă în viaţă.

Mama ei o mângâie pe spate, trecând cu degetele prin şuviţele de păr încurcate şi murdare ale lui Clary.

— Clary, nu…

Jace, gândi Clary cu înverşunare, strângându-l cu mâinile de braţe. *Eşti mai puternic de atât. Dacă acesta eşti tu, tu cel adevărat, o să deschizi ochii şi o să te uiţi la mine.*

Deodată, Simon era acolo, îngenunchind de partea cealaltă a lui Jace, cu faţa mânjită de sânge şi murdărie. Întinse mâna spre Clary. Ea îşi ridică brusc capul şi se uită furios la el, la el şi la mama ei, şi o văzu şi pe Isabelle venind încet în spatele lor, cu ochii mari. Partea din faţă a costumului ei de luptă era năclăită de sânge. Incapabilă să dea ochii cu Izzy, Clary întoarse capul, fixându-şi privirea pe părul de aur al lui Jace.

— Sebastian, zise Clary sau încercă să zică, fiindcă vocea îi era răguşită. Cineva să se ducă după el.

Şi lăsaţi-mă singură.

— Îl caută acum. Mama ei se aplecă spre ea, neliniştită, cu ochii mari. Clary, dă-i drumul. Clary, fetiţa mea…

— Las-o în pace, o auzi Clary pe Isabelle spunând tăios.

Auzi protestul mamei sale, dar tot ce făceau ele părea să se petreacă la mare distanţă, ca şi când Clary ar fi privit o piesă de teatru de pe ultimul rând. Nimic nu conta în afară de Jace. Jace, arzând. Lacrimile o usturau, fierbinţi, în spatele ochilor.

— Jace, fir-ar să fie, zise ea, cu vocea frântă. *Nu eşti mort.*

— Clary, zise Simon, cu blândeţe. Era o şansă…

Lasă-l şi vino. Asta era ceea ce îi cerea Simon, dar ea nu putea. Nu voia.

— Jace, şopti ea.

Era ca o mantra, la fel cum el o ţinuse, odinioară, la castelul Renwick, şi îi rostise numele la nesfârşit.

— Jace *Lightwood…*

Încremeni. Iată. O mişcare atât de slabă încât nici nu se putea numi mişcare. Zbaterea unei pleoape. Se aplecă, gata să-şi piardă echilibrul şi să vină de-a berbeleacul, şi îşi apăsă mâna pe materialul stacojiu rupt de deasupra pieptului său, de parcă ar fi putut să vindece rana pe care ea i-o făcuse. În schimb, simţi – atât de minunat, încât pentru moment nici nu înţelese, fiindcă nu era cu putinţă să fie – sub vârful degetelor ei, bătăile inimii lui.

Epilog

La început, Jace nu a fost conştient de nimic. Apoi a fost întuneric şi, odată cu întunericul, o durere arzătoare. Parcă înghiţise foc şi îl sufoca, îi pârjolea gâtlejul. Făcea încercări disperate să respire, să ia o gură de aer ca să-şi răcorească focul, şi ochii i se deschiseră brusc.

Văzu întuneric şi umbre – o încăpere slab luminată, cunoscută şi necunoscută, cu şiruri de paturi şi o fereastră ce lăsa să pătrundă o lumină albastră, seacă, iar el era într-unul din paturi, cu păturile şi cearşafurile trase jos şi înfăşurate în jurul corpului său ca nişte frânghii. Pieptul îl durea de parcă o greutate mortală îl apăsa şi, bâjbâind cu mâna să vadă ce era, găsi doar un bandaj gros pe pielea goală. Horcăi din nou, după încă o gură de aer răcoritoare.

— Jace.

Vocea aceea îi era la fel de cunoscută ca a lui şi apoi simţi o mână strângându-i mâna, degete împletindu-se cu ale sale. Cu un reflex născut din ani de dragoste şi familiaritate, el o strânse înapoi.

— Alec, zise el şi rămase aproape şocat de sunetul propriei voci în capul său.

Nu se schimbase. Se simţea de parcă fusese ars, topit şi recreat ca aurul într-un creuzet – dar devenit ce? Oare chiar să fi fost el însuşi din nou? Îşi ridică privirea spre ochii albaştri ai lui Alec şi ştiu unde se afla. În infirmeria de la Institut. Acasă.

— Îmi pare rău…

O mână subţire, bătătorită, îi mângâia obrazul şi o a doua voce familiară spuse:

— Nu-ţi cere iertare. N-ai de ce să-ţi ceri iertare.

Închise ochii pe jumătate. Povara de pe pieptul lui era în continuare acolo, pe jumătate rană, pe jumătate vinovăţie.

— Izzy.

Ea-şi ţinu respiraţia.

— Eşti chiar tu, nu-i aşa? îl întrebă.

— Isabelle, începu Alec, de parc-ar fi vrut s-o prevină să nu-l supere pe Jace, dar Jace atinse mâna lui Izzy.

Îi putea vedea ochii negri strălucind în lumina zorilor, cu chipul plin de aşteptare şi speranţă. Aceasta era Izzy pe care doar familia ei o cunoştea, iubitoare şi îngrijorată.

— Sunt eu, zise el, dregându-şi glasul. Pot înţelege dacă nu mă credeţi, dar jur pe Înger, Iz, că eu sunt.

Alec nu spuse nimic, dar îl strânse mai tare de mână.

— Nu-i nevoie să juri, zise el şi, cu mâna liberă, îi atinse runa *parabatai* de lângă claviculă. Ştiu. Pot s-o simt. Fiindcă nu mai simt ca şi când mi-ar lipsi o parte din mine.

— Şi eu am simţit asta. Jace trase aer în piept anevoie. Ceva lipsind. Am simţit-o, chiar şi cu Sebastian, dar nu ştiam ce-mi lipsea. Tu erai. *Parabatai-ul* meu. Se uită la Izzy. Şi tu. Sora mea. Şi…

Pleoapele îl arseră deodată cu o lumină incandescentă: rana din piept îi zvâcni dureros şi văzu faţa *ei,* luminată de focul sabiei. O fierbinţeală ciudată i se răspândi prin vene, ca focul alb.

— Clary. Vă rog, spuneţi-mi…

— E absolut teafără, zise Isabelle grăbită.

În vocea ei se simţea şi altceva – surprindere, stânjeneală.

— Jură. Nu spune aşa doar pentru că nu vrei să mă superi.

— *Ea* te-a străpuns cu sabia, îi atrase atenţia Isabelle.

Jace râse gâtuit; îl duru.

— Ea m-a salvat.

— Aşa e, încuviinţă Alec.

— Când pot s-o văd?

Jace încercă să nu pară prea nerăbdător.

— Eşti cu adevărat *tu,* zise Isabelle, cu voce amuzată.

— Fraţii Tăcuţi ţi-au tot dat târcoale, verificându-te, zise

Alec. Uitându-se la asta – atinse bandajul de pe pieptul lui Jace – şi să vadă dacă nu te-ai trezit deja. Când or să afle, vor dori probabil să stea de vorbă cu tine mai înainte de a te lăsa s-o vezi pe Clary.

— Cât timp am zăcut inconştient?

— Vreo două zile, zise Alec, de când ne-am întors de la Burren şi am fost siguri că n-o să mori. S-a dovedit că nu e atât de uşor să vindeci complet o rană făcută de sabia unui arhanghel.

— Adică vrei să spui c-o să rămân cu o cicatrice.

— Una mare şi urâtă, zise Isabelle, chiar pe piept.

— Măi, să fie, zise Jace. Şi cât contam pe banii ăia, pe care voiam să-i fac ca model prezentând lenjerie la bustul gol.

Vorbise mucalit, dar gândea că era corect, cumva, să rămână cu o cicatrice: că *se cuvenea* să fie marcat pentru ceea ce se întâmplase cu el, fizic şi mintal. Aproape că-şi pierduse sufletul, iar cicatricea avea să-i servească drept aducere-aminte de fragilitatea voinţei şi de dificultatea binelui.

Şi de lucrurile mai întunecate. De ceea ce îl aştepta şi ceea ce nu putea îngădui să se întâmple. Forţele îi reveniseră; simţea asta şi avea să le îndrepte în întregime împotriva lui Sebastian. Ştiind asta, se simţi dintr-odată mai uşor, scăpat de o parte de povara din piept. Întoarse capul şi se uită în ochii lui Alec.

— N-aş fi crezut că am să lupt vreodată în cealaltă tabără decât a ta, zise el, răguşit. Niciodată.

— Şi n-ai s-o mai faci niciodată, zise Alec, cu maxilarul ferm.

— Jace, zise Isabelle, încearcă să-ţi păstrezi calmul, da? Doar că…

Ei, *ce* mai era?

— S-a mai întâmplat ceva?

— Ei bine, luminezi un pic, zise Isabelle. Vreau să spun, doar o idee. Fosforescent.

— *Luminez?*

Alec ridică mâna în care o ţinea pe a lui Jace. Jace putu

vedea, în întuneric, o uşoară strălucire pe antebraţ care părea să-i marcheze venele ca pe o hartă.

— Credem că e un efect secundar al sabiei arhanghelului, zise el. Probabil va dispărea curând, dar Fraţii Tăcuţi sunt curioşi. Bineînţeles.

Jace oftă şi îşi lăsă capul pe spate, în pernă. Era prea epuizat ca să fie foarte interesat de noua lui stare, luminiscentă.

— Asta înseamnă că trebuie să plecaţi? întrebă el. Trebuie să-i chemaţi pe Fraţi?

— Ne-au instruit să-i chemăm de îndată ce te trezeşti, zise Alec, dar clătina din cap chiar în timp ce vorbea. Dar nu şi dacă nu vrei tu.

— Mă simt obosit, mărturisi Jace. Dacă aş putea să dorm încă vreo câteva ore…

— Bineînţeles. Bineînţeles că poţi.

Degetele lui Isabelle îi dădură părul la o parte din ochi. Tonul ei era ferm, absolut: feroce ca al unei mame-urs care îşi protejează puiul.

Ochii lui Jace începură să se închidă.

— Şi n-o să mă lăsaţi singur?

— Nu, zise Alec. Nu, n-o să te lăsăm singur. Ştii asta.

— Niciodată.

Isabelle îi luă cealaltă mână, cea pe care nu i-o ţinea Alec, şi o strânse puternic.

— Lightwood, toţi împreună, şopti ea.

Mâna lui Jace se umezi deodată în locul unde i-o ţinea ea şi el îşi dădu seama că ea plângea şi lacrimile picurau – plângea pentru el, pentru că îl iubea; chiar şi după tot ce se întâmplase, ea încă îl mai iubea.

Amândoi îl iubeau.

Adormi astfel, cu Isabelle de-o parte şi Alec de cealaltă, în timp ce soarele apăru odată cu zorii.

*

— Cum adică încă nu-l pot vedea? întrebă Clary.

Stătea pe marginea canapelei din livingul lui Luke, cu firul telefonului înfăşurat atât de strâns în jurul degetelor

că vârfurile i se albiseră.

— Au trecut numai trei zile, dintre care două a fost inconştient, zise Isabelle.

În spatele ei se auzeau şi alte voci, iar Clary îşi ciuli urechea să audă cine vorbea. Crezu că-i poate desluşi vocea lui Maryse, dar îi vorbea oare lui Jace? Lui Alec?

— Fraţii Tăcuţi îl examinează. Ei spun că n-are încă voie să primească vizite.

— Dă-i dracu' pe Fraţii Tăcuţi.

— Nu, mersi. Sunt puternici şi tăcuţi şi-apoi sunt atât de ciudaţi.

— Isabelle!

Clary se lăsă pe spate, între pernele moi. Era o zi însorită de toamnă, iar lumina soarelui se revărsa înăuntru prin ferestrele livingului, deşi nu-i însenina cu nimic dispoziţia.

— Vreau doar să ştiu că e bine. Că nu e rănit permanent şi că nu s-a umflat ca un pepene…

— Bineînţeles că nu s-a umflat ca un pepene, nu fi caraghioasă.

— N-am de unde să ştiu. N-am de unde să ştiu pentru că nimeni nu-mi spune nimic.

— E bine, zise Isabelle, deşi era ceva în vocea ei care-i spunea lui Clary că-i ascundea ceva. Alec a dormit cu el, în patul de alături, iar mama şi cu mine am făcut cu rândul, ca să stăm lângă el toată ziua. Fraţii Tăcuţi nu l-au *torturat.* Doar trebuie să afle tot ce ştie el. Despre Sebastian, despre apartament, totul.

— Dar nu pot să cred că Jace nu m-ar fi chemat dacă ar fi putut. Doar dacă nu vrea să mă vadă.

— Poate că nu vrea, zise Isabelle. S-ar putea să fie pentru că tu l-ai străpuns cu sabia.

— *Isabelle…*

— Glumeam, ce-ţi închipui. Pentru numele îngerului, Clary, nu poţi să ai puţină răbdare? oftă Isabelle. Las-o baltă. Am uitat cu cine stau de vorbă. Uite, Jace zice – nu că aş avea voie să repet chestia asta, reţine – că trebuie să discute cu tine personal. Dacă ai putea aştepta doar…

— Numai asta am făcut, zise Clary, am aşteptat.

Era adevărat. Petrecuse ultimele două nopţi în dormitorul ei din casa lui Luke, aşteptând veşti despre Jace şi retrăind ultima săptămână din viaţa ei, încă o dată şi încă o dată, în fiecare detaliu chinuitor. Vânătoarea sălbatică; prăvălia de antichităţi din Praga; fântânile pline cu sânge; tunelurile ochilor lui Sebastian; corpul lui Jace lipit de al ei; Sebastian împingându-i Pocalul Infernal la gură, încercând să-i deschidă buzele; duhoarea acidă a limfei de demon. Slăvita aprinzându-se şi luminând în sus prin braţul ei, străpungându-l pe Jace ca un fulger, bătaia inimii lui sub vârful degetelor ei. Nu deschisese ochii, dar Clary ţipase că era viu, că inima lui bătea, şi toată familia se repezise la ei, chiar şi Alec, ducându-l aproape pe sus pe un Magnus neobişnuit de palid.

— Tot ce fac este să recapitulez la nesfârşit în capul meu. Asta mă înnebuneşte.

— Ei, aici ne înţelegem. Ştii ceva, Clary?

— Ce?

Urmă o pauză.

— Nu ai nevoie de permisiunea *mea* să vii aici să-l vezi pe Jace, zise Isabelle. Nu ai nevoie de permisiunea nimănui să faci indiferent ce. Tu eşti Clary Fray. Tu te arunci cu capul înainte în orice situaţie, fără să ştii ce mama dracului o să se întâmple după aceea, şi apoi treci prin ea cu tot tupeul şi inconştienţa.

— Nu în ceea ce priveşte viaţa mea personală, Iz.

— Îhm, zise Isabelle. Păi, poate ar trebui.

Şi îi închise telefonul.

Clary se holbă la receptor, auzind bâzâitul slab şi îndepărtat al tonului. Apoi, cu un oftat, îl puse în furcă şi se duse în dormitorul ei.

Simon era tolănit pe pat, cu picioarele pe pernele ei şi bărbia sprijinită în mâini. Laptopul era deschis la picioarele patului, iar pe ecran era fixată o scenă din *Matrix.* El îşi ridică privirea când intră ea.

— Ai avut noroc?

— Nu chiar.

Clary se duse la şifonierul ei. Deja se îmbrăcase, în eventualitatea că ar fi putut să-l vadă azi pe Jace, în jeanşi şi un pulover bleu, care ştia că-i plăcea lui. Îşi puse o jachetă de velur şi se aşeză pe marginea patului, lângă Simon, şi-şi vârî picioarele în bocanci.

— Isabelle nu vrea să-mi spună nimic. Fraţii Tăcuţi nu vor ca Jace să primească vizitatori, dar nu contează. Mă duc până acolo, oricum.

Simon închise laptopul şi se întoarse pe spate.

— Asta-i mica mea hărţuitoare curajoasă.

— Mai taci, zise ea. Vrei să vii cu mine? S-o vezi pe Isabelle?

— Mă întâlnesc cu Becky, zise el, la apartament.

— Bine. Transmite-i dragostea mea.

Termină de legat şireturile bocancilor şi întinse mâna ca să-i dea lui Simon părul la o parte de pe frunte.

— Mai întâi, a trebuit să mă obişnuiesc cu tine cu Pecetea aia. Acum va trebui să mă obişnuiesc cu tine fără ea.

Ochii lui căprui-închis îi cercetau faţa.

— Cu sau fără ea, tot eu sunt.

— Simon, tu mai ţii minte ce scria pe lama sabiei? Pe Slăvita?

— *Quis ut Deus?*

— E în latină, zise ea. M-am uitat în dicţionar. Înseamnă *Cine e ca Dumnezeu?* E o întrebare-capcană. Răspunsul este nimeni – nimeni nu e ca Dumnezeu. Vezi?

El se uită la ea.

— Ce să văd?

— Ai spus. *Deus.* Dumnezeu.

Simon deschise gura, dar o închise la loc.

— Eu…

— Ştiu că ţi-a spus Camille că ea putea să rostească numele lui Dumnezeu pentru că nu credea în El, dar eu sunt convinsă că are legătură cu ceea ce crezi despre tine însuţi. Dacă tu crezi că eşti damnat, atunci eşti. Dar dacă nu crezi…

Ea îi atinse mâna; el îi strânse scurt degetele şi îi dădu

drumul, cu tulburare pe chip.

— Îmi trebuie nişte timp să mă gândesc la asta.

— Cât vrei tu. Dar sunt aici, dacă vrei să vorbim.

— Şi eu sunt aici, dacă tu vrei să vorbim. Indiferent ce se întâmplă cu tine şi cu Jace la Institut... ştii că poţi veni oricând la mine acasă dacă vrei să vorbim.

— Ce mai face Jordan?

— Destul de bine, zise Simon. El şi Maia sunt hotărât împreună acum. Sunt în starea aia înfricoşătoare în care eu simt că ar trebui să le eliberez spaţiul tot timpul. Simon strâmbă din nas. Când ea nu e acolo, el se frământă tot, că se simte nesigur, fiindcă ea şi-a mai dat întâlnire cu o grămadă de tipi, în timp ce el şi-a petrecut ultimii trei ani făcând instrucţie din aia aproape militară la Praetor şi prefăcându-se că e asexuat.

— Oh, haide! Mă îndoiesc că ei îi pasă de asta.

— Ştii cum sunt bărbaţii. Avem nişte ego-uri delicate.

— Nu i-aş descrie ego-ul lui Jace ca fiind delicat.

— Nu, al lui Jace e un soi de tanc din artileria antiaeriană al ego-urilor masculine, recunoscu Simon.

Stătea întins cu mâna dreaptă odihnind pe burtă, iar inelul de aur al elfilor îi scânteia pe deget. De vreme ce al doilea fusese distrus, părea să nu mai aibă vreo putere, dar Simon continua să-l poarte. Fără să se gândească, Clary se aplecă şi-l sărută pe frunte.

— Eşti cel mai bun prieten pe care l-ar putea avea cineva, ştii asta? întrebă ea.

— Ştiam, dar e plăcut s-o aud din nou.

Clary râse şi se ridică în picioare.

— Ei bine, am putea merge împreună până la metrou. Asta dacă nu vrei să mai pierzi vremea pe aici, cu filmele închiriate, în loc să stai în apartamentul tău mişto de burlac din centru.

— Da. Unde m-aşteaptă colegul meu de cameră nefericit în dragoste şi sora mea. Se dădu jos din pat şi o urmă, în timp ce ea ieşi în living. Nu te duci pur şi simplu prin Portal?

Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu ce să zic. Pare… extravagant. Traversă holul şi, după ce bătu grăbit, îşi vârî capul pe uşa dormitorului principal. Luke?

— Intră.

Ea intră, cu Simon alături. Luke stătea în pat, ridicat în capul oaselor. Umflătura bandajului care-i înfășura pieptul era vizibilă pe sub bluza de flanelă. În faţa lui, pe pat, era un teanc de reviste. Simon ridică una.

— *Scânteiază ca o Prinţesă a Gheţii: Mireasa Iernii,* citi el cu voce tare. Nu prea cred, omule. Nu sunt sigur că tiara de fulgi de zăpadă ţi s-ar potrivi cel mai bine.

Luke aruncă o privire spre reviste şi oftă.

— Jocelyn s-a gândit că ar fi bine să facem planuri de nuntă. Să ne întoarcem la normalitate şi toate celelalte.

Sub ochii lui albaştri erau cearcăne întunecate. Jocelyn fusese cea care îi dăduse vestea despre Amatis, pe când el mai era încă la secţia de poliţie. Deşi Clary îl întâmpinase cu îmbrăţişări călduroase când venise acasă, el nu pomenise despre sora lui nici măcar o dată şi nici ea n-o făcuse.

— Dacă ar fi după mine, am da o fugă la Vegas şi am face o nuntă cu tema „pirat” de douăzeci de dolari, prezidată de Elvis.

— Eu aş putea fi animatoarea de onoare, sugeră Clary. Se uită la Simon, cu speranţă. Şi tu ai putea fi…

— Oh, nu, zise el. Eu sunt un hipster. Sunt prea mişto pentru nunţi cu temă.

— Joci *Dungeon and Dragons.* Eşti un maniac al calculatoarelor, îl corectă ea, cu dragoste.

— E şic să fii maniac al calculatoarelor, declară Simon. Femeilor le plac maniacii geniali.

Luke îşi drese glasul.

— Presupun că aţi venit aici să-mi spuneţi ceva?

— Mă duc la Institut să-l văd pe Jace, zise Clary. Vrei să-ţi aduc ceva când mă întorc?

El clătină din cap.

— Mama ta e la magazin, la cumpărături. Se aplecă să-i ciufulească părul şi tresări de durere. Se vindeca, dar

încet. Distracţie plăcută, îi ură.

Clary se gândi la ceea ce avea s-o aştepte probabil la Institut – o Maryse furioasă, o Isabelle epuizată, un Alec absent şi un Jace care nu voia s-o vadă – şi oftă.

— Nicio grijă.

Tunelul metroului mirosea a iarna care în sfârşit sosise în oraş – metal rece, umezeală, pământ reavăn şi un vag iz de fum. Alec, mergând în lungul liniilor, îşi văzu aburii respiraţiei ca nişte norişori albi, în faţa lui, şi îşi vârî mâna liberă în buzunarul hainei marinăreşti bleumarin, ca să nu-i îngheţe. Lampa-vrăjitoarei pe care o ţinea în cealaltă mână lumina tunelul – plăcuţe de ceramică verzi şi crem, decolorate de vreme, şi cabluri ieşite şi atârnând ca pânzele de păianjeni pe pereţi. De mult nu mai văzuse tunelul ăsta un tren în mişcare.

Alec se trezise înainte de Magnus, din nou. Magnus dormea până târziu în ultima vreme; se odihnea după bătălia de la Burren. Îşi folosise foarte multă energie ca să se vindece, dar nu era pe de-a întregul refăcut. Magicienii erau nemuritori, dar nu invulnerabili şi „câţiva centimetri mai sus şi m-ar fi dat gata”, spusese Magnus mâhnit, examinându-şi rana de cuţit. „Mi-ar fi oprit inima.”

Fuseseră câteva clipe – chiar minute – când Alec crezuse că Magnus murise. Şi asta, după ce-şi făcuse atâtea griji că avea să îmbătrânească şi să moară înaintea lui Magnus. Ce cruntă ironie ar fi fost. Genul de palmă pe care o merita, pentru că se gândise serios la oferta făcută de Camille, fie şi o secundă.

Putu vedea lumină, înainte – staţia Primăria Oraşului, luminată de candelabre şi luminatoare. Se pregătea să vâre lampa-vrăjitoarei în buzunar, când auzi o voce cunoscută în spatele lui.

— Alec. Alexander Gideon Lightwood.

Alec îşi simţi inima sărindu-i din piept. Se întoarse, încet.

— Magnus?

Magnus se apropie, intrând în cercul de lumină

răspândit de lampa-vrăjitoarei lui Alec. Arăta neobişnuit de sumbru, cu ochii umbriţi. Părul lui ţepos era ciufulit. Nu era îmbrăcat decât cu un sacou şi un tricou, iar Alec nu se putu abţine să nu se întrebe dacă îi era frig.

— Magnus, zise Alec din nou. Am crezut că dormi.

— Evident, zise Magnus.

Alec înghiţi disperat în sec. Nu-l văzuse niciodată pe Magnus mânios, nu cu adevărat mânios. Nu aşa. Ochii de pisică ai lui Magnus erau adânci, imposibil de citit.

— M-ai urmărit? întrebă Alec.

— Ai putea spune şi aşa. Mi-a prins bine că ştiam unde te duceai.

Mişcându-se rapid, Magnus scoase o hârtie împăturită din buzunar. În lumina slabă, Alec nu văzu decât că era acoperită cu un scris de mână elegant, înflorit.

— Ştii, când ea mi-a spus că tu vei fi aici – când mi-a spus despre târgul pe care l-a încheiat cu tine – n-am crezut-o. N-am *vrut* s-o cred. Dar iată-te.

— Camille ţi-a *spus…*

Magnus ridică o mână, tăindu-i vorba.

— Opreşte-te, zise el. Bineînţeles că mi-a spus. Te-am avertizat că e o maestră a manipulării şi a sforăriilor, dar n-ai vrut să mă asculţi. Pe cine crezi că i-ar plăcea mai mult să aibă de partea ei – pe mine sau pe tine? Tu ai optsprezece ani, Alexander. Nu eşti tocmai un aliat puternic.

— Asta i-am spus deja, zise Alec. Nu l-aş fi ucis pe Raphael. Am venit aici şi i-am spus că înţelegerea noastră picase, că nu aveam s-o fac…

— Trebuia să vii până aici, în această staţie de metrou abandonată, ca să-i transmiţi mesajul ăsta? îşi înălţă Magnus sprâncenele. Nu crezi c-ai fi putut transmite în esenţă acelaşi mesaj stând, pur şi simplu, departe de ea?

— A fost…

— Şi dacă tot ai venit până aici – fără să fie nevoie – şi i-ai spus că înţelegerea picase, continuă Magnus cu o voce ucigător de calmă, de ce eşti aici *acum*? Obligaţie socială? Vizită de curtoazie? Explică-mi, Alexander, poate mi-a

scăpat ceva.

Alec înghiţi în sec. Cu siguranţă exista o cale să-i explice. Venise aici, în vizită la Camille, pentru că ea era singura persoană cu care putea vorbi despre Magnus. Singura persoană care îl cunoscuse pe Magnus cum îl cunoscuse el, nu doar ca pe Marele Magician din Brooklyn, ci ca pe cineva care putea iubi şi putea fi iubit, care avea slăbiciuni omeneşti, şi ciudăţenii, toane şi capricii printre care Alec habar n-avea cum să navigheze fără sfat.

— Magnus…

Alec făcu un pas spre iubitul lui şi, pentru prima oară de când îşi amintea, Magnus se îndepărtă de el.

Alura lui era ţeapănă şi neprietenoasă. Se uita la Alec ca la un străin, un străin pe care nu-l plăcea deloc.

— Îmi pare atât de rău, zise Alec.

Vocea lui suna supărătoare chiar şi pentru urechile lui.

— N-am vrut niciodată…

— Mă gândisem la asta, ştii, zise Magnus. Şi ăsta a fost un motiv pentru care voiam Cartea Albă. Nemurirea poate fi o povară. Te gândeşti la zilele care te mai aşteaptă, după ce ai fost pretutindeni, ai văzut totul. Singurul lucru pe care nu-l încercasem fusese să îmbătrânesc lângă cineva – cineva pe care îl iubeam. Am crezut că probabil tu ai fi acela. Dar asta nu-ţi dă dreptul să faci din lungimea zilelor mele *alegerea ta* şi nu a mea.

— Ştiu.

Inima lui Alec bătea nebuneşte.

— Ştiu şi n-aveam de gând s-o fac…

— O să fiu plecat toată ziua, zise Magnus. Vino să-ţi iei lucrurile din apartament. Lasă cheile pe masa din sufragerie.

Ochii lui îi examinau faţa lui Alec.

— S-a terminat. Nu vreau să te mai văd, Alec. Nici pe vreunul dintre prietenii tăi. M-am săturat să fiu animalul lor de companie vrăjitor.

Mâinile lui Alec începuseră să tremure, destul de tare cât să scape lampa-vrăjitoarei. Lumina pâlpâi şi se stinse, iar el căzu în genunchi, scormonind cu degetele prin

ţărână, printre gunoaie şi mizerii. În cele din urmă, ceva se aprinse în faţa ochilor săi şi se ridică, descoperind că Magnus stătea în faţa lui, cu lampa-vrăjitoarei în mână. Aceasta strălucea şi pâlpâia cu o lumină ciudat colorată.

— N-ar trebui să se aprindă, zise Alec fără să se gândească, decât pentru un vânător de umbre.

Magnus i-o întinse. Inima lămpii-vrăjitoarei lumina roşu întunecat, precum tăciunii dintr-un foc.

— Asta-i din pricina tatălui tău? întrebă Alec.

Magnus nu răspunse, doar dădu drumul lămpii-vrăjitoarei în palma lui Alec. Când mâinile li se atinseră, faţa lui Magnus se schimbă.

— Ai îngheţat de frig.

— Da?

— Alexander…

Magnus îl trase mai aproape şi lampa-vrăjitoarei pâlpâi între ei, schimbându-şi culorile cu repeziciune. Alec nu mai văzuse niciodată o piatră-rună lampa-vrăjitoarei să facă aşa. Îşi puse capul pe umărul lui Magnus şi îl lăsă pe Magnus să-l strângă în braţe. Inima lui Magnus nu bătea ca a oamenilor. Bătea mai lent, dar egal. Uneori, Alec se gândea că era cel mai stabil lucru din viaţa lui.

— Sărută-mă, zise Alec.

Magnus îşi lipi palma de obrazul lui Alec şi, blând, aproape absent, îşi plimbă degetul mare peste pometele lui. Când se aplecă să-l sărute, mirosea a lemn de santal. Alec se apucă de mâneca sacoului lui Magnus şi lampa-vrăjitoarei, ţinută între corpurile lor, izbucni în văpăi trandafirii, albastre şi verzi.

A fost un sărut lent şi trist. Când Magnus se retrase, Alec descoperi că, nu ştia cum, dar ţinea singur lampa-vrăjitoarei; mâna lui Magnus nu mai era. Lumina era albă, delicată.

Vorbind încet, Magnus spuse:

— *Aku cinta kamu.*

— Ce înseamnă?

Magnus se desprinse din braţele lui Alec.

— Înseamnă te iubesc. Nu că asta ar schimba ceva.

— Dar dacă mă iubeşti…

— Bineînţeles că da, mai mult decât aş fi crezut c-am s-o fac. Dar între noi tot s-a terminat, zise Magnus. Asta nu schimbă ceea ce ai făcut tu.

— Dar a fost doar o greşeală, şopti Alec. O singură greşeală…

Magnus râse tăios.

— O singură greşeală? Asta-i ca şi când ai numi călătoria inaugurală a *Titanicului* un accident minor cu barca. Alec, ai încercat să-mi scurtezi viaţa.

— A fost doar… Ea mi-a oferit, dar eu m-am gândit la asta şi n-am putut fi de acord… Nu ţi-aş fi putut face ţie asta.

— Dar a trebuit să te gândeşti. Şi nu mi-ai pomenit nimic de asta. Magnus clătină din cap. N-ai avut încredere în mine. Niciodată n-ai.

— Ba am, zise Alec. O să am… o să încerc. Mai dă-mi o şansă…

— Nu, zise Magnus. Şi dacă pot să-ţi dau un sfat: Evit-o pe Camille. Se apropie un război, Alexander, şi n-ai vrea să ţi se pună la îndoială loialitatea. Nu-i aşa?

Şi, cu acestea, se întoarse şi se îndepărtă, cu mâinile în buzunare – păşind încet, de parcă ar fi fost rănit şi nu doar de tăietura din piept. Şi cu toate acestea, se îndepărta. Alec îl urmări cu privirea până ieşi din raza de bătaie a lămpii-vrăjitoarei şi dispăru din vedere.

Interiorul Institutului fusese răcoros în timpul verii, dar acum, când iarna se instalase în toată puterea cuvântului, gândi Clary, era cald. Naosul era luminat puternic de şirurile de candelabre, iar vitraliile ferestrelor străluceau uşor. Lăsă uşa de la intrare să se închidă singură în urma ei şi se îndreptă spre lift. Ajunsese la jumătatea culoarului dintre scaune când auzi pe cineva râzând.

Se întoarse. Isabelle stătea într-una din vechile strane, cu picioarele sale lungi atârnate peste speteaza scaunului din faţa ei. Era încălţată cu cizme înalte până la jumătatea coapsei, jeanşi mulaţi şi un pulover roşu care-i lăsa un

umăr gol. Pielea îi era plină de desene întunecate; Clary îşi aminti ce-i spusese Sebastian, că nu-i plăceau când femeile îşi mutilau pielea cu Peceţi, şi se înfioră.

— Nu m-ai auzit când te-am strigat pe nume? întrebă Izzy. Chiar că poţi fi uluitor de concentrată pe un gând.

Clary se opri şi se sprijini de o stranã.

— Nu te ignoram intenţionat.

Isabelle îşi dădu picioarele jos şi se ridică. Tocurile cizmelor ei o făceau mult mai înaltă decât Clary.

— Oh, ştiu. De aceea am zis „concentrată” şi nu „prost-crescută”.

— M-ai aşteptat aici ca să-mi spui să plec?

Clary era încântată de faptul că vocea nu-i tremură. Voia să-l vadă pe Jace. Voia să-l vadă mai mult decât orice altceva. Dar după toate cele prin care trecuse în ultima lună, ştia că lucrul cel mai important era că el era în viaţă şi că era el însuşi. Orice altceva cădea pe locul doi.

— Nu, zise Izzy şi începu să se îndrepte spre lift, cu Clary ţinându-se după ea. Cred că toată povestea asta e ridicolă. Tu i-ai salvat viaţa.

Clary înghiţi ca să-i treacă senzaţia de răceală din gât.

— Ai spus că sunt lucruri pe care eu nu le înţeleg.

— Sunt. Isabelle apăsă cu putere pe butonul liftului. Ţi le poate explica Jace. Eu am venit aici pentru că m-am gândit că ar mai fi câteva chestiuni pe care ar trebui să le ştii.

Clary ascultă scârţâitul, zdroncănitul şi geamătul familiar ale vechii cabine a liftului.

— Ca de exemplu?

— Tata s-a întors, zise Isabelle, fără să se uite la Clary.

— S-a întors pentru o vizită sau definitiv?

— Definitiv.

Isabelle păru calmă, dar Clary îşi aduse aminte cât de îndurerată fusese când aflaseră că Robert candidase pentru postul de Inchizitor.

— Practic, Aline şi Helen ne-au salvat de a nu avea necazuri serioase pentru ceea ce s-a petrecut în Irlanda. Când am venit să te ajutăm, am făcut-o fără să anunţăm Conclavul. Mama era sigură că, dacă le-am fi spus, ar fi

trimis războinici care să-l ucidă pe Jace. Şi n-ar fi putut risca. Vreau să spun, asta e familia noastră.

Liftul sosi cu un zdrăngănit şi un trosnet, înainte să apuce Clary să spună ceva. O urmă pe cealaltă fată înăuntru, abţinându-se cu greu să n-o îmbrăţişeze pe Iz. Se îndoia că lui Izzy i-ar fi plăcut.

— Aşadar, Aline i-a spus Consulului – care, la urma urmelor, e mama ei – că nu a fost timp să anunţăm Conclavul, că ea fusese lăsată în urmă cu ordine stricte s-o sune pe Jia, dar fusese un deranjament pe linia telefonică şi nu putuse să ia legătura cu ea. Practic, a minţit de-au îngheţat apele. Oricum, asta e povestea noastră şi ne ţinem toţi de ea. Nu cred că Jia a crezut-o, dar nu contează; Jia nu ţine morţiş s-o pedepsească pe mama. Numai că trebuia să aibă un soi de poveste de care să se poată apuca, pentru a nu fi *obligată* să ne sancţioneze. La urma urmelor, nu se poate spune că operaţiunea a fost un dezastru. Ne-am dus, l-am recuperat pe Jace, am ucis majoritatea nefilimilor diabolici şi l-am pus pe fugă pe Sebastian.

Liftul se opri, săltând şi încremenind brusc.

— L-am pus pe fugă pe Sebastian, repetă Clary. Deci habar n-avem unde e? Eu mă gândeam că, de vreme ce i-am distrus apartamentul – buzunarul dimensional – i s-ar putea lua urma.

— Am încercat, zise Isabelle. Oriunde ar fi, e încă în afara puterilor noastre de a-i lua urma. Şi, potrivit Fraţilor Tăcuţi, vraja pe care a făcut-o Lilith… Ei bine, el e puternic, Clary. Cu adevărat puternic. Va trebui să presupunem că este pe undeva pe aici, cu Pocalul Infernal, plănuindu-şi următoarea mutare. Isabelle trase în lături uşa cu zăbrele a liftului şi ieşi. Crezi că o să vină înapoi după tine – sau Jace?

Clary şovăi.

— Nu imediat, zise ea în cele din urmă. Pentru el, noi suntem ultimele piese ale puzzle-ului. O să vrea să aibă totul pus la punct mai întâi. O să vrea o armată. O să vrea să fie pregătit. Noi suntem ca… premiile pe care le obţine

pentru că a câştigat. Şi ca să nu fie singur.

— Înseamnă că se simte foarte singur, zise Isabelle.

Nu exista nicio simpatie în vocea ei; fusese o simplă observaţie.

Clary se gândi la el, la faţa pe care tot încercase să o uite, care-i bântuia coşmarurile şi visele cu ochii deschişi. *M-ai întrebat cui aparţin.*

— Nici n-ai idee.

Ajunseseră la scările care duceau la infirmerie. Isabelle se opri şi-şi duse mâna la gât. Clary putu vedea conturul pătrat al pandantivului ei de rubin pe sub materialul puloverului.

— Clary…

Clary se simţi dintr-odată ciudat. Îşi netezi marginea puloverului, fără să vrea să se uite la Isabelle.

— Cum e? zise Isabelle abrupt.

— Cum e *ce?*

— Să fii îndrăgostit, zise Isabelle. De unde ştii când eşti? Şi de unde ştii când altcineva e îndrăgostit de tine?

— Ăăă…

— De pildă, Simon, zise Isabelle. Cum de ţi-ai dat seama că era îndrăgostit de tine?

— Păi, zise Clary, el a spus-o.

— El a spus-o,

Clary ridică din umeri.

— Şi, înainte de asta, tu habar n-aveai?

— Nu, chiar nu, zise Clary, amintindu-şi momentul. Izzy… dacă ai sentimente pentru Simon sau dacă vrei să ştii dacă el are sentimente pentru tine… poate ar trebui să-i *spui,* pur şi simplu.

Isabelle se juca trăgând de un fir inexistent de pe manşeta ei.

— Ce să-i spun?

— Ce simţi pentru el.

Isabelle păru revoltată.

— N-ar trebui să fie nevoie.

Clary clătină din cap.

— Doamne. Tu şi Alec semănaţi atât de tare…

Isabelle făcu ochii mari.

— Ba nu semănăm! Suntem absolut diferiţi. Eu mă duc tot timpul la întâlniri cu băieţii; el n-a avut altă aventură decât cu Magnus. El e gelos; eu, nu…

— Toată lumea e geloasă, zise Clary cu fermitate. Şi amândoi sunteţi atât de *stoici.* E dragoste, nu Bătălia de la Termopile. Nu trebuie să trataţi totul ca şi când ar fi o ultimă redută. Nu trebuie să ţineţi totul închis înăuntru.

Isabelle îşi aruncă mâinile în sus.

— Dintr-odată eşti expertă?

— Nu sunt expertă, zise Clary. Dar pe Simon chiar îl cunosc. Dacă nu-i spui tu lui ceva, o să presupună că nu-i spui fiindcă nu eşti interesată şi o să renunţe. Are *nevoie* de tine, Iz, şi tu ai nevoie de el. Dar are nevoie şi ca tu să fii cea care o spune.

Isabelle oftă şi se întoarse pe-un călcâi ca să urce scările. Clary o putu auzi bombănind:

— Asta e vina ta, ştii. Dacă tu nu i-ai fi zdrobit inima…

— Isabelle!

— Păi, i-ai zdrobit-o.

— Mda, şi mi se pare că-mi amintesc cum, atunci când s-a trezit prefăcut în şobolan, tu ai fost cea care a sugerat să-l lăsăm în forma aia. Permanent.

— Ba nu.

— Ba da…

Clary se întrerupse. Ajunseseră la etajul următor, unde un culoar lung se întindea în ambele direcţii. În faţa uşilor duble ale infirmeriei stătea silueta în robă de culoarea pergamentului a unui Frate Tăcut, cu mâinile încrucişate, cu faţa aplecată, într-o postură meditativă.

Isabelle arătă spre el cu o fluturare de mâini exagerată.

— Poftim, zise ea. Îţi urez noroc să treci de el ca să-l vezi pe Jace.

Şi plecă pe culoar, ţăcănind cu tocurile pe podeaua de lemn.

Clary oftă în sinea ei şi duse mâna la stela de la brâu. Se îndoia că exista vreo rună de iluzie magică în stare să-l păcălească pe un Frate Tăcut, dar, poate că, dacă ar fi

reuşit să se apropie destul cât să graveze o rună de somn pe pielea lui…

Clary Fray. Vocea din capul ei era amuzată şi, de asemenea, familiară. Nu avea vreun sunet, dar ea recunoscu forma gândurilor, în felul cum recunoşti râsul sau răsuflarea cuiva.

— Frate Zachariah.

Resemnată, puse stela la locul ei şi se apropie de el, dorindu-şi ca Isabelle să fi rămas cu ea.

Presupun că eşti aici ca să~l vezi pe Jonathan, zise el, ridicând capul din postura meditativă. Faţa lui era încă în umbra glugii, deşi ea îi putea desluşi forma unui pomete ascuţit. *În pofida ordinelor Frăţiei.*

— Te rog să-l numeşti Jace. E prea derutant altfel.

„Jonathan" este un nume vechi şi frumos de vânător de umbre, cel dintâi dintre nume. Familia Herondale întotdeauna şi-a păstrat numele…

— El n-a fost numit după un Herondale, îi atrase atenţia Clary. Deşi avea un pumnal de la tatăl lui. Pe lama aceluia scria *S.W.H.*

Stephen William Herondale.

Clary mai făcu un pas spre uşi şi spre Zachariah.

— Ştii multe despre familia Herondale, zise ea. Şi dintre toţi Fraţii Tăcuţi, tu pari cel mai uman. Majoritatea lor nu arată niciodată vreo emoţie. Sunt ca statuile. Dar tu pari să simţi lucrurile. Îţi aduci aminte de viaţa ta.

Să fii un Frate Tăcut este viaţă, Clary Fray. Dar dacă te referi la viaţa de dinainte de a intra în Frăţie, da, mi-o amintesc.

Clary trase adânc aer în piept.

— Ai fost vreodată îndrăgostit? Înainte de a intra în Frăţie? A existat vreodată cineva pentru care ţi-ai fi dat şi viaţa?

Urmă o lungă tăcere. Apoi:

Două persoane, zise Fratele Zachariah. *Există amintiri care nu se şterg, Clarissa. Întreabă-l pe prietenul tău, Magnus Bane, dacă nu mă crezi. Veşnicia nu face pierderea mai uşor de uitat, ci mai uşor de îndurat.*

— Ei bine, eu nu am veşnicia, zise Clary, cu voce pierită. Te rog să mă laşi înăuntru să-l văd pe Jace.

Fratele Zachariah nu se clinti. Ea tot nu-i putea vedea faţa, doar o vagă alternare de umbre şi planuri pe sub gluga robei sale. Numai mâinile, închise una într-alta înaintea sa.

— *Te rog,* zise Clary.

Alec se ridică dintr-un salt pe platformă în staţia de metrou Primăria Oraşului şi se furişă spre scări. Îşi alungase din minte imaginea lui Magnus îndepărtându-se de el numai cu un singur gând:

Avea s-o ucidă pe Camille Belcourt.

Urcă hotărât scările, scoţând din mers un pumnal de seraf de la cingătoare. Lumina de aici era tremurătoare şi slabă – ieşi la mezaninul de sub Parcul Primăriei, unde luminatoarele cu geam slab colorat lăsau să pătrundă lumina de iarnă. Îşi vârî lampa-vrăjitoarei în buzunar şi ridică pumnalul de seraf.

— *Amriel,* şopti el şi lama se aprinse imediat, ca un fulger în mâna lui.

Îşi ridică bărbia, plimbându-şi ochii prin antreu. Sofaua cu spetează înaltă era acolo, dar Camille, nu. Îi trimisese un mesaj spunându-i că venea, dar după modul în care ea-l trădase, îşi zise că n-ar fi trebuit să fie surprins că nu rămăsese să-l vadă. Cât ai clipi, traversă camera şi dădu cu piciorul în sofa, cu putere; aceasta zbură cât colo, cu un trosnet de lemn şi un nor de praf, cu un picior rupt.

Din colţul încăperii se auzi un râs cristalin.

Alec se răsuci, cu pumnalul de seraf în mână. Umbrele din colţ erau groase şi adânci; nici măcar lumina lui Amriel nu le putea pătrunde.

— Camille? zise el, cu vocea periculos de calmă. Camille Belcourt. Vino aici, *acum.*

Se auzi un alt hohot de râs şi o siluetă ieşi din întuneric. Dar nu era Camille.

Era o fată – probabil nu mai mare de vreo doisprezece sau treisprezece ani – foarte firavă, purtând o pereche de

jeanşi tociţi şi un tricou roz, cu mâneci scurte şi cu un inorog sclipitor pe el. Purta, de asemenea, o eşarfă lungă, roz, ale cărei vârfuri erau muiate în sânge. Sângele îi acoperea jumătate de faţă şi îi mânjea tivul bluzei. Se uită la Alec cu ochi mari, fericiţi.

— Te cunosc, şopti ea şi, când vorbi, el îi văzu incisivii ca acele.

Vampir.

— Alec Lightwood. Eşti prieten cu Simon. Te-am văzut la concerte.

El se holbă la ea. O mai văzuse înainte? Probabil – imaginea trecătoare a unei feţe printre umbre, la bar, în timpul unuia dintre acele spectacole la care îl târâse Isabelle. Nu putea fi sigur. Dar asta nu însemna că nu ştia cine era ea.

— Maureen, zise el. Tu eşti Maureen a lui Simon.

Ea păru încântată.

— Eu sunt, zise ea. Sunt Maureen a lui Simon.

Se uită în jos, la mâinile ei, care erau pline de sânge până la încheieturi, de parcă le-ar fi cufundat într-un bazin cu aşa ceva. Şi, pe deasupra, nu era sânge de om, gândi Alec. Era sângele întunecat, roşu-rubiniu, de vampir.

— O cauţi pe Camille, zise ca cu voce cântată. Dar ea nu mai e aici. Oh, nu. S-a dus.

— S-a dus? întrebă Alec. Cum adică s-a dus?

Maureen chicoti.

— Ştii cum lucrează legea vampirilor, nu-i aşa? Oricine îl ucide pe şeful unui clan de vampiri devine căpetenia acelui clan. Iar Camille a fost şefa clanului din New York. Oh, da, a fost.

— Deci… a ucis-o cineva?

Maureen izbucni într-un hohot de râs fericit.

— Nu un *cineva* oarecare, prostule, zise ea. Ci eu.

Tavanul boltit al infirmeriei era albastru, pictat cu un model rococo de îngeraşi care târau după ei panglici de aur, şi norişori albi, plutitori. Şirurile de paturi metalice erau aliniate pe lângă perete, în stânga şi în dreapta,

lăsând liber pe centru un culoar larg. Două luminatoare de sus lăsau să intre lumina curată a soarelui de iarnă, deşi asta nu încălzea cu nimic încăperea îngheţată.

Jace era aşezat într-unul din paturi, sprijinindu-şi spatele de o grămadă de perne pe care le adunase de pe celelalte paturi. Purta jeanşi destrămaţi la tiv şi un tricou cenuşiu. Ţinea o carte în echilibru, pe genunchi. Îşi ridică privirea când Clary intră în încăpere, dar nu spuse nimic în timp ce ea se apropia de pat.

Inima lui Clary începu să bată cu putere. Tăcerea se simţea rigidă, aproape apăsătoare; ochii lui Jace o urmăriră când ea ajunse la picioarele patului şi se opri acolo, cu mâinile pe tăblie. Ea îi studie faţa. De atâtea ori încercase să-l deseneze, gândi ea, încercase să-i surprindă calitatea inefabilă care-l făcea pe Jace să fie el însuşi, dar degetele ei nu fuseseră niciodată în stare să pună pe hârtie ceea ce vedea ea. Acum era acolo, unde nu fusese când el se aflase sub controlul lui Sebastian – indiferent cum ai fi vrut să-i spui, suflet sau spirit, privind prin ochii lui.

Ea îşi încleştă mâinile pe tăblia patului.

— Jace…

El îşi dădu o şuviţă de păr auriu pe după ureche.

— E… ţi-au zis ţie Fraţii Tăcuţi că e OK să intri aici?

— Nu chiar.

Colţul gurii lui zvâcni.

— Deci i-ai lăsat laţi cu un par şi ai intrat cu forţa? Conclavul nu priveşte prea îngăduitor isprăvile de genul ăsta, ştii.

— Oau. Deci chiar mă consideri capabilă de orice, nu?

Înaintă şi se aşeză pe pat lângă el, pe de-o parte ca să fie la acelaşi nivel şi, pe de alta, ca să ascundă faptul că îi tremurau genunchii.

— Am învăţat s-o fac, zise el şi puse cartea deoparte.

Ea îi simţi cuvintele ca pe o palmă.

— N-am vrut să te rănesc, zise ea şi vocea îi ieşi doar ca o şoaptă. Îmi pare rău.

El se ridică dintre perne, dându-şi picioarele jos din pat. Nu erau departe unul de celălalt, stând pe acelaşi pat, dar

el se stăpânea voit; ea-şi dădea seama. Îşi dădea seama că erau secrete în spatele ochilor lui luminoşi, îi putea simţi ezitarea. Ar fi vrut să întindă mâna spre el, dar se ţinu nemişcată şi îşi păstră vocea fermă.

— N-am vrut niciodată să-ţi fac rău. Şi nu mă refer doar la Burren. Vreau să spun din clipa în care tu – adevăratul *tu* – mi-ai spus ce voiai. Ar fi trebuit să te ascult, dar eu nu mă gândeam decât să te salvez pe tine, să te iau de acolo. Nu te-am ascultat când ai spus că voiai să te predai Conclavului şi, din cauza asta, amândoi am fost cât pe-aci să sfârşim ca Sebastian. Şi când am făcut ce-am făcut cu Slăvita… Alec şi Isabelle trebuie să-ţi fi spus că sabia era menită pentru Sebastian. Dar n-am putut ajunge la el prin mulţime. Pur şi simplu n-am putut. Şi m-am gândit la ceea ce-mi spuseseşi tu, că mai degrabă ai muri decât să trăieşti sub influenţa lui Sebastian.

Vocea i se frânse.

— *Adevăratul* tu, vreau să spun. Nu puteam să te întreb. A trebuit să ghicesc. Trebuie să ştii că a fost groaznic să te rănesc aşa. Să ştiu că ai fi putut muri şi că fusese mâna mea aceea care ţinuse sabia care te ucisese. Mi-aş fi dorit să mor, dar ţi-am riscat viaţa pentru că m-am gândit că asta ai fi cerut tu şi, după ce te trădasem o dată, m-am gândit că îţi eram datoare. Dar dacă am greşit…

Făcu o pauză, însă el nu zise nimic. Stomacul ei se răsuci brusc şi i se făcu rău.

— Atunci, îmi pare rău. Nu pot face nimic să te împac. Dar am vrut doar să ştii. Că îmi pare rău.

Ea se opri din nou. De data asta, tăcerea se întinse între ei, din ce în ce mai lungă, ca o coardă întinsă mult mai mult decât era posibil.

— Poţi vorbi acum, izbucni ea în cele din urmă. De fapt, ar fi chiar grozav dacă ai face-o.

Jace se uita la ea, nevenindu-i să creadă.

— Stai să ne înţelegem, zise el. Ai venit aici ca să-mi ceri *mie* iertare?

Ea rămase descumpănită.

— Bineînţeles că da.

— Clary, zise el, tu mi-ai salvat viaţa.

— Te-am rănit. Cu o sabie *uriaşă.* Ai luat *foc.*

Buzele lui tresăriră, aproape imperceptibil.

— OK, zise el. Deci poate că problemele noastre nu sunt ca ale altor cupluri. Ridică o mână, de parcă ar fi vrut să-i atingă faţa, apoi o lăsă jos, grăbit. Te-am auzit, zise el, mai încet. Când îmi spuneai că nu eram mort. Când îmi cereai să deschid ochii.

Se uitară unul la celălalt în tăcere, pentru câteva clipe, probabil, dar pentru Clary părură ore. Era atât de bine să-l vadă iarăşi astfel, complet el însuşi, încât aproape că îi dispăru spaima că totul avea să iasă groaznic de prost în următoarele câteva momente. În cele din urmă, Jace vorbi:

— De ce crezi că m-am îndrăgostit de tine?

Era ultimul lucru la care se aştepta ea să audă.

— Eu nu… Nu e corect să întrebi asta.

— Mie mi se pare corect, zise el. Crezi că nu te cunosc, Clary? Fata care a intrat într-un hotel plin de vampiri pentru că prietenul ei cel mai bun era acolo şi trebuia să fie salvat? Cea care a făcut un Portal şi s-a transportat în Idris pentru că ura ideea de a fi lăsată în afara acţiunii?

— Ai ţipat la mine pentru asta…

— Ţipam la mine însumi, zise el. Semănăm în atât de multe privinţe. Suntem insubordonaţi. Nu gândim înainte să acţionăm. Am face orice pentru persoanele pe care le iubim. Şi eu nu m-am gândit niciodată cât de înspăimântător era asta pentru oamenii care mă iubeau *pe mine,* până ce nu am văzut-o la tine şi m-a îngrozit. Cum puteam să te apăr, dacă tu nu mă lăsai? Se aplecă în faţă: Asta, apropo, e o întrebare retorică.

— Bine. Pentru că eu nu am nevoie să fiu apărată.

— Ştiam c-ai să spui asta. Dar adevărul e că, uneori, ai nevoie. Şi, uneori, şi eu am nevoie. Suntem făcuţi să ne apărăm unul pe celălalt, dar nu de *orice.* Nu de adevăr. Asta înseamnă să iubeşti pe cineva, dar să-l laşi să fie el însuşi.

Clary se uită în jos, la mâinile ei. Voia atât de tare să întindă mâna şi să-l atingă. Era ca şi când ai fi vizitat pe

cineva la închisoare, unde îl puteai vedea atât de limpede şi atât de aproape, dar exista un geam imposibil de spart care vă despărţea.

— M-am îndrăgostit de tine, zise el, pentru că eşti una dintre cele mai curajoase persoane pe care le-am cunoscut vreodată. Aşadar, cum ţi-aş putea cere să încetezi să mai fi curajoasă pentru că te iubesc eu?

Îşi trecu mâinile prin păr, făcându-l să se zbârlească în bucle şi cârlionţi pe care Clary murea de poftă să i le netezească.

— Ai venit după mine, zise el. M-ai salvat când aproape toată lumea se dăduse bătută şi chiar şi aceia care nu renunţaseră nu ştiau ce să facă. Tu crezi că nu ştiu prin ce-ai trecut?

Ochii lui se întunecară.

— Cum îţi închipui că aş putea fi supărat pe tine?

— Atunci, de ce n-ai vrut să mă vezi?

— Pentru că – Jace oftă. OK, ai dreptate, dar e ceva ce nu ştii. Sabia pe care ai folosit-o, cea pe care Raziel i-a dat-o lui Simon…

— Slăvita, zise Clary, sabia Arhanghelului Mihail. A fost distrusă.

— Nu distrusă. S-a întors înapoi de unde a venit, odată ce focul ceresc a mistuit-o. Jace zâmbi slab. Altminteri, Îngerul nostru ar fi avut de dat explicaţii serioase când Mihail ar fi descoperit că tovarăşul lui, Raziel, împrumutase sabia lui preferată unei găşti de oameni fluşturatici. Dar deviez. Sabia… modul în care a ars… acela n-a fost un foc obişnuit.

— Am bănuit.

Clary îşi dorea ca Jace să întindă braţul şi s-o tragă lângă el. Dar el părea să vrea să păstreze distanţa între ei, aşa că rămase unde se afla. Simţea un soi de durere în tot corpul să fie atât de aproape de el şi să nu-l poată atinge.

— Aş fi vrut să nu porţi puloverul ăsta, murmură Jace.

— Cum? Ea privi în jos. Am crezut că-ţi place puloverul ăsta.

— Îmi place, zise el şi clătină din cap. Nu contează.

Focul acela – a fost foc ceresc. Rugul arzând, focul şi pucioasa, stâlpul de foc care a mers înaintea copiilor lui Israel – acesta este focul despre care vorbim. „Că foc s-a aprins din pricina Mâniei mele: va arde până în fundul locuinţei morţilor, va mânca pământul şi roadele lui şi va pârjoli temeliile munţilor.”[27] Acesta este focul care a ars ceea ce Lilith îmi făcuse mie.

Duse mâna la marginea bluzei sale şi o ridică. Clary îşi trase brusc respiraţia, căci deasupra inimii lui, pe pielea netedă a pieptului, nu mai exista nicio Pecete – ci numai o cicatrice albă, a rănii vindecate, unde fusese străpuns de sabie.

Ea întinse mâna, voind să-l atingă, dar el se dădu înapoi, clătinând din cap. Ea îşi simţi expresia rănită trecându-i pe faţă, mai înainte de a şi-o putea reţine, când el îşi lăsă bluza în jos.

— Clary, zise el, focul acela… mai e încă în mine.

Ea se uită lung la el.

— Ce vrei să spui?

El trase adânc aer în piept şi întinse mâinile, cu palmele în jos. Ea se uită la ele, subţiri şi familiare, cu runa Vederii de pe mâna dreaptă ştearsă de mulţimea cicatricelor albe de deasupra ei. Şi, în timp ce priveau amândoi, mâinile lui începură să tremure uşor – iar apoi, sub ochii uluiţi ai lui Clary, deveniră transparente. Ca lama Slăvitei când începuse să ardă, pielea lui păru să se transforme în sticlă, sticlă ce închidea în ea un aur ce se mişca şi se întuneca şi *ardea.* Ea îi putea vedea conturul scheletului prin transparenţa pielii, oasele de aur unite prin tendoane de foc.

Îl auzi icnind puternic. Îşi ridică privirile şi ochii lor se întâlniră. Ai lui erau de aur. Întotdeauna fuseseră de aur, dar ea ar fi putut să jure că acum aurul acela avea viaţă şi ardea, totodată. El gâfâia şi pe obraji şi pe clavicule îi lucea transpiraţia.

— Ai dreptate, zise Clary. Problemele noastre chiar nu sunt ca ale celorlalţi oameni.

[27] *Deuteronomul* 32:22.

Jace se uită la ea, neîncrezător. Încet, îşi strânse pumnii şi focul dispăru, lăsând în urmă doar mâinile lui obişnuite, nevătămate. Înăbușindu-și pe jumătate un hohot de râs, el zise:

— *Asta* ai tu de spus?

— Nu. Am mult mai multe de spus. Ce se petrece? Mâinile tale sunt arme, acum? Eşti un Human Torch[28]? Ce naiba...

— Nu ştiu cine este Human Torch, dar... Bine, uite, Fraţii Tăcuţi mi-au spus că de acum port în mine focul ceresc. În venele mele. În sufletul meu. Când mi-a revenit cunoştinţa, m-am simţit de parcă respiram în foc. Alec şi Isabelle au crezut că era doar un efect temporar al sabiei, dar cum n-a dispărut, când au venit Fraţii Tăcuţi, Fratele Zachariah a spus că nu ştia cât de temporar avea să fie. Şi eu l-am ars – îmi atingea mâna când mi-a spus asta şi am simţit o descărcare de energie trecând prin mine.

— O arsură gravă?

— Nu. Una minoră. Totuşi...

— De aceea nu vrei să mă atingi, îşi dădu seama Clary, cu voce tare. Ţi-e frică să nu mă arzi.

El încuviinţă din cap.

— Nimeni n-a mai văzut vreodată aşa ceva, Clary. Nu până acum. Niciodată. Sabia nu m-a ucis. Dar mi-a lăsat asta – partea asta de ceva ucigător în mine. Ceva atât de puternic încât probabil ar ucide un om obişnuit, poate chiar şi un vânător de umbre obişnuit... Trase adânc aer în piept. Fraţii Tăcuţi studiază acum cum aş putea să-l controlez sau să scap de el. Dar, după cum îţi poţi închipui, nu eu sunt prioritatea lor numărul unu.

— Pentru că aceea e Sebastian. Ai auzit că am distrus apartamentul acela. Ştiu că are alte căi să ajungă aici, dar...

— Asta-i iubita mea. Dar el are planuri de rezervă. Alte ascunzători. Eu nu ştiu care sunt acelea. Nu mi le-a spus niciodată. Se aplecă, destul de aproape cât Clary să-i poată

[28] Human Torch, cunoscut și ca Jim Hammond, este un android supererou, personaj din *Marvel Comics.*

vedea schimbarea de culoare din ochi, şi continuă: De când mi-am revenit, Fraţii Tăcuţi au fost cu mine practic în fiecare minut. Au fost siliţi să repete ceremonia pentru mine, aceea care se îndeplineşte pentru un vânător de umbre când se naşte, ca să-l protejeze. Şi apoi mi-au intrat în minte. Au căutat, încercând să scoată orice fragmenţel de informaţie despre Sebastian, orice aş fi putut şti şi nu mi-aş fi adus aminte că ştiu. Dar... Jace clătină din cap, cu frustrare. Pur şi simplu nu există nimic. Ştiam planurile lui până la ceremonia de la Burren. Mai departe de asta, habar n-am ce urmează să facă. Unde ar putea lovi. Ei ştiu că el a lucrat mână în mână cu demonii, aşa că au întărit protecţiile, mai ales în jurul Idrisului. Dar eu simt că există un lucru folositor pe care l-am fi putut extrage din toate astea – vreun secret cunoscut de mine – şi nu avem încă nici măcar atât.

— Dar dacă ai fi ştiut ceva, Jace, el şi-ar fi schimbat pur şi simplu planurile, obiectă Clary. Ştie că te-a pierdut. Voi doi eraţi legaţi împreună. L-am auzit ţipând când te-am străpuns cu sabia. Clary se cutremură. A fost un sunet oribil, de pierdere. El chiar ţinea la tine într-un mod straniu, cred. Şi cu toate că toată treaba a fost cumplită, amândoi ne-am ales cu ceva de pe urma ei care s-ar putea dovedi folositor.

— Şi anume...?

— Că îl înţelegem. Vreau să spun, atât cât poate cineva să-l înţeleagă vreodată. Şi asta nu e ceva pe care să-l poată şterge schimbându-şi planurile.

Jace încuviinţă încet din cap.

— Ştii pe cine mai simt acum că îl înţeleg? Pe tatăl meu.

— Pe Valen... nu, zise Clary, privindu-i expresia. Vrei să spui, pe Stephen.

— M-am tot uitat prin scrisorile lui. Prin lucrurile din caseta pe care mi-a dăruit-o Amatis. Mi-a scris o scrisoare, ştii, care voia să-mi fie citită după ce murea el. Îmi spunea să fiu un om mai bun decât fusese el.

— Eşti, zise Clary. În momentele acelea din apartament, când ai fost *tu,* erai mai preocupat să faci ceea ce se

cuvenea decât să-ţi pese de viaţa ta.

— Ştiu, zise Jace, aruncând o privire în jos, la nodurile mâinilor sale pline de cicatrice. Ăsta e lucrul ciudat. *Ştiu.* Întotdeauna m-am îndoit atât de mult de mine însumi, dar acum ştiu deosebirea. Deosebirea dintre mine şi Sebastian. Dintre mine şi Valentine. Chiar şi deosebirea dintre ei doi. Valentine credea, sincer, că face lucrul corect. El ura demonii. Dar pentru Sebastian, creatura pe care o consideră mama lui este un demon. El ar fi fericit să conducă o rasă de vânători de umbre care au făcut pactul cu demonii, în vreme ce oamenii obişnuiţi ai lumii acesteia ar fi măcelăriţi pentru plăcerea demonilor. Valentine încă mai credea că menirea vânătorilor de umbre e să-i apere pe oameni; Sebastian crede că oamenii sunt nişte gândaci şi nu vrea să apere pe nimeni. El vrea numai ce vrea în momentul în care vrea. Şi singurul lucru real pe care-l simte vreodată e enervarea atunci când e împiedicat.

Clary chibzui. Îl văzuse pe Sebastian uitându-se la Jace, chiar şi la ea, şi ştia că exista o parte din el la fel de răsunător de singură ca abisul cel mai negru al spaţiului. Singurătatea îl mâna cu aceeaşi ardoare ca şi dorinţa de putere – singurătatea şi o nevoie de a fi iubit, fără să înţeleagă că dragostea era ceva ce se câştigă. Dar nu spuse decât:

— Ei bine, atunci hai să continuăm cu împiedicatul.

Un zâmbet traversă fugar chipul lui Jace.

— Ştii că vreau să te rog să stai deoparte de treaba asta, da? O să fie o bătălie cruntă. Mai cruntă decât cred că începe Conclavul să intuiască.

— Dar n-ai să mă rogi, zise Clary. Pentru că atunci ai fi un idiot.

— Te referi la faptul că noi avem nevoie de puterea runelor tale?

— Bine, şi asta, dar… Tu n-ai ascultat nimic din ceea ce tocmai ai spus? Treaba cu apăratul reciproc?

— O să te anunţ că am repetat discursul ala. În faţa oglinzii, înainte să ajungi tu aici.

— Deci *tu* ce crezi că a însemnat?

— Nu sunt sigur, recunoscu Jace, dar ştiu că arătam al dracului de bine când îl ţineam.

— Doamne, uitasem cât de enervant e ego-ul tău neposedat, murmură Clary. Trebuie să-ţi amintesc ce ai spus, că accepţi că nu mă poţi apăra de orice? Singura cale prin care ne putem apăra unul pe celălalt e *să fim împreună.* Să înfruntăm lucrurile împreună. Să avem încredere unul în celălalt. Clary se uită drept în ochii lui. N-ar fi trebuit să te opresc atunci când ai vrut să te predai Conclavului, chemându-l pe Sebastian. Ar fi trebuit să respect decizia pe care o luaseşi deja. Şi tu ar fi trebuit s-o respecţi pe a mea. Pentru că o să fim împreună multă vreme şi asta e singura cale prin care o să meargă.

Mâna lui se apropie un centimetru de ea, pe pătură.

— Să fiu sub stăpânirea lui Sebastian, zise el, răguşit, mi se pare acum un vis urât. Locul ăla dement… şifonierele alea de haine pentru mama ta…

— Deci îţi aduci aminte, aproape că şopti ea.

Vârfurile degetelor lui le atinseră pe ale ei şi ea aproape că tresări. Amândoi îşi ţinură respiraţia în timp ce el o atingea; ea nu se mişca, urmărind cum umerii lui se relaxează, treptat, iar expresia îngrijorată îi dispare de pe chip.

— Îmi amintesc totul, zise el. Îmi amintesc barca din Veneţia. Clubul din Praga. Noaptea din Paris, când am fost eu însumi.

Ea îşi simţi sângele urcându-i năvalnic pe sub piele, făcându-i obrajii să ardă.

— Într-un fel, noi am trecut prin ceva ce nimeni nu poate înţelege vreodată, în afară de noi doi, zise el. Şi asta m-a făcut să-mi dau seama că suntem întotdeauna şi indiscutabil mai buni împreună. Îşi ridică faţa spre ea. Era palid şi focul pâlpâia în ochii lui. O să-l ucid pe Sebastian, zise el. O să-l ucid pentru ceea ce mi-a făcut mie, pentru ceea ce ţi-a făcut ţie şi pentru ceea ce i-a făcut lui Max. O să-l ucid pentru ceea ce a făcut şi ceea ce o să mai facă. Conclavul îl vrea mort şi o să-l dea în urmărire. Dar eu vreau ca mâna mea să fie aceea care-l doboară.

Ea întinse atunci mâna şi i-o aşeză pe obraz. El se înfioră şi închise pe jumătate ochii. Ea se aşteptase ca pielea lui să fie caldă, dar era rece la atingere.

— Şi dacă o să fiu eu cea care-l ucide?

— Inima mea e inima ta, zise el. Mâinile mele sunt mâinile tale.

Ochii lui aveau culoarea mierii şi alunecară la fel de încet ca mierea pe corpul ei, când o măsură de sus până jos pentru prima oară de când intrase în încăpere, de la părul răvăşit de vânt până la bocancii din picioare şi înapoi. Când privirile li se întâlniră din nou, Clary avea gura uscată.

— Îţi aminteşti, zise el, când ne-am întâlnit prima oară şi eu ţi-am spus că fusesem nouăzeci la sută sigur că, dacă gravez o rună pe tine, n-o să te omor – şi tu mi-ai tras o palmă şi mi-ai spus că era pentru restul de zece la sută?

Clary încuviinţă din cap.

— Întotdeauna îmi închipuisem că pe mine o să mă omoare vreun demon, zise el. Vreun repudiat sălbăticit. Vreo bătălie. Dar atunci mi-am dat seama că s-ar fi putut să mor dacă nu reuşeam să te sărut, şi repede.

Clary îşi umezi buzele uscate.

— Păi, ai făcut-o, zise ea. M-ai sărutat, adică.

El întinse mâna şi îi luă o buclă de păr între degete. Era destul de aproape cât ea să-i simtă căldura corpului, să-i simtă mirosul săpunului, pielii şi părului său.

— Nu destul, zise el, lăsând bucla să-i alunece printre degete. Dacă te sărut toată ziua, în fiecare zi, pentru tot restul vieţii mele, n-o să fie de ajuns.

El îşi plecă fruntea. Ea nu se putu abţine să-şi ridice faţa spre el. În minte i se învălmăşeau amintirile din Paris, când se ţinuse de el de parcă ar fi fost ultima oară când l-ar fi ţinut, şi aproape că aşa fusese. Gustul pe care avusese el, felul cum îl simţise, cum respirase. Îl putea auzi şi acum respirând. Genele lui îi gâdilau obrazul. Buzele lor erau la câţiva milimetri depărtare şi apoi nu mai erau deloc depărtate, se atingeau uşor, apoi mai ferm, apăsat; se lăsară unul într-altul…

Şi Clary simţi o scânteie – nu dureros, mai degrabă ca un impuls de electricitate statică uşoară – trecând între ei. Jace se trase grăbit înapoi. Avea obrajii roşii.

— S-ar putea să avem de lucrat la asta.

Mintea lui Clary încă se învârtea.

— OK.

El se uita drept înainte, încă respirând rapid.

— Am ceva ce aş vrea să-ţi dau.

— M-am prins.

La acestea, el îşi îndreptă iarăşi privirea spre ea şi – aproape fără să vrea – rânji.

— Nu aia.

Vârî mâna pe sub gulerul bluzei şi apucă inelul Morgenstern, pe lănţişorul lui. Şi-l scoase peste cap şi, aplecându-se, îl lăsă să cadă în palma ei. Era cald de la pielea lui.

— Alec l-a luat înapoi de la Magnus pentru mine. Vrei să-l porţi din nou?

Mâna ei se închise în jurul inelului.

— Întotdeauna.

Rânjetul lui se transformă într-un zâmbet cald şi, îndrăzneaţă, ea îşi puse capul pe umărul lui. Îl simţi ţinându-şi respiraţia, dar nu se mişcă. La început, rămase neclintit, dar, încetul cu încetul, tensiunea se scurse din corpul lui şi se sprijini unul de altul. Nu era fierbinte şi greu, ci prietenos şi plăcut.

El îşi drese glasul.

— Ştii că asta înseamnă că ceea ce am făcut noi… ceea ce aproape c-am făcut, la Paris…

— Mersul la Turnul Eiffel?

El îi dădu o şuviţă de păr după ureche.

— Nu vrei mă slăbeşti nicio clipă, nu? Nu contează. E unul dintre lucrurile care-mi plac la tine. Oricum, *celălalt* lucru pe care aproape că l-am făcut la Paris – e probabil scos din joc pentru o vreme. Cel puţin dacă nu vrei ca treaba aia cu baby-iau-foc-când-ne-sărutăm să devină anormal de literală.

— Fără sărutări?

— Ei bine, sărutări, probabil. Cât despre restul…

Ea îşi frecă uşor obrazul de al lui.

— E OK din partea mea dacă e OK şi pentru tine.

— Bineînţeles că nu e OK pentru mine. Sunt un adolescent. În ceea ce mă priveşte, ăsta e cel mai rău lucru care s-a întâmplat de când am aflat de ce a fost exilat Magnus din Peru.

Ochii lui se îmblânziră.

— Dar nu schimbă ce suntem unul pentru celălalt. E ca şi când întotdeauna îmi lipsise o bucată de suflet şi am găsit-o înăuntrul tău, Clary. Ştiu că ţi-am spus, odată, că, indiferent dacă Dumnezeu există sau nu, suntem pe cont propriu. Dar când sunt cu tine, nu mai e aşa.

Ea îşi închise ochii, ca el să nu-i vadă lacrimile – lacrimi de fericire, pentru prima oară după atât de multă vreme. În pofida a orice, în pofida faptului că mâinile lui Jace rămâneau, cu grijă, în poala lui, Clary simţea o uşurare atât de copleşitoare că acoperea orice altceva – îngrijorarea despre unde ar putea fi Sebastian, frica de viitorul necunoscut – totul se retrăsese în fundal. Niciuna din toate astea nu mai conta. Ei erau împreună şi Jace era din nou el însuşi. Îl simţi întorcând capul şi sărutând-o uşor pe păr.

— Chiar mi-aş fi dorit să nu-ţi pui puloverul ăsta, murmură la urechea ei.

— E un exerciţiu bun pentru tine, replică ea, mişcându-şi buzele pe pielea lui. Mâine, ciorapi de plasă.

Lângă ea, cald şi familiar, îl simţi râzând.

— Frate Enoch, zise Maryse, ridicându-se de la biroul ei. Îţi mulţumesc că ai venit să te întâlneşti cu mine şi cu Fratele Zachariah aici, chemat atât de din scurt.

Este în legătură cu Jace? întrebă Zachariah şi, dacă Maryse n-ar fi avut mai multă experienţă, şi-ar fi închipuit că simte o notă de nelinişte în vocea lui mintală. *L-am verificat de mai multe ori, astăzi. Starea lui nu s-a schimbat.*

Enoch se foi în roba lui.

Iar eu m-am uitat prin arhive şi prin documentele străvechi după subiectul focului ceresc. Există nişte informaţii despre modul în care ar putea fi eliberat, dar trebuie să aveţi răbdare. Nu e nevoie să ne chemaţi pe noi. Când o să avem noutăţi, o *să vă chemăm noi pe voi.*

— Nu e despre Jace, zise Maryse şi veni pe după birou, cu tocurile ţăcănind pe podeaua de piatră a bibliotecii. E despre cu totul altceva.

Se uită în jos. Un covor fusese aruncat neglijent pe podea, unde, de regulă, nu se afla niciun covor. Nu era întins, ci drapat în jurul unei forme neregulate, ghemuite. Ascundea delicatul model al dalelor care schiţau conturul Pocalului, al Sabiei şi al Îngerului. Ea se aplecă, apucă de un colţ al covorului şi-l trase la o parte.

Fraţii Tăcuţi nu exclamară, bineînţeles; nu puteau scoate niciun sunet. Dar o cacofonie îi umplu mintea lui Maryse, ecoul psihic al şocului şi groazei lor. Fratele Enoch se dădu un pas înapoi, în vreme ce Fratele Zachariah ridică o mână cu degete lungi ca să-şi acopere faţa, de parcă astfel şi-ar fi putut feri ochii distruşi de priveliştea dinainte.

— N-a fost aici azi-dimineaţă, zise Maryse. Dar când m-am întors, după-amiază, mă aştepta.

La prima vedere, crezuse că o pasăre mare nimerise în bibliotecă şi murise, probabil rupându-şi gâtul când se izbise de vreuna dintre ferestrele înalte. Dar când se apropiase, înţelesese brusc la ce anume se uita. Nu le pomeni despre şocul visceral de disperare care o săgetase sau despre cum se clătinase până la fereastră şi i se făcuse rău în clipa în care îşi dăduse seama ce vede.

O pereche de aripi albe – nu chiar albe, de fapt, ci un amalgam de culori care se schimbau şi pâlpâiau când te uitai la ele: argintiu-pal, cu dungi violet, albastru-întunecat, fiecare pană fiind tivită în auriu. Şi apoi, la rădăcină, o tăietură urâtă de oase şi tendoane retezate. Aripi de înger – aripi de înger care fuseseră tăiate de pe corpul unui înger viu. Limfă angelică, de culoarea aurului lichid, pătase podeaua.

Peste aripi era o bucată de hârtie împăturită, adresată Institutului din New York. După ce-şi dăduse cu apă rece pe faţă, Maryse luase scrisoarea şi o citise. Era scurtă – o propoziţie – şi era semnată cu un nume trecut pe hârtie cu o grafie ciudat de cunoscută pentru ea, căci aducea foarte tare cu scrisul de mână ferm şi puternic, cu litere înflorite, al lui Valentine. Dar nu era numele lui Valentine. Ci al fiului său.

Jonathan Christopher Morgenstern.

Maryse îi întinse acum hârtia Fratelui Zachariah. El o luă din mâna ei şi o deschise, citind, cum făcuse şi ea, unicul cuvânt din greaca veche trasat cu litere migăloase în centrul paginii.

Erchomai, zicea.

Vin.

NOTE

Invocarea, în latineşte, a lui Magnus de la pagina 212, prin care îl cheamă pe Azazel şi care începe cu *„Quod tumeraris: per Jehovam, Gehennam”,* este luată din *Tragica poveste a Doctorului Faust,* de Christopher Marlowe.

Fragmentele de baladă pe care le ascultă Magnus în maşină, la paginile 344—345 sunt luate, cu acordul poetei, din *Alack, for I Can Get No Play,* de Elka Cloke. elacloke.com

Inscripția de pe tricou, E CLAR CĂ AM LUAT NIŞTE DECIZII PROASTE, a fost inspirată de desenele prietenului meu Jeph Jacques de pe questionablecontent.net. Tricourile pot fi achiziţionate de la topatoco.com. Tot lui îi aparţine şi ideea cu *Magical Love Gentlemen.*

MULŢUMIRI

Ca întotdeauna, trebuie să mulţumesc familiei mele: soţului meu, Josh; mamei mele şi tatălui meu, ca şi lui Jim Hill şi Kate Connor; lui Melanie, Jonathan şi Helen Lewis; lui Florence şi Joyce. Multe mulţumiri cititorilor şpalturilor şi criticilor mei Holly Black, Sarah Rees Brennan, Delia Sherman, Gavin Grant, Kelly Link, Ellen Kushner şi Sarah Smith. Recunoştinţă în special pentru Holly, Sarah, Maureen Johnson, Robin Wasserman, Cristi Jacques şi Paolo Bacigalupi, care m-au ajutat să construiesc scenele. Maureen, Robin, Holly, Sarah, voi aţi fost totdeauna alături de mine ca să-mi ascultaţi plângerile – voi sunteţi vedetele. Mulţumiri lui Martange, pentru ajutorul cu traducerea în franceză, şi fanilor mei indonezieni pentru declaraţia lui Magnus pentru Alec. Wayne Miller, ca de obicei, m-a ajutat cu traducerile în latină, iar Aspasia Diafa şi Rachel Kory mi-au acordat ajutor suplimentar cu greaca veche. Un sprijin nepreţuit am primit de la agentul meu, Barry Goldblatt, de la redactorul meu, Karen Wojtyla, şi de la complicea sa, Emily Fabre. Mulţumirile mele lui Cliff Nielson şi Russell Gordon, care au realizat o copertă frumoasă, şi echipelor de la Simon and Schuster şi Walker Books, pentru că au făcut restul magiei să se întâmple.

Oraşul Sufletelor Pierdute a fost scris cu programul Scrivener, în oraşul Goult, din Franţa.